TAMERA ALEXANDER

FLACĂRA REAPRINSĂ

Aprecieri

O poveste uimitoare despre o iubire pierdută şi regăsită; despre redescoperirea încrederii şi a credinţei. Mi-a plăcut la nebunie!

Cei – XEEN COBLE autoarea romanului *Alaska Twilight* din seria „Women of Faith”.

O poveste de dragoste sfâşietoare şi totodată plină de speranţă, *Flacăra reaprinsă* este un roman captivant pe care, odată ce începi să-l citeşti, nu îl mai poţi lăsa din mână. Te adânceşti în lectură până târziu în noapte, dorindu-ţi ca Larson şi Kathryn să găsească din nou calea unul spre celălalt. Doamna Alexander cucereşte inima cititorului şi nu o slăbeşte până la sfârşitul cărţii. Aştept cu nerăbdare apariţia următorului volum din serie.

Robin Lee Hatcher autoarea bestsellerurilor *The Victory Club* şi *Diamond Place*

Personajele extraordinare, în combinaţie cu povestea pasionantă, alcătuiesc un roman care va rămâne multă vreme întipărit în memoria cititorului.

Randy Îngermanson autor distins cu Premiul Christy

Romanul reaprinde, în adevăratul sens al cuvântului, o iubire veşnică între două personaje remarcabile. Tamera Alexander a creat o superbă poveste de dragoste despre un soţ şi o soţie care, pe măsură ce se apropie de Dumnezeu şi ajung să se cunoască mai bine unul pe celălalt, descoperă cât de profundă poate fi iubirea. Bravo Tamera!

Maureen Lang autoarea seriei „Pieces of Silver”.

Tamera Alexander ne dăruieşte o carte fascinantă despre bunătatea lui Dumnezeu şi speranţa iubirii reaprinse. M-a acaparat de la prima pagină şi mi-a părut rău când povestea a luat sfârşit.

Tracie Peterson scriitoare distinsă cu numeroase premii literare, autoare a seriei de mare succes „Heirs of Montana” şi a bestsellerului *What She Left For Me* Tamera Alexander ne dăruieşte o frumoasă poveste despre izbăvire şi speranţă, populată de personaje memorabile şi amplasată într-un cadru istoric atât de bine zugrăvit, încât citind cartea, am avut senzaţia că mă întorc în timp. Abia aştept să apară următorul roman din seria „Cronicile de la Fountain Creek”.

Deborah Raney autoarea romanelor *Over the Waters* şi *A Vow to Cherish*

FLACĂRA REAPRINSĂ

Traducere de Mihaela Tocuţ
Tamera Alexander
Casa Cărţii, Oradea 2014

Copyright e 2006 Tamera Alexander Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Rekindled,* la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Flacăra reaprinsă de Tamera Alexander Copyright e 2014 Casa Cărţii OP 2, CP 30.

410670, Oradea

Tel. /Fax: 0259 – 469 057; 0359 – 800761; 0728 – 874975 E-mail: infoecasacartii. Ro www.ecasacartii. Ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Alexander, Tamera

Flacăra reaprinsă / Tamera Alexander; trad.: Mihaela Tocuţ.

— Oradea: Casa Cărţii, 2014 ISBN 978 – 606 – 732 – 010 – 7 I. Tocuţ, Mihaela (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

Traducerea: Mihaela Tocuţ Editarea: Camelia Luncan Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Corectura: Timeia Viman Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata. Eu

Părinţilor mei, Doug şi June Gattis Dragostea ocrotitoare cu care m-aţi crescut mi-a modelat sufletul pentru totdeauna şi pentru asta am să vă fiu de-a pururi recunoscătoare. Acea iubire care s-a revărsat până în adâncul fiinţei mele mi-a dat şi încă îmi mai dă aripi.

Vă mulţumesc că mi-aţi îndreptat neobosit paşii spre Cruce şi că aţi fost „mântuitorii mei în carne şi oase" pe acest pământ.

Soacrei mele, Claudette Harris Alexander Tu eşti cea care mi-a călăuzit paşii spre cariera de scriitor dăruindu-mi o carte din care am aflat cum e să fim *învăluiţi de iubirea Lui.* Nădăjduiesc că, de acolo de unde eşti, poţi vedea la ce a dus acel dar. Îţi simţim lipsa în fiecare zi. Vezi care sunt cele mai bune poteci de drumeţie. Vom sosi şi noi Acasă în curând.

Nu te uita la înfăţişarea şi înălţimea staturii lui, căci l-am lepădat.

Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă.

1 Samuel 16: 7

Prolog

Teritoriul Colorado, 1868 La umbra masivului Pikes Peak

Larson Jennings îşi imaginase de mii de ori această clipă şi, ca de fiecare dată, îl străbătu un fior. Îndreptându-se în şa, pironi cu privirea cărarea şerpuită de pământ şi pietriş ce se întindea în faţa lui, la care visase, atât în somn, cât şi cu ochii deschişi, de cinci luni încoace. Emoţia întoarcerii acasă se împletea însă cu o presimţire neagră ce nu lăsa loc niciunui sentiment festiv.

Îşi scoase cu grijă mănuşile din piele şi îşi privi mâinile diforme. Când îşi îndoi uşor degetele, senzaţia neplăcută care îi săgetă braţul îl făcu să tresară. Rănile ce îi acopereau mâna şi aproape jumătate din corp se vindecaseră aproape complet, dar în acele locuri pielea era întinsă până la refuz. Îi scăpărară prin minte crâmpeie din acea noapte fatidică. Lumina albă, orbitoare, dogoarea insuportabilă.

Închise ochii. Sub imperiul amintirilor, respiraţia îi deveni sacadată şi simţi furnicături în tot corpul. Chiar dacă de astă dată îi refuzase morţii victoria, o părticică din el murise, fără doar şi poate, în încleştare.

Cum va reacţiona Kathryn când îl va vedea în halul ăsta? cum o scosese, singură, la capăt în aceste cinci luni? Poate că, neprimind nicio veste de la el în tot acest răstimp, renunţase să-l mai aştepte, crezându-l mort. Gândul acesta îi atingea o rană sufletească mult prea adâncă şi nu avu puterea să zăbovească asupra lui. Kathryn va fi acolo… *Va fi* acolo.

Poate că, dac-ar fi fost un soţ mai bun, mai înstărit, sau dac-ar fi fost în stare să-i ofere ceea ce îşi dorea ea cu adevărat, acum s-ar fi simţit altfel acum, la întoarcere. Dar neputinţa lor de a avea copii adâncise o prăpastie între ei cu ani în urmă. Neajunsurile căsniciei lor erau de netăgăduit, aidoma cicatricelor ce îi brăzdau corpul. Iar vina îi revenea, în mare parte, lui – acum ştia asta.

Trecu de dumbrava de plopi tremurători ce mărginea hotarul nordic al fermei lor şi traversă vadul pârâului Fountain Creek. Printre presimţirile negre îşi croiau drum amintiri mai îndepărtate şi mai plăcute, iar Larson le întâmpină cu recunoştinţă. Kathryn avea doar douăzeci de ani când o adusese pe aceste meleaguri. Călătoria din Boston până în Colorado fusese anevoioasă, dar ea nu se plânsese. Nici măcar o dată. Totuşi, Larson sesizase frica tăcută ce o năpădea tot mai abitir cu fiecare milă ce o îndepărta de casa părintească. Gândul îi zbură la clipele de neuitat pe care le petrecuseră adăpostiţi în căruţă într-o noapte furtunoasă a călătoriei. Rafalele de vânt măturau preria şi ploaia cădea în torente. Era o aventură şi avea de gând să savureze fiecare clipă, spusese Kathryn curajoasă, singurul lucru care îi trăda teama fiind tremurul din voce. În noaptea aceea, în timp ce stăteau întinşi unul în braţele celuilalt, Larson simţise o dragoste nemărginită pentru soţia lui şi jurase s-o ocrotească şi să aibă grijă de ea. Şi îşi dorea să îşi respecte acel jurământ şi de acum încolo – oricât de modestă se dovedise a fi realitatea în comparaţie cu năzuinţele sale.

Acum Kathryn însemna totul pentru el. Era soţia şi iubita lui şi, mai presus de orice, fiinţa care îl întregea, care cumpănea prin calităţile ei lipsurile pe care el nici nu ştiuse că le are. Regreta că trebuise să fie la un pas de moarte pentru a-şi da seama de asta. Acum nu putea decât să spere că ea va putea să privească dincolo de aspectul exterior şi să vadă că devenise un alt om.

Inima începu să îi bată mai năvalnic când coti şi bine cunoscuta privelişte îi răsări în faţa ochilor. Peisajul din jurul casei lor din bârne, cuibărite între pâlcuri de sălcii şi plopi tremurători proaspăt înfrunziţi, la umbra acestor munţi neîmblânziţi ce aveau să fie mereu căminul lui, îi tăia şi acum respiraţia.

I se puse un nod în stomac când scrută gospodăria tăcută. În timp ce se apropia călare, o adiere venită dinspre

culmile muntelui alunecă printre crengile de deasupra lui, făcând frunzişul să foşnească. Uşa casei se deschise cu un scârţâit. Larson ridică fulgerător privirea şi un val de adrenalină îl furnică din cap până-n picioare.

— Kathryn?

Murmurul hârâit sunase ca o cutiuţă muzicală cu mecanismul hodorogit şi ars.

Descăleca şi privi în spate, spre grajd. În jur domnea o linişte nefirească, de mormânt.

Avu nevoie de un minut ca să-şi recapete echilibrul şi să-şi dezmorţească picioarele. Piciorul drept îl durea şi se simţi ispitit să întindă mâna după toiagul pe care îl legase de şa, dar reuşi să reziste tentaţiei. Nu voia să se arate în faţa lui Kathryn ca un schilod. Vulnerabilitatea îi potopi inima, ştergându-i toate rugăminţile în afară de una.

Dă, Doamne, să mă mai vrea.

Împinse uşor uşa şi intră în casă.

— Kathryn?

Îşi roti ochii prin încăpere. Odaia era pustie. Uşa camerei de culcare era închisă. Larson traversă odaia şi apăsă smucit clanţa. În afară de patul lor conjugal, dormitorul era gol. Nedumerit şi îngrijorat, simţi că i se pune un nod în stomac.

Se duse să o caute în grajd, strigând-o, dar singurul răspuns pe care îl primi fu vâjâitul vântului printre copaci. Gâfâind, dar hotărât să nu dea atenţie durerii, Larson se săltă din nou în şa.

Mai târziu în după-masa aceea, istovit de galopul până la Willow Springs, Larson îşi mână calul pe o stradă lăturalnică mai puţin aglomerată. Aici ar fi trebuit s-o caute pe Kathryn de la bun început. Dar îşi dorise atât de fierbinte ca soţia lui să fi reuşit cumva să păstreze *ranch-ul*[1]. Îşi struni calul şi luă, pe rând, toate locurile unde se gândea că ar putea s-o găsească pe Kathryn. Apropiindu-se de marginea oraşului,

[1] Fermă de mari proporţii pentru Creşterea vitelor în vestul SUA şi în Mexic, n.tr.

îşi puse frâu gândurilor când privirea i se opri pe o mână de oameni strânşi lângă biserică.

Doi bărbaţi coborau în groapă un sicriu pus pe funii. Alte trei persoane stăteau deoparte şi priveau în tăcere – o femeie îmbrăcată în straie cernite, cu doi bărbaţi ce-i stăteau alături. Privind în treacăt restrânsul grup, Larson nu putu să nu-l compătimească pe sărmanul defunct şi se întrebă ce fel de viaţă o fi dus acesta de erau atât de puţini cei ce îl conduceau pe ultimul drum. În momentul acela femeia îşi întoarse faţa şi îi spuse ceva bărbatului de lângă ea. *Nu se poate…*

Larson simţi că îi trece un fier ars prin inimă.

Kathryn.

Descălecă şi dădu să pornească spre ea, dar ceva îl ţintui locului.

Kathryn se apropie de movila de lângă groapă şi luă un pumn de pământ. Făcu un pas în faţă, şovăi preţ de o clipă, apoi lăsă în sfârşit să i se scurgă ţărâna printre degete. Larson era îndeajuns de aproape ca să audă zgomotul înfundat făcut de pământ şi de pietricele când căzură pe sicriul de dedesubt. O văzu pe Kathryn cutremurându-se. Mişcările ei erau domoale şi măsurate.

Arăta oarecum schimbată. Sorbind-o din priviri, Larson simţi cum fărâmele împrăştiate ale vieţii lui se lipesc laolaltă, formând din nou un întreg.

Oare cine o fi în acel sicriu? Primul nume care îi veni în minte fu Bradley Duncan. Gândurile îi zburară la după-masa când îl găsise pe tânăr în casa lui, stând de vorbă cu Kathryn. Deşi îşi petrecuse ultimele luni implorându-L pe Dumnezeu să îi potolească gelozia şi să îi dea prilejul de a-şi răscumpăra greşelile faţă de soţia sa, în momentul acela o scânteie amară se reaprinse în străfundurile sufletului său.

Plecă ochii în pământ. Va avea vreodată puterea de a se lepăda de firea lui de odinioară? în acel moment, Kathryn se întoarse spre el şi Larson ştiu că răspunsul era „nu”.

Nu putea fi adevărat. Nu voia s-o creadă. Cunoştea corpul lui Kathryn la fel de bine ca pe al său – îl păstrase întipărit în memorie şi îl visase în tot acest timp. Or, uşoara rotunjime a pântecului ce se ghicea sub fustele ei nu lăsa loc de echivoc. Larson simţi că i se taie picioarele.

Matthew Taylor, vechilul său şi presupusul lui prieten, care stătea acum lângă Kathryn, îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o trase spre el. Un şuvoi de foc ţâşni prin venele lui Larson. Îi încredinţase lui Matthew Taylor ce avea el mai de preţ pe lumea asta – ferma şi pe soţia lui. Iar Taylor se pare că îi înşelase aşteptările pe ambele fronturi. Unde mai pui că, între timp, îi oferise lui Kathryn ceea ce el nu putuse să îi ofere niciodată.

Sprijinită de Taylor, Kathryn se întoarse cu spatele la mormânt. Vechilul îi şopti ceva şi ea îi răspunse printr-un surâs. Larson simţi că îi împietreşte inima. Cei doi trecură pe lângă el fără să-l bage în seamă. Brusc, se simţi invizibil şi, pentru prima dată în viaţă, faptul că nu fusese recunoscut nu îl deranja câtuşi de puţin. Înfrângerea şi furia se războiau în sufletul lui în timp ce îi petrecea cu privirea pe Kathryn şi pe Taylor, care făceau cale întoarsă spre oraş.

După ce predicatorul se întoarse în biserică şi groparii îşi terminară treaba şi plecară, Larson se apropie de locul de veci. Când citi numele gravat pe scândura crăpată a crucii rudimentare înfipte la capul mormântului, i se tăie răsuflarea şi se prăbuşi în genunchi. Într-o fracţiune de secundă, întreaga sa lume fu întoarsă pe dos.

Sub datele 1828 – 1868 era trecut numele…

LARSON ROBERT JENNINGS

Capitolul 1

În urmă cu cinci luni
24 decembrie 1867

Larson Jennings privea încordat prin fereastra acoperită de chiciură a căsuţei troienite. Lapoviţa îi lovea nemilos faţa, dar lui puţin îi păsa de frigul înţepător al iernii. Un foc începu să îi ardă înăbuşit în măruntaie şi răsuflarea-i fierbinte aburi geamul îngheţat prin care îi urmărea pe cei doi.

Zâmbetul nevesti-sii şi râsul ei, adresat în întregime altui bărbat, îi treziră o amintire dureroasă, trecându-i prin inimă ca un fier roşu. De furie, mai că dărâmă uşa când intră în casă.

Kathryn, care şedea lângă Bradley Duncan, la masa din bucătărie, se ridică imediat în picioare, o vădită mirare umbrindu-i frumoşii ochi căprui.

— Vai, Larson, cât mă bucur că ai ajuns acasă!

Dar privirea ei spunea cu totul altceva. O privi încruntat cum îşi pune grăbită ceaşca pe masă şi se îndepărtează de scaunul pe care şezuse.

— Bradley s-a întors de la universitate şi a venit să-mi facă o vizită… pe neaşteptate.

Coborând privirea, Kathryn adăugă şoptit:

— Ca să stăm puţin de vorbă.

Bradley Duncan sări în picioare, aproape răsturnându-şi ceaşca. Larson se răsuci şi îi aruncă o căutătură piezişă imberbului şcolit care, deşi avea douăzeci şi trei de ani, în ochii lui nu era decât un băietan cu caşul la gură şi nicidecum un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Larson îl depăşea cu cel puţin 15 centimetri în înălţime şi vreo 25 de kilograme de muşchi în greutate. Dispreţuia slăbiciunea, or Duncan o emana prin toţi porii. Învăţat de la o vârstă fragedă să îşi folosească statura pentru a-i intimida pe ceilalţi, acum lui Larson mai că-i venea să-l rupă în două

pe băiat.

Se întoarse şi o sfredeli cu privirea pe Kathryn, încercând să detecteze trădarea pe chipul ei. Expresia ei temătoare nu făcu decât să îi înteţească furia. Nu îi venise niciodată uşor să se încreadă în oameni şi asta mai ales atunci când era vorba de relaţiile nevesti-sii cu alţi bărbaţi. Văzuse el felul în care o priveau bărbaţii. O admirau în mod făţiş şi îi era lesne să ghicească gândurile desfrânate pe care le nutreau pe ascuns în privinţa ei.

— Domnule J-Jennings... tânărul Duncan aruncă o privire spre Kathryn, apoi îşi întoarse iar ochii spre Larson. Am venit doar ca să-i aduc lui Kathryn nişte cărţi pe care le-am cumpărat la Boston.

Lui Larson îi displăcu imediat felul în care suna numele nevesti-sii rostit de acest papă-lapte.

— Am socotit că i-ar face plăcere să le citească. Ştiţi, iubeşte cărţile, adăugă tânărul, de parcă Larson, vezi Doamne, n-ar fi ştiut atâta lucru despre femeia cu care era însurat de zece ani. Cărţile sunt scumpe. Şi, cum în ultima vreme treburile nu merg prea bine la ferma dumneavoastră, m-am gândit că...

Expresia de pe faţa lui Kathryn se schimbă, aproape imperceptibil, şi Duncan nu-şi duse vorba mai departe. Sesizând avertizarea transmisă tacit de nevastă-sa acestui băietan care se legăna acum, pierdut, de pe un picior pe altul în faţa lui, Larson simţi că ia foc.

În momentul următor, pumnul său lovi năprasnic falca lui Duncan, făcându-l pe tânăr să se clatine.

Kathryn gemu şi se albi la faţă.

— Larson...

Larson îi aruncă o căutătură fioroasă, reducând-o la tăcere, apoi îl înşfăcă pe tânăr de gulerul scrobit şi de vesta de mătase şi îl târî până afară, unde era priponit calul de rasă al acestuia.

După ce Duncan încălecă, Larson plesni crupa armăsarului şi pursângele pomi ca din puşcă.

Kathryn aştepta în prag, cu şalul strâns în jurul umerilor, privindu-l cu ochi mâhniţi, dezaprobatori.

— Larson, nu aveai niciun drept să te comporţi aşa. Bradley Duncan este doar un copil. Un tânăr onorabil.

Larson se întoarse în casă, trântind nervos uşa după el.

— Las c-am văzut eu cum te privea „copilul” ăsta.

Kathryn râse încetişor, amuzată de neîncrederea lui.

— Bradley mă priveşte ca pe o soră mai mare şi nimic mai mult.

Larson se apropie de ea şi o străpunse cu privirea. Kathryn încremeni, dar, spre lauda ei, nu dădu înapoi. Nu o făcuse niciodată.

— N-oi fi având eu fraţi, dar ascultă ce-ţi zic, Kathryn: un bărbat nu aşa se uită la soră-sa.

Kathryn lăsă să-i scape un oftat şi expresia îi deveni mai caldă, mai înţelegătoare.

— Larson, de când te-am cunoscut pe tine, nu m-am mai uitat la niciun alt bărbat. La niciunul, şopti ea, ducându-şi încet mâna spre obrazul lui, cu ochii strălucind de iubire. Viaţa pe care am ales-o este viaţa pe care mi-o doresc. Puţin îmi pasă ce gândesc alţi bărbaţi. Eu pe tine te vreau, doar pe tine. Când ai să înţelegi lucrul ăsta?

Larson vru să îi dea mâna la o parte, dar simţămintele pe care i le stârnise Kathryn erau mai puternice decât nevoia lui de a deţine controlul. O trase spre el şi o sărută apăsat. Voia s-o creadă când spunea că nu îşi dorise niciodată un alt bărbat şi nicio altă viaţă.

— Te iubesc, murmură ea, cu buzele lipite de ale lui.

Larson făcu un pas înapoi şi se uită în ochii ei, dorindu-şi să-i poată răspunde. Dar nu putea. Un ungher din străfundurile lui era ferecat cu mai multe lacăte. Nici măcar nu ştia ce fel de sentimente erau, de fapt, acelea, dar învăţase încă de mic copil că era mai cuminte să le ţină ascunse cât mai adânc.

Citindu-i parcă gândurile, buzele lui Kathryn se destinseră într-un surâs.

Larson o cuprinse în braţe şi o sărută iar, mai tandru de astă dată, iar soţia lui slobozi un oftat de plăcere. Kathryn, probabil fără să-şi dea măcar seama, exercita asupra lui o putere care uneori îl speria de-a dreptul. Merita mult mai multe decât putuse el să-i ofere. El ar trebui să fie cel care îi cumpără cărţi şi alte cele – nu băieţandrul ăla amorezat. Îşi dorea să-i poată oferi lui Kathryn bunăstarea de care fusese înconjurată la Boston, în casa părinţilor ei, şi să vadă în ochii ei mândrie atunci când îl privea.

Dar nici nu mai ştia de când nu îl mai privise aşa.

Gustul bine cunoscut al eşecului se împleti brusc cu drăgălăşenia soţiei lui şi Larson îşi slăbi strânsoarea braţelor şi îşi desprinse cu grijă degetele din părul ei blond şi bogat. Kathryn îşi ţinea şi acum ochii închişi, respira sacadat şi avea obrajii îmbujoraţi.

Îşi trecu, tandru, degetul mare peste buzele ei. În cei zece ani de când încercau să-şi încropească un trai decent în acest teritoriu aspru şi neprietenos, parcă devenise şi mai frumoasă. Nu era de mirare că toţi angajaţii de la *ranch* erau fermecaţi de ea.

Kathryn deschise încet ochii şi el le scrută adâncurile.

Kathryn îi spusese că nu şi-a dorit niciodată un alt bărbat, că era mulţumită de traiul modest pe care îl duceau. Iar felul în care răspunsese sărutării lui şi în care se uita acum la el aproape că îl făcea să creadă că bănuielile sale erau nefondate. Dar ştia că există ceva ce Kathryn îşi dorea din tot sufletul, ceva ce el nu era în stare să îi ofere. Oricât a încercat, oricât s-a rugat, toate strădaniile lui de a-i dărui un copil au fost în zadar.

O prezenţă întunecată din străfundurile lui îi dădu ghes, adâncindu-i sentimentul de neputinţă. Dând ascultare acelei voci neauzite, Larson simţi cum i se aprind în suflet scânteile îndoielii. Nu ar fi fost prima dată când Kathryn îl minţea.

O îndepărtă de el şi îi întoarse spatele.

— Am de lucru la grajduri. Am să mă întorc mai târziu.

Preferând frigul muşcător al iernii din Colorado expresiei rănite şi dezamăgite de pe chipul soţiei sale, Larson ieşi trântind uşa după el.

Kathryn Jennings rămase cu privirea încremenită asupra uşii, trepidaţia produsă de izbirea ei reverberându-i parcă în piept. Era o senzaţie pe care o cunoştea prea bine. Nu era prima dată când soţul ei se retrăgea în el, trântind uşa în urma lui. Chiar dacă n-o mai lua prin surprindere, această retragere emoţională a lui Larson îi rupea de fiecare dată câte o bucăţică din inimă.

Închise ochii preţ de o clipă şi se rugă, nu pentru prima oară, ca Larson s-o dorească *pe ea* – tot ceea ce era ea cu adevărat – la fel de mult cum îşi dorea afecţiunea ei. Oare îşi va deschide vreodată sufletul în faţa ei? îi va vorbi vreodată deschis despre toate fricile ce îl chinuiau, despre demonii cu care se lupta în somn?

Coborî ochii şi îşi privi mâinile încleştate în jurul mijlocului. Câte nopţi nu îl ţinuse în braţe în timp ce el delira, gemând, între somn şi trezie, despre maică-sa. Femeia murise de mult, dar el n-o uitase şi nici n-o iertase.

Ştiind că Larson se va întoarce în curând şi presimţindu-i starea de spirit, Kathryn se întoarse la pregătirea cinei. Adăugă un calup de unt peste cartofi, unse jambonul cu untură, şi apoi lăsă filele memoriei să se întoarcă în trecut, la vremuri mai fericite – cum fusese ziua în care l-a cunoscut pe Larson. Încă de atunci intuise că o parte din el era ascunsă, ferecată undeva în adâncul lui. Totuşi, tânără fiind şi idealistă la vremea aceea, faptul că el era taciturn şi închis în sine o intrigase şi fusese sigură că ea deţinea cheia către toate secretele inimii lui. Timpul însă îi spulberase această siguranţă.

Scoase din dulapul de bucătărie două farfurii de porţelan, pe care le folosea doar pentru ocazii festive. Deşi căsuţa lor singuratică zăcea îngropată în zăpadă la poalele Munţilor Stâncoşi, la distanţă de mile întregi de cei mai apropiaţi vecini şi cale de o jumătate de zi călare de oraşul Willow

Springs, Kathryn reuşea totuşi să ţină evidenţa sărbătorilor. Iar aceasta era cea mai importantă dintre toate sărbătorile de peste an.

Peste o jumătate de oră, stăteau aşezaţi la masă, faţă în faţă, abia atingându-se de bucatele pregătite cu atâta migală, dar în casă nu domnea nicidecum atmosfera festivă la care visase Kathryn în dimineaţa aceea.

— Ce i-ai zis lui Duncan în după-masa asta? întrebă, ca din senin, Larson, pe un ton neobişnuit de calm.

Kathryn îi aruncă o privire întrebătoare.

Larson îi cercetă chipul preţ de o clipă, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre mâncarea din farfurie.

— Tu i-ai spus de *ranch*?

Kathryn clătină din cap şi îşi înghiţi liniştită dumicatul. Apoi, realizând în sfârşit tâlcul întrebării, adăugă pe un ton blajin, ştiind că răspunsul ei îl va răni:

— Nu, eu nu i-am zis nimic.

Fără îndoială că Duncan auzise de situaţia fermei de la alţii, ceea ce însemna că lucrurile stăteau mai prost decât crezuse ea.

Larson îşi trase scaunul înapoi şi se ridică de la masă. O greutate nevăzută apăsa pe umerii lui largi, făcându-l să arate mai bătrân decât era de fapt.

— Am să vând câţiva cai ca să ieşim la liman. Dacă vremea o ţine tot aşa şi ajungem la târg în primăvara asta, om scoate-o cumva la capăt încă un an.

Kathryn dădu din cap şi îşi întoarse privirea. Cuvintele bărbatului ei rupseseră vraja sărbătorii, aducând-o în mod brutal cu picioarele pe pământ. Simţind că o priveşte, îşi întoarse ochii spre el şi îi zâmbi, nădăjduind din suflet ca zâmbetul să-i pară sincer.

— Sunt sigură că totul va fi bine.

Larson se duse la uşă, îşi puse haina şi, cu mâna pe clanţă, fără să se întoarcă spre ea, adăugă:

— A fost gustoasă cina în seara asta, Kathryn. Chiar gustoasă, oftă. Mai am ceva de lucru pe afară. Tu du-te

liniştită la culcare.

Kathryn strânse masa şi spălă vasele. Ştergând o farfurie de porţelan, îşi trecu gânditoare degetul peste bordura ei aurită. Serviciul era un cadou trimis de mama ei în urmă cu patru ani. Doar două dintre farfurii ajunseseră întregi. Dar ele reprezentau ultimul cadou pe care i-l făcuse Elizabeth Cummings înainte de a muri şi faptul că mamă-sa le atinsese cândva însemna enorm pentru ea. Gândul îi zbură la cele două scrisori pe care i le trimisese tatălui său după moartea mamei. Deşi scrisorile nu fuseseră returnate, William Cummings nu răspunsese la niciuna dintre ele. Vădita lui nepăsare, deşi nu era nicidecum o noutate pentru ea, o durea şi acum.

Dar ce rost avea să zăbovească asupra lucrurilor pe care nu le putea schimba? Pe când aşeza farfuriile la loc în dulap, mâna i se lovi de o lădiţă de lemn, ascunsă cu grijă în spatele veselei, şi din interiorul acesteia răsună, înăbuşit, un clinchet şi-apoi încă unul, mai slab. După ce aruncă, precaută, o privire spre uşă, scoase lădiţa şi o deschise. Gândindu-se la ceea ce se ascundea înăuntru, fiorul cald al amintirii îi străbătu întregul corp. Deşi trepida nu doar de emoţie, ci şi de teama de a nu fi descoperită, buzele i se destinseră într-un zâmbet. Trecuseră luni întregi de când nu îşi mai îngăduise plăcerea de a scoate cutia din ascunzătoare, chit că gândul îi zburase la ea de nenumărate ori. Şi asta mai ales acum, în această iarnă aspră şi grea. Ce se va întâmpla dacă vremea nu se va îmbuna deloc pe tot parcursul anotimpului rece?

În lădiţă se afla un singur obiect, învelit în ziar. Kathryn desfăcu cu grijă marginile boţite ale paginii de evenimente sociale din ediţia din 24 decembrie 1857 a gazetei „Boston Herald”. Data publicaţiei o făcu să zâmbească din nou. Exact zece ani trecuseră pe nesimţite de când lăsase în urmă adolescenţa şi pornise spre o viaţă nouă şi mai fericită, sperase ea, alături de bărbatul care îi cucerise inima.

Şi inima ei îi aparţinea şi acum aceluiaşi bărbat, chiar dacă viaţa lor se dovedise a fi cu totul diferită de ceea ce-şi închipuise ea la început.

Scoase cutiuţa din ziar şi îşi trecu degetele peste suprafaţa ei lăcuită şi netedă. Era ultima cutie muzicală pe care o primise cadou de la părinţi, atunci când împlinise şaptesprezece ani şi totodată preferata ei. Fiecare cutie muzicală primită în dar fusese miniaturală, cu o lucrătură fină şi acorduri minunate. Cu şase ani în urmă se despărţise de toate, în afară de aceasta.

Aruncă o privire în spate, la fereastra acoperită cu flori de gheaţă şi pe jumătate îngropată în omăt, apoi îşi întoarse iar ochii spre cutiuţa pe care o ţinea în mâini. Uneori îi lipsea traiul îmbelşugat şi lipsit de griji pe care îl dusese când era fată. Nu că ar renunţa vreodată la viaţa pe care o avea alături de Larson. N-ar renunţa la ea pentru nimic în lume. Îşi dorea doar ca ferma lor să fi fost mai prosperă. Pentru binele amândurora.

Întoarse uşor cheiţa cutiei, având grijă să nu o învârtească prea mult, şi înălţă capacul. La auzul bine cunoscutei melodii
i se tăie respiraţia. Cutiuţa, lucrată din lemn lucios de mahon şi încrustată cu foiţă de aur, era de departe cea mai frumoasă din colecţie şi valora mai mult decât toate celelalte. O va putea vinde pe o sumă frumuşică.

Simţi o durere în piept la acest gând, dar o îndepărtă cu blândeţe. Credea în visul bărbatului lui Larson la fel de tare ca el şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-l ajuta să şi-l împlinească. Aceştia erau doar bani pentru zile negre, în caz că vor da iar de greu.

Furată de acordurile vioaie ale melodiei, se apropie de lampa de pe poliţa căminului şi, înclinând cutiuţa în dreptul luminii, îi înălţă capacul să citească bine cunoscuta inscripţie gravată în interior… când sesiză o mişcare cu coada ochiului.

Larson stătea chiar în spatele ei, cu o expresie rănită şi

umbrită de neîncredere.

— Ai de gând s-o vinzi şi pe asta?

Cu inima bubuindu-i în piept, Kathryn se grăbi să se justifice.

— Nu, nici vorbă. Voiam doar să…

În momentul acela simţi cum cutiuţa îi scapă din mâini. Sări s-o prindă, dar nu reuşi. Îngrozită, scoase un ţipăt. Cutiuţa se lovi de duşumea şi se sfărâmă în bucăţi. Într-un staccato de zăngăneli disonante, piesele complexului mecanism se împrăştiară pe sub masă şi sub dulapul din bucătărie, căutând parcă un refugiu din calea primejdiei.

Kathryn simţi că se sufocă. Cum de putu să fie atât de nesăbuită? Lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji.

— Pe celelalte le-ai dat la schimb, spuse Larson pe un ton acuzator. Şi pun rămăşag că şi cu asta ai fi putut face un târg bun.

Spre sfârşitul frazei îndulcise tonul şi în ochi îi scânteia o neaşteptată emoţie.

Înghiţind replica îndurerată ce îi stătea pe buze, Kathryn ridică privirea spre el.

— De celelalte m-am lipsit bucuroasă.

— Şi de aceea nu mi-ai spus că le-ai vândut?

— Nu ţi-am spus fiindcă n-am vrut să crezi că…

— Că nu pot să-mi întreţin nevasta? Că nu sunt în stare să-ţi ofer lucrurile de care ai trebuinţă? Lucrurile pe care ţi le doreşti?

Privirea pe care i-o aruncă trecu prin inima lui Kathryn ca un fier roşu şi aceasta realiză, din nou, ce greşeală costisitoare făcuse nefiind cinstită cu el de la bun început. De atunci nu mai vorbiseră despre asta, dar, deşi bine intenţionată, acea minciună îşi înfăşurase strâns tentaculele în jurul căsniciei lor.

Kathryn clipi din ochi să-şi zăgăzuiască potopul de lacrimi şi gândurile i se întoarseră în trecut.

— Pierduserăm jumătate din cireadă în iarna aceea.

Aveam nevoie de bani pentru alimente... pentru provizii.

Întinse mâna spre pieptul lui.

El o prinse de încheietură şi făcu un pas spre ea. Feţele aproape că li se atingeau.

— Aş fi făcut eu cumva rost de banii ăia. Sunt în stare să am grijă de tine, Kathryn.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Dar vorbele sunară fals şi neconvingător, chiar şi urechilor ei. Oare îndoielile i se citeau atât de clar în ochi?

O umbră alunecă pe chipul lui Larson.

— Şi, ia spune-mi, *cât timp* ai petrecut cu Duncan in după-masa asta?

Kathryn scrută, încruntată, ochii albaştri ai soţului ei, ce aveau acum o strălucire metalică, de oţel. Şi o palmă peste faţă ar fi durut-o mai puţin decât această lipsă de încredere.

— Ce vrei să ştii, mai exact? întrebă ea abia şoptit.

— L-ai lăsat să te atingă?

Kathryn se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. O parte din ea ar fi vrut să râdă de absurditatea unei asemenea acuzaţii, dar cealaltă parte ştia motivul pentru care o întrebase şi asta îi rupea inima.

— După atâţia ani de căsnicie... tu nu eşti nici acum sigur de fidelitatea mea?

Privirea lui se îmblânzi niţel, dar maxilarele îi rămaseră încleştate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunt soţia ta, Larson Jennings. Am jurat să îţi fiu credincioasă trup *şi* suflet. Iar eu sunt o femeie de cuvânt şi...

Larson avea privirea îndreptată spre rămăşiţele cutiei muzicale ce zăceau acum împrăştiate pe podea. Când se uită din nou la ea, întrebarea din ochii lui era clară. Îi strânse încheietura mâinii, dar nu atât de tare cât s-o doară.

Kathryn ghici imediat comparaţia care se contura în mintea lui. Se mai confruntase, în repetate rânduri, cu acea

comparaţie şi, la drept vorbind, începea să se cam sature de ea. Oare vor reuşi vreodată să depăşească problema asta?

— Larson, eu nu sunt ca mama ta. Nu sunt o femeie uşoară, care se aruncă în braţele primului venit.

Îndulci, dinadins, tonul.

— Eu m-am dăruit unui singur bărbat… ţie. Şi sufletul meu nu va aparţine niciodată unui alt bărbat. Este doar al tău. Pe veci.

El dădu drumul mâinii ei, dar nu îi răspunse imediat.

— Şi cum pot fi eu sigur de asta?

Ascuns în întrebarea lui, Kathryn auzi strigătul unui copil speriat şi îşi reprimă răspunsul ce îi stătea pe buze, realizând că acesta i se aplică şi ei în egală măsură. Înălţă o rugă în gând, implorându-L pe Dumnezeu să îi călăuzească pe amândoi, căci amândoi aveau inima îndărătnică. Să îl ajute pe Larson să lepede sâmburii neîncrederii ce îi fuseseră sădiţi în suflet din copilărie şi s-o ajute şi pe ea…

Îşi plimbă privirea peste bucăţile sfărâmate de lemn şi sticlă şi îşi cercetă sufletul. Tot ce-şi dorea era ca ei doi să devină o singură fiinţă, din toate punctele de vedere. Greşea dorindu-şi asta? Simţi un răspuns formându-se înăuntrul ei. Aproape că reuşi să-l audă, dar într-o clipită acesta alunecă pe lângă ea, ca o şoaptă dusă de vânt.

Îşi drese vocea.

— Totul e să ai încredere, Larson. Va trebui să înveţi să te încrezi în mine.

Larson schiţă un zâmbet sfidător.

— Şi încrederea asta e reciprocă?

Kathryn simţi din nou o strângere de inimă.

— Da, Larson. E reciprocă.

Trăise cu impresia că, în căsnicia lor, ea fusese cea care îşi deschisese complet inima. Dar se înşelase. Mai exista un secret pe care încă nu îl dezvăluise soţului ei.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce se pregăteau de culcare, Kathryn ştiu, chiar fără să se întoarcă spre el, că o

străpunge cu privirea. În ciuda zidului de tăcere ce se ridicase între ei, privirea stăruitoare a lui Larson o făcu să se îmbujoreze şi simţi cum o trece un val de căldură.

Aerul din casă era rece. Kathryn îşi scoase repede hainele şi îşi puse cămaşa de noapte, apoi se băgă în aşternuturile îngheţate şi îşi trase, dârdâind, păturile până la bărbie, aşteptând cu nerăbdare să simtă căldura trupului lui Larson lângă al ei. Neauzind nicio mişcare în cealaltă parte a odăii, se întoarse.

Larson stătea în picioare lângă pat, privind-o. Lampa de pe scrin ardea cu flacără mică, tremurândă, răspândind în jur o lumină roşiatică, prea difuză pentru a risipi întunericul din dormitor, dar totuşi suficientă ca ea s-a recunoască expresia din ochii lui Larson. Acesta dădu să spună ceva, dar apoi îşi întoarse privirea, mută lampa pe măsuţa de la capul patului şi îşi scoase cămaşa. Kathryn îi cunoştea fiecare cută de pe faţă, fiecare trăsătură a trupului. Dar ştia atât de puţine despre ceea ce se ascundea în sufletul lui!

Se simţise atrasă de el de la bun început. Întreaga lui fiinţă indica un om hotărât şi totodată visător, care nutrea faţă de ea o pasiune atât de adâncă, încât Kathryn se temea că s-ar putea îneca în ea. Când îl văzuse pentru prima oară pe Larson, îmbrăcat în haine de piele, cu pletele castanii ce-i ajungeau până la umeri, mama ei îl etichetase imediat drept muntean. Un zâmbet abia schiţat alunecase atunci peste faţa maică-sii, dar aceasta avusese grijă să şi-l ascundă numaidecât, avertizând-o pe Kathryn că va plăti scump dacă hotăra să îşi urmeze inima. Pentru William Cummings, pe de altă parte, Larson nu fusese niciodată decât un coate-goale şi, deşi acesta nu i-a impus fiicei sale să nu se mai vadă cu el, nepăsarea rece pe care o arătase faţă de acest subiect – şi pe care o arătase, de altfel, faţă de mai toate aspectele vieţii lui Kathryn – constituise un răspuns în sine. Iar acesta a fost ultimul ghiont de care a avut nevoie Kathryn. Tânăra fată s-a apropiat din ce în ce mai mult de malul râului şi, în cele din urmă, s-a lăsat

purtată de vâltorile lui.

Când Larson se aşează pe marginea patului, Kathryn zăbovi cu privirea pe spinarea lui. Spatele şi umerii lui musculoşi erau presăraţi, la intervale neregulate, cu cicatrice mari, circulare. Erau urmele lăsate de rănile care i se făcuseră în copilărie.

Lui Kathryn i se strângea inima ori de câte ori le vedea. Ce suflet hain trebuie să fi avut persoana care a pricinuit atâta durere unui biet copilaş lipsit de apărare! Instinctiv, întinse mâna să-l atingă, îndemnând parcă rănile lăuntrice să se vindece precum cele exterioare.

Când îl atinse, Larson tresări, dar nu se întoarse cu faţa spre ea.

Rămase o clipă nemişcat, cu capul în pământ, apoi se aplecă şi micşoră flacăra lămpii. Scânteia gălbuie a fitilului se diminuă treptat, până când dispăru cu totul, lăsând odaia cufundată în umbre.

Când soţul ei se băgă în pat, curentul produs de ridicarea şi căderea păturilor o făcu să se cutremure. Se aştepta ca Larson s-o atingă, dar el nu făcu nicio mişcare. Ochii ei se umplură de căldură. Oare când va înceta să se comporte ca un băieţel speriat şi neîncrezător?

Stăteau întinşi unul lângă altul, aproape fără să se atingă, încordaţi şi tăcuţi. Covârşită de un sentiment tot mai pregnant de singurătate, într-un sfârşit Kathryn se întoarse pe o parte, cu spatele la soţul ei şi îşi puse mâna peste pântecul încă nerodnic, întrebându-se dacă va cunoaşte vreodată binecuvântarea maternităţii, dacă în acel ungher tăcut şi tainic va sălăşlui vreodată o vieţişoară. Lumina difuză a lunii pline, reflectată de stratul proaspăt de nea, pătrundea prin fereastra odăii. Kathryn rămase cu privirea aţintită asupra razelor argintii, până când simţi o mişcare lângă ea.

— Îmi pare rău, Kat.

Vocea lui profundă spintecă tăcerea dormitorului şi Kathryn închise ochii, gândindu-se cât de greu trebuie să-i fi

venit soţului ei să dea rostire acelui regret şoptit. Şi cât de plăcut era să-l audă spunându-i pe numele de alint. Nici nu-şi mai amintea când o alintase aşa ultima dată.

Se întoarse încet şi se uită la el. Larson stătea culcat pe spate, cu ochii fixaţi în tavan. Uitându-se la profilul lui, Kathryn nu putu să nu se întrebe ce comori nedescoperite s-or fi ascunzând în inima soţului ei. Întinse mâna şi îşi trecu degetele prin părul lui, apoi în jos, peste obrazul uşor ţepos. În toţi aceşti ani Larson nu îşi lăsase niciodată barbă. Şi ea era bucuroasă că n-o făcuse: adora liniile ferme şi virile ale feţei lui.

Văzând că Larson nu răspunde mângâierilor ei, în cele din urmă Kathryn se întoarse iar cu spatele la el şi se ghemui sub pături.

După câteva clipe, Larson o înconjură cu braţul şi o trase spre el. Căldura pieptului său pătrunse prin cămaşa ei de noapte, încălzindu-i spatele. Aşa se exprima el. Acesta era felul lui de a-i spune, fără cuvinte, că o iubeşte. Strângând-o în braţe, lăsându-i lemne din belşug lângă uşă ca să aibă ce pune pe foc, asigurându-se că paltonul şi mănuşile ei sunt în stare bună, potrivite pentru a înfrunta frigul iernii.

Dar ea îşi dorea mai mult de atât.

Simţi un nod în gât şi îi acoperi mâna cu a ei, apoi se cuibări şi mai aproape de el, răspunzând în felul acesta întrebării lui nerostite.

Larson se ridică în cot, aşteptă până când ochii ei se întoarseră spre el şi apoi îi cuprinse tandru faţa în palmă. Kathryn îl privi în ochi şi în momentul acela ştiu că, indiferent dacă-şi va deschide vreodată inima în faţa ei ori ba – inima ei îi aparţinea deja şi avea să fie a lui pentru totdeauna. Jurase în faţa lui Dumnezeu că avea să-l iubească pe acest bărbat, că avea să-i stea alături la bine şi la rău, şi îşi dorea din tot sufletul să respecte acel jurământ. Când el îşi apropie faţa de a ei şi răsuflarea li se contopi, Kathryn îl rugă pe Dumnezeu s-o ajute să-şi cunoască soţul şi să îl iubească pentru ceea ce era el cu adevărat, nu

pentru ceea ce îşi dorea ea sa vadă în el.

Capitolul 2

A doua zi, Larson se trezi înainte de mijirea zorilor, cu mintea complet înceţoşată. Rămase o vreme nemişcat, încercând să desluşească visul de realitate. Când, într-un final, se dezmetici, o simţi pe Kathryn tresărind în somn lângă el şi apoi îi auzi suspinele înăbuşite. Lacrimile ei ascunse îi sfâşiau inima. Şi totuşi, se simţea incapabil să facă o mişcare.

Cu câteva ceasuri în urmă, înainte să se scufunde într-un somn adânc, doborât de oboseală, Kathryn îi şoptise:

— Crăciun fericit, Larson.

Şi abia în momentul acela realizase că stricase, cu purtarea lui meschină, Ajunul de Crăciun.

Ar fi vrut să întindă braţul şi s-o tragă spre el, dar pricina lacrimilor ei îl încremeni. Se îndoia amarnic că îmbrăţişarea lui i-ar aduce alinarea de care avea ea nevoie. În noaptea aceea se iubiseră cu patimă şi apoi o ţinuse în braţe, mângâindu-i cu tandreţe părul, până când simţise că respiraţia ei devine din ce în ce mai lină şi Kathryn adormise ca un prunc la pieptul lui.

Rămase nemişcat până când suspinele soţiei sale se domoliră. Amintirea dezamăgirii pe care o citise în ochii ei în ajun era aproape de nesuportat. Gândurile îi zburară la plicul primit săptămâna aceea, pe care îl ţinea şi acum ascuns în buzunarul hainei. Era o scrisoare prin care o societate pe acţiuni numită Berklyn Stockholders îl invita să participe la o întâlnire de afaceri ce urma să aibă loc peste trei zile. Nu îi suflase o vorbă lui Kathryn despre această oportunitate de afaceri. N-avea niciun rost să-i dea speranţe pentru ca apoi să i le spulbere din nou. Făcuse prea des asta în ultimii ani.

Judecând după bezna ce învăluia odaia, conchise că mai era puţin şi răsărea soarele. În acel moment, hotărârea ce

se contura în mintea lui deveni cât se poate de clară. Această afacere îi va aduce profitul de care avea nevoie pentru a-şi pune *ranch*-ul pe picioare. Şi, mai presus de orice, asta îl va înălţa în ochii lui Kathryn.

În doar câteva minute, se îmbrăcă şi ieşi tiptil din dormitor. Va ajunge la Denver în cel mult două zile, chiar dacă drumurile erau troienite. Va încheia târgul şi apoi se va întoarce neîntârziat acasă.

Ca soţia lui să nu se îngrijoreze, dar nici să nu-şi facă speranţe deşarte, îi scrise în grabă câteva rânduri şi lăsă bileţelul pe poliţa căminului. Scormoni focul în vatră ca nu cumva să se stingă şi se asigură că stiva de lemne de lângă cămin este îndestulătoare, apoi deschise uşa casei şi ieşi.

Un vânt îngheţat îi muşcă duşmănos obrajii, aproape tăindu-i răsuflarea. Peste noapte ninsese mai mult decât se aşteptase, aşa că îi luă ceva vreme să-şi croiască o cărare până la grajd. Când, în cele din urmă, apucă să îşi înşeueze calul, la orizont se vedeau deja dârele roz-violacee ale răsăritului. Larson aruncă o ultimă privire spre casă şi se gândi la soţia lui, pe care o lăsase înăuntru, învăluită în căldura somnului.

Pe cât de ispitit era să se întoarcă în casă şi să se bucure de acea căldură împreună cu ea, dorinţa de a fi din nou admirat de Kathryn şi de a-i oferi traiul pe care îl merita ea îl ajută să reziste tentaţiei.

Larson ajunse la periferia oraşului Willow Springs pe la ora prânzului. Odinioară, de aici pornea ruta cea mai acătării către minele din South Park, dar cum între timp se construiseră drumuri ce duceau în aceeaşi direcţie şi pe lângă aşezările învecinate, în ultimii ani populaţia din Willow Springs scăzuse simţitor. Neperturbat însă de împuţinarea comunităţii de la poalele sale, aidoma unei santinele de piatră, masivul Pikes Peak străjuia şi acum, semeţ, oraşul, cu povârnişurile lui stâncoase ale căror piscuri se pierdeau în dantela de nori albi şi cenuşii ce mărginea cerul de un albastru sclipitor. În dreapta lui

Larson, apele pârâului Fountain Creek-*Fontaine quibouille,* adică Fântână clocotitoare, cum îi spuneau negustorii francezi – se prăvăleau bolborosind de-a lungul îngustului canion, spre inima oraşului, năpustindu-se pe lângă bolovanii îngheţaţi şi arborii acoperiţi de chiciură din crevasele stâncoase.

După ce se mutaseră aici, el şi Kathryn mergeau adesea să se îmbăieze în ochiurile de apă minerală din apropierea casei lor, bucurându-se unul de celălalt şi de apa călduţă ce izvora din adâncurile pământului. Dar asta se întâmpla demult. Nici nu-şi mai aducea aminte când fuseseră ultima dată la scăldat.

De jur-împrejur, cât vedeai cu ochii, razele soarelui, reflectate de stratul proaspăt de omăt, sclipeau aidoma unor diamante. Regretând că nu era şi Kathryn cu el, să vadă această feerie în alb, se gândi la călătoriile pe care le făceau împreună la Willow Springs de două ori pe an. Kathryn începea să fremete de emoţie cu câteva săptămâni înainte de plecare şi savura fiecare clipă a călătoriei. El, pe de altă parte, îndura vizita la oraş ca pe un supliciu necesar şi abia aştepta să se întoarcă acasă. Îi plăcea viaţa solitară pe care o duceau pe munte, îndeletnicindu-se cu treburile fermei şi ale gospodăriei, şi nu se simţea în largul lui când era înconjurat de prea multă lume.

Traversă oraşul călare, trecând pe lângă Flanagan & King Nutreţ şi Făină, merceria domnului Faulkner, care funcţiona şi pe post de oficiu poştal, băcănia Speck şi hotelul St James. Deasupra micii brutării din dreapta lui se înălţa, impunător, cu cele trei niveluri ale sale, Magazinul Universal Tappan. Majoritatea clădirilor erau construite din bârne sau lemn cioplit şi doar câteva din piatra extrasă din munţii învecinaţi. Străzile erau pustii şi toate prăvăliile, închise. Gândindu-se la lipsa de consideraţie pe care o arătase faţă de soţia sa, îl năpădiră iar remuşcările. Ilicele şi fundele de un roşu aprins ce împodobeau fiecare vitrină şi stâlp din oraş nu făceau decât să-i adâncească sentimentul

de vinovăţie, în răvaşul pe care i-l lăsase lui Kathryn, s-ar fi cuvenit să-i ureze măcar Crăciun fericit. Dar, înfierbântat cum era, în graba mare îi ieşise cu totul din cap că era prima zi de Crăciun.

Se îndoia că va găsi o prăvălie deschisă în această zi de sărbătoare. Totuşi, scrută mai departe fiecare vitrină, citind firma aninată deasupra uşii fiecărui negoţ. Deşi toate ferestrele aveau obloanele trase, avea neplăcuta senzaţie că este urmărit şi învăţase de mult că e mai cuminte să se încreadă în intuiţia lui. Acea voce lăuntrică îi salvase viaţa şi asta nu o dată. Aruncă o privire în jur şi apoi îşi mână calul spre nord.

Când ajunse la bisericuţa cu clopotniţă albă de la marginea oraşului, conchise că mintea l-o fi jucând, pesemne, feste din cauza oboselii. Şi că orice strădanie de a-i cumpăra nevesti-sii un cadou de Crăciun era hărăzită eşecului. Trecând pe lângă cimitirul oraşului, cu mormintele sale înveşmântate în alb, îşi aminti brusc de mulţimea de magazine din Denver şi asta îl făcu să mai prindă inimă. Cu siguranţă că la Denver va găsi un cadou potrivit pentru Kathryn.

Înainta mai încet decât şi-ar fi dorit. Pe la jumătatea după-amiezii, se porni un vânt năprasnic dinspre miazănoapte şi norii gri-albăstrui ce acopereau piscurile munţilor din apus prevesteau, fără tăgadă, noi ninsori. Obişnuit cu iarna din Colorado, Larson se încotoşmănase bine şi nu suferea de frig, dar ştia că la căderea serii va avea nevoie de un foc şi de un adăpost.

Când ajunse în vârful unei ridicături de teren, îndreptându-şi privirea spre est, desluşi în depărtare ceva ce semăna cu o căruţă, pe jumătate troienită, înclinată primejdios de tare într-o rână. În jur nu se zărea ţipenie de om. Larson încetini şovăielnic şi se uită mai bine.

În cele din urmă îl dibui. Bărbatul stătea aplecat, îngropat până la brâu într-un nămete, curăţând cu o lopată zăpada din jurul căruţei. Sesizând o prezenţă străină, omul îşi

întoarse privirea spre el, apoi se îndreptă de spate şi începu să îi facă semne disperate cu mâinile.

După un ceas de muncă asiduă, Larson reuşi să destroienească vehiculul bătrânului negustor ambulant şi să-i dreagă roata cât să-l ţină până va ajunge în oraş. Încărcă apoi calabalâcul omului înapoi în căruţă, minunându-se în sinea lui că acesta consta într-o droaie de vechituri fără nicio valoare şi doar câteva piese de mobilier mai acătării.

Bătrânul îl privea cu ochi luminoşi şi ageri.

— Eu mi-s Callum Roberts. Am purces încoace cu gându de-a mă strămuta la Willow Springs. Dacă toţi oamenii de p-acilea sunt la fel de săritori ca matale, nici c-aş fi putut nimeri un loc mai bun în care să-mi trăiesc bătrâneţile.

Dând mâna cu Callum Roberts, care i-o strânse cu o putere nebănuită, Larson se prezentă la rândul său, apoi adăugă:

— Mă bucur c-am putut să vă fiu de folos.

Deşi, la drept vorbind, era o întârziere neprevăzută. Scrută cerul. Soarele atingea deja piscurile mai înalte, iar vântul sufla din ce în ce mai tăios. Trebuia să ajungă la locul de popas înainte de lăsarea serii.

— Îţi mulţumesc că te-ai oprit să-mi dai o mână de ajutor, fiule, spuse Roberts, masându-şi umărul drept. Nu cred că oasele mele bătrâne ar fi răzbit pân dimineaţă în pustiul ăsta.

Larson arătă spre oraş.

— Luaţi-o pe urmele lăsate de mine. După ce treceţi de dâmbul acela, ţineţi-o spre sud încă vreo trei mile. Ar trebui să ajungeţi la Willow Springs la scurtă vreme după căderea întunericului. Acolo căutaţi-l pe Jake de la grajdurile cu chirie. El are să vă dea toate îndrumările de care aveţi trebuinţă.

Larson se săltă în şa şi bătrânul vânzător de chilipiruri începu să scotocească prin catrafusele din căruţă. Ghicindu-i intenţiile şi nerăbdător să-şi vadă de drum, Larson îi strigă

de pe cal:

— Nu-mi datoraţi nimic. După cum am mai spus, mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

Callum Roberts continuă să cotrobăie, neperturbat, prin grămezile de lăzi.

— Eşti însurat, fiule? îl întrebă el peste umăr. Nu de alta, dar am nişte lucruşoare de ţi-e mai mare dragul pentru soţioara dumitale, adăugă bătrânul, scoţând o oglinjoară şi o perie de păr care, deşi bogat împodobite, nu păreau deloc noi şi cu atât mai puţin curate.

— Nu, zău că nu-mi trebuie nimic, stărui Larson, clătinând din cap.

Brusc, se opri şi îşi regândi afirmaţia. În eventualitatea, puţin probabilă, în care Roberts avea, totuşi, vreun obiect de valoare, prefera să îl plătească pe el, nu pe cine ştie ce comerciant hrăpăreţ din Denver. În mod clar, moşneagului nu i-ar fi stricat să aibă câţiva bănuţi în plus.

În momentul acela, Roberts se întoarse spre el, cu faţa toată numai un zâmbet, şi îi întinse un pacheţel învelit în pânză de sac.

— Ei, asta chiar socotesc că-i o răsplată pe măsura bunăvoinţei pe care mi-ai arătat-o!

Lui Larson aproape că-i era teamă să dea pânza la o parte. Văzând exaltarea din ochii bătrânului negustor, hotărî că, orişice vechitură s-ar afla înăuntru, o va cumpăra. Când îşi luă, în sfârşit, inima în dinţi şi dezveli tainicul obiect, îl străbătu un fior din cap până-n picioare. Era o cutie metalică minusculă, ce îi încăpea cu uşurinţă în palmă. Îşi trecu degetul mare peste capacul neted şi marginile cutiuţei, apoi, intuind curiozitatea moşneagului, îşi coborî privirea spre el.

— E o cutiuţă muzicală, fiule. Am meşterit-o cu mâinile mele. Adică am reparat-o, ceea ce-i cam tot pe-acolo. Când am primit-o, era ca vai de ea, sărăcuţa, nu scotea niciun piuit. Da am dres-o eu şi-acu e ca nouă. Cântă un cântecel de Crăciun de ţi-e mai mare dragu’. Ascultă, îi luă cutia din

mâini şi întoarse cheiţa simplă din lateral. Şi ia uită-te aici, adăugă Roberts, ridicând capacul. Aici, înăuntru, am lăsat un loc unde poţi trece cuvintele pe care le doreşti ca s-o faci să devină a ta.

Când începură să se reverse acordurile unui cunoscut colind de Crăciun, Larson nu-şi putu înfrâna un surâs. Şi zâmbetul i se lăţi şi mai mult când văzu bucuria ce se citea pe chipul bătrânului.

— O primesc bucuros. Soţia mea va fi încântată de acest cadou şi asta mai cu seamă după ce îi voi povesti în ce împrejurări l-am dobândit.

Roberts mai că nu sări în sus de bucurie. Refuză banii pe care i-i întinse Larson, dar, în cele din urmă, la stăruinţele tânărului, acceptă totuşi plata. Larson puse cu grijă cutia în buzunarul hainei, aşteptă ca bătrânul să se urce pe capră şi abia după aceea pomi mai departe, în direcţia opusă.

Pe minut ce trecea, soarele se scufunda tot mai mult în spatele munţilor, luând cu el şi căldura razelor sale. După o oră de călărit spre nord, ajungând în vârful unui deal, Larson zări în depărtare conturul vag al locului în care avea de gând să facă popas peste noapte.

În faţa lui, la est de falnicii Munţi Stâncoşi se întindea o coamă montană lunguiaţă ce se profila în mijlocul preriei aidoma unui deget artritic, îndoit şi sucit. În partea de sud, creasta era presărată cu stejari pitici şi blocuri de rocă stâncoasă. Larson mai înnoptase aici şi ştia că era un adăpost potrivit.

Deşi ajunse pe coamă după lăsarea întunericului, la lumina argintie a razelor lunii, reflectate de zăpadă, găsi cu uşurinţă locul de popas. Curăţă de omăt o porţiune de pământ ce avea să-i servească drept culcuş în noaptea aceea, apoi aprinse focul, îşi ostoi foamea cu pastramă şi pesmeţi, iar cafeaua, chiar dacă nu era la fel de gustoasă precum cea preparată de soţia lui, îi încălzi măruntaiele.

Se întrebă ce-o fi făcând Kathryn în momentul acela. Oare ea s-o fi gândind la el?

Aducându-şi aminte de cutiuţa muzicală, o scoase din buzunarul hainei şi o cercetă mai atent. Nu se compara nici pe departe cu fosta colecţie a lui Kathryn. Îl năpădiră din nou regretele pentru cele petrecute în ajun. Deznădejdea pe care i-o citise în ochi atunci când cutia se făcuse ţăndări îl bântuia şi acum.

Pe cât era ea de rudimentară, această cutiuţă – după părerea lui, cel puţin – avea, totuşi, ceva ce le lipsise celorlalte. Ceva mult mai trainic. Ceva ce nu putea fi cumpărat cu bani.

Gândul îl făcu să pufnească în râs şi sunetul râsului său îl luă prin surprindere. Pornise la drum spre Denver în plină iarnă cu gândul de a încheia o afacere în urma căreia, nădăjduia el, avea să se îmbogăţească şi uite că tocmai ce îi cumpărase lui Kathryn un cadou care spunea exact contrariul. Că în viaţă nu banii contează.

Când răsuci cutiuţa în mâini, capacul se deschise. Larson cercetă amuzat plăcuţa metalică zgâriată şi lipsită de strălucire pe care o montase Roberts în interior. La ce spusese bătrânul că servea? A, da, era locul *unde poţi trece cuvintele pe care le doreşti ca s-o faci să devină a ta.*

Subit, îi veni o idee. Scoase cuţitul din cizmă, se apropie de foc, aşeză cutiuţa muzicală pe o piatră şi înfipse vârful cuţitului în placă. Tăişul străpunse plăcuţa cu uşurinţă. Larson zâmbi. Nu era un metal de cea mai bună calitate, dar asta n-avea nicio însemnătate în momentul de faţă.

Îngenunche lângă foc şi pierdu firul timpului dând cadoului o notă personală. Făcând cutiuţa să devină a lui Kathryn. Nădăjduia că soţiei lui îi vor face plăcere cuvintele gravate. De fapt, era oarecum sigur că o vor încânta. Chiar dacă valoarea acestui dar era mai puţin impresionantă decât a celor ce aveau să vină, ştia că soţia lui are o slăbiciune pentru bătrâni şi că va fi bucuroasă să audă că se oprise să ajute un nou-venit.

Când termină, puse cuţitul înapoi în teacă, iar cutiuţa în buzunarul interior al hainei sale de iarnă. Haina fusese un

dar din partea lui Kathryn. Îşi trecu mâna peste mânecă şi gândurile îi zburară la primul Crăciun pe care îl petrecuseră împreună, înainte să-i dăruiască haina, Kathryn cususe în căptuşeală însemnul fermei lor şi iniţialele lui. *A făcut ca haina să devină a mea,* cugetă el zâmbind. Nu pentru prima dată, îşi dori să fi fost un soţ mai bun. Kathryn merita mult mai mult decât…

În momentul acela calul necheză şi Larson ridică, alarmat, privirea.

Rămânând ghemuit lângă foc, îşi roti privirea de jur-împrejur. Locul pe care îl alesese, departe de ravenă, la adăpost de vânt, era înconjurat de stejari pitici îngheţaţi şi bolovani uriaşi, acoperiţi de zăpadă. În împrejmuirea de arbori şi rocă nu exista decât o singură spărtură. Larson miji ochii şi ciuli urechile. În stânga lui se auzi un foşnet. O fi vreun iepure sau vreo veveriţă, gândi el.

Însă inima începu să-i bată mai tare când sunetul se repetă, întinse mâna spre carabina rezemată de bolovanul de lângă el şi trase cocoşul armei cu o încetineală intenţionată, sunetul armării fiind menit ca semn de avertizare.

— Bun găsit! răsună o voce în dreapta lui.

Când se răsuci, Larson văzu un bărbat ivindu-se de după un bloc de piatră şi păşind în licărul tremurat al focului de tabără.

Străinul întinse mâinile, cu palmele în sus, arătând că nu este înarmat.

— Pot să poposesc şi eu lângă foc, prietene?

Larson îl măsură cu atenţie, bătăile inimii începând să i se domolească.

— Desigur, ia loc.

Aşeză puşca deoparte în aşa fel încât să-i fie, totuşi, la îndemână – pentru orice eventualitate.

La prima vedere, bărbatul părea să fie de-o seamă cu el. Nu purta mănuşi şi, când îşi întinse mâinile goale deasupra focului, Larson observă că acestea îi tremurau uşor. Se

întrebă dacă tremurul era pricinuit de frigul nopţii sau de o nevoie de o cu totul altă natură.

— Pe înserate, calu meu a început să şchiopăteze, aşa că ultimele două mile le-am străbătut pe jos.

Pantalonii bărbatului păreau îngheţaţi bocnă, iar cizmele îi erau roase şi crăpate într-o parte.

Larson arătă spre ibricul de cafea, care era aşezat pe o piatră în mijlocul tăciunilor aprinşi. Străinul încuviinţă din cap. Larson goli cana şi o umplu cu cafea proaspătă. Când se ridică să i-o întindă străinului, auzi la oarece distanţă în spatele lui, de cealaltă parte a râpei, nechezatul unui cal.

În momentul acela, realiză că intenţiile străinului nu erau nicidecum curate. Dar era prea târziu.

Revolverul celuilalt era deja îndreptat spre pieptul lui. Larson simţi că-l trec toate năduşelile. În mod instinctiv, azvârli cafeaua fierbinte în obrazul bărbatului şi se aruncă după armă. Bubuitura îi răsună în urechi când atinse pământul. O căldură pârjolitoare îi săgetă coapsa dreaptă. O dogoare insuportabilă, însoţită de o senzaţie subită de slăbiciune, îi pulsă în piciorul drept, răspândindu-se apoi în întregul corp.

Începu să se învârtă lumea cu el şi mintea i se înceţoşă. Se căzni să rămână lucid.

Când deschise ochii nu văzu deasupra lui decât mantia neagră a cerului străpunsă pe ici, pe colo, de pete de lumină ce dănţuiau într-un ritm înnebunitor. Clipi de două ori, încercând să-şi limpezească gândurile.

Brusc, aerul nocturn păru să se strângă în jurul lui ca o pătură de gheaţă. Nu trecu mult până înţelese de ce. Haina, cizmele şi mănuşile îi dispăruseră.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar o lovitură puternică în coaste îl făcu să se prăbuşească la loc. Căzu cu faţa în omătul îngheţat şi şocul îl ajută să-şi revină în simţuri. Simţind că se sufocă, inspiră aerul cu lăcomie.

Rămâi nemişcat.

Era un îndemn mai degrabă intuit, decât auzit. Dar

Larson nu voia să facă pe mortul. Îşi dorea cu toată fiinţa lui să lupte pentru viaţă.

Auzind mişcare, deschise încet un ochi.

Străinul îi purta acum haina şi cizmele şi îi scotocea prin desaga de pe şa. Larson se ridică încet în şezut, apucă binişor carabina, o aţinti spre spatele bărbatului şi trase cocoşul.

— Nu miş…

Bărbatul se răsuci pe călcâie, cu revolverul în toc.

Detunătura fu asurzitoare. Dar nu Larson era cel care trăsese.

Cu faţa schimonosită de stupoare, nevenindu-i parcă să creadă, bărbatul se prăbuşi cât era de lung în zăpadă. Larson se căzni să se ridice în genunchi şi, cu inima bubuindu-i în piept, scrută întunericul din jurul lui. Se lăsase, brusc, o tăcere stranie, înspăimântătoare. Realizând că, în actuala sa poziţie, constituia o ţintă uşoară, îşi încleştă degetele pe carabină şi se retrase şchiopătând lângă o îngrămădire de bolovani.

Acolo se lăsă moale la pământ, îşi apăsă cu o mână rana care îi pulsa în coapsa dreaptă şi îşi lipi spatele de piatra rece ca gheaţa.

Un foc de armă frânse tăcerea. Glonţul ricoşă, scânteind, de un bolovan, la doar câţiva centimetri de capul lui. Larson se aruncă pe burtă şi începu să se târască prin zăpadă şi printre arborii pitici, departe de lumina focului de tabără.

O nouă bubuitură spintecă aerul şi glonţul străpunse omătul la doar vreo jumătate de metru de el.

Larson inspiră de câteva ori, gâfâind, printre dinţii încleştaţi. Deşi rana îi pulsa fierbinte, îl năpădi brusc o năduşeală rece. Încercând să ignore durerea, începu să se roage cum nu se mai rugase de ani de zile. Deşi ştia prea bine că, după ce îl dăduse uitării în toţi aceşti ani, Dumnezeu n-avea niciun motiv să-i asculte ruga. Totuşi, continuă să se roage, cu o ardoare care nici nu bănuise că există în sufletul lui.

După ce se târî aproape douăzeci de metri, se opri să-şi tragă sufletul. Din cauza frigului, gâtlejul îl ustura de parcă ar fi fost în flăcări. Privindu-şi piciorul drept, văzu dâra stacojie ce păta zăpada. Tălpile şi picioarele începeau să-i amorţească. Degetele îi erau îngheţate şi-l dureau îngrozitor.

— Ştiu că eşti acol', nenicule. De ce s-o lungim degeaba? Nu mai bine ieşi mătăluţă frumuşel din ascunzătoare?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton şăgalnic, tărăgănat, conferind o notă macabră situaţiei deja înspăimântătoare. Larson rămase nemişcat, ascultând scârţâitul cizmelor pe omătul îngheţat. După zgomot, bărbatul părea să fie la distanţă de vreo zece metri. Şi venea direct spre el.

Opţiunile fiindu-i limitate, Larson se târî mai departe pe burtă prin desiş şi apoi prin trecătoarea îngustă. Se furişă în sus pe versantul ravenei până auzi acel sunet metalic inconfundabil: introducerea unui cartuş în camera de tragere a armei. După ce percutorul fu adus în poziţie, se lăsă o tăcere mormântală.

Larson aşteptă inevitabilul. Dar nu se auzi niciun foc de armă.

În loc de detunătura la care se aşteptase, auzi… un cântecel. Celălalt *fredona un cântecel* – cu o voce piţigăiată şi veselă, de parcă ar fi fost la picnic. Larson încremeni.

— E-un frig de crapă pietrele în noaptea asta şi pare-se că încă mai stă să ningă. Poţi s-o mierleşti încet sau repede, mie mi-e totuna. Da umblă vorba că nu-i deloc plăcut să mori de frig.

Vocea, voioasă şi neverosimilă, reverberă în noapte. Ameninţări cu moartea presărate cu comentarii despre vreme. Era de-a dreptul absurd. Larson se retrase la adăpostul copacilor.

Îi reveniră în minte frânturi din rugăciunile şoptite noaptea, în pat, de Kathryn, în timp ce el stătea tăcut, întins lângă ea. Le repetă iar şi iar, târându-se mai departe printre bolovani şi arboret. Când ridică în cele din urmă

privirea, crezu că umbrele argintii ale nopţii îi joacă o festă.

În faţa lui, lipită de peretele stâncos al ravenei, se ridica, aidoma unei santinele, o colibă de bârne. Dacă ar putea pătrunde înăuntru, poate c-ar mai avea o şansă, cât de mică, să scape cu viaţă. Trase un foc în direcţia din care îl auzise ultima dată pe atacatorul său. Încetinit de piciorul rănit, abia ce ajunse la uşă când o altă detunătură răsună în spatele lui.

Larson plonjă înăuntru şi închise imediat uşa în urma lui, trântind-o cu piciorul. Gâfâind, se târî până la peretele cel mai îndepărtat de fereastra de lângă uşă – singura fereastră a refugiului. În aerul rece şi stătut din coliba neîncăpătoare plutea un iz înţepător.

Ochii i se obişnuiră repede cu lumina slabă ce răzbătea prin fereastră. Peretele de lângă el părea să fie acoperit cu stive de butoaie. Pe jos erau aruncate o grămadă de pături şi alte câteva obiecte.

Un foc de armă făcu ţăndări geamul ferestrei. În acelaşi moment, Larson auzi că se sfărâmă ceva lângă el. Simţi un jet lichid pe faţă şi pe gât şi duşumeaua se umezi sub picioarele lui. Mirosul acela înţepător pe care îl detectase la început deveni şi mai pronunţat.

Mai multe focuri de armă sfâşiară tăcerea nopţii şi cocioaba fu cuprinsă de flăcări. În timp ce spaţiul înghesuit era năpădit de dogoare şi de o lumină albă, orbitoare, o duhoare scârboasă îi umplu nările. În acel moment, Larson ştiu că avea să moară şi că moartea lui avea să fie dureroasă, aşa cum merita. Nu putea decât să spere că totul se va sfârşi repede.

Kathryn şterse cu pumnul un strat de chiciură de pe geamul îngheţat al ferestrei. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când se trezise singură în pat şi găsise răvaşul lui Larson pe poliţa căminului. *Kathryn, m-am dus la păşunile din nord. Mă întorc până la sfârşitul săptămânii.*

Deşi simţise încă de la bun început un imbold imperios de a se ruga pentru el, în primele zile asta n-o neliniştise. Era

obişnuită cu îndemnurile blajine ale Duhului, iar asta mai cu seamă atunci când Larson călătorea pe timp de iarnă.

Dar mai era puţin şi se lăsa, iar, seara. Şi Larson încă tot nu se întorsese.

Sesizând o mişcare în spatele grajdului şi recunoscând silueta îndesată şi mersul legănat şi agale al lui Matthew Taylor, Kathryn se duse într-un suflet să deschidă uşa şi îl strigă. Vechilul întoarse privirea, o salută înclinând din cap şi, după ce lepădă lângă calul priponit proviziile pe care le avea în braţe, porni spre ea.

Sufla un vânt tăios.

— N-ai vrea să pofteşti niţel înăuntru? îl întrebă Kathryn, cutremurându-se de frig. Tocmai pregăteam nişte cafea proaspătă.

O uşoară stânjeneală alunecă peste chipul lui Matthew Taylor care, deşi trecut de treizeci de ani, avea şi acum nişte trăsături de băieţandru – şi acesta se opri la vreun metru de uşă.

— Sunteţi tare amabilă şi vă mulţumesc.

Bărbatul privi în pământ şi-apoi peste umăr, dar picioarele îi rămaseră înfipte în locul în care se afla.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Jennings?

Kathryn nu-i înţelegea reticenţa, dar nu zăbovi mult asupra acestui gând şi trecu repede la subiect.

— Domnule Taylor, spune-mi, te rog, te-ai întâlnit de curând cu soţul meu?

Matthew clătină din cap.

— Nu l-am mai văzut de la Crăciun încoace. Ne-a dat ordin să ducem vitele la iernat pe păşunea din nord şi până-acum noi acol am stat, explică el, îngustându-şi ochii. Da de ce întrebaţi? S-a întâmplat ceva?

Kathryn se întrebă dacă e înţelept să-i împărtăşească temerile sale. Aflat în slujba lui Larson de mai bine de şase ani, Matthew avea o vechime mai mare decât oricare alt angajat al fermei. Fără să stea mult pe gânduri, Kathryn hotărî că împrejurările o îndreptăţeau să fie sinceră cu el.

— Larson a plecat de acasă în ziua de Crăciun. Mi-a lăsat un bileţel cum că se duce până la păşunea din nord şi că are să se întoarcă până la sfârşitul săptămânii.

I se puse un nod în gât. Cuvintele rostite cu voce tare făceau ca situaţia să pară şi mai gravă decât îşi îngăduise să creadă până acum.

— Şi de atunci nu s-a mai întors.

Matthew îi aruncă o privire şovăielnică înainte de a răspunde.

— A nins mult în noaptea aia. S-or aşternut troiene înalte de cinci-şase picioare şi-a fost un frig de crăpau pietrele.

Îngrijorarea din ochii lui vădea ceea ce lăsase nespus.

— Nu l-am văzut. Niciunul dintre noi nu l-a văzut. Ştiu asta fiindcă, ei bine… fiindcă şi noi ne întrebam pe unde-o fi şefu'.

Dădu să mai spună ceva, dar şovăi. Kathryn dădu din cap, încurajându-l să continue.

— Trebuia să ne primim simbria vinerea trecută. Nu-i bai dacă trebuie să mai aşteptam oleacă şi de data asta, atâta vreme cât e sigur c-o să fim plătiţi.

— *Şi* de data asta? repetă Kathryn, vădit nedumerită.

Taylor îşi încreţi, încurcat, fruntea.

— Poate că-i doar o vorbă-n vânt, dar câţiva dintre văcari… or auzit că domnu' Jennings nu stă prea bine cu banii.

Îşi întoarse privirea, foindu-se, stânjenit, de pe un picior pe altul, într-un sfârşit clătină din cap şi se uită din nou în ochii lui Kathryn.

— Oamenilor, vedeţi dumneavoastră, le e teamă să nu-şi piardă pâinea. Văcarii nu-şi găsesc uşor o slujbă în miez de iarnă. Domnu' Jennings…

Se opri, şovăind.

— Spune, te rog, mai departe, îl îndemnă ea cu blândeţe.

— Acu-i o lună, domnu' Jennings l-a dat afară pe Smitty aşa, din senin. Şi când am sărit să-i iau apărarea lui Smitty, mi-a spus că şi pe mine mă aşteaptă aceeaşi soartă, dacă

mă prinde că-mi bag nasu unde nu-mi fierbe oala, clătină iar din cap. Clocotea de mânie, nu alta.

Faptul că Larson îşi ieşise din fire nu era un lucru straniu pentru Kathryn, şi nici acela că soţul ei îl concediase pe unul dintre văcari. În afară de Matthew, ea nu cunoştea personal niciun muncitor de la *ranch.* Bărbaţii din slujba lui Larson nu veneau niciodată pe la casa lor. Brusc, realiză îngrozită cât de puţine ştia, de fapt, despre administrarea fermei.

— Domnule Taylor, este, oare, cu putinţă ca omul acela să fi greşit, într-adevăr, cu ceva?

— O fi, dar eu, unul, mă îndoiesc. Am lucrat cot la cot cu el trei ani de zile şi pot să spun cu mâna pe inimă că Smitty e un om de ispravă. Plecă privirea în pământ. Probabil că dumneavoastră nu ştiţi nimic de toate astea. Mai bine mi-aş ţine gura.

Kathryn făcu un pas înainte.

— Îmi fac griji pentru siguranţa soţului meu, domnule Taylor. Dacă ştii ceva ce m-ar putea ajuta să-l găsesc, te rog să-mi vorbeşti deschis.

— Am avut şi alte necazuri.

Taylor vorbea abia şoptit şi Kathryn trebui să ciulească urechile ca să audă ce spune.

— Săptămâna trecută am mai găsit o spărtură în gard. Ne lipsesc câteva capete. Câteva erau juninci ce trebuiau să fete la primăvară. Da stavilele de la Foutain Creek sunt întregi. Cu asta n-o să avem bătăi de cap în lunile de iarnă.

— Ce bătăi de cap?

— Vara trecută ni s-a împuţinat rezerva de apă, dar după ce l-am găsit pe paznicul stăvilarelor…

— După ce l-aţi *găsit?*

Matthew şovăi din nou, strângând din buze.

— Da, doamnă. După câte se pare, omu’ s-a înecat. I-am găsit leşu plutind în susul apei, lângă cotul pe care-l face pârâul în apropiere de izvoarele termale.

În ochi i se citea ceva ce se codea să spună.

— Bine, dar cum a putut să se înece? întrebă Kathryn, intrigată. Acolo apa nu e adâncă. A alunecat? A căzut?

Matthew se uită în altă parte, ocolindu-i privirea.

— Paznicul tocmai ce-i spusese lu' domnu' Jennings că o să întocmească o dare de seamă – găsise dovezi că cineva a umblat la stăvilare, însuşindu-şi mai multă apă decât era îndreptăţit şi lăsând să ajungă prea puţină în aval, la cei din oraş. Şi a doua zi… l-am găsit mort.

Kathryn clătină din cap, zguduită de veste şi întrebându-se cum de Larson nu îi pomenise niciun cuvânt despre asta.

— Şi s-a aflat cine fura apa?

— Paznicul a dus cu el secretul în mormânt. Apa se împarte între noi şi alte două *ranch-uri* şi, cum pârâul trece şi prin Willow Springs, şi locuitorii oraşului sunt îndreptăţiţi s-o folosească. Dar domnu' Jennings are întâietate, aşa că porţia lui de apă ar trebui să fie asigurată. Îşi întoarse iar privirea şi adăugă: Dar, după seceta din ultimii ani, unii nu prea mai sunt de acord cu împărţeala asta.

— Crezi că vom mai avea necazuri la primăvară?

O scânteiere de uimire, ca şi cum Kathryn s-ar fi cuvenit să ştie deja răspunsul, străfulgeră în ochii chihlimbarii ai lui Matthew Taylor, dar nu zăbovi în ei decât preţ de o clipă, după care bărbatul aprobă din cap. Kathryn se înfioră din tot trupul, năpădită de o presimţire sumbră.

Larson se căzni să deschidă ochii, dar ceva apăsa asupra lor, silindu-l să îi ţină închişi. Bezna era singurul companion al durerii ce îi chinuia trupul – o durere atât de intensă, încât îi venea să urle. De fiecare dată când trăgea, gâtuit, o gură de aer, plămânii îi ardeau ca un foc lichid şi muşchii pieptului i se răzvrăteau spasmodic.

Încercă să stea nemişcat, socotind că aşa poate durerea se va mai domoli puţin, dar chinurile rămaseră la fel de cumplite. Se simţea ca şi cum i-ar fi fost smulsă pielea de pe trup. Se zvârcoli de durere. De ce nu se îndura Dumnezeu să-l lase să moară?

Crâmpeie înceţoşate începură să i se perinde, legănându-

se, smucindu-se, în faţa ochilor obloniţi. Mintea se agăţă deznădăjduită de unul, ca de un colac de salvare. Kathryn. Soţia lui iubită, cu ochii de culoarea cafelei cu lapte şi pielea fină şi mătăsoasă. Ce n-ar da să poată…

O durere ascuţită îi săgetă coapsa dreaptă şi imaginea se risipi.

Un strigăt îi ţâşni din piept, urcându-i ca un nod în gâtlejul pârjolit. Încercă din răsputeri să-şi amintească ultimul gând lucid pe care îl avusese înainte de acest coşmar.

Instinctiv, se văzu pe sine aidoma unui animal hăitut – un şoarece de câmp rănit şi amuţit de groază, simţind durerea ca nişte gheare adânc înfipte în came. Un nou val de durere îi străbătu trupul şi inima începu să-i bată haotic, mai-mai să-i spargă pieptul. Nu pentru prima dată, se întrebă dacă nu cumva ajunsese în iad.

În momentul acela ceva rece îi atinse buzele. Umezeala îi alunecă în jos pe gât, croindu-şi o cărare de foc până în stomac. Apoi o amorţeală plăcută îi cuprinse întregul corp.

Somn lichid.

Îl aşteptase. Tânjise după el. Nu conta de unde venea, doar că venise. Plutea pe valuri line, mult deasupra durerii care ştia că încă nu se curmase. Şi că, în scurtă vreme, va reveni.

Kathryn încercă să înlăture sentimentul de panică ce îi frigea inima la fiecare apus al soarelui. Îşi puse paltonul şi mănuşile şi, înaintând cu greu prin stratul proaspăt de zăpadă, se duse după lemne pentru foc.

Obişnuită cu căldura din casă, se cutremură când aerul rece îi muşcă obrajii. Ochii îi lăcrimau. Trase adânc aer în piept şi simţi cum frigul o pătrunde până în măduva oaselor. În februarie vremea se răcise simţitor şi ninsese de două ori mai mult decât în luna ianuarie. Cu braţele încărcate de fiecare dată, Kathryn făcu cinci drumuri şi acum îl făcea pe al şaselea.

Încetini pasul şi îşi lăsă privirea să urce până în vârful

molidului albastru de Colorado ce se înălţa falnic, cu crengile acoperite de omăt, lângă casa lor. Vederea lui aproape că îi aduse un zâmbet pe buze. La rugăminţile ei, Larson plantase arborele – pe atunci doar un puiet – cu zece veri în urmă, la scurtă vreme după ce ridicaseră casa.

— Vreau să crească mai aproape de fereastra de la bucătărie, îi spusese lui Larson, trăgând încet după ea copăcelul spre locul dorit.

— Dacă-l plantezi acolo, o să-ţi crească *prin* fereastră, ripostase Larson cu un zâmbet mucalit, prinzându-se în joc. Nu de alta, dar molidul ăsta are să crească niţel mai mărişor decât tufa pe care o ţine maică-ta în ghiveci în antreul ăla sofisticat al ei.

— Se numeşte *foyer,* îl corectă jucăuşă Kathryn, folosind pronunţia franceză

Larson mută puietul înapoi în locul unde hotărâse iniţial să-l planteze în baza măsurătorilor făcute, îşi şterse fruntea asudată cu mâneca de la cămaşă, apoi trasă cu lopata un cerc cu diametrul cam de două ori cât rădăcina copăcelului şi începu să sape. Kathryn stătuse la o parte, bucurându-se de timpul petrecut împreună cu soţul ei şi uimită de intensitatea iubirii ce îi umplea inima.

Amintirea se risipi şi Kathryn clipi din ochi ca să-şi zăgăzuiască o lacrimă. O rafală de vânt spulberă subit zăpada şi promoroaca de pe crengile molidului, proiectându-i în faţă ace de gheaţă, dar ea tot nu se clinti din loc. Mirosul pronunţat de conifer îi umplu nările şi ea îl inspiră cu nesaţ. Larson avusese dreptate. Plantase copacul exact acolo unde trebuia. Îndeajuns de departe de casă ca molidul să poată dezvolta rădăcini adânci şi crengi vânjoase, şi îndeajuns de aproape ca ea să îl poată admira în toată splendoarea lui de la fereastra din bucătărie, bucurându-se totodată de păsările ce ţâşneau în zbor printre ramuri.

Închise iar ochii pentru a-şi stăvili lacrimile. *Unde eşti, Larson?* Reconstituise în gând de nenumărate ori

evenimentele ultimei zile petrecute împreună, de fiecare dată sperând să înţeleagă ce motiv ar fi putut avea soţul ei să plece şi să nu se mai întoarcă. Îl supărase, oare, cu ceva? în ultimele luni se simţise tot mai nemulţumită de căsnicia lor. Să fi avut şi el aceleaşi gânduri? Se înşelase, cumva, punându-i reticenţa pe seama grijilor cu privire la fermă?

Scutură din cap, gonind aceste gânduri ce nu erau – îşi dorea ea s-a creadă – decât fantasmagorii izvorâte din oboseală şi singurătate şi pomi mai departe spre magazia de lemne, încercând din răsputeri să se concentreze asupra lucrurilor certe legate de absenţa lui Larson. Încercând să cearnă lucrurile prin sita adevărului.

Dacă Larson ar fi avut într-adevăr de gând să o părăsească, nu i-ar fi lăsat un bileţel. Şi nici stiva aceea mare de lemne lângă vatră. În drum spre casă, gândurile îi zburară la ultima lor noapte de dragoste.

Nu mai petrecuseră de mult o noapte atât de… frumoasă – unul în braţele celuilalt. Tandreţea lui Larson îi amintise de primii lor ani de căsnicie. Şi totuşi, în pofida apropierii trupeşti, ea se trezise în timpul nopţii sugrumată de un sentiment de singurătate de-a dreptul covârşitor. Şi-a înfundat capul în pernă ca Larson să nu îi audă suspinele. Cum i-ar fi putut explica lacrimile sale, când nici măcar ea nu le înţelegea?

În timp ce stivuia lemnele lângă uşă, o ultimă certitudine îi despică negura gândurilor, iar acel adevăr de netăgăduit îi umplu sufletul de speranţă, dar şi de durere.

Larson n-ar fi renunţat nicicând de bunăvoie la fermă.

Ranch-ul era viaţa lui. Toate visurile lui erau împletite în jurul reuşitei sau eşecului său ca fermier.

Acest lucru atingea un punct sensibil în inima ei, dar ştia că este adevărat. În adâncul sufletului, ştiuse mereu că Larson punea reuşita fermei mai presus de persoana ei. Iar, în mod surprinzător, în ultimii ani asta adâncise şi în ea simţul proprietăţii, făcând-o să râvnească, la rându-i, să

vadă ferma înfloritoare.

Până se va întoarce Larson – pentru că *avea* să se întoarcă, îşi spuse ea punându-şi mâna înmănuşată pe clanţa uşii – ferma va fi pusă pe picioare sau poate, cu voia lui Dumnezeu, chiar prosperă. Va duce mai departe visul bărbatului ei. Cu orice preţ.

Auzind un tropot înfundat de copite, Kathryn întoarse capul şi îl văzu pe Matthew Taylor apropiindu-se pe cărarea de zăpadă bătătorită, călare pe iapa lui murgă. În spatele lui veneau alţi patru călăreţi. Kathryn îşi şterse repede lacrimile şi le ieşi în întâmpinare.

— Bună seara, doamnă Jennings, o salută Matthew, strunindu-şi calul şi scoţându-şi pălăria.

Ceilalţi bărbaţi îi urmară exemplul.

Kathryn îi salută pe toţi printr-o înclinare a capului. Nu îi era greu să ghicească motivul vizitei lor.

— Ţi-am făgăduit, domnule Taylor, şi am de gând să mă ţin de cuvânt.

Deşi încă nu ştia cum anume.

— Vă veţi primi cu toţii simbriile, aşa cum ne-am înţeles.

Matthew se înroşi până-n vârful urechilor Kathryn nu-şi dădu seama dacă din cauza frigului sau a fâstâcelii.

— Nu mă îndoiesc de bunele dumneavoastră intenţii, doamnă. Niciunul dintre noi nu se îndoieşte, adăugă el, arătând spre bărbaţii din spatele lui, după care, parcă în căutarea unui punct de sprijin, mâinile i se încleştară pe oblâncul şeii. Aţi mai primit vreo veste de la domnul Jennings?

Kathryn clătină din cap, dar adăugă imediat pe un ton ce se voia optimist:

— Dar sunt sigură că voi primi… în curând.

Văcarii din spatele lui Matthew începură să mormăie ceva între ei, dar privirea pe care le-o aruncă acesta peste umăr îi reduse imediat la tăcere.

— Doamnă Jennings, eu înţeleg că nu vreţi să vă pierdeţi speranţa, dar nu uitaţi că-n noaptea de Crăciun a fost o

furtună năprasnică. Şi se prea poate ca, din cauza viscolului, domnu' Jennings să fi rătăcit calea şi…

— Soţul meu are un simţ al orientării înnăscut, domnule Taylor, îl întrerupse Kathryn, folosind dinadins verbul la timpul prezent. Nu s-a folosit toată viaţa de o busolă şi, cu toate acestea, nu s-a rătăcit niciodată. Cunoaşte teritoriul acesta mai bine ca oricine.

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni mai blajină.

— Eu nu vă contrazic, doamnă Jennings, dar…

În momentul acela unul dintre văcari îşi îmboldi calul şi ieşi în faţa celorlalţi. Era un bărbat uscăţiv, cu un zâmbet arogant întipărit pe faţă. Are o privire plină de *răutate,* fu primul gând care îi trecu prin minte lui Kathryn când îl văzu. O cicatrice arămie brăzda maxilarul drept al bărbatului, făcându-se apoi nevăzută sub gulerul cămăşii. Era genul de om cu care Kathryn n-ar fi vrut să rămână singură nici măcar o clipă.

— Viscolul poate să vină de hac orişicui, doamnă Jennings. O furtună ca asta te orbeşte pur şi simplu, de nu mai ştii nici unde te afli, nici de unde vii.

Râsul lui strident o făcu să tresară, surprinsă, punând-o totodată în gardă. Călăreţul o măsură din cap până-n picioare şi apoi adăugă:

— Te-a surprins vreodat viscolu în cale… doamnă Jennings?

Matthew se întoarse în şa şi îi spuse ceva individului. Kathryn nu putu să desluşească vorbele vechilului, doar că ele fuseseră rostite pe un ton repezit şi tăios. Aruncându-i o ultimă privire, văcarul îşi întoarse calul şi porni înapoi de-a lungul cărării.

Matthew descălecă şi se apropie de ea. După îngrijorarea care se citea în ochii lui, Kathryn înţelese că avea să-i spună ceva neplăcut, ce îl durea oarecum şi pe el.

— Am venit să vă zic că un alt fermier s-a oferit să ne angajeze.

Anunţul o lovi cu puterea unui pumn în stomac.

— Acolo am câştiga de două ori mai mult ca aici, doamnă Jennings.

— Dar Matthew… Domnule Taylor, se corectă ea repede, v-aţi învoit cu toţii să lucraţi aici până la primăvară.

Ştia că nu au contracte de angajare propriu-zise, precum cele folosite de tatăl ei în est. Dar totuşi, cuvântul lor chiar nu valora nimic? făcu un pas spre Matthew.

— I-aţi făgăduit soţului meu că veţi rămâne în simbria lui până la primăvară, sau mă înşel?

— Nu, doamnă, nu vă înşelaţi. Asta ne-a fost, într-adevăr, învoiala cu domnu' Jennings.

Lui Kathryn nu-i scăpă accentul pus de vechil pe ultimele cuvinte.

— Dar dumnealui nu-i aici, încheie el.

— Dar se va întoarce.

Vocea i se înălţase, involuntar, cu o octavă.

— Da, doamnă.

— Şi săptămâna aceasta fiecare angajat îşi va primi simbria cuvenită.

— Aproape toţi oamenii au acceptat oferta făcută de celălalt fermier, doamnă Jennings.

Kathryn dădu să protesteze, dar el ridică mâna, oprind-o.

— Trebuie să înţelegeţi că mulţi dintre ei au familii de hrănit. Au neveste şi copii care depind de ei. Şi-ar mai fi ceva, adăugă el, fără tragere de inimă. Câţiva dintre oameni or zărit ieri o bufniţă.

Văzând deruta de pe chipul lui Kathryn, se grăbi să adauge:

— N-a fost o bufniţă oarecare. Oamenii zic că era albă ca zăpada, continuă el, ridicând din umeri. Nu prea cred eu în superstiţiile astea, da indienii zic că o bufniţă albă e semn rău. Înseamnă c-or să vie şi mai multe ninsori şi că frigul o să se-nteţească. Ne-aşteaptă vremuri grele.

Kathryn încercă să îşi mascheze iritarea crescândă. Privi dincolo de el, spre ceilalţi muncitori.

— Domnule Taylor, dacă am să stau personal de vorbă cu

ei, crezi c-or să se învoiască să rămână?

— Poftim? făcu Matthew, năucit.

— Dacă am să vorbesc personal cu fiecare dintre ei, repetă Kathryn, crezi c-au să se învoiască să lucreze mai departe la ferma mea?

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare.

— La ferma *dumneavoastră*?

O hotărâre de neclintit o făcu să-şi îndrepte, dârză, spinarea.

— Da, domnule Taylor. Aceasta este ferma soţului meu *şi* a mea.

Acea afirmaţie simplă îi inspiră curaj şi tărie şi un optimism cum nu mai simţise de aproape două luni de zile. Dacă simţământul care îi umplea acum inima oglindea chiar şi o părticică din iubirea pătimaşă a soţului ei pentru acest pământ, atunci înţelegea perfect de ce se lupta Larson să îl păstreze.

Matthew râse încetişor.

— Puteţi să le vorbiţi, dar nu cred că asta o să schimbe mare lucru. Pe mulţi dintre ei nu i-ar trage, oricum, inima să lucreze pentru o femeie.

Deşi coroanele plopilor tremurători şi ale mestecenilor ce se înălţau deasupra lor erau deja acoperite de umbrele asfinţitului, Kathryn desluşi cum buzele lui Matthew se destind într-un zâmbet şi asta o făcu şi pe ea s-a surâdă.

— Mărturisesc că nici eu, unu', nu m-am gândit c-oi ajunge vreodată simbriaş la o femeie, spuse el mustăcind, după care adăugă pe un ton serios: Dar i-am făgăduit bărbatului dumneavoastră c-am să rămân până la primăvară. Şi am de gând să mă ţin de cuvânt.

— Eşti un om cinstit, domnule Taylor. Îţi sunt recunoscătoare şi am încredere că vom avea o colaborare rodnică.

După ce Matthew şi ceilalţi călăreţi se făcură nevăzuţi pe cărare, Kathryn porni îngândurată înapoi spre casă. Oare câţi angajaţi avea Larson de toţi? Şi oare câţi din ei vor mai

fi aici şi luni?

Intră în casă şi, după ce încuie uşa cu zăvorul, rămase o clipă nemişcată în întuneric. În tăcerea desăvârşită a odăii plutea o invitaţie căreia încă nu era pregătită să-i facă faţă. Aprinse o singură lampă şi se apucă de pregătitul cinei. În ultima vreme, cum era, de altfel, lesne de înţeles, pofta de mâncare îi scăzuse considerabil, aşa că nu se prea omorâse cu gătitul.

Când se aplecă să ia o cană de pe unul din rafturile de mai jos, o apucă ameţeala.

Se prinse cu mâinile de spătarul unui scaun de bucătărie, dar acesta se răsturnă sub greutatea ei. Genunchii loviră, cu o bufnitură, duşumeaua. Simţind că începe să se învârtă lumea cu ea, se întinse, moale, pe podea. Stomacul îi zvâcnea şi simţea o usturime amară în gât.

Strigă după ajutor, dar cine s-o audă? Singurătatea, pe care încercase s-o ignore până acum, umplu brusc întreaga casă. De la ticăitul monoton al ceasornicului de pe poliţa căminului până la farfuria solitară de pe masă şi patul din odaia alăturată – acum la fel de dezolată şi de pustie ca inima ei.

Chircindu-se într-o parte, îşi îngropă capul în îndoitura braţului şi începu să plângă. Plângea pentru tot ceea ce-şi dorise în viaţă şi nu primise niciodată de la soţul ei. Pentru toate visurile rămase neîmplinite. Pentru candoarea cu care îmbrăţişase odinioară promisiunile vieţii. Încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului, plânse pentru pruncul pe care nu-l va avea niciodată.

Flacăra lămpii de petrol pâlpâi sfârâind, pufăi o dâră de fum violet şi-apoi se stinse, lăsând odaia cufundată în întuneric.

Privind conturul întunecat al uşii de la intrare, gândurile lui Kathryn zburară la ziua când trecuse pentru prima oară acel prag – în braţele soţului ei. Atunci ştiuse că Dumnezeu era alături de ea, călăuzindu-i fiecare pas. Cel de Sus fusese lângă ea atunci şi era alături de ea şi acum şi avea să-i fie

alături până îşi va da ultima suflare, oricând avea să vie ziua aceea.

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de faţa Ta?” îngânase cuvintele psalmului cu un firicel de voce, agăţându-se de făgăduinţa lor. *Nu pot să trăiesc fără Tine, Doamne. Călăuzeşte-mi paşii. Şi călăuzeşte-l şi pe Larson, oriunde s-ar afla.*

Ghemuită pe podea, Kathryn se încredinţă – din nou Mângâietorului sufletului ei şi îşi aşează durerea şi neliniştea la piciorul crucii Lui.

Capitolul 4

Larson fu trezit de o senzaţie răcoritoare ce îi străbătu braţele şi picioarele, urmată de o fierbinţeală intensă ce-i pătrunse până în măduva oaselor şi îl făcu să simtă furnicături sub piele. Deşi senzaţia nu era nicidecum plăcută, nu se asemăna nici pe departe cu durerea cumplită pe care o îndurase până acum şi de care ajunsese să-i fie de-a dreptul groază.

Mintea îi era învăluită de o ceaţă densă, dincolo de care pulsa ritmic, îndreptându-se spre el, o durere surdă. Recunoscându-i cadenţa înfiorătoare, se zbătu să deschidă ochii, dar nu reuşi. De ce nu vedea nimic? încercă să îşi mişte braţele şi picioarele, dar şi acestea se împotriviră, trădătoare, strădaniilor lui.

Bubuitul durerii răsuna din ce în ce mai puternic înăuntrul lui. Larson imploră cerurile să fie purtat iar pe valurile somnului, spre un vis în care această agonie să nu mai existe. Şi în care Kathryn să îl aştepte.

Ruga îi fu ascultată şi o umezeală răcoritoare îi pătrunse printre buze, alunecând în jos, pe gâtlej. Îi ajunseră la urechi murmure înăbuşite, venite parcă dintr-un tunel îndepărtat. Se căzni să vorbească acelor voci, dar nu putu penetra vălul care separa lumea lui de lumea lor.

Apoi se cufundă într-o dulce uitare ce-l ispitea,

făgăduindu-i pace şi eliberare. Larson îmbrăţişă chemarea şoptită şi i se supuse complet.

Când se trezi din nou, sesiză o schimbare. În ce anume consta ea, nu-şi dădea seama, doar că se afla într-un alt loc. Şi că *el* se simţea altfel, un alt om. Pentru prima dată de când se zbătea între viaţă şi moarte, reuşi să-şi mişte pleoapele şi ştiu că este treaz. Deschise încet ochii.

Era şi acum înconjurat de un întuneric adânc, ce îl învelea ca o pătură groasă şi ocrotitoare. Dar de astă dată nu era bezna orbirii, ci a nopţii.

Întins pe spate, simţi că trupul îi era aşezat într-o poziţie diferită de cea pe care şi-o amintea. Îşi încercă vocea, dar muşchii gâtului îi pedepsiră imediat efortul. Gâtlejul îi era uscat, cu pereţii duraţi parcă din pietre sfărâmate, şi când încercă să îşi mişte corpul, zeci de ace fierbinţi îi săgetară braţele şi apoi picioarele. Strânse din dinţi şi aşteptă ca limbile de foc ale durerii să revină ca să-şi ostoiască iar setea. Dar nu veni niciuna.

Pesemne că durerea îşi ostoise – cel puţin, momentan – setea.

Rămase întins în întuneric, cu urechile ciulite, căutând să distingă vreun sunet, orice indiciu cu privire la locul în care se afla. Mai mult ca orice, îşi dorea cu ardoare să audă din nou vocile pe care le desluşise înainte. Sau poate că doar visase?

Un lucru era cert şi cât se poate de real: era încă în viaţă.

Se concentră, încercând să-şi aducă aminte ce se întâmplase înainte de acest coşmar. Amintirea se legăna pe marginea gândurilor sale, aproape c-o putea atinge. Închise ochii, sperând s-o poată aduce mai aproape. Crâmpeie dezlânate şi obscure începură să i se perinde de-a valma prin minte, fiecare zăbovind prea puţin înainte de a-şi lua zborul, aidoma unor smocuri smulse la întâmplare dintr-o pătură de lână şi împrăştiate în vânt.

Îşi îndoi degetele de la mâna dreaptă. O durere ascuţită îi săgetă braţul şi apoi ricoşă în jos, de-a lungul piciorului,

făcându-l să icnească. În mod ciudat însă, tocmai această durere fu cea care-l ajută să-şi limpezească mintea.

Un ger amarnic. Picioarele şi tălpile încep să-i amorţească. Îşi simte mâinile îngheţate.

Beznă. Trebuie să se ascundă. O voce... de o voioşie macabră.

O lumină orbitoare.

Gustul metalic al fricii îi fripse gâtlejul şi îşi apăsă, îngrozit, capul pe pernă. Amintirile acelei nopţi îl împresurau din toate părţile. Străinul care a venit la locul de popas e împuşcat în inimă, dar nu de el. Se târăşte cu disperare prin noaptea îngheţată, căutând un refugiu.

Picuri reci de sudoare începură să i se prelingă pe tâmple şi pe gât. *O, Doamne, unde erai în noaptea aceea? Eşti aici, cu mine, acum?*

În momentul acela văzu cu ochii minţii o imagine atât de încântătoare, încât i se tăie răsuflarea.

Kathryn.

Încercă să-i strige numele, dar cuvântul i se stinse în gât. Cum se descurcase soţia lui de una singură? Era teafără? Ştia unde se află el? Ştia că e rănit? Sau credea, poate, că a murit? Ochii i se umplură de lacrimi şi, în mod ciudat, senzaţia nu i se păru străină. Şi-apoi, mai era şi *ranch-ul,* Nu putea să piardă ferma, nu după ce se spetise atâta pentru a o salva – nu acum, când reuşita era atât de aproape!

Creierul începu să-i zbârnâie. Totul era să vândă cât mai multe vite la primăvară. Având în vedere cererea ridicată de carne pentru hrănirea muncitorilor care lucrau în coloniile miniere, se aştepta să facă vânzare frumoasă. Cu banii obţinuţi ar trebui să poată restitui aproape în întregime banii pe care îi împrumutase de la bancă pentru pământ şi să achite şi cel de-al doilea credit pe care îl luase toamna asta – fără să-i spună lui Kathryn. Nu voise s-o îngrijoreze. Avusese nevoie de nişte bani ca s-o poată scoate la capăt iarna asta şi ipotecase casă, singura lor

proprietate rămasă nezălogită. Ei, dar lasă că toţi acei ani de sacrificii şi trudă îi vor aduce în curând roadele cuvenite.

Gândul îl umplu de însufleţire. Încercă să-şi ridice capul, dar era ca şi cum ar fi vrut să ridice o piatră de moară. Îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă şi simţi cum începe să se învârtă cu el odaia. Muşchii gâtului i se contractară dureros. Şi-ar fi dorit să îi poată masa pentru a reduce tensiunea, dar braţele refuzară să i se supună

În momentul acela, un zgomot îl făcu să încremenească. Ciuli urechile. Să fi fost doar o închipuire?

Deznădejdea îi năpădi sufletul, răpindu-i speranţa. Crâmpeie din viaţă – alegeri făcute, ţeluri pe care voise să le atingă, dar pentru care plătise un preţ mult prea mare – îi pâlpâiră în inimă ca nişte chibrituri aprinse, frigând-o.

Iar aceste visuri nu-l costaseră scump doar pe el. Şi Kathryn sacrificase multe pentru ele. Renunţase la o viaţă prosperă şi fără griji. Întorsese spatele bogăţiei Bostonului, casei părinţilor ei şi educaţiei privilegiate pe care o primise. Ca să nu mai vorbim de zecile de adoratori care, dacă ar fi avut prilejul, ar fi răsfăţat-o bucuroşi cu tot ce-i poftea inima. Aşa cum ar fi vrut şi el.

Kathryn lăsase totul în urmă. De dragul lui. Şi ce-i oferise el în schimb? O casă rudimentară din bârne şi o viaţă lipsită de bucuria maternităţii.

Scârţâitul unei scânduri din duşumea îi întrerupse şirul gândurilor.

Schimonosindu-se de durere, înălţă capul. Odaia era învăluită în beznă, dar, pe sub o uşă aflată la câţiva paşi de el, răzbea o dâră de lumină. Dincolo de uşă se auziră paşi.

Larson lăsă capul pe pernă şi, adunându-şi toate puterile, reuşi să slobozească un geamăt, în speranţa că va fi auzit.

Când auzi mişcându-se clanţa, simţi cum ochii i se umplu iar de lacrimi.

Mâna inmănuşată a lui Kathryn zăbovi, şovăielnică, pe clanţă. Ştia că nu era pregătită să dea piept cu ceea ce o aştepta înăuntru. Îşi ridică ochii şi, plimbându-şi privirea

peste impunătoarea faţadă a băncii din Willow Springs, simţi că o părăseşte curajul şi încep să-i tremure genunchii. *Fii tare, Kathryn,* se îmbărbătă ea, îndreptându-şi, dârză, spatele. *Eşti în stare s-o faci. Şi ai s-o faci.*

Pentru visul lui Larson. Pentru visul amândurora.

Vântul rece de început de martie vâjâia neprietenos, aruncându-i în obraji mici cristale de zăpadă şi gheaţă. De obicei, călătoria până la Willow Springs o umplea de încântare, dar azi, după ce plecase de acasă cu noaptea în cap, singurătatea ce umplea fiecare colţişor al odăii ei de culcare o însoţise tot drumul, sugrumându-i siguranţa de sine.

Dintr-odată, avu strania senzaţie că Larson era acolo, lângă ea. Cu răsuflarea întretăiată, se răsuci şi cercetă înfrigurată mulţimea de trecători de pe trotuarul de scânduri din spatele ei. Nu, nici urmă de Larson. Degetele i se încleştară pe clanţă şi simţi o nevoie copleşitoare de a se ruga. Oftă adânc, desenând un abur alb de ceaţă în aerul îngheţat.

Tată, fii alături de soţul meu, oriunde s-ar afla el acum. Aducându-şi aminte de ceea ce spusese Matthew Taylor despre viscolul năprasnic din ziua de Crăciun, adăugă: *Orice-ar crede Matthew şi ceilalţi, eu ştiu că Larson trăieşte. Îi simt inima bătându-mi în piept. Adu-mi-l acasă teafăr, Doamne. Adu-mi-l acasă.*

Rămase cu ochii pironiţi asupra clanţei pe care o strângea în mână, făcându-şi curaj.

În spatele ei, un bărbat tuşi impacientat.

— Haide, domnişoară, ai de gând să intri ori ba?

Kathryn se întoarse spre cel care îi vorbise, gata să-şi ceară scuze. Dar cuvintele îi îngheţară pe buze când întâlni ochii sfredelitori ai bărbatului, de un cenuşiu la fel de ameninţător precum cel al norilor de furtună ce învăluiau ca un linţoliu, în depărtare, Munţii Stâncoşi. O trecu un fior şi, atentă să nu-şi piardă echilibrul, făcu un pas înapoi cu o treaptă mai jos, ochi în ochi cu ea, stătea un bărbat robust,

cu pieptul lat. Vorbea cu un pronunţat accent irlandez, dar glasul îi era lipsit de obişnuita căldură a graiului celtic. La tâmple, buclele arămii, pomădate, îi erau presărate cu câteva şuviţe cărunte. Trăsăturile virile ale feţei rumene săreau imediat în ochi şi probabil că multă lume le-ar fi găsit atrăgătoare, dar ceea ce simţi Kathryn faţă de bărbatul ce stătea acum în faţa ei nu se putea numi nicidecum atracţie.

În timp ce o străpungea cu privirea, iritarea de pe chipul lui se estompă întrucâtva, dar nu îndeajuns cât să-i îndulcească expresia morocănoasă. Linia neînduplecată a gurii desenă încet o curbă ce voia să semene a surâs.

— Poate că sunt în măsură să te ajut. Colaborez de ceva vreme cu banca asta şi îi cunosc pe mai toţi angajaţii, adăugă el, arătând spre uşă. Dacă pot să-ţi fiu de ajutor, am s-o fac cu cea mai mare plăcere.

Kathryn simţi în nări un miros puternic de mosc şi briantină. Deşi păstra o distanţă fizică de bun simţ, iar costumul şi paltonul lui indicau bunăstare, individul nu îi inspira deloc încredere. Totuşi, amintindu-şi motivul pentru care venise azi la Willow Springs, Kathryn se întrebă dacă acest bărbat nu reprezenta cumva o parte din răspunsul la rugăciunea ei.

Hotărî să îşi asume riscul.

— Am venit să discut cu directorul băncii, domnul Kohl…

— Îl ştiu pe Harold Kohiman. Ce treabă ai cu el?

Replica lui tăioasă o luă prin surprindere. *Fiţi mereu atenţi la ţinuta corporală a interlocutorului,* îşi aminti ea sfatul dat de tatăl ei asociaţilor săi mai tineri. Ea îl auzise din întâmplare, în timp ce stătea aşezată dincolo de uşile duble ale biroului său – pe vremea aceea nu pierdea niciun prilej de a fi cât mai aproape de tatăl ei. *Poţi să afli o mulţime de lucruri despre un om din felul în care îşi încrucişează braţele sau în care îşi mângâie bărbia. Trebuie să ascultaţi, desigur, ceea ce spune interlocutorul. Dar ascultaţi cu şi mai mare atenţie ceea ce nu spune.*

Kathryn îl cântări din ochi pe bărbatul din faţa ei. Privirea lui nu zăbovi decât o clipă asupra ochilor ei, apoi alunecă, pofticioasă, asupra feţei. Gândurile lui, deşi nerostite, erau clare ca bună ziua. Dumirindu-se în privinţa intenţiilor lui, Kathryn îi întoarse spatele şi întinse din nou mâna spre clanţă. El i-o luă însă înainte şi, cu un zâmbet care o puse imediat în gardă, îi făcu semn să intre.

Kathryn păşi în holul băncii, bucuroasă să scape, în sfârşit, măcar de frigul şi vântul de afară, dacă nu şi de compania neplăcută a bărbatului.

— Ai stabilit cumva o întrevedere cu domnul Kohiman, domnişoară…?

Kathryn se întoarse cu faţa spre el, înfruntându-i privirea sfredelitoare.

— Nu, dar despre asta am să discut cu secretara domniei sale, dacă nu vă e cu supărare.

Bărbatul pufni, zeflemitor.

— Orişicum, propunerea pe care ţi-am făcut-o rămâne în picioare.

Kathryn ridică o sprânceană. Credea că îi dăduse deja de înţeles că nu era câtuşi de puţin interesată.

— Propunerea de a te prezenta… directorului, adăugă el, zâmbind din nou, şi de astă dată zâmbetul său aproape că păru sincer.

Dar instinctele ei spuneau contrariul. Primii ani ai tinereţii, petrecuţi la Boston, nu erau chiar atât de îndepărtaţi cât să nu-şi mai amintească de bărbaţii cu care avusese de-a face acolo – bărbaţi de felul lui MacGregor, experţi în acest joc menit să îi câştige atenţia şi încă ceva, ce ea însă nu le oferise niciodată.

Scuturându-şi fulgii de nea de pe paltonul de lână, o izbi din nou realitatea. De această întrevedere depindea soarta *ranch-ului.* Călcându-şi pe orgoliu, încuviinţă din cap.

— V-aş fi recunoscătoare dacă aţi putea aranja o întrevedere cu domnul Kohiman.

În ochii bărbatului se aprinse o scânteie ce părea să

spună că propunerea lui nu se va rezuma nicidecum la atât. Dar Kathryn preferă s-o ignore.

Porni în urma lui, făcând pardoseala lucioasă din granit să răsune sub tocurile cizmelor ei, apoi se opri şi îşi roti privirea de jur-împrejur. Pe cât de anostă era impunătoarea clădire a băncii în exterior, pe atât de opulent era amenajată în interior. Gândurile îi zburară la Boston şi la clădirile de birouri ce aparţineau tatălui ei.

Părând să-i ghicească gândurile, bărbatul se opri lângă ea.

— E minunat, nu-i aşa? Primul sediu a ars până în temelii acum doi ani. Da, exact doi ani au trecut de-atunci, dacă stau să mă gândesc bine. Doi oameni şi-au pierdut viaţa în incendiu şi mulţi s-au ales cu arsuri grave. Dar locuitorii oraşului şi-au unit forţele şi, cu ajutorul unui binefăcător înstărit… se opri, dându-i lui Kathryn vădita impresie că se referă la el însuşi. Am reclădit totul din cenuşă şi iată acum roadele muncii noastre, adăugă el, făcând un gest amplu cu mâna.

Era clar că se aştepta la un răspuns din partea ei. Nevrând să-l încurajeze, dar realizând totodată că îi era datoare, Kathryn se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Da, este cu adevărat impresionant. Şi foarte generos din partea… binefăcătorului.

Zâmbetul bărbatului se lăţi, iar acesta o pironi îndelung cu Privirea înainte de a porni mai departe. Kathryn îl urmă prin labirintul de mese spre uriaşul – şi unicul – birou separat pe care arhitectul îl amplasese, dinadins, în aripa vestică a clădirii, pentru a fi cu vedere spre lanţul muntos.

Freamătul celor zece angajaţi şi al celor aproape două duzini de clienţi umplea spaţioasa sală principală a băncii, răzbătând până în anticamera directorului. Murmurul de voci înăbuşite suna parcă străin urechilor lui Kathryn, făcând-o să realizeze de cât timp nu mai ieşise în lume. În toţi aceşti ani, Larson şi cu ea trăiseră rupţi de lume, în universul lor izolat. Când dădu cu ochii de masiva uşă dublă

din lemn de stejar, aproape că îşi dori ca întrevederea să fi luat deja sfârşit.

Bărbatul îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele din sala de aşteptare, apoi o salută cu o înclinare a capului pe blonda atrăgătoare care trecu pe lângă ei.

Femeia se lumină la faţă.

— Bună ziua, domnule MacGregor.

Kathryn se îndoia că tânăra ar fi avut, de obicei, vocea atât de vioaie şi zâmbetul atât de luminos. Pesemne că avusese dreptate să creadă că acest individ – acest domn MacGregor – trecea drept chipeş în ochii unora.

Pe plăcuţa de pe uşa dublă a biroului era trecut numele *Harold H. Kohiman.* Domnul MacGregor intră fără a se sinchisi să bată la uşă. Departe de a fi impresionată, dar totuşi intrigată de libertăţile pe care părea să şi le îngăduie bărbatul faţă de directorul instituţiei, Kathryn îl urmări cu privirea, gândindu-se că acesta trebuie să fie unul dintre privilegiile de care se bucură un binefăcător.

Brusc, simţi că-l vine greaţă. Îşi încleştă degetele pe braţul tapiţat al scaunului şi inspiră de câteva ori adânc, rugându-se să n-o apuce iar vărsăturile. După câteva momente, senzaţia de greaţă se domoli.

Când duse mâna la frunte să-şi şteargă broboanele reci de sudoare, realiză că freamătul din sala principală se potolise. Răsucindu-se să vadă care era motivul acelei tăceri nefireşti, văzu că mai toţi angajaţii aveau privirile aţintite spre ea. Apoi auzi voci. Veneau dindărătul uşii închise. Discuţia din birou era purtată pe un ton din ce în ce mai răstit şi mai înfierbântat. Nu putea desluşi motivul disputei, doar accentul neîndoielnic pe care-l avea glasul care răsuna cel mai tare.

Oare n-ar fi mai bine să plece şi să revină mai târziu? Asta ar însemna să înnopteze în Willow Springs. Nu-i dădea mâna să tragă la un hotel. Să aştepte, în speranţa că va reuşi, totuşi, să stea de vorbă cu domnul Kohiman? De ce acceptase propunerea acestui individ? Acum lumea va

crede că sunt prieteni sau măcar cunoştinţe. Şi se îndoia că această impresie ar fi în avantajul ei în momentul de faţă.

Era deja la jumătatea drumului spre sala principală, când auzi o uşă deschizându-se în spatele ei.

— Domnul Kohiman te poate primi acum.

La auzul vocii, Kathryn se răsuci pe călcâie. MacGregor avea glasul mai răguşit şi, judecând după iritarea ce i se citea pe faţă, era mult mai cătrănit decât înainte. Ceea ce nu prevestea nimic bun în privinţa împrumutului pentru care venise ea la bancă.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule MacGregor, dar poate ar fi mai bine să revin mai târziu.

Bărbatul îi aruncă o căutătură mânioasă.

— Prostii! Kohiman ştie deja că aştepţi. Şi e un om din cale afară de ocupat.

În momentul acela lângă MacGregor îşi făcu apariţia un bărbat corpolent, cu vreo 30 de centimetri mai scund şi mai gros în talie decât acesta. Perciunii, deşi cu aceleaşi reflexe roşietice precum mustaţa stufoasă, îi confereau un aer de bonom abordabil, care se sfârşea însă abrupt în dreptul liniei ferme a maxilarelor. Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum sperase ea.

Rostind o rugă în gând, Kathryn se apropie de bancher.

— Sunt extrem de recunoscătoare că aveţi îngăduinţa de a mă primi atât de prompt, domnule Kohiman.

Fără să spună un cuvânt, directorul îi întoarse spatele şi intră în birou.

Neştiind ce altceva să facă, ea îl urmă.

— Îl cunoaşteţi pe soţul meu. Numele lui este…

— În ce chestiune doriţi să-mi vorbiţi? îi reteză vorba Kohiman, îndesându-şi trupeşa făptură în scaunul de piele, după care îşi aţinti privirea dincolo de ea.

Întorcând capul, Kathryn îl văzu pe MacGregor intrând în birou şi închizând uşa după el. Va fi de faţă pe tot parcursul întrevederii? încercând să-şi ascundă surprinderea, Kathryn îşi întoarse din nou atenţia asupra lui Kohiman şi,

apropiindu-se de biroul lui, îi întinse scrisoarea pe care o formulase cu mare grijă noaptea trecută.

— Am venit să vă solicit un împrumut. Eu şi soţul meu avem un *ranch...*

Impacientat, directorul băncii îi făcu semn să se oprească.

— N-are rost să ziceţi mai departe, spuse el, după ce parcurse grăbit scrisoarea. Regret, doamnă, dar aveţi habar câte *ranch-un* dau faliment în ziua de azi?

Lăsă scrisoarea să cadă pe masă şi îşi ciupi rădăcina nasului.

— Aş vrea să vă pot ajuta, dar îmi este peste putinţă să acord un împrumut în lipsa unor garanţii colaterale solide.

Kathryn făcu încă un pas în faţă.

— Dar am aici actul de proprietate asupra casei, stărui ea, scoţând documentul din gentuţă. Am amintit de el şi în scrisoare – din ce în ce mai hotărâtă, reuşi să îşi ascundă tremurul din voce. Îl ofer drept garanţie. Sunt sigură că acoperă suma pe care am venit să v-o solicit.

Ochii lui Kohiman se îngustară.

— Poate că n-am fost îndeajuns de explicit.

Se făcuse stacojiu şi de pe chip îi dispăruse şi ultima rămăşiţă de bunăvoinţă. Simţind prezenţa lui MacGregor în spatele ei, Kathryn se întrebă dacă acestuia i-o fi făcând plăcere s-o vadă umilită. Poate că acesta era felul lui de a se răzbuna pe faptul că îi refuzase iniţial invitaţia.

— V-am spus, domnişoară, că nu pot să…

— Nu sunt domnişoară, ci doamnă. Soţul meu, Larson Jennings, vă este deja client. Şi nu vă cer nimic de pomană. Înţeleg natura afacerii dumneavoastră şi faptul că trebuie să ieşiţi în câştig, dar…

— Cum ziceaţi că se numeşte soţul dumneavoastră? o întrerupse Kohiman, luminându-se uşor la faţă.

Ticăitul ceasornicului aflat undeva în spatele ei marcă trecerea câtorva secunde.

— Larson Jennings.

Directorul băncii îşi ţintui privirea peste umărul ei şi Kathryn avu neplăcuta senzaţie că între cei doi bărbaţi are loc o înţelegere tacită. Sesizând o mişcare în spatele ei, se întoarse şi îl văzu pe MacGregor părăsind fulgerător biroul.

— În acest caz, stimată doamnă, continuă Kohiman pe un ton surprinzător de amabil, sunt convins că putem ajunge la o înţelegere.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi lumina unei lămpi înlocui întunericul.

— Tu vezi-ţi de plăcintele tale, Abby. Am să-i stau eu la căpătâi până-ţi termini tu treaba.

Larson îşi simţi inima bubuind, şi în suflet i se reaprinse speranţa.

Îi ajunse la urechi o melodie îngânată încetişor de un glas bărbătesc. O flacără roşiatică pâlpâi în beznă, proiectând umbre dănţuitoare pe pereţi. De unde stătea el întins, reuşi să distingă conturul unui bufet şi al unui dulap de bucătărie. Îi ajunse la nări o aromă familiară, dulce şi îmbietoare. Un junghi ascuţit îi săgetă abdomenul şi trecu o clipă până să realizeze că era doar foamea ce îi rodea stomacul – o senzaţie care i se păru deopotrivă străină şi cunoscută.

Încercă să înghită, dar simţi că i se pune un nod în gât. *Zdrang* – lampa de petrol fu aşezată pe-o masă. Apoi o siluetă neguroasă, ce abia se desluşea în întuneric, se ivi la capătul patului.

— Doamne, aşază-ţi mâinile tămăduitoare asupra acestui copil al Tău, rosti aceeaşi voce adâncă, după care se afundă iar într-o cântare şoptită.

Deşi erau înălţate în surdină, Larson recunoscu imediat acordurile melodiei. Era un imn pe care îl cânta şi Kathryn. Of, ce n-ar da să audă iar glasul ei dulce! Simţi o mână atingându-i picioarele şi fiorul răcoritor al atingerii omeneşti îl făcu să tresară.

Brusc, bărbatul se opri din cântat şi se aplecă înainte.

— Domnul fie lăudat! exclamă el, râzând încetişor, după care se răsuci şi strigă: Abby, vino fuguţa!

Râsul gâlgâit al bărbatului reverberă în pieptul lui Larson ca o apă dătătoare de viaţă. Simţi cum i se schiţează un zâmbet în colţul buzelor uscate. Lumina gălbuie din odaie fu mutată din loc şi ridicată deasupra patului. Preţ de o clipă, Larson nu putu decât să se holbeze la faţa neagră şi zâmbitoare ce apăru la căpătâiul său.

Bărbatul – părea să aibă vreo cincizeci de ani, mai mulţi decât s-ar fi crezut după voce – îşi întinse mâna uriaşă şi o aşeză cu blândeţe pe capul lui. Larson încercă o senzaţie oarecum ciudată. Gestul părintesc îi adusese în suflet o pace imensă, ridicând totodată zăgazul unor emoţii care îi erau cu totul străine.

— A zis ea, nevastă-mea, că azi ai să ni te alături, spuse bărbatul chicotind, de parcă ar fi spus o glumă. Are Abby a mea darul ăsta de-a vedea nevăzutul.

Larson deveni brusc conştient de propria-i respiraţie. Răsufla slab, hârâit. Încercă să-şi umple plămânii cu aer, dar simţi o arsură în coşul pieptului din cauza efortului.

— Ia-o uşurel, îl atenţiona bărbatul, privindu-l cu ochii plini de compasiune. Ce-a fost mai greu a trecut.

Un zgomot uşor de paşi atrase atenţia lui Larson şi, în momentul următor, o femeie îşi făcu apariţia în lumina palidă de lângă pat. Se cuibări sub braţul ocrotitor al bărbatului ei, care o trase mai aproape. Ochii ei de un albastru pal şi părul de un blond argintiu reflectau lumina tremurată a lămpii. Femeia îşi duse mâna la gură, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea.

Larson se holbă la ei cu ochii lărgiţi de uimire. Pielea femeii, albă ca spuma laptelui, contrasta izbitor de tare cu cea a bărbatului de lângă ea, închisă ca mahonul. În momentul acela, Larson se bucură că n-avea glas. Se temea să nu-i fi scăpat vreo vorbă nepotrivită. Nu că expresia de pe faţa lui nu i-ar fi zugrăvit pe deplin stupefacţia, chiar şi în lipsa cuvintelor.

Citindu-i parcă gândurile, cei doi îi zâmbiră şi apoi îşi zâmbiră unul altuia.

— Numele meu este Isaiah, spuse bărbatul cu o voce blajină, ce răsuna cu forţa unui torent care se revarsă cu maiestuozitate peste stânci netede

Isaiah aşează lampa pe măsuţa de lângă pat, apoi îşi puse mâna pe umărul lui Larson.

— Abby şi cu mine îţi urăm bun-venit în căminul nostru.

Isaiah rearanjă cearşafurile care acopereau trupul lui Larson, apoi îşi strecură braţul pe sub umerii lui. Atingerea lui emana siguranţă de sine şi îi dădu lui Larson puterea de a se apleca înainte, pentru ca Abby să-i aşeze nişte perne la spate. Când se ridică în capul oaselor, simţi că se învârte odaia cu el. Închise repede ochii, încercând să învingă ameţeala.

Simţindu-i parcă disconfortul, Abby îşi aşează mâna răcoritoare pe fruntea lui şi Larson avu o senzaţie ciudată, de bine.

Când lumea încetă să se mai învârtă cu el, deschise ochii.

Deasupra patului era montat un mecanism cum nu mai văzuse în viaţa lui. Mâinile şi picioarele îi erau învelite cu cearşafuri şi suspendate de funii deasupra saltelei. Măsurând de sus în jos scripetele fixat în tavan, simţi cum îl năpădesc fiori de groază.

Se căzni să ridice colţul cearşafului cu mâna dreaptă şi privi dedesubt.

Un strigăt înăbuşit i se urcă în gâtlej şi simţi că i se face rău.

Rănile înfiorătoare ce îi brăzdau membrele şi pieptul i se înceţoşară în faţa ochilor. Simţi cum îl părăseşte speranţa. Trupul care zăcea în pat nu semăna deloc cu cel de care-şi aducea aminte. Câteva porţiuni de pe picioare şi braţe păreau să fi rămas nevătămate, dar tot restul corpului purta urmele măcelului săvârşit de flăcări. Abdomenul, cândva suplu şi musculos, îi era acum brăzdat de răni monstruoase, albicioase şi adânci, acolo unde ghearele de foc îi sfâşiaseră, fără milă, carnea.

I se urcă un nod în gât şi, simţind că se înăbuşă, lăsă

cearşaful să cadă la loc.

Isaiah îşi aşează mâna pe braţul lui.

— Ştiu ce gândeşti în momentul ăsta… că n-ai să te mai poţi ţine niciodată pe picioare. Că n-ai să mai fii în stare să faci lucrurile pe care le făceai înainte. Dar nu e adevărat.

Larson îi evită privirea, dar Isaiah îi întoarse cu blândeţe faţa spre el.

— Nu da ascultare acelei voci. Ca să te însănătoşeşti, e important să crezi că vei fi vindecat. Abby şi cu mine am învăţat cu multă vreme în urmă că asta înseamnă să i te încredinţezi Celui de Sus cu toată fiinţa ta, minte, Isaiah îşi duse mâna la fruntea sa latră şi apoi la inimă – trup şi suflet, şi să te laşi în voia Lui.

În ciuda cuvintelor liniştitoare ale lui Isaiah şi a compasiunii ce se citea în ochii lui Abby, Larson simţi că îl cuprinde panica. Isaiah îi făcu semn soţiei sale şi aceasta părăsi odaia. După ce Abby închise uşa în urma ei, Isaiah ridică cearşafurile.

Furnicat de aerul rece, Larson trebui să îşi adune tot curajul ca să îşi coboare iar privirea.

Hidoasele cicatrice îi întoarseră din nou stomacul pe dos.

— După cum ţi-am mai spus, continuă Isaiah, acoperindu-i mâna cu a lui, ce-a fost mai greu a trecut. Dar încă mai ai cale lungă de bătut. Am văzut mineri aruncaţi în aer, cu arsuri atât de cumplite, c-ai fi zis că n-au să mai apuce dimineaţa.

Isaiah zâmbi – un zâmbet curat, ca de băieţandru, pe care nu te-ai fi aşteptat să-l vezi pe chipul acestui munte de om.

— Dar Vindecătorul ceresc le-a ascultat rugăciunile şi oamenii aceia trăiesc şi acum. I-am ajutat pe mulţi să se pună pe picioare. Şi te pot ajuta şi pe tine – strălucirea ochilor săi căprui deveni şi mai intensă. Ai o dorinţă de a trăi cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Mi-am dat seama de asta încă din primele zile şi mai apoi, în săptămânile în care te-am văzut luptând împotriva infecţiei. Ai ceva care te ţine

în viaţă. Nu ştiu ce… sau cine anume.

Făcu o pauză şi ochii îi scânteiară jucăuşi.

— Dar bănuiesc că numele ei este Kathryn.

Cuvintele lui Isaiah reverberau în sufletul lui Larson. Una dintre observaţiile acestuia îi atraseră atenţia în mod deosebit: *în săptămânile în care te-am văzut luptând împotriva infecţiei...*

Opintindu-se, se aplecă spre Isaiah şi îl apucă de cămaşă, îşi mişcă buzele, dar nu se auzi niciun sunet. Încercă din nou. Cuvintele îşi croiră cu greu cale prin laringe, zgâriindu-i fragilele coarde vocale, şi în cele din urmă scăpară, hârâit, de pe buze.

— De… când?

Isaiah rămase preţ de o clipă tăcut, apoi dădu din cap.

— Eşti la noi de mai bine de două luni. Azi e a doua zi a lunii martie.

Larson îi dădu, năuc, drumul la cămaşă. Martie?! Gândul îi zbură imediat la Harold Kohiman şi la împrumutul pe care trebuia să-l restituie băncii din Willow Springs. Kathryn. Ce-o fi gândind soţia lui acum că lipsea de atâta timp?

Isaiah îi puse blând mâna pe creştet şi, dintr-odată, Larson realiză de ce i se păruse atât de ciudată atingerea lui. Îi simţea atingerea direct pe piele.

Privirea lui Isaiah era plină de înţelegere şi compasiune şi Larson simţi un junghi în inimă.

Crezuse că Dumnezeu îi cruţase viaţa cu un rost şi, când colo, totul nu fusese decât o glumă macabră şi plină de cruzime. Cum să trăiască aşa? Cum s-o întreţină pe Kathryn? Cum să-i fie bărbat? îşi închipui ce ar gândi ea dacă l-ar vedea acum şi concluzia îl scârbi.

Îşi întoarse privirea de la Isaiah, ruşinat de lacrimile sale, ruşinat de ceea ce devenise. De ce nu-l lăsase Dumnezeu să moară în noaptea aceea? De ce?…

După ceva vreme, Abby reveni la căpătâiul lui cu o cană aburindă în mâini.

— Ceaiul are să te întărească şi te va ajuta să-ţi recapeţi

glasul.

Vocea ei vădea o voinţă de fier, înfăşurată într-o nemărginită blândeţe. Larson nu avu tăria – şi nici puterea trupească, recunoscu el în gând cu amărăciune – de a i se împotrivi, aşa că bău din cana pe care i-o apropie ea de buze.

Lichidul cald îi arse întâi gâtlejul şi se înecă la primele două înghiţituri. Totuşi, după câteva guri, muşchii gâtului i se relaxară şi licoarea amară îi alunecă până în stomac. Mişcările lui Abby erau iscusite şi sprintene, părând a contrazice ridurile fine ale vârstei ce i se conturau, când zâmbea, în colţurile ochilor şi ale gurii.

Ruşinat de neputinţa sa, Larson întoarse capul, evitându-i privirea. Apoi realiză că, îngrijindu-l, Abby ajunsese, fără îndoială, să-i cunoască rănile – şi nu numai – la fel de bine ca Isaiah. Dar nici măcar acest gând nu reuşi să-i risipească stânjeneala.

Pleoapele îi atârnau din ce în ce mai greu. Pesemne că Abby pusese un sedativ în ceai.

Când se trezi, Larson îl zări pe Isaiah în dreptul dulapului de vase. Acesta scoase, fredonând, mai multe recipiente de pe rafturi şi se puse să cântărească meticulos o serie de ingrediente pe care le sfărâmă cu un pistil. Goli apoi conţinutul mojarului într-un castron de lemn, luă de pe poliţa de sus o sticlă din care turnă un lichid închis la culoare peste compoziţie şi începu să amestece.

Larson îi urmărea mişcările, gata să-i spună că, dacă doctoria era pentru el, nu merita să-şi dea osteneala. Era prea târziu ca să-l mai ajute cu ceva. Totuşi, gândindu-se la bunătatea şi generozitatea pe care i le arătaseră cei doi soţi, îşi înghiţi cuvintele izvorâte din deznădejde. Ce-i făcea pe unii oameni să fie atât de generoşi? Deşi pentru ei nu era decât un străin, Isaiah şi Abby îl adăpostiseră sub acoperişul lor, îi oblojiseră rănile şi îl hrăniseră, îşi privi trupul împuţinat. Datorită lor, de bine, de rău, era încă în viaţă. Era, într-adevăr, numai piele şi os, dar mai mult ca

sigur că nici chiar mâncarea gătită de Kathryn n-ar fi putut să schimbe cu ceva lucrul acesta.

Kathryn...

Isaiah se întoarse şi îl privi de parcă i-ar fi auzit fiecare gând nerostit.

— Bună dimineaţa.

Isaiah se aşează pe un scaun la capul patului, continuând să amestece în castron. Mirosul înţepător al ingredientelor umplu aerul.

— Ai dormit vreme de două zile, continuă el, după care adăugă, făcându-i cu ochiul: Am uitat să-ţi spun Fii cu băgare de seamă când bei ceaiul lui Abby în pofida stării sale de spirit, Larson nu îşi putu reprima un zâmbet. Ceva din făptura lui Isaiah – şi a lui Abby – îi dărâma toate zidurile de apărare şi îl umplea cu un optimism nesolicitat.

Isaiah ridică o sprânceană.

— Un zâmbet, comentă el ca pentru sine. Ei, e şi asta ceva.

Larson înghiţi cu noduri şi privi spre castron.

— Nădăjduiesc că ăsta nu-i micul dejun, murmură el, încercându-şi vocea, înviorat de zâmbetul lui Isaiah.

Isaiah îşi coborî privirea spre castronelul pe care îl ţinea în mâinile sale uriaşe. Când îşi ridică iar ochii, pe chipul lui nu se mai zărea nici urmă de zâmbet.

— Spune-mi cum te numeşti.

Larson îl aţinti o clipă cu privirea, apoi răspunse hârâit:

— Larson Jennings.

— Din câte îmi dau eu seama, Larson, Dumnezeu ţi-a dat o a doua şansă. Nu de a te întoarce la viaţa pe care ai dus-o până acum, ci de a începe una nouă.

Puse castronul la o parte şi se aplecă mai aproape de urechea lui Larson.

— Când te-am găsit în coliba aceea incendiată, ţi-am scos trupul cu gândul de a te îngropa creştineşte. Faptul că eşti încă în viaţă nu are nicio explicaţie pământească. Deci motivul supravieţuirii tale nu poate fi decât unul divin.

Faţa brăzdată de riduri a lui Isaiah se umplu de emoţie şi Larson văzu o lacrimă prelingându-i-se pe obrazul aspru.

— În mod obişnuit, nu trec prin ravena aceea. O ocolesc Isaiah coborî ochii, fixându-şi mâinile încleştate. Viaţa pe care am dus-o odinioară m-a învăţat să fiu prevăzător. Îmi place să văd ce este în jurul meu şi evit strâmtorile. Mai ales pe timp de noapte.

Văzând suferinţa ce i se citea în ochi, Larson se simţi deodată cuprins de dorinţa de a afla mai multe despre acest om.

— Unde ai trăit... înainte? îl întrebă el cu o voce spartă, ce aducea cu scârţâitul unei balamale ruginite.

— M-am născut în Georgia. Am lucrat o vreme pe o plantaţie de acolo şi mai apoi în Carolina de Sud. În vest am venit acu-s aproape douăzeci de ani cu un bărbat care m-a câştigat la un joc de poker. O, dar nu mi-a părut rău câtuşi de puţin să părăsesc sudul. Bărbatul care m-a câştigat era medic, râse încetişor. După cum s-a dovedit mai târziu, pe cât era de iscusit în meseria lui, pe atât era de slab ca jucător de poker. După câţiva ani a fost împuşcat fiindcă a încercat să trişeze. Dar în ziua în care m-a câştigat la acel joc de cărţi, Dumnezeu să-l binecuvânteze, am devenit un om liber.

Isaiah rosti ultimele cuvinte cu un oftat, lăsând de înţeles că viaţa pe care o dusese din acel moment nu fusese cea la care se aşteptase. În mod curios, acest gând îl umplu pe Larson de nădejde şi îi stârni în suflet noi întrebări. Poate că, de fapt, Dumnezeu nu îl dăduse uitării? Şi la ce se referise Isaiah când spusese că supravieţuirea lui nu poate să aibă decât un motiv ceresc?

Gândul îi zbură la un verset din Biblie pe care i-l citise odată Kathryn. Versetul acela se referea la acelaşi lucru – căile Domnului sunt diferite de ale omului. Kathryn obişnuia adesea să citească seara din Biblie, stând în balansoarul ei de lângă cămin. Amintindu-şi felul în care arăta soţia lui în acele momente, trăsăturile ei îndulcite de lumina focului din

vatră, părul ei de culoarea mierii reflectând strălucirea flăcărilor, simţi că îl copleşeşte iar dorul.

Spre deosebire de Kathryn, el nu prea se omorâse cu cititul Bibliei. Dacă ar fi fost obligat să dea un răspuns, ar fi consimţit că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Dar adevărul era că Biblia nu jucase niciodată un rol însemnat în viaţa lui. Cum ar putea nişte cuvinte uscate pe hârtie, scrise cu sute de ani în urmă, să marcheze în vreun fel viaţa unui bărbat? Ceea ce conta cu adevărat în viaţă era să munceşti şi să-ţi faci o situaţie. Dumnezeu îl înzestrează pe fiecare cu anumite abilităţi şi apoi se aşteaptă să scoată profit de pe urma investiţiei făcute. Cu siguranţă că succesul era singurul lucru care conta cu adevărat.

Dar acum acea certitudine începea să se clatine. Cum să mai poată ajunge acum un om de succes? Toate năzuinţele, toţi banii şi toată energia lui fuseseră investite în *ranch.* Dacă pierdea ferma, pierdea totul. Făcu un calcul rapid. Pe 16 martie era scadentă următoarea rată la bancă. Dacă întârzia din nou cu plata, era sigur că Harold Kohiman îşi va pune în aplicare ameninţarea.

— Nu ţi-e foame? se auzi vocea lui Isaiah, întrerupându-i gândurile. Abby a pregătit micul dejun.

Larson ridică, distrat, privirea.

— Ba da, murmură el, după care se aplecă înainte; durerea care-i săgetă gâtul şi spatele îl făcu să se schimonosească. Dar înainte de toate, am o rugăminte.

Ochii lui Isaiah se luminară, dându-i de înţeles că îi stătea bucuros la dispoziţie.

— Care este cel mai apropiat oraş cu telegraf?

Isaiah nu răspunse imediat. Coborî privirea şi îşi încreţi, posomorât, fruntea lată.

— De ce întrebi?

— Fiindcă trebuie să trimit o telegramă unui bancher din Willow Springs. Larson trase adânc aer în piept, încercând să ignore durerea. Dacă nu-i trimit vorbă neîntârziat, s-ar putea să pierd tot ce am. *Ranch-ul,* pământul.

Isaiah se ridică, hotărât, în picioare.

— Mă tem că aşa ceva este cu neputinţă.

Zicând acestea, se răsuci, înşfăcă bolul de pe măsuţă şi se duse cu paşi apăsaţi la dulap.

— De câteva zile încoace n-a mai stat ninsoarea, adăugă el, stând cu spatele la Larson. Va trece cel puţin o lună până ce s-or destroieni trecătorile. Şi asta doar dacă se îmbunează vremea.

Aruncă o privire pe fereastră, apoi adăugă:

— Ceea ce nu se arată deloc în clipa de faţă.

Simţind că îi scapă prilejul, Larson căută înfrigurat o abordare diferită, mustrându-se în gând că soţia sa nu fusese primul motiv invocat pentru expedierea unei telegrame.

— Dar în felul acesta aş putea să-i dau de ştire nevestimii că sunt în viaţă. Sunt sigur că se perpeleşte de grija mea…

Isaiah se răsuci şi îi aruncă o privire pătrunzătoare care făcu ca pretextul să îngheţe pe buzele lui Larson, dezgolindu-i totodată adevăratele motive.

Larson îşi întoarse, ruşinat, privirea. Totuşi, refuza să accepte ideea că toată truda lui din ultimii zece ani fusese în zadar.

— Ascultă, am să-ţi restitui toate cheltuielile…

Isaiah trânti castronul pe masă şi se întoarse spre el.

— Nu e vorba de bani, Jennings!

Isaiah rămase o clipă tăcut, cu privirea aţintită asupra lui Larson.

— Tu chiar n-ai învăţat nimic din toate astea? în viaţă nu totul se măsoară în dolari şi în cenţi.

Larson îşi lăsă, buimăcit, capul pe pernă. În ochii lui Isaiah scăpăra mânia şi încă un sentiment pe care nu şi-l putu lămuri cu precizie.

Isaiah îşi încreţi, posomorât, fruntea. Buza îi tremura, aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău, dar nu ştii ce-mi ceri. Am să-ţi îngrijesc

rănile. Am să te pun pe picioare ca să te poţi întoarce la viaţa ta. Abby şi cu mine îţi oferim cu dragă inimă tot ce avem.

Frica întipărită pe faţa colţuroasă a lui Isaiah îl lovi pe Larson cu forţa unui pumn.

Isaiah porni către uşă, cu capul plecat şi umerii apăsaţi de o greutate nevăzută. Înainte de a ieşi, întoarse iar capul spre Larson.

— Chiar dacă, printr-o minune, aş putea răzbi prin trecătorile acelea, ceea ce-mi ceri are un preţ mult prea mare. Ultima dată când m-am întors în oraşul acela, aproape c-am plătit cu viaţa.

Capitolul 6

Ajungând pe creastă, Kathryn îşi struni iapa roaibă, apoi se aplecă şi îi mângâie coama mătăsoasă. Chestnut, un cadou primit din partea lui Larson în urmă cu cinci ani, era un cal de nădejde. Îşi îndreptă privirea spre est. Presărată cu omăt, preria se întindea cale de mile întregi, cât vedeai cu ochii, urcând şi coborând aidoma unor unde domoale ce goneau să întâmpine răsăritul. La orizont un penel divin trasase dâre pastelate ce se reflectau în zăpadă, proclamând atingerea Domnului.

Kathryn simţi cum i se pogoară în suflet o pace adâncă, risipindu-i neliniştea şi teama. Era un sentiment pe care, nici dac-ar fi vrut, n-ar fi putut să i-l explice lui Matthew Taylor, ce călărea lângă ea. Răsuflarea ei desena vălătuci albi în aerul îngheţat al dimineţii de martie. Înfrigurată, Kathryn îşi trase fularul peste nas.

Matthew aruncă o privire peste umăr.

— Trebuie să-i dăm zor, doamnă Jennings, dacă vrem s-ajungem cu dobitoacele astea la ferma lui Jefferson pân la ora prânzului. Cei doi văcari pe care i-am lăsat să îngrijească de restu’ cirezii n-or să prididească de-om zăbovi mai mult.

Kathryn încuviinţă din cap, amintindu-şi cât de mult protestase Taylor când îi spusese că vrea să-i însoţească.

Dumneata şi Dunham luaţi-o înainte. Am să vă ajung eu din urmă.

Matthew o privi cu vădită reticenţă, dar ea îi răspunse printr-o privire plină de siguranţă.

Vechilul slobozi un oftat.

— Luaţi-o pe urmele copitelor la coborâre. Şi aveţi grijă să nu v-apropiaţi prea tare de buza râpei.

Aruncându-i o ultimă privire prevenitoare, Matthew clătină din cap şi dădu pinteni calului.

În pofida îndoielilor şi a durerii sufleteşti ce o năpădiseră în ultimele zile, inconfundabila prezenţă divină pe care o simţea alături reuşise să-i reaprindă în inimă tăciunii aproape stinşi ai speranţei. Îi veniră în minte cuvintele pe care le citise în dimineaţa aceea. *Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică?*

Lăsându-se călăuzită de inimă, aruncă o privire îndărăt şi scrută piscurile înzăpezite, învăluite de ceaţă şi nori. Peste două săptămâni, dacă soţul ei n-avea să se întoarcă până atunci, se vor împlini trei luni de când plecase. Iarna stăpânea cu o mână de fier teritoriul Colorado. Dar Larson cunoştea aceste meleaguri ca-n palmă, încercă ea să se îmbărbăteze. Chiar dacă viscolise, soţul ei n-avea cum să se fi rătăcit în acea noapte de Crăciun. Deşi ispitită să se agaţe de acel gând, Kathryn îşi puse, în schimb, toată nădejdea în ceruri. *Tată, îl las pe Larson în mâinile Tale. Din nou.*

Inspirând aerul ce mirosea a dobitoace, iarnă şi omăt proaspăt, o îndemnă pe Chestnut să pornească. După ce o luară din loc, se lăsă uşor într-o parte şi cercetă zăpada bătătorită, căutând cărarea lăsată de Matthew. Negăsind-o, trase tare de căpăstru. Chestnut necheză şi copitele îi alunecară pe zăpadă. Căznindu-se să se redreseze, animalul se apropie periculos de tare de marginea crestei.

Kathryn strânse frâiele în mâini, atentă să nu smucească

de ele şi, vorbindu-i lui Chestnut pe un ton domol, liniştitor, aşa cum o învăţase Larson, încercă s-o facă să se îndepărteze de buza râpei. În momentul acela, cu un urlet sfâşietor, iapa se prăbuşi.

Kathryn se trezi azvârlită pe burtă pe versantul îngheţat şi începu să alunece în jos. Simţi o izbitură în coaste care o lăsă fără răsuflare. Icni şi încercă să se prindă de ceva, de orice i-ar fi putut încetini căderea. Dar tufişurile, îngheţate, îi alunecau prin mâinile înmănuşate. Pietrele îi zgâriau obrajii. Cu cât aluneca mai mult, cu atât simţea mai puţină durere.

Şi, într-un sfârşit, nu mai simţi nimic.

O rafală rece îi înfioră pielea şi desluşi voci. Simţi două mâini străine mişcându-i-se de-a lungul corsajului şi apoi în jos, peste picioare. Încercă să le oprească, dar junghiul care îi săgetă pieptul o făcu să icnească de durere.

— Nu vă mişcaţi, doamnă Jennings. Vă rog să nu vă mişcaţi.

Recunoscând vocea lui Matthew Taylor, Kathryn se supuse.

Deschise ochii şi clipi de câteva ori, orbită de razele puternice ale soarelui. La căpătâiul ei se afla un alt bărbat. Harley Dunham.

Acesta îi aruncă o privire piezişă lui Taylor.

— Ţi-am zis io, şefu', că muierile n-au ce căuta la mânatul vitelor. Ar fi trebuit s-o refuzi de la bun început.

— Mai tacă-ţi fleanca, Dunham, şi du-te mai bine să vezi de cal, îl repezi Taylor, după care se aplecă spre ea; Kathryn îi simţi răsuflarea în obraz. Doamnă Jennings… mă auziţi?

Ea aprobă din cap, cu creierul încă vâjâind din cauza durerii care îi explodase în piept atunci când se mişcase.

— Nu vă mişcaţi.

— Nicio grijă, murmură ea, forţându-se să schiţeze un zâmbet; o durea chiar şi să respire.

— Cred că v-aţi rupt câteva coaste, spuse Taylor,

muşcându-şi nervos buza de jos.

În momentul acela, se auzi o împuşcătură şi Kathryn încremeni. *Chestnut.* Ochii i se umplură de lacrimi şi i se puse un nod dureros în gât.

Taylor îşi scoase pălăria şi îşi trecu mana prin păr.

— Îmi pare rău, doamnă. Pare-se c-am greşit amarnic când m-am învoit să ne însoţiţi. Ar fi trebuit să refuz de la bun început, îngână el, mai mult pentru sine, după care îi cercetă faţa. Pân la oraş e cale de cel puţin trei ceasuri. Socotiţi că vă puteţi ţine în şa?

Kathryn încuviinţă din cap, întrebându-se dacă va putea, într-adevăr, să suporte durerea.

— Îi ca atunci când am văzut bufniţa 'ceea albă, şefu', se auzi vocea lui Dunham, care îşi făcuse din nou apariţia, cu puşca rezemată pe umăr. O femeie la cârma unui *ranch* aduce ghinion, ascultă ce-ţi zic.

Încleştându-şi fălcile, Taylor sări în picioare, îl înşfăcă pe Dunham de cămaşă şi îi şuieră printre dinţi:

— Saltă-n şa numaidecât. Eu şi doamna Jennings vom călări în faţa cirezii. Tu ai să rămâi îndărăt şi-ai să mâni vitele din spate.

Dunham o luă din loc, mormăind ceva în barbă.

Kathryn îşi aţinti privirea spre cerul senin, de un albastru diafan, de deasupra ei. Nu îşi dorea decât un singur lucru – ca Larson să fie alături de ea

Taylor îngenunche lângă ea, îi aruncă o privire şi apoi întoarse iar capul.

— Îmi pare rău. O să vă doară, dar n-avem încotro. Nu pot să vă las singură aici. Şi Dunham nu poate mâna cireada de unul singur.

Kathryn dădu iar din cap şi trase adânc aer în piept.

— Sunt pregătită.

Cu mare grijă, Taylor o ridică în braţe. Kathryn îşi muşcă buza până la sânge ca să nu ţipe de durere. Mintea i se înceţoşă. În treacăt, observă cu coada ochiului trupul masiv al lui Chestnut, zăcând ţeapăn în zăpadă.

— Nu vă faceţi inimă rea, murmură Taylor, citindu-i parcă gândurile. Am să mă întorc şi-am s-o îngrop cum se cuvine. A fost o iapă de nădejde. Blândă şi numai bună pentru o doamnă, îmi amintesc şi-acum ziua când v-a cumpărat-o domnu' Jennings. Se pricepea ca nimeni altu' să…

Taylor se opri şi slobozi un oftat.

— Vă rog să mă iertaţi. N-am vrut să…

Kathryn clătină din cap.

— Este în regulă, n-ai de ce să te scuzi.

Matthew o înălţă în şa şi apoi încălecă în spatele ei. Kathryn simţi că începe să-i vâjâie iar capul şi îşi încleştă dinţii, silindu-se să îndure durerea. Când ajunseră în fruntea cirezii, îşi auzi vocea ca prin vis:

— Te rog de pe-acum să mă ierţi, domnule Taylor, dacă pe drum am să leşin cumva.

— Nu vă sfiiţi, dacă nu avem încotro.

Vocea lui Taylor îi răsuna din ce în ce mai slab în urechi, dar simţi cum braţele lui i se strâng mai tare în jurul mijlocului.

— Nici eu nu am încotro, adăugă Matthew.

În spatele paravanului din cabinetul medical, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, Kathryn reuşi în cele din urmă să îşi încheie fusta şi nasturii de la cămaşă. Bandajele care îi strângeau trunchiul erau incomode, dar îi reduseseră simţitor suferinţa. Când se aplecă să-şi netezească faldurile fustei, se schimonosi de durere. Totuşi, se putea considera norocoasă. Nu se alesese de pe urma căzăturii decât cu două coaste rupte şi câteva vânătăi şi zgârieturi.

Cât de nesăbuită fusese! Sub contuzia ce începea deja să i se învineţească sub pansamente, îşi simţea rănit… orgoliul.

Când îl rugase pe Matthew s-o lase să-i însoţească, acesta nici nu voise s-audă. Dar ea stăruise. Îşi dorea arzător să ia parte, cot la cot cu bărbaţii, la treburile *ranch-uluil* să pună ferma pe picioare, împlinind visul lui Larson – vis care acum devenise şi al ei.

Simţind cum o părăseşte speranţa, îşi coborî abătută privirea.

Chiar dacă soţul ei încă nu se întorsese, păstrând *ranch-ul,* îi rămânea oarecum o părticică din el. Deşi reuşise să respingă gândul că Larson ar fi părăsit-o cu bună ştiinţă, un sâmbure de îndoială tot îi mai rămăsese în suflet şi acesta începea să dezvolte rădăcini tot mai adânci. *Doamne, dacă, din orişice motiv, Larson nu se va întoarce, Te rog să mă ajuţi să-i împlinesc visul. Să împlinesc visul nostru.*

Medicul, un domn în vârstă, îşi clăti mâinile într-un lighean cu apă şi o privi mustrător pe deasupra ochelarilor.

— Doamnă Jennings, ceea ce-aţi făcut a fost curată nesăbuinţă. Sunteţi o femeie cu adevărat norocoasă. O căzătură ca asta s-ar fi putut solda cu rezultate mult mai grave.

Se aplecă părinteşte spre ea şi o străpunse cu privirea ca pe un copil neascultător. Kathryn aprobă din cap şi umerii i se lăsară în jos, îngreunaţi de povara alegerilor greşite pe care le făcuse în ultima vreme.

— De-acum înainte am să fiu cu mai mare băgare de seamă, vă promit.

— Cum v-aţi simţit în ultimele săptămâni?

Era o întrebare ciudată, care o făcu să se încrunte, dar apoi realiză că pesemne Matthew Taylor îi vorbise medicului de situaţia ei. N-avea rost să-i poarte pică vechilului pentru asta. Totuşi, era o chestiune atât de intimă! Ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns de stânjenitor că doctorul o supusese unei examinări minuţioase ca să se asigure că nu există leziuni interne…

— Mi-a scăzut pofta de mâncare şi m-am simţit niţel mai obosită decât de obicei.

Având în vedere povara pe care o purta de două luni şi jumătate, avea tot dreptul, considera ea, să se simtă sleită de puteri, îşi luă paltonul şi mănuşile de pe scaun, nerăbdătoare să pună capăt conversaţiei. Deşi îi era recunoscătoare doctorului pentru îngrijirile pe care i le

dăduse, nu aprecia câtuşi de puţin lipsa lui de delicateţe.

— Ei bine, sunteţi o femeie tânără, sănătoasă şi puternică, aşa că veţi trece repede peste asta.

Asprimea medicului o lăsă fără cuvinte. Scoase câteva monede din buzunarul hainei şi le puse pe masă.

Doctorul îi mulţumi înclinând din cap, apoi o conduse până la uşă.

— Şi nu plecaţi urechea la toate grozăveniile care circulă prin târg, adăugă el, bătând-o uşor pe umăr. Ăsta nu e un lucru înspăimântător, ci unul cât se poate de firesc. Femeile dau naştere de când e lumea şi pământul. Totul va fi bine, veţi vedea.

Kathryn încremeni şi simţi cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? îngăimă ea, întorcându-se cu faţa spre doctor.

— Doamnă Jennings… vă simţiţi bine? o întrebă alarmat medicul, atingându-i umărul.

Dintr-odată, făcu ochii mari şi îşi încreţi, încruntat, fruntea.

— Care vasăzică… dumneavoastră nu ştiaţi?

Simţind că i se înmoaie genunchii, Kathryn îşi încleştă degetele pe braţul lui să nu cadă. Medicul îşi trecu braţul pe după mijlocul ei şi o conduse până la cel mai apropiat scaun. Kathryn se aşează năucită. Durerea provocată de coastele rupte şi de celelalte răni de pe corp nu se compara nici pe departe cu sentimentul covârşitor care îi năpădea acum inima – jumătate durere, jumătate bucurie.

Era însărcinată. Purta în pântece pruncul lui Larson. După toţi aceşti ani. Înghiţi nodul pus în gât de acest adevăr dulce-amar.

— Când?… întrebă ea cu vocea gâtuită de emoţie.

Medicul ridică din umeri.

— Prin septembrie-octombrie, aş zice eu. Dar e greu de spus atât de timpuriu.

Lacrimile i se prăvăliră pe obraji şi Kathryn nu se sinchisi

să le şteargă. Îşi puse o mână pe abdomen, mângâind darul vieţii ce-i înflorea, în sfârşit, în pântece. Dacă avea să fie băiat, va moşteni oare ochii albaştri ai lui Larson şi pletele lui castanii şi bogate? Iar dac-o fi fetiţă, va semăna, oare, cu ea? împlinirea îndelung aşteptată îi umplu inima şi Kathryn îi mulţumi lui Dumnezeu pentru pruncul pe care ea şi soţul ei şi-l doriseră dintotdeauna.

Şi pe care poate că Larson nu-l va ţine niciodată în braţe.

Larson stătea treaz în noapte, privind cu ochi goi întunericul. Somnul îl ocolea cu îndărătnicie. Ceasornicul de pe perete ticăia în surdină, marcând trecerea înnebunitor de lentă a secundelor şi amintindu-i cât de trecător e totul în viaţă.

Refuzul categoric cu care răspunsese Isaiah rugăminţii pe care i-o făcuse în urmă cu o săptămână îi răsuna şi acum în minte. Fusese o cerere chiar atât de deplasată? Simţea cum toată truda lui din ultimii zece ani se duce de râpă încet, dar sigur, cu fiecare *tic-tac* înfundat al pendulei.

Auzind uşa scârţâind, se întoarse. Silueta impunătoare a lui Isaiah umplea cadrul uşii. În ultimele zile, abia de schimbaseră câteva cuvinte. Refuzul lui Isaiah îi sădise în suflet un sâmbure de vrajbă şi, până acum, Larson nici nu realizaze cât de singur se simţea şi cât de mult tânjea după un tovarăş de discuţie.

Oare ce-ar zice Kathryn dacă ar auzi una ca asta? Gândul îl făcu să zâmbească. Nevastă-sa se plângea mereu că trebuie să-i scoată vorba din gură cu cleştele.

— Nu pot să dorm, se auzi în şoaptă timbrul adânc al vocii lui Isaiah. Mai e puţin şi mijesc zorile. Mă întrebam dacă n-ai vrea să privim împreună răsăritul.

Tăcere.

— Parcă a trecut o veşnicie de când n-am mai văzut un răsărit de soare, răspunse într-un sfârşit Larson.

Deşi odaia era scufundată în întuneric, intui că Isaiah zâmbeşte.

Isaiah dădu învelitorile la o parte şi îl ajută să-şi coboare

cu grijă picioarele pe marginea patului. Când atinse cu tălpile goale duşumeaua rece din scânduri, Larson simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Se rezemă cu mâinile de marginea patului şi Isaiah îl înfăşură într-o pătură groasă. Reuşi să se ridice cu chiu, cu vai, în picioare, dar, dezobişnuit cu greutatea propriului corp, simţi că îi cedează picioarele.

Când Isaiah îl ridică în braţe, Larson îşi încleştă fălcile, covârşit de ruşine. Confruntat din nou cu nevolnicia sa, simţi cum mânia sa ia pentru moment locul autocompătimirii. Isaiah nu spuse nimic, deşi fără îndoială că îi intuise tulburarea. Impresionat până la lacrimi de caracterul acestui om pe care începea să-l preţuiască tot mai mult, Larson îşi ţinu dinadins faţa întoarsă.

Isaiah îl duse într-o odaie alăturată – singura încăpere ce părea să mai existe în acea căsuţă din bârne. În aerul călduţ plutea un miros îmbietor de cafea proaspătă. Larson îşi plimbă privirea de jur-împrejur.

Sărăcăcios fu primul cuvânt care îi veni în minte. Cămăruţa era mobilată din cale afară de modest. În vatră ardea un foc chihlimbariu-roşiatic, ce emana căldură. În penumbra din faţa căminului desluşi o mogâldeaţă învelită în pături, ce dormea ghemuită pe un culcuş de paie.

Simţi că i se urcă un nod în gât.

Aceşti oameni îi oferiseră tot ce aveau. Dar ce îi determinase să facă asta? De când îşi revenise în simţiri nu făcuse decât să-şi plângă de milă. Realizându-şi egoismul, simţi un ghimpe în inimă.

Isaiah deschise uşa şi frigul de afară se năpusti în casă.

În mod surprinzător, lui Larson îi făcu plăcere să simtă aerul rece pe piele. Uitându-se afară, realiză repede că invitaţia făcută de Isaiah nu fusese nicidecum întâmplătoare. Pe mica prispă era deja pregătit un scaun tapiţat şi, lângă el, văzu un morman de pături. Din cele două căni mari, aşezate pe o porţiune a balustradei curăţată de zăpadă – pline, fără doar şi poate, cu cafea –

aburii se înălţau, fuioare, pe fondul dârelor rozacee care colorau orizontul la răsărit.

Isaiah îl puse cu grijă pe scaun şi îl acoperi cu mai multe pături.

— N-ai putut să dormi, care vasăzică, făcu Larson mucalit, schiţând un zâmbet timid.

Ar fi vrut să-şi poată exprima în cuvinte recunoştinţa… şi regretul.

Isaiah îi întinse o cană şi privirile li se încrucişară preţ de o clipă.

Atât îi fu de-ajuns lui Larson ca să ştie că avea în faţă un om de o onoare incontestabilă şi de o bunătate nemărginită. Apoi, ca şi cum i s-ar fi aşezat în faţă o oglindă, se văzu pe sine şi coborî, ruşinat, capul.

Isaiah se rezemă de balustrada verandei şi îşi plimbă privirea peste coroanele copacilor. Trecură aşa câteva minute. Luminişul care înconjura căsuţa era mărginit de pâlcuri dese de mesteceni şi plopi tremurători. Păsăretul începea să se trezească, făcând să foşnească crengile îngheţate. Larson privi peste umăr, spre vest. Judecând după piscurile din apropiere, conchise că se afla la vreo cincisprezece – douăzeci de mile de ravena în care făcuse popas în acea noapte fatidică.

Isaiah întoarse capul spre el.

— Ei şi, ia spune, ţi-a căzut bine tocana cu găluşti a lui Abby?

— O, da! E plăcut să pot mânca din nou hrană solidă. Iar Abby a ta e o bucătăreasă pe cinste.

Trase adânc aer în piept.

— Uite ce e, Isaiah… îmi cer scuze pentru neînţelegerea de deunăzi. Nu-ţi cunosc motivele… dar ştiu că ele sunt întemeiate.

Se dădu o luptă în el înainte de a rosti următoarele cuvinte.

— Aşa că n-am să-ţi mai cer să-mi faci acest serviciu.

Isaiah îi primi cuvintele dând din cap, apoi se întoarse iar

cu spatele şi îşi concentră atenţia asupra unui punct de la orizont.

Privind în aceeaşi direcţie, spre est, Larson zări câţiva nori răzleţi ce atârnau jos pe cer, ca nişte petice colorate de bumbac pe o pătură gri, reflectând fuioarele roz-violacee ale apropiatului răsărit.

Luă o înghiţitură de cafea şi simţi cum licoarea îi încălzeşte, în mod plăcut, gâtlejul.

— Şi ce s-a întâmplat după ce doctorul te-a câştigat la cărţi? După ce ţi-ai dobândit libertatea?

Preţ de o clipă Isaiah rămase cu privirea fixată asupra cănii pe care o ţinea în mână, fără să spună nimic.

— La început doctorul Lewis m-a pus să mătur şi să fac curăţenie în odăile în care primea pacienţii. A fost primul om alb care m-a tratat… omeneşte. Cu timpul, mi-a arătat cum se fac cataplasmele şi doctoriile, plantele din care se obţin ingredientele trebuincioase şi locurile în care se găsesc acestea. Ceea ce nu era cu totul nou pentru mine, fiindcă bunică-mea a fost tămăduitoare – şi m-a învăţat multe despre lucrurile acestea. Dar aici cresc plante şi arbori cum n-am văzut nicăieri în sud.

Şi doctorul mi-a arătat cum să le combin, la fel cum mă învăţase cândva bunică-mea.

Schiţă un surâs.

— Aşa că asta mi-a devenit meseria, preparatul remediilor, ceea ce era de o mie de ori mai plăcut decât culesul bumbacului sau trasul la plug… Oamenii veneau la cabinet de ani de zile. Doctorul Lewis ţinea la ei. Când nu se putea duce el, mă trimitea pe mine să duc doctoriile trebuincioase familiilor din afara Oraşului. Domnul Lewis se purta frumos cu mine; era prietenul meu. El m-a învăţat să scriu şi să citesc şi să vorbesc corect, ca un orăşean.

Timbrul adânc al vocii lui Isaiah accentua tăcerea desăvârşită din jur.

— L-am urmărit şi am învăţat de la el, şi uite aşa, lumea a continuat să vină la clinică şi după ce doctorul Lewis s-a

dus la cele veşnice. Fiecare îmi spunea ce-l doare, iar eu îi preparam remediul pe care i l-ar fi prescris doctorul Lewis.

Încet-încet, surâsul i se stinse de pe chip.

— Într-o zi, câteva familii de nou-veniţi au căzut la pat. Aflând că aceştia fuseseră pe la cabinet, o mână de localnici au tras concluzia că eu i-am îmbolnăvit. Că i-am otrăvit.

Isaiah vorbea în şoaptă, cu vocea sugrumată de emoţie.

— Câţiva bărbaţi… mi-au făcut o vizită în noaptea aceea. Când mi-am revenit în simţiri, zăceam în ţărână, gol, cu un ştreang în jurul gâtului. La început m-am gândit că s-o fi rupt creanga cu mine.

Clătină din cap.

— Dar craca aceea nu se rupsese. Fusese tăiată.

În momentul acela, uşa se crăpă uşor şi Larson văzu, învăluită în umbre, silueta lui Abby. Femeia rămase nemişcată.

— Toţi cei ce se îmbolnăviseră au murit, în afară de o femeie. Ştiu asta fiindcă, de îndată ce m-am putut ţine pe picioare, am luat cu mine felurite leacuri şi m-am dus noaptea la casele lor. Când am ajuns acolo, am găsit femeia mai mult moartă decât vie.

Isaiah scutură din cap şi pielea sa întunecată străluci în razele zorilor.

— Nu era nimeni lângă ea. Nici ţipenie de om. Femeia era bolnavă de holeră. Boala se răspândise în tot oraşul, răpind o mulţime de vieţi.

Larson îşi mută privirea de la Isaiah înapoi la Abby, care stătea în prag, cu obrajii scăldaţi de lacrimi tăcute.

Isaiah oftă.

— Nu ştiam dac-am s-o pot ajuta, dar ştiam că n-o pot lăsa singură, pradă unei morţi sigure. Şi mai ştiam şi că, dacă bărbaţii aceia aveau să dea iar de mine, mă vor spânzura fără să stea pe gânduri. Aşa că am luat femeia şi am dus-o lângă o aşezare minieră, la o colibă veche pe care o descoperisem într-una dintre drumeţiile făcute împreună

cu doctorul Lewis. Cu mila lui Dumnezeu, femeia s-a înzdrăvenit. Şi, în cele din urmă, am dus-o înapoi la căminul ei.

— Dar n-am putut să rămân acolo, murmură Abby, deschizând uşa larg, după care se apropie de Isaiah şi îşi puse mâna pe umărul lui; Isaiah i-o acoperi cu a lui. Îmi găsisem deja căminul.

Larson rămase cu privirea aţintită asupra celor doi. Mânuţa albă a lui Abby, acoperită de mâna uriaşă şi neagră a lui Isaiah. Formau o pereche pe cât de inedită, pe atât de încercată de soartă. Văzând iubirea pe care şi-o transmiteau acum, fără cuvinte, unul altuia, Larson simţi un nod în gât. Dacă Isaiah şi Abby nu l-ar fi cunoscut deja în mod atât de intim, probabil că l-ar fi stânjenit să fie martor unui asemenea moment de tandreţe.

În împrejurarea de faţă însă, Larson nu putu să se gândească decât la Kathryn. Va ajunge ea, oare, să-l iubească vreodată cu o asemenea intensitate? Şi, mai ales: va ajunge el vreodată vrednic de o asemenea iubire?

Capitolul 7

Kathryn îşi strânse capotul în jurul trupului şi aruncă o privire pe fereastră, la muntele de om ce stătea în dreptul uşii. Bărbatul depăşea cu mai bine de un cap pragul de sus şi avea o constituţie înfricoşător de robustă.

Un nou ciocănit puternic o făcu să tresară. Oare ce-o fi vrând de la ea acest necunoscut la o oră atât de nepotrivită? Soarele abia ce se înălţase pe cer. În mod instinctiv, Kathryn îşi aşeză, protectoare, mâna pe pântecele încă plat. *Ocroteşte-ne, Doamne, pe amândoi.*

Deschise zăvorul şi crăpă uşor uşa.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Bună dimineaţa, doamnă Jennings.

Bărbatul îşi scoase pălăria, arătându-şi faţa – o faţă mult mai tinerească şi mai prietenoasă decât se aşteptase ea s-a

vadă.

— Am auzit că angajaţi muncitori şi am venit să vă ofer serviciile mele.

Din felul în care rostise fraza, vorbele păreau să fi fost atent chibzuite dinainte.

Temerile lui Kathryn se domoliră în mod simţitor. În ciuda constituţiei sale impunătoare, ochii albaştri ai tânărului aveau ceva ce inspira încredere. Încercând să înţeleagă ce anume, Kathryn aprobă din cap.

— Va trebui să vorbeşti cu domnul Taylor. Dumnealui se ocupă de angajări. Dar sunt sigură că se va găsi un post şi pentru dumneata.

Restul angajaţilor de la *ranch,* pesemne la fel de reticenţi să lucreze pentru o femeie precum se arătase Harley Dunham, îşi dăduseră demisia cu o săptămână în urmă. Matthew dăduse sfară-n ţară că făceau angajări, dar până acum nu se arătaseră prea mulţi doritori. Era, aşadar, convinsă că Matthew nu îl va refuza pe acest candidat.

Bărbatul îşi plecă, respectuos, privirea.

— Cu ce-aţi vrea să-ncep? Pot să m-apuc de lucru chiar acum.

Accentuase, cu ochii scânteind, fiecare silabă.

Văzând ardoarea ce i se citea pe chip, Kathryn înţelese, în sfârşit, ce anume o făcuse să se încreadă în acest munte de om: candoarea lui. În ochii lui se citea bucuria neprihănită pe care o are un copilaş în ziua de Crăciun.

— Dacă eşti atât de nerăbdător să începi treaba, ar fi ceva de lucru în grajd. Animalele trebuie hrănite şi…

— Lăsaţi totul pe seama mea, doamnă, spuse bărbatul, punându-şi pălăria înapoi pe cap, cu faţa toată numai un zâmbet. Ştiu eu ce trebuie făcut într-un grajd.

Kathryn îşi aţinti privirea spre Harold Kohiman, care stătea de cealaltă parte a mesei, străduindu-se să nu se piardă cu firea.

— Din câte am înţeles eu, nu vă datorez decât banii pe care i-am împrumutat ultima dată când am fost aici. Iar azi,

în 2 aprilie, am venit să vă returnez întreaga sumă, după cum ne-a fost înţelegerea. Poftim, am adus şi contractul pe care l-am semnat amândoi data trecută.

Kohiman aruncă o privire spre hârtiile din mâinile ei, dar nu întinse mâna să le ia.

— Ştiu prea bine ce contract am semnat în acea zi, doamnă Jennings. Are şi banca exemplarul său. Dar se vede că dumneavoastră nu aveţi cunoştinţă de creditul luat de soţul dumneavoastră în prealabil, credit pentru care a garantat cu casa – ochii i se îngustară uşor. Acea rată a fost scadentă acum două săptămâni – pe 16 martie. Cu alte cuvinte, sunteţi în restanţă cu plata.

Matthew Taylor, care până acum şezuse tăcut pe scaun, se aplecă în faţă.

— Domnule Kohiman, de Larson Jennings nu se mai ştie nimic de mai bine de trei luni. Nu ştim unde se află… şi nici dacă are să se mai întoarcă vreodată.

Matthew îşi coborî privirea şi Kathryn il văzu cum tresare. Ştia că vechilului îi displăcea profund să vorbească atât de deschis de faţă cu ea, dar îi era recunoscătoare că se oferise s-o însoţească.

— Avem motive să credem c-a fost prins de viscolul ce s-a pornit în ziua de Crăciun, continuă acesta. Adevărul e… că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Nu ştim ce să credem.

Prea puţin mişcat de spusele lui, Kohiman îi aruncă lui Kathryn o privire rece.

— Indiferent dacă soţul dumneavoastră este sau nu în viaţă, plata creditului este scadentă. Banca a împrumutat, de bună credinţă, aceşti bani familiei dumneavoastră. Dacă nu puteţi restitui creditul, vom fi nevoiţi să luăm măsuri.

— Ce fel de măsuri? întrebă Taylor.

— Executare silită, desigur.

La auzul acestor cuvinte, Kathryn sări ca arsă de pe scaun.

— N-aveţi niciun drept să…

— Ba am toate drepturile din lume, doamnă, îi tăie vorba Kohiman, cutele de grăsime de pe gât începând să i se coloreze în stacojiu. Domnul Jennings a semnat un contract cu banca, fie că dumneavoastră aveţi sau nu cunoştinţă de asta.

— Bine, dar de ce n-aţi pomenit niciun cuvânt despre acel împrumut în ziua în care ne-am întâlnit? Nu se cuvenea să îmi ascundeţi un asemenea lucru.

— Doamnă Jennings, în chestiuni de afaceri, nu consider că este de datoria mea să fac pe mijlocitorul între un bărbat şi consoarta lui. Pe fiecare bărbat îl priveşte ce vrea să îi împărtăşească nevesti-sii şi ce nu.

Vâlvătaia din ochi i se stinse şi adăugă pe un ton mai potolit:

— Aşa că, vedeţi bine, nu eu sunt cel care v-a ascuns acest amănunt.

Sub privirea lui necruţătoare, Kathryn simţi că o lasă toate puterile. Se lăsă, moale, înapoi pe scaun. Visul de a păstra *ranch-ul* i se scurgea printre degete, ca un castel de nisip. De ce îi ascunsese Larson lucrul acesta? O durea faptul că nu fusese sincer cu ea, că nu crezuse că va fi îndeajuns de puternică să poarte această povară împreună cu el. Inspiră adânc, sforţându-se să îşi păstreze cumpătul.

— În această situaţie, cât timp are la dispoziţie doamna Jennings ca să restituie împrumutul înainte ca banca să treacă la executarea silită?

Kathryn îşi îndreptă privirea spre Taylor şi apoi înapoi spre Kohiman.

Ochiul stâng al bancherului zvâcni uşor.

— Îi mai dau răgaz până în septembrie – şi asta e o ofertă cât se poate de generoasă. Dar până atunci toate creditele vor trebui rambursate integral.

— *Toate* creditele?! icni Kathryn.

Nu putea decât să spere că nu auzise bine.

Bancherul îşi încrucişă degetele grăsulii peste pântecul voluminos, făcând scaunul de piele să scârţâie sub

greutatea lui.

— Aşa cum aţi auzit. În contractul pe care l-a semnat domnul Jennings primăvara trecută se stipula clar că, dacă întârzie chiar şi la plata unei singure rate, vor trebui restituite integral toate celelalte credite – pentru pământ, pentru animale, pentru casă. Absolut toate.

Chiar dacă nu era expertă în chestiuni bancare, Kathryn dobândise oareşice cunoştinţe despre afaceri ascultând de-a lungul anilor discuţiile purtate de tatăl ei.

— Aş putea să văd şi eu contractul pe care l-a semnat soţul meu?

Kohiman deschise un dosar aflat deja pe biroul său şi îi împinse hârtiile, după care îşi consultă impacientat ceasul de buzunar.

Ignorându-i gestul, Kathryn parcurse cu atenţie întregul document. Deşi nu înţelegea toţi termenii juridici din stufosul contract, simţi o apăsare înfiorătoare în piept când recunoscu iscălitura lui Larson în partea de jos a foii.

— Aşa procedaţi de obicei, domnule Kohiman? Solicitaţi rambursarea tuturor creditelor în cazul în care clientul întârzie cu plata unei singure rate?

Privirea bancherului arăta clar că nu-i place să fie luat la întrebări.

— Doar în cazul clienţilor care prezintă un grad de risc ridicat.

Kathryn clipi din ochi.

— Risc ridicat?

Rânjetul care apăru preţ de o clipă pe buzele bancherului o făcu să se înfioare.

— Anul trecut soţul dumneavoastră a întârziat constant cu plata ratelor. În pofida acestui lucru, noi am continuat, desigur, să îl sprijinim, aşa cum procedăm, de altfel, cu fiecare client al băncii.

Kohiman clătină din cap, apoi slobozi un oftat.

— Dacă e să mi se aducă vreo vină, aceasta ar fi că, în generozitatea mea, am supraestimat calităţile de fermier

ale soţului dumneavoastră. Din acest punct de vedere, sunt într-adevăr vinovat şi-mi regret credulitatea. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia dumneavoastră.

Kathryn simţi izbitura insultei chiar mai puternic decât dacă bancherul ar fi îndreptat-o direct asupra ei. Dar de ce trebuise Larson să-i ascundă asta? Gândurile îi zburară la iarna trecută, când frigul năprasnic le răpise câteva sute de dobitoace. Pesemne că pierderea fusese mai devastatoare decât îşi închipuise ea. Ce povară trebuie să fi purtat Larson pe umeri, de unul singur…

— Domnule Kohiman, interveni Matthew Taylor, aplecându-se ferm înainte. Sunt în slujba domnului Jennings de mai bine de şase ani. Este un om de ispravă şi ştie să-şi conducă *ranch-ul* ca nimeni altul. Un lucru e sigur: un astfel de om nu şi-ar pune, fără motiv, ferma în primejdie pentru nimic în lume.

Spunând acestea, Taylor se ridică. Kathryn îi urmă exemplul şi, când Matthew se uită la ea, îi mulţumi printr-o uşoară înclinare a capului pentru vorbele frumoase.

— Şi totuşi, asta-i situaţia, spuse Kohiman, desfăcându-şi larg braţele ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei mese festive.

Aproape că părea mulţumit de sine, gândi Kathryn şi ceva din fiinţa ei se răzvrăti. Se va lupta să păstreze *ranch-ul,* cu orice preţ. Măcar pentru a-i oferi pruncului tăinuit în pântecele ei – copilului lui Larson – o moştenire palpabilă din partea unui tată pe care poate că acesta nu va ajunge să-l cunoască niciodată.

Taylor purcese spre grajdurile cu chirie după căruţă, iar Kathryn rămase să-l aştepte în faţa băncii. Soarele se juca de-a v-aţi ascunselea printre norii răzleţi, iar temperaturile nefiresc de ridicate din ultimele zile prevesteau ploaie în locul obişnuitei ninsori.

Gândul la înşelăciunea săvârşită de Kohiman îi puse un nod în gât. Pentru că era, fără doar şi poate, o înşelăciune. Bancherul ar fi trebuit să-i spună de ipotecarea casei în ziua în care venise să solicite un împrumut. Ei, dar cum spusese

cu atâta uşurinţă chiar Kohiman, asta nu schimba cu nimic situaţia.

Zărindu-l în depărtare pe Taylor, venind cu căruţa, Kathryn coborî de pe trotuarul de lemn şi dădu să pornească spre el de-a lungul străzii, când ceva o făcu să încremenească. Rămase ţintuită locului, cu privirea pironită pe spatele unui bărbat ce mergea pe trotuarul opus. Umerii lui laţi şi coama castanie, deasă şi zbârlită, îi făcură inima să-i sară din piept.

Larson.

Ferindu-se de căruţe, băltoace şi noroi, porni pe urma lui prin mulţime. Trepidând de bucurie, urcă treptele până pe trotuarul aglomerat. La câţiva paşi în urma lui, simţi fluturi în stomac. Dumnezeu îi ascultase, pesemne, rugile. În momentul acela, bărbatul se întoarse şi Kathryn simţi că i se taie aripile.

Se opri aproape poticnindu-se când văzu faţa rumenă şi ciupită de vărsat a bărbatului şi pleoapele lui lăsate. Deşi avea obrajii raşi, precum Larson, bărbatului îi lipseau cu desăvârşire farmecul viril şi trăsăturile frumoase ale soţului ei. Kathryn îşi plecă încet capul şi se întoarse.

Înghiontită de mulţime, simţi la un moment dat o mână atingându-i braţul. Se întoarse, aşteptându-se să îl vadă pe domnul Taylor, dar cel cu care aproape că dădu nas în nas nu era vechilul. Făcu un pas în spate şi ridică ochii. Ca în ziua când se întâlniseră în faţa băncii, domnul MacGregor era îmbrăcat într-un costum impecabil şi avea o privire care îi dădea fiori.

— Domnule MacGregor, murmură ea cu o înclinare a capului, reuşind cu greu să-şi ascundă aversiunea.

Individul ridică o sprânceană şi ochii îi scânteiară de plăcere.

— Ţi-ai amintit numele meu, frumoaso. Ei, asta chiar că-mi dă noi speranţe.

Sub apăsarea evenimentelor de peste zi, Kathryn simţi că îşi pierde răbdarea.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea cu răceală şi, ignorându-i privirea obraznică, îşi croi drum până la marginea trotuarului şi scrută strada în căutarea lui Taylor.

— Aştepţi pe cineva, frumoaso?

MacGregor o urma îndeaproape, ca o umbră.

Deschizându-i rana dezamăgirii trăite cu doar câteva clipe în urmă, remarca o făcu să încremenească. Fusese atât de sigură că bărbatul acela era Larson! După cum spusese şi Matthew în biroul bancherului, trecuseră mai bine de trei luni de când plecase soţul ei. Larson ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Îşi plecă privirea, încercând să-şi ascundă tulburarea. Şi totuşi, cunoştea prea bine acest şiretlic al inimii. În ultimii ani, câte gesturi ale altor femei – felul în care îşi aranjau un fir rebel sau broşa de la guler – n-o duseseră cu gândul la maică-sa! Era pur şi simplu felul în care inima încerca să păstreze ceva ce pierduse pentru totdeauna.

MacGregor îi atinse bărbia cu arătătorul.

— Te simţi bine, doamnă Jennings?

Kathryn întoarse uşor capul să evite atingerea lui. În mod surprinzător, îngrijorarea lui părea sinceră. Totuşi, ei intuiţia îi şoptea exact contrariul. Oricum, n-avea de gând să îşi descarce inima în mijlocul unui trotuar aglomerat şi cu atât mai puţin în faţa acestui bărbat.

— Mă simt cât se poate de bine, mulţumesc.

— Mă bucur s-aud asta, fiindcă ar fi groaznic să ştiu că te frământă ceva, spuse individul, măsurând-o din cap până în picioare

Kathryn simţi cum roşeaţa îi acoperă gâtul şi îşi croieşte cale în sus, spre obraji.

— N-ai vrea să luăm azi prânzul împreună? Aş fi de-a dreptul onorat de compania dumitale. Şi de cea a domnului Jennings, fireşte. Aş vrea să vă propun amândurora o afacere.

MacGregor îşi plimbă privirea de-o parte şi de alta a străzii, apoi adăugă:

— Eşti însoţită de soţul dumitale, nu-i aşa? Bănuiesc că pe el îl aştepţi.

Preţ de o clipă, Kathryn avu impresia că vorbele fuseseră rostite cu o cruzime intenţionată. Dar când MacGregor se întoarse din nou spre ea şi îi cercetă faţa, îşi spuse că propria-i deznădejde îi întuneca, pesemne, judecata.

În momentul acela, îl zări pe Taylor lângă trotuarul opus.

— Îmi pare rău, domnule MacGregor, dar sunt nevoită să vă refuz. O zi bună.

Fără să mai aştepte, Kathryn traversă iute strada. Taylor o ajută să urce în căruţă, apoi urcă şi el.

— De ce stăteaţi de vorbă cu individul ăla? o întrebă el, apucând hamurile, pe un ton a cărui răceală o nedumeri.

— De fapt, el a intrat în vorbă cu mine... Eu nu...

— Ştiţi cine e?

Kathryn clătină din cap. În afară de nume, adevărul e că nu ştia mai nimic despre acel bărbat.

— E Donlyn MacGregor, continuă Matthew, proprietarul unuia dintre cele mai mari *ranch-uri* din Colorado. În ultimii ani, a pus mâna pe o grămadă de terenuri de prin părţile astea, spuse el, cu un râs amar. Eu ştiu doar ce mi s-a spus, dar v-aş sfătui să vă ţineţi departe de el. E un om puternic şi umblă vorba că atunci când îşi doreşte ceva, nu-l opreşte nimic, nici chiar legea. Şi se mai zice că are prieteni sus-puşi. Şi nu spun asta în chip de laudă la adresa lui.

Şfichiui caii din încheietură, îndemnându-i să pornească la trap.

Kathryn se răsuci şi, privind în spate, îl zări pe Donlyn MacGregor intrând în bancă. Îşi întoarse capul şi se uită cu coada ochiului la Matthew Taylor. Vechilul stătea băţos pe capră, dându-i tacit de înţeles că nu e dispus să mai discute pe tema asta. Intuiţia lui Kathryn confirma parţial avertizarea lui Matthew şi, totuşi, o parte din ea nu putu să nu se întrebe... Un bărbat puternic, cu prieteni sus-puşi, poate că era tocmai genul de om care ar putea s-o ajute să păstreze *ranch-ul* lui Larson.

Capitolul 8

Gâfâia din cauza efortului, dar la insistenţele lui Isaiah, Larson îşi învinse reticenţa şi încercă din nou. Muşchii picioarelor îi zvâcniră de durere şi în momentul acela greutăţile improvizate – două cărămizi înfăşurate în pânză – îi alunecară iar de pe glezne şi aterizară, cu o bufnitură, pe scândurile duşumelei.

Epuizat şi ofticat, Larson îşi încleştă degetele pe scaunul în care şedea şi îşi lăsă picioarele să cadă.

— Ţi-am mai spus, Isaiah, că-i prea devreme. Picioarele mele nu sunt încă îndeajuns de puternice.

Isaiah rămase tăcut preţ de o clipă, apoi se duse să ridice cărămizile.

— Aşa ai spus şi acum două săptămâni când ai încercat să umbli cu mergătorul.

— Mda, şi şi-atunci am dat-o-n bară.

— N-aş zice. Ai reuşit să faci câţiva paşi, ceea ce reprezintă un început lăudabil.

— Am făcut *doi* paşi şi-apoi m-am lungit cât sunt de mare pe podea!

Isaiah oftă adânc, dar nicidecum a exasperare. Larson încă nu-l văzuse pe acest om pierzându-şi cumpătul, şi asta deşi trecuse aproape o lună de când urmau programul de exerciţii fizice impus de Isaiah… fără niciun rezultat considerabil.

— Slăbiciunea nu-ţi vine din trup, Larson, Isaiah luă într-o mână cele două cărămizi şi îşi duse mâna liberă în dreptul inimii. Ci de aici.

Larson îi aruncă o privire nimicitoare.

— Şi asta ce vrea, mă rog, să însemne?

— Înseamnă că încă nu ţi-o doreşti îndeajuns de arzător.

Răbdarea oglindită în ochii lui Isaiah şi calmul vocii lui nu făcură decât să aţâţe şi mai tare mânia lui Larson.

Acesta îşi încleştă mâinile pe scaun şi îşi înghiţi o

înjurătură. De-o oră încoace nu făcuseră aproape niciun progres. Cum îşi ridica picioarele la un lat de palmă de la podea, cum muşchii începeau să-i tremure şi scăpa cărămizile. Cu toate încurajările lui Isaiah, Larson se îndoia că îşi va mai putea folosi vreodată picioarele. Rana produsă de glonţ, incendiul şi săptămânile în care zăcuse la pat îi atrofiaseră muşchii în asemenea hal, încât mai că nu-şi mai recunoştea propriul corp.

— Hai să mai facem o încercare înainte de cină, îl îmboldi Isaiah, dând să-i aşeze picioarele în poziţia corectă.

În momentul acela, Larson mai că-şi dori să aibă puterea de a-i trânti un pumn în nas.

— Nu.

Mâinile lui Isaiah rămaseră suspendate în aer.

— Poftim? întrebă acesta, ridicând privirea.

Larson rămase cu privirea înfiptă în pământ şi îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Am spus nu. Am făcute destule exerciţii pe ziua de azi.

Isaiah rămase o clipă nemişcat, apoi puse uşurel cărămizile deoparte şi se ridică în picioare.

Larson simţi că Isaiah îl pironeşte cu privirea, dar nu îşi înălţă capul. Mustea de furie. Probabil că acum Isaiah va veni iar cu cine ştie ce pildă de tămăduire miraculoasă menită să-i insufle curaj. Istorisirile aveau la bază fie vreun accident minier, fie Biblia, dar, indiferent de caz, Larson ştia că ele nu conţineau decât o falsă speranţă. Adevărul situaţiei era de netăgăduit.

Îşi privi picioarele şi făcu o grimasă. Nu va mai putea nici să meargă, darămite să fie vreodată în stare să-şi administreze *ranch-ul.* Ca să nu mai vorbim de Kathryn. Ce femeie şi-ar dori să aibă alături un schilod?

— Nu ţi-e foame? întrebă Isaiah, readucându-l cu gândurile în prezent. Pun rămăşag că Abby ne aşteaptă deja cu turtă de mălai proaspăt scoasă din cuptor şi cu o tocană aburindă.

Larson aprobă din cap, recunoscător pentru neaşteptata

păsuire.

— Sună de-a dreptul grozav. Şi recunosc că sunt lihnit de foame!

Ruşinat de înţelegerea pe care i-o arăta Isaiah şi de propria-i neputinţă, Larson întinse spăsit braţele, aşteptând să fie ajutat.

Isaiah aşează mergătorul în faţa lui.

— Atunci vin de ni te-alătură la masă când eşti gata. Stai liniştit, n-o să începem fără tine.

Larson îşi ridică fulgerător capul. Văzând că Isaiah se strecurase deja în odaia alăturată, rămase năuc, privind când la uşă, când la mergător. Îl cunoştea îndeajuns de bine pe Isaiah ca să înţeleagă ce se petrecea şi asta îl enerva la culme.

Simţi o arsură neaşteptată în ochi şi îşi strânse pleoapele, slobozind o înjurătură. Oare Isaiah vedea în asta un joc? Sau o provocare amuzantă? îşi încleştă din nou mâinile pe braţele scaunului şi îşi îndreptă spatele. O parte din el voia să-şi ceară iertare şi să isprăvească odată cu asta. Dar cealaltă parte ştia că, orice ar spune, Isaiah nu se va întoarce. Şi nici Abby. Nu atâta vreme cât Isaiah conducea dialogul.

Auzi zăngănitul veselei şi vocea blajină a lui Abby în odaia alăturată, dar nu-i putu desluşi cuvintele. Isaiah răspunse, dar conversaţia lor, purtată în şoaptă, era greu de înţeles.

Întinse mâna stângă spre mergător şi îl trase mai aproape. Lemnul de pin era neted şi bine şlefuit – nu că palmele lui arse ar fi putut simţi asperităţile, chiar dac-ar fi existat vreuna. Era clar că Isaiah îşi dăduse toată osteneala ca să-i meşterească acest ajutor pentru mers. Dar asta nu-l încălzea cu nimic în momentul de faţă.

Îşi aşează mergătorul deasupra picioarelor. Picioarele şi le putea mişca – nu asta era buba. Dar susţinerea propriei greutăţi era o cu totul altă poveste. Îşi încleştă mâinile pe cadrul din lemn masiv şi se împinse în sus, dar abia ce se

ridică de pe scaun că braţele, arzând deja din cauza efortului, îi cedară. Se prăbuşi înapoi cu atâta putere, că aproape se răsturnă scaunul cu el. Deşi reuşi să se redreseze la timp, simţea că turbează de nervi, îşi încleştă furios fălcile şi se căzni să se îndrepte din spate.

De ce mă aflu aici, Doamne? gemu el printre dinţii încleştaţi. Oftă cu năduf şi îşi frecă faţa, trecându-şi palmele peste firişoarele fine de barbă ce începeau să-i crească din nou pe obraji, în smocuri inegale. Abby a spus că-l va bărbieri în seara aceasta.

Ciuli urechile. Din odaia alăturată nu se auzea niciun sunet.

Parcă-l şi vedea pe Isaiah stând la masă, cu mâinile încleştate şi ochii pironiţi la uşă, gata să zâmbească triumfător în momentul în care îşi va face el apariţia. Pufni a lehamite. În momentul acela, mirosul tocanei lui Abby îi gâdilă nările, făcându-l să saliveze de poftă.

Strângând din dinţi, se apucă strâns cu mâinile de mergător şi încercă din nou. Braţele îi tremurau din cauza efortului, dar nu se dădu bătut. După ce reuşi să se ridice în picioare, îşi fixă bine braţele pe cadrul de lemn, trase adânc aer în piept şi îşi transferă treptat o parte din greutatea corpului în picioare, convins că oasele aveau să-i crape dintr-un moment într-altul.

Un firicel de sudoare i se prelinse în jos pe tâmpla stângă.

Din fericire, stătea deja cu faţa spre uşă, aşa că nu va mai avea de furcă cu o întoarcere. Făcu un pas şi apoi se opri, apoi făcu încă unul. Inima îi bătea atât de tare, că se temu să nu leşine. Dar bine că nu se prăbuşise. Încă.

Închise ochii şi se căzni să-şi mişte iar piciorul drept. Muşchii transmiseră un semnal la creier şi Larson icni. Epuizat, se aplecă înainte, sprijinindu-şi antebraţele de cadru.

Slăbiciunea nu-ţi vine din trup.

Adunându-şi puterile, Larson îşi recanaliză toată energia

în piciorul drept şi, într-un sfârşit, piciorul se urni! Aducea mai degrabă a târşâială decât a mers, dar era oricum ceva! În cele din urmă, ajunse în dreptul uşii gâfâind, simţindu-şi braţele ca de ceară. Rezemându-se greoi de tocul uşii, desluşi marginea mesei, dar nimic mai mult.

Făcu un pas şi-apoi încă unul, fiecare mişcare clătinată şi greoaie stând mărturie tenacităţii pe care credea că o pierduse.

Întâi o văzu pe Abby, aşezată la masă. Privirile li se întâlniră şi lumina speranţei umplură ochii femeii. Abby îi zâmbi şi Larson reuşi să-i răspundă şi el printr-un surâs. Dar Isaiah unde era? Nu conta. Hotărât să nu se dea bătut, Larson se căzni să înainteze. Ridică piciorul stâng şi era cât pe ce să-l coboare din nou când genunchiul drept îi cedă, mâinile îi alunecară de pe cadru şi Larson strânse din dinţi, aşteptând să se prăbuşească. Dar nu se prăbuşi.

Două braţe vânjoase, negre ca mahonul, apărură ca din senin şi îl prinseră în strânsoarea lor, ca nişte chingi de oţel. Preţ de o clipă, Larson rămase nemişcat, apoi îndrăzni, în sfârşit, să se uite în ochii lui Isaiah.

— Ai reuşit, murmură uriaşul, cu faţa luminată de un zâmbet larg.

— O, Larson! râse încetişor Abby din celălalt capăt al odăii, cu lacrimi în ochi.

Isaiah îşi strânse mâna pe umărul lui şi atingerea acestui om puternic îl făcu pe Larson să simtă că prinde şi el putere.

— Ştiam c-ai să poţi. Cu ajutorul Celui de Sus totul e cu putinţă.

Larson râse uşurat, surprinzându-se pe sine, şi se minună încă o dată cum de omul ce îl ţinea acum în braţele lui viguroase putea avea o credinţă atât de statornică într-un Dumnezeu care îl lăsase să treacă prin atâtea suferinţe de-a lungul vieţii. Şi acelaşi lucru era valabil şi pentru Abby. În ajun, Isaiah îi spusese că Iisus îi ţinuse în mâna Lui atât pe el, cât şi pe Abby şi acum Larson se trezi subit dornic să

poată crede asta.

Dar cum să te poţi încrede în Cineva care ţi-a făgăduit că te va acoperi cu umbra mâinii Lui şi că te va ocroti de rele, atunci când El te lasă, totuşi, să cazi de mai multe ori?

A doua zi dimineaţă, în timp ce şedeau tustrei la masă, luând micul dejun, Larson observă privirile pe care şi le aruncau pe furiş cei doi soţi şi nu-i scăpară atenţiei nici zâmbetele lor misterioase. Când, într-un sfârşit, îi întrebă despre ce este vorba, Isaiah luă o carte de sub scaunul său şi i-o puse lângă farfurie.

Larson aruncă o privire spre carte, apoi îşi întoarse atenţia asupra mâncării din blid, profund conştient de faptul că Abby şi Isaiah îl urmăresc cu sufletul la gură, aşteptându-i reacţia. Gândul îi zbură întâi la Kathryn şi la cât de mult preţuia ea cuvintele aşternute sub o copertă la fel de zdrenţăroasă ca aceasta. Al doilea gând al său, însoţit de o neaşteptată mustrare de conştiinţă, fu că el nu înţelesese niciodată ce rost avea să citeşti Biblia. Nu înţelegea nici acum.

Dar nu voia nicidecum să îşi jignească gazdele. Cei doi obişnuiau să citească Biblia împreună. Îi auzea în fiecare dimineaţă. Şi cum să nu-i audă în căsuţa asta cât un degetar? Totuşi, nu îi stătea în caracter să fie făţarnic.

— Abby şi cu mine ne-am gândit că poate ţi-ar face plăcere dac-am citi azi împreună din Biblie.

Larson ridică din umeri, încercând să găsească un mod politicos de a refuza invitaţia.

— Ei, doar nu ţi-e frică de o carte scrisă cu sute de ani în urmă, nu-i aşa?

Isaiah împinse Biblia mai aproape de el, vârându-şi capul între umerii săi laţi în încercarea de a mima seriozitatea. Din tonul vocii însă, era clar că îl tachinează.

— Nu sunt decât nişte cuvinte uscate pe hârtie, şopti el, repetând vorbele pe care i le spusese odată Larson, după care buzele i se arcuiră într-un surâs.

Abby, care stătea lângă el, râse încetişor.

Larson îşi trecu privirea de la unul la celălalt. Ştia că este un şiretlic de-al lor, dar oamenii aceştia îi salvaseră viaţa. Le era dator.

— De unde să încep?

Ochii lui Isaiah se umplură de o căldură aparte.

— N-ar strica să începi cu începutul.

Dădu câteva foi, apoi se opri.

Larson îşi trecu privirea peste pagină şi, dintr-un motiv neştiut de el, pulsul îi crescu în mod simţitor. Abia apucă să citească patru cuvinte cu voce tare, că Isaiah îl opri.

— Fii bun şi citeşte încă o dată partea aceea.

Larson lăsă să-i scape un oftat, intuind că avea să urmeze o nouă prelegere de-a lui Isaiah. Totuşi, se prinse în joc.

— La început, Dumnezeu…

Se opri şi ridică privirea.

— Ador partea asta, spuse Isaiah zâmbind plin de satisfacţie, de parcă tocmai ar fi gustat din savuroasa plăcintă cu mere a lui Abby.

Neînţelegând privirea pe care o schimbară cei doi soţi, Larson ridică, întrebător, o sprânceană.

— Care parte? Abia ce-am început…

— „La început… Dumnezeu”, repetă Isaiah. Chiar nu înţelegi?

Larson scrută faţa lui Isaiah, cât se poate de conştient de faptul că o părticică din străfundurile fiinţei sale începea să reacţioneze.

Isaiah clătină încet din cap.

— Nu e vorba despre tine. Şi nici despre mine. Viaţa pe care o trăim, motivul pentru care ne aflăm aici are prea puţin de-a face cu noi. Doar când ne privim vieţile din perspectiva veşniciei putem găsi adevărata pace şi o avuţie nepieritoare. Adevărata siguranţă o poţi dobândi numai în ceea ce nu ţi se poate lua niciodată… în relaţia ta cu Dumnezeu.

Ochii lui Isaiah scânteiau, plini de ardoare. Nu încăpea

îndoială că era absolut convins de adevărul spuselor sale. Oare cum o fi să crezi în ceva cu atâta intensitate? Să fii sigur? întrebarea trezi în sufletul lui Larson un dor, setea de a afla mai multe. Şi, pentru prima oară în această nouă viaţă a sa, nădăjdui că Dumnezeul şi credinţa lui Isaiah vor trece proba de foc.

Capitolul 9

— Dacă o ţii tot aşa, în curând ai să poţi porni la drum, zise Isaiah, zâmbitor.

Larson îi întoarse zâmbetul şi, privindu-i pe cei doi soţi ce şedeau unul lângă altul de cealaltă parte a mesei, simţi cum sufletul i se umple iar de recunoştinţă.

— Vă mulţumesc că nu m-aţi lăsat să mă dau bătut.

Drept răspuns, ochii lui Abby se încreţiră într-un zâmbet, iar Isaiah îşi puse mâna pe inimă şi dădu din cap.

În ultimele săptămâni, organismul lui Larson reacţionase la mâncarea gătită de Abby şi la regimul de mişcare şi plante medicinale impus de Isaiah mai bine decât şi-ar fi închipuit c-ar fi vreodată posibil. În dimineaţa aceasta, după ritualul de exerciţii fizice, sau *tortură,* cum îi spunea el, Abby îl dăduse cu alifia ei groasă, preparată din ierburi medicinale, comentând mulţumită că pieptul şi braţele pacientului începeau să se împlinească. Şi, într-adevăr, până şi Larson sesiza o diferenţă.

Luă grăbit încă o înghiţitură de came de căprioară şi cartofi fierţi, nerăbdător să-şi înceapă exerciţiile în şopron. Nu de alta, dar era hotărât ca, în după-masa asta, să vină de hac aparatului meşterit de Isaiah.

— Cum ţi-e acum piciorul? îl întrebă Abby, tăindu-i o felie generoasă de plăcintă cu mere.

Larson dădu, recunoscător, din cap şi luă o gură de apă, ca să-i alunece mai uşor mâncarea.

— Mai bine. Alifia aia a ta şi-a făcut treaba. A atras, ce-i drept, o grămadă de muşte, dar şi-a făcut treaba, adăugă el

mucalit, aruncându-i o privire care ştia că va provoca un zâmbet.

Abby îl bătu uşor pe braţ şi chicoti.

Rana produsă de glonţul care îi pătrunsese în piciorul drept se vindecase aproape complet, dar încă îl mai durea atunci când se sforţa prea tare – ceea ce Isaiah îl sfătuia constant să *nu* facă. Larson nădăjduia că într-o bună zi va putea merge fără să şchiopăteze, dar în momentul de faţă nici chiar şchiopătatul nu îi putea tăia elanul.

După prânz, porni în urma lui Isaiah spre şopronul din spatele căsuţei. Deşi, cu toiagul pe care i-l cioplise gazda sa, abia reuşea să facă un pas în timp ce Isaiah făcea trei, Larson era fericit că acum putea măcar să meargă singur. La fel ca mergătorul, bastonul fusese cioplit din lemn masiv de pin şi îi suporta greutatea fără probleme. Iar independenţa în mişcare îi schimbase în mod uimitor starea de spirit.

Inspiră cu nesaţ aerul rece de sfârşit de aprilie şi simţi în el promisiunea primăverii. Ramurile presărate cu alb ale falnicilor molizi de Colorado, nemaiatârnând sub povara grea a omătului, păreau să se scuture de jugul îngheţat al iernii, declarându-şi independenţa. Impunătorii mesteceni îşi înălţau spre cer braţele acoperite de chiciură. De jur-împrejur întreaga natură se trezea, parcă, dintr-un somn de gheaţă, aşa cum părea să se întâmple, de la o vreme încoace, şi cu sufletul lui.

În zare, reflectate de piscurile înzăpezite, razele soarelui împrăştiau o lumină orbitoare ce îl făcu să lăcrimeze. Cum de putuse trăi aici o viaţă întreagă fără să aprecieze, la justa ei valoare, frumuseţea acestor locuri? Fără să vadă mâna lui Dumnezeu în tot ceea ce-l înconjura?

Ultimul gând îl luă total prin surprindere, făcându-l să încetinească pasul. *Mâna lui Dumnezeu...* Crezuse dintotdeauna în Dumnezeu. Totuşi, ceea ce nu înţelesese, ceea ce învăţa acum de la Isaiah şi de la Abby era că... şi Dumnezeu credea în el.

Încleştându-şi degetele pe toiagul pe care îl ţinea în mâna dreaptă, îşi mută privirea de la strălucirea culmilor înzăpezite la căsuţa modestă, dacă nu chiar de-a dreptul sărăcăcioasă, în care petrecuse aproape patru luni de zile. Era ciudat felul în care nişte simple cuvinte, chiar şi acelea uscate pe o foaie de hârtie – zâmbi plin de remuşcări – puteau să-l facă să se simtă văduvit de ceva esenţial, stârnindu-i totodată o sete lăuntrică.

Era o sete cum nu mai cunoscuse niciodată şi cu care nici măcar acum nu ştia prea bine ce să facă.

— Haide, că n-avem toată ziua la dispoziţie, îl tachină binevoitor Isaiah, ţinând deschisă uşa şopronului.

Aparatul rudimentar instalat de acesta pentru ridicarea unor greutăţi ce constau în pietroaie de diferite mărimi, înfăşurate în cârpe şi aninate de grinzi, îl solicita pe Larson mult mai mult decât cărămizile. Fără un cuvânt, cei doi îşi începură rigurosul program de exerciţii. În seara aceea, după cină, Larson de dezbrăcă şi, prăbuşindu-se în pat, adormi buştean.

A doua zi se trezi cu mult înainte de mijirea zorilor, traversă, şontâc-şontâc, căsuţa întunecoasă, atent să nu îi trezească pe Isaiah şi pe Abby şi, după ce ieşi, cu toiagul într-o mână şi cu Biblia lor la subsuoară, porni printre copaci, pe o cărare şerpuită pe care o străbătuse o dată împreună cu Isaiah. Aerul rece îi încordă toţi muşchii, făcându-l să se înfioare. Totuşi, păşi hotărât înainte.

După o jumătate de ceas ajunse pe cât de ostenit, pe atât de bine dispus, la destinaţie. Deşi lipsit de sprinteneala pe care o avusese odată, reuşi, totuşi, să se caţăre pe un bloc de rocă stâncoasă ce se înălţa deasupra unui tău liniştit de munte. Gâfâind, se întinse pe bolovan, bucuros să simtă răceala pietrei sub spate şi, punându-şi mâinile sub cap, privi cum ultimele rămăşiţe ale nopţii se risipesc, fără tragere de inimă, făcând loc zorilor.

În ciuda păcii care domnea în jurul lui, se simţi cuprins de neastâmpăr.

Cu doar câteva luni în urmă, tot ce îşi dorea era să îşi pună *ranch-ul* pe picioare şi să îşi facă un nume – lucru pe care statutul său de copil din flori îl împiedicase toată viaţa. Şi se zbătuse atât de mult doar ca soţia lui să fie mândră de el, să se arate vrednic de iubirea ei.

Făcu o grimasă, ştiind că acesta nu era tot adevărul. Nu, se străduise să devină un om de succes ca să-şi asigure fidelitatea lui Kathryn – deşi pe atunci nici nu era sigur că ar putea să existe aşa ceva între un bărbat şi o femeie.

Urmărindu-i în ultimele săptămâni pe Isaiah şi pe Abby, observase ocheadele pe care şi le aruncau, sărutările pe care şi le dădeau pe furiş, felul liniştit în care discutau despre lucruri pe care el le considerase cândva lipsite de însemnătate. Iar felul în care se purtau unul cu celălalt îl făcuse să chibzuiască adânc, consolidându-i, pe de o parte, vederile asupra căsniciei şi dezvăluindu-i, pe de altă parte, lipsurile propriei sale căsnicii.

Dincolo de deosebirile făţişe dintre Isaiah şi Abby, pe care aproape că nici nu le mai băga în seamă, Larson nu putea să nu compare căsnicia lor cu a sa. Isaiah nu agonisise niciun soi de avuţie lumească şi, cu toate acestea, Abby îl adora. Isaiah nu era decât un sclav eliberat şi, cu toate acestea, Abby îşi purta statutul de soaţă a lui ca pe un titlu princiar.

Primele raze ale dimineţii alunecară ca un deget luminos peste suprafaţa liniştită a lacului, făcându-l să se minuneze. Inspiră cu nesaţ aerul proaspăt, cu iz de pin.

Cu doar câteva luni în urmă considerase că, dacă îi va oferi o stare financiară bună, Kathryn îi va rămâne credincioasă. Că, dacă va sta mereu cu ochii pe ea, soţia lui nu va călca strâmb, nu se va arunca în braţele unui bărbat mai bun. Dar cum putea un bărbat să îşi încredinţeze inima soţiei sale?

Îşi frecă faţa cu o mână şi se ridică în capul oaselor. Încă nici acum nu se obişnuise cu barba firavă ce îi mijea ici şi colo pe obraji, dar bine măcar că-i acoperea cicatricele de

pe faţă. Mustaţa începuse şi ea să-i crească, inegal, la loc, la fel ca părul de pe cap. Coborî cu grijă de pe bolovan şi se duse pe malul lacului. Gândul îi zbură la după-amiaza pe care o petrecuse aici împreună cu Isaiah, când îşi văzuse pentru prima oară reflexia în apă. Până atunci nici nu băgase de seamă că în căsuţă nu exista nicio oglindă.

Luă Biblia pe care o aşezase lângă el, pe un bolovan, şi, deschizând-o la pagina pe care i-o însemnase Abby, se adânci în lectura versetelor. Parcă auzea şi acum glasul lui Abby.

Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Larson se opri şi reciti pasajul.

— *Este vorba despre Iisus,* îi explicase Abby. *Isaia proroceşte venirea Domnului şi felul în care îl vor primi oamenii pe Iisus.*

N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile. Şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Această descriere a lui Iisus i se potrivea cu uşurinţă şi lui. Citi mai departe.

Dispreţuit şi părăsit de oameni, Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit, că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă.

Larson închise ochii şi se imagină întorcându-se acasă, pe cărarea ce ducea la căsuţa lor din bârne, trecând de dumbrava de plopi tremurători şi traversând apele pârâului Fountain Creek, umflate de zăpada topită a munţilor… Deşi bântuit de gândul că Harold Kohiman îi pusese sechestru pe avere, se agăţa totuşi de un firicel de speranţă. Poate că soţia lui reuşise, totuşi, să păstreze *ranch*-ul. Poate că o va găsi trebăluind prin grădină sau întorcându-se de la pârâu, cu părul încă ud de la scăldat. Văzând cu ochii minţii silueta ei încântătoare, rotunjimile trupului ei pe care îl cunoştea

atât de bine, simţi că se aprinde un foc în adâncul lui. Îşi încleştă maxilarele. Da, încă o mai dorea pe Kathryn în felul acela – cum să n-o dorească? dar, mai mult ca orice, tânjea să fie în aceeaşi odaie cu ea. Gândul că o va revedea, că blânzii ei ochi căprui se vor ridica şi… ’

În momentul acela, imaginea deveni, brusc, neclară.

Cum va reacţiona Kathryn când îl va vedea? îl va privi, oare, cu silă? îşi va întoarce privirea?

Larson aşează Biblia deoparte şi se aplecă spre oglinda nemişcată a lacului. Bărbatul reflectat de luciul apei era un necunoscut pentru el. Îşi scoase căciula pe care i-o tricotase Abby cu lâna dintr-un pulover vechi şi îşi trecu mâna peste cap. Scalpul îi era brăzdat parţial de încreţituri şi, acolo unde focul topise straturile de piele, era neted ca ceara. Părul îi creştea pe alocuri în smocuri ţepoase pe care, la rugămintea sa, Abby le îndepărtase în întregime cu briceagul. Îşi cercetă reflexia neclară. Oare va putea vreodată Kathryn să privească dincolo de cicatrice şi să-l vadă pe bărbatul în care se transformase? Va avea, oare, răbdare să descopere schimbările din inima lui?

Neîncrederea îi înţepă sufletul şi întrebările continuară, tăind şi mai adânc în rană. Înainte de acea noapte fatidică, dacă lucrurile ar fi stat invers, el i-ar fi arătat oare lui Kathryn compasiunea pe care în scurtă vreme avea să i-o solicite? Ştiu răspunsul fără să stea pe gânduri – răspunsul pe care l-ar da *acum.* Dar, înainte de a se fi întâmplat toate astea, înainte ca propria sa reflexie să-l scârbească, ar fi avut oare tăria de a privi dincolo de aparenţe, dacă nu el, ci soţia lui ar fi fost cea desfigurată?

O adiere de vânt alunecă peste lac, unduind apa. Larson se ridică în picioare, îşi îndesă căciula înapoi pe cap şi îşi frecă, înfrigurat, mâinile. Cicatricele nu opuneau cine ştie ce rezistenţă în calea vântului şi frigul îl pătrunsese până în măduva oaselor. Oftă din rărunchi, străduindu-se să gonească bine cunoscutul simţ al eşecului ce începea să-i dea iar târcoale. Plata creditului era scadentă de mult, dar

ştia că Isaiah avea dreptate. În viaţă nu totul poate fi măsurat în dolari şi în cenţi. Iar lucrurile care se măsoară în bani îţi pot fi răpite cât ai clipi din ochi. Învăţase asta pe propria lui piele.

Ridică Biblia şi toiagul. De astă dată, voia să îşi reclădească viaţa pe temelii mai trainice. Şi voia s-o reclădească împreună cu Kathryn, dacă ea îl va mai dori alături.

Înainte de a face cale întoarsă, îşi ridică ochii spre cer şi îşi drese vocea. Dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

Îşi dorea cu ardoare să poată vorbi cu Dumnezeu aşa cum vorbeau Isaiah şi Abby. Fără îndoială că rugăciunile lor ajungeau până la tronul ceresc. Ale lui, pe de altă parte, păreau să fie priponite de pământ din cauza caracterului său de odinioară. *Doamne, ajută-mă să devin bărbatul pe care şi-l doreşte Kathryn.* În drum spre casă, se gândi mai bine şi îşi corectă firava rugăminte. *Ajută-mă să devin omul pe care Ţi-l doreşti Tu, Iisuse.*

În curând va fi pregătit trupeşte să întreprindă călătoria de întoarcere. Dar oare va fi pregătit şi sufleteşte?

În noaptea aceea, Kathryn aproape că nu putu să închidă un ochi de emoţie.

Se trezi înainte de risipirea întunericului şi se îmbrăcă în grabă, încheindu-şi nasturii de la fustă până unde putu. În curând va trebui să-şi croiască haine noi, pe măsura uşoarei rotunjimi pe care i-o căpătase pântecul. În timp ce netezea aşternutul, gândurile îi zburară la ultima noapte de dragoste pe care o petrecuse cu soţul ei în acest pat. Niciunul dintre ei nu bănuise atunci binecuvântarea ce era sădită în adâncurile sale.

Îşi imagină trupul musculos al lui Larson, ce se mişca mult mai în largul lui în haine simple de piele, cusute în casă, decât în cămăşi de mătase şi costume elegante, croite la comandă. Şi braţele lui care, deşi incredibil de puternice, aveau o atingere atât de dulce şi de tandră, încât îi topea inima şi acum, făcând-o să tânjească după

îmbrăţişarea lor.

Îşi trecu mâna peste perna lui. *Mai dă-mi, Doamne, o şansă.* Nu, nu îşi mai dorea ca bărbatul ei să se schimbe. Îl va iubi aşa cum era el. Şi va primi cu recunoştinţă acele bucăţele preţioase din inima lui pe care era dispus să i le împărtăşească, fără să ceară, fără cuvinte, mai mult.

În aceste ultime săptămâni de introspecţie, descoperise cât de mult tânjea, de asemenea, după siguranţă materială. Siguranţă pe care – abia acum realiza – încercase s-o dobândească graţie aspiraţiilor pe care le avea Larson cu privire la *ranch.* Dar, în copilăria sa, averea nu le oferise siguranţă nici ei, nici mamei sale. Ce o făcea să creadă că acum ar fi altfel?

Netezind cuvertura, Kathryn îşi aminti de ochii goi ai mamei sale şi de vidul din căsnicia lipsită de iubire a părinţilor ei, şi dorinţa fizică dinlăuntrul ei se transformă într-un regret amar. Înţelegând, în sfârşit, adevărul, simţi că i se urcă un nod în gât şi îşi privi pierdută mâinile goale. Năzuind la lucruri de neatins, nesocotise – şi lăsase să i se scurgă printre degete – comoara pe care o avea în mână.

Privind cealaltă jumătate a patului, jumătatea lui Larson, simţi o bine cunoscută strângere de inimă. Dar nu îşi îngăduia să zăbovească asupra acelor remuşcări. Nu acum. Astăzi erau prea multe în joc. Porni spre bucătărie, întorcându-şi gândurile spre speranţa ce înflorea în pântecul ei.

Rupse un coltuc din pâinea pe care o copsese în ajun, bucuroasă că îi trecuseră greţurile. După estimările ei, abia ce păşise în a cincea lună de sarcină şi fătul îi umplea cu repeziciune pântecele neîncăpător. Prin ce schimbări avea să-i treacă trupul pentru a face loc pruncului! Oare când îl va simţi mişcându-se? Probabil că în curând. Ce n-ar fi dat să aibă o prietenă de încredere, o confidentă cu experienţă, care să fi trecut deja printr-o naştere de copil… O fiinţă căreia să-i poată împărtăşi taina ei şi care să-i poată da răspuns la sumedenia de întrebări ce i se învălmăşeau în

creier!

Totuşi, ştia că nu este singură. Că Dumnezeu îi este alături chiar acum şi aşteaptă ca ea să îi vorbească.

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru acest prunc ce îmi creşte în pântec. Fă-l puternic, ca pe tatăl lui. Îşi puse, zâmbind, paltonul. Cu câteva nopţi în urmă, visase că va da naştere unui băiat. Nu că n-ar fi la fel de bucuroasă dacă ar avea o fetiţă. Sexul copilului conta prea puţin, important era să fie sănătos. Poate că acest prunc va întări firul subţire care o mai unea şi acum de Larson şi speranţa tot mai slabă că el se va întoarce.

Când ieşi din casă, o adiere uşoară îi răvăşi pletele lungi. Lăsându-şi haina descheiată, Kathryn privi cum primele raze ale dimineţii răzbat printre ramurile copacilor, până la falnicul molid de Colorado. Lumina scălda cristalele de rouă aşternute pe crengi, făcându-le să sclipească mirific în adierea vântului de aprilie.

Un zgomot nedesluşit o făcu să se oprească. Scrută, nemişcată, albastrul senin al cerului. În aer plutea o tensiune aproape tangibilă. Hotărând în cele din urmă că imaginaţia îi juca, pesemne, feste, Kathryn intră în grajd şi se apucă de treabă. Atentă să nu ridice greutăţi mari, scotea cu lopata nutreţ din sacii de pânză, descărcându-şi inima, în gând, înaintea Celui care îi cunoştea deja sufletul mai bine ca oricine.

Când, auzind fânul foşnind în spatele ei, întoarse capul şi se uită peste uşa boxei, neaşteptata privelişte pe care îi căzură ochii o făcu să zâmbească.

Uriaşul care-i bătuse la uşă în urmă cu câteva săptămâni stătea acum la mică distanţă de ea, strângând la piept un pisoiaş negru, pe care îl mângâia, susurându-i cuvinte liniştitoare.

— Bună dimineaţa, îl salută Kathryn, apropiindu-se de el. Văd că ai dat de pisoiul Clarei.

De când îl angajase, îl mai văzuse de câteva ori, dar doar de la depărtare.

Ochii albaştri ai bărbatului scânteiau de încântare.

— Da, doamnă. E aşa de mititel şi de moale! Nu vreţi să-l ţineţi şi dumneavoastră în braţe?

Kathryn luă pisoiaşul şi îi netezi blana lucioasă. Mâinile uriaşe ale bărbatului, cu degete groase şi puternice, aveau o atingere nebănuit de blândă. Omul acesta se deosebea, fără doar şi poate, de toţi ceilalţi muncitori cu care avusese de-a face. Era recunoscătoare că se numără printre angajaţii ei şi asta mai ales într-o zi ca aceasta, când îi aştepta o sarcină atât de importantă.

— Numele meu este Kathryn.

— Pe mine mă cheamă Gabe, răspunse el, surâzând cu toată faţa, după care îi povesti cum îi găsise în urmă cu câteva zile pe puii fătaţi de Clara şi cum nu-i mai scăpase din ochi de atunci.

În momentul acela intrară, cu pas apăsat, doi văcari şi Kathryn îi salută printr-o înclinare a capului.

— Ziua bună, murmurară aceştia drept răspuns la salutul ei, ducând mâna la pălărie, după care se duseră în capătul grajdului să-şi ia cele trebuincioase.

Gabe mai mângâie o dată, cu degetul mare, căpşorul pisoiului.

— Iar acum e vremea să mă-ntorc la lucru. Domnu’ Taylor mi-a zis că asta-i o zi mare.

— Da, Gabe, aceasta este, într-adevăr, o zi foarte, foarte importantă.

Nu se cuvine să îi vorbesc ca unui copil, se apostrofă ea în gând. Gabe părea să fie de-o seamă cu ea, dacă nu chiar mai vârstnic cu câţiva ani, deşi, judecând după purtarea lui copilăroasă, chiar că era greu să-ţi dai bine seama.

Auzind tropot de copite, Kathryn lăsă pisoiul din braţe şi ieşi în întâmpinarea călăreţilor. Taylor trase de dârlogii calului şi descălecă. Ceilalţi patru bărbaţi din spatele lui rămaseră în şa. Kathryn nu îl recunoscu decât pe unul dintre ei. Acesta îl însoţise pe Matthew atunci când vechilul venise să-i vorbească despre oferta primită de la un alt

ranch.

Individul avea un aer dubios chiar şi când zâmbea – parcă mai ales când zâmbea. Se rezemă cu antebraţele de oblâncul şeii şi îşi aţinti privirea spre ea.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Jennings. Arătaţi tare bine azi. Văcarul schiţă un rânjet care contorsionă cicatricea ce îi brăzda maxilarul, apoi adăugă: La început nu prea mi-a surâs ideea de-a lucra pentru o femeie, dar acum – mai ştii? s-ar putea să mă răzgândesc.

Auzindu-i râsul piţigăiat, Kathryn simţi că i se face pielea de găină şi făcu, temătoare, un pas în spate.

— ’Neaţa, doamnă Jennings, o salută Matthew. Am putea să stăm puţin de vorbă?

Vechilul îl săgetă cu o privire ameninţătoare pe bărbatul din spatele lui, apoi o luă pe Kathryn de braţ şi o conduse până în grajd.

— S-a întâmplat ceva, domnule Taylor?

— Nu, doamnă, dar am venit să vă întreb dacă nu v-aţi răzgândit cumva între timp.

— Bineînţeles că nu. Am parcurs, doar, împreună registrele contabile, domnule Taylor. Ştii la fel de bine ca mine cum stau lucrurile.

— Aş da orice să existe o altă soluţie. Aşa o să rămâneţi fără vaci, fără tauri. Fără nimic.

Kathryn îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Dar îmi vor rămâne, cel puţin, pământul şi casa şi, după aceea, într-o bună zi am să… într-o bună zi eu şi soţul meu vom reface cireada.

Matthew o privi, nu fără oarecare admiraţie, şi încuviinţă din cap.

— Acu-s două zile am trimis câţiva oameni să aducă grosu cirezii de la păşunea din nord; aruncă o privire spre grupul de călăreţi ce aşteptau afară şi adăugă: A trebuit să-i momesc cu simbrii mai mari şi aşa am reuşit să-i conving pe câţiva dintre ei. O să adunăm vitele răsfirate pe imaşul sudic şi-apoi ne-om întâlni cu toţii la defileu. Am să vând

cireada pe bani frumoşi, doamnă Jennings, nu vă faceţi griji.

— Nu-mi fac nicio grijă.

Bine-ar fi fost să fie adevărat, dar adevărul era că n-avea să poată respira uşurată decât după ce va aranja lucrurile cu banca. Dobitoace mai putea cumpăra, dar acesta era pământul lor – al ei şi al lui Larson – şi nu avea de gând să renunţe la el.

— Am să mă-ntorc în două sau cel mult trei zile. Am să supraveghez personal vânzarea vitelor şi a mărfii pe care-am încărcat-o ieri. O să aveţi cu ce să-l plătiţi pe Kohiman, fiţi făr de grijă.

Îi scrută chipul preţ de o clipă, apoi se întoarse spre bărbaţii din grajd.

— Să mergem.

După ce făcu câţiva paşi, întoarse iar capul spre ea, apoi îşi coborî privirea spre pălăria pe care o frământa nervos în mâini.

— Ce te nelinişteşte, domnule Taylor? îl întrebă Kathryn, râzând încetişor. Te-aş sfătui să-ţi descarci inima cât mai grabnic. Nu de alta, dar ar fi păcat să strici minunăţie de pălărie.

Zâmbind cu jumătate de inimă, bărbatul clătină din cap.

— Mă întrebam şi eu, ca omul... v-aţi refăcut după căzătură?

Kathryn zâmbi. Matthew Taylor era un om cumsecade. În ultimele câteva săptămâni îi fusese ca un frate – venise adesea să o ajute la treburile gospodăreşti, să se asigure că lemnele sunt tăiate şi stivuite cum se cuvine. Larson nu se înşelase lăsând o mare parte din conducerea fermei pe mâinile lui.

— Da, sunt bine. Mă mai dor puţin coastele, dar se vindecă bine.

— Dacă doriţi să vă mai duc la doctorul acela, nu trebuie decât să-mi spuneţi. Sau vă duc bucuros şi până-n oraş, la doctorul Hadley.

— Ştiu că pot conta pe dumneata şi îţi sunt

recunoscătoare pentru asta. Îţi mulţumesc, dar nu e nevoie să merg la doctor.

Văzând bunătatea din ochii lui Matthew Taylor, fu cât pe ce să-i împărtăşească taina sa. Totuşi, n-o făcu. Îşi dorea ca secretul să mai rămână o vreme ştiut doar de inima ei.

În noaptea aceea, fu trezită de nişte bătăi puternice în uşă. Se dădu repede jos din pat, dar, când să iasă din dormitor, o cuprinse, brusc, ameţeala şi trebui să se rezeme de tocul uşii ca să nu cadă.

Ciocănitul persista.

— O clipă, strigă ea, bâjbâind prin întuneric după o lampă cu petrol.

Aprinse un chibrit şi apropie lumina roşiatică a flăcării de ceasornicul de pe poliţa căminului. Era ora 4 şi jumătate.

— Cine-i acolo? întrebă ea, apropiindu-se de uşa de la intrare.

— Sunt eu, Matthew Taylor, doamnă Jennings. Vă rog... deschideţi uşa.

Deşi Matthew vorbea gâtuit, Kathryn îi recunoscu imediat vocea şi deschise zăvorul.

Judecând după expresia întipărită pe chipul lui, era clar că se întâmplase ceva îngrozitor. Taylor îi luă mâna şi i-o strânse într-a lui. Angoasa de pe faţa lui trecu parcă prin strânsoare, săgetând braţul lui Kathryn şi făcând-o să se cutremure.

În momentul acela observă că, în talie, cămaşa vechilului era pătată de sânge.

— Eşti rănit! Ce s-a întâmplat?!

Respirând sacadat, Taylor dădu din mână a nepăsare.

— Sunt bine. Dar... n-am mai văzut aşa ceva de când sunt.

— S-a întâmplat ceva cu cireada? N-aţi ajuns cu vitele la târg?

— Am strâns vacile risipite şi-apoi ne-am dus să-i aşteptăm pe ceilalţi la defileu, cum ne era înţelegerea. După o vreme, văzând că nu apare nimeni, am luat cu mine

pe unul dintre văcari şi-am mers să vedem care era pricina întârzierii.

Făcu o grimasă şi se prinse de mijloc.

— Tot câmpul era ticsit… cu leşurile umflate ale dobitoacelor.

Kathryn încremeni.

— Toată cireada?…

— Toată. Vitele zăceau moarte de cel puţin două zile. Şi nici urmă de oamenii pe care i-am lăsat să le păzească, adăugă Matthew, rezemându-se de tocul uşii.

Dincolo de durerea care schimonosea faţa lui Taylor, Kathryn văzu… crunta realitate. Aşteptă să fie cuprinsă de clocotul furiei, dar, în schimb, nu simţi decât… amorţeală.

Vreme de zece ani, Larson purtase un veritabil război pentru *ranch-ul* acesta. Se luptase cu bolile care omorau animalele pe capete. Ţinuse piept iernilor năprasnice şi verilor secetoase din acest teritoriu aspru şi neîmblânzit. Şi, deşi ea nu cunoştea amănuntele profunde, ştia că soţul ei se războise chiar şi cu el însuşi. Era un război atât de personal şi de mistuitor, încât uneori aproape că devenea o prezenţă palpabilă.

Crudul adevăr îi săgetă inima, tăindu-i răsuflarea. Larson fusese la un pas de a-şi împlini visul, iar ea pierduse, dintr-o lovitură, totul.

Capitolul 10

Duhoarea era de-a dreptul insuportabilă. Kathryn simţi că i *se* întoarce stomacul pe dos.

Îşi acoperi gura cu batista şi îşi aşeză mâna liberă pe braţul lui Gabe. Acesta oprise căruţa la marginea păşunii. De departe, ai fi zis că vacile se odihneau sub soarele cald al amiezii printre peticele de omăt ce încă mai punctau pe ici, pe colo preria. Dar, pe măsură ce se apropiaseră, nefireasca tăcere ce plutea în aer, leşurile umflate şi înfiorătorul miros al morţii dovediseră că, din păcate,

lucrurile nu stăteau aşa.

Kathryn simţi privirea lui Gabe şi îşi întoarse capul spre el. Lumina ochilor lui de un albastru profund izvora, parcă, de undeva, din străfundurile fiinţei. Bărbatul îşi aşează mâna aspră peste a ei şi Kathryn se simţi cuprinsă de o linişte pe care n-ar fi putut s-o descrie în cuvinte. Totuşi, nu avu puterea să răspundă surâsului blând al muncitorului.

— Îţi mulţumesc că m-ai însoţit, Gabe. Trebuia să văd asta cu ochii mei.

Oftă şi îşi plimbă privirea peste păşune, amintindu-şi angoasa întipărită pe faţa lui Taylor noaptea trecută. Pâinea lor cea de toate zilele zăcea acum, putrezind, în faţa ochilor ei.

— Îmi pare rău c-aţi păţit aşa un necaz.

Mişcată de sinceritatea vocii lui, Kathryn simţi că i se umplu iar ochii de lacrimi. Dădu din cap şi îşi ridică ochii spre munţii din vest. *De unde-mi va veni ajutorul?* înainte de a veni aici în după-masa aceasta, recitise în mod intenţionat Psalmul 121, în care se spunea că Domnul este păzitorul ei, care nu va îngădui să i se clatine piciorul. Iar acum, stând şi privind încremenită priveliştea din faţa ei, se lupta să creadă mai departe în acea făgăduinţă. Dar vântul care o învăluia, duhnind a pierdere devastatoare, o ispitea să renunţe la luptă.

Matthew Taylor se apropie călare de căruţă, îşi trase în jos basmaua care-i acoperea nasul şi gura şi înclină scurt din cap în direcţia lui Gabe.

— Doamnă Jennings, în scurtă vreme ne vom apuca să ardem leşurile.

Îngrijorarea din vocea lui dădea de înţeles că ar fi preferat ca ea să nu fie de faţă, iar grimasa de pe chip arăta că se învinuieşte, chiar dacă în chip nejustificat, pentru această nenorocire.

— Am să plec, zise Kathryn, dar înainte de a pleca vreau să ştii că nu te consider sub nicio formă vinovat de cele întâmplate. N-a fost vina dumitale.

Matthew îşi îngustă ochii şi îşi întoarse privirea.

— Încă n-am dat de oamenii pe care i-am trimis aici săptămâna trecută. Erau cu toţii angajaţi noi. I-am trimis deja vorbă şerifului. Nu ştiu dac-o să folosească la ceva, dar aş fi mai liniştit dac-ar cerceta orişicum problema.

Kathryn se încruntă.

— Ai vreo bănuială referitor la cauza morţii animalelor?

Matthew clătină din cap.

— Acum câţiva ani, vacile de la un *ranch* vecin au murit otrăvite. În cele din urmă, s-a descoperit că de vină a fost nutreţul. Cu puţin timp în urmă a trecut pe-aici o cireadă. Poate că dobitoacele erau bolnave de febră texană şi boala s-a transmis prin căpuşe.

Slobozi un oftat, apoi adăugă:

— Sincer să fiu, doamnă, habar n-am. Sigur ştiu doar că nu miroase a lucru curat.

În ultimele săptămâni, Kathryn ajunsese să pună mare preţ pe opiniile lui Matthew Taylor. Ba mai mult, descoperise că, odată ce acesta îşi pune ceva în gând, numai bunul Dumnezeu mai poate să-l oprească. În caz că vitele fuseseră, într-adevăr, omorâte cu bună ştiinţă, aşa cum bănuia Matthew, cine ar putea fi făptaşul?

Primul nume care îi veni în minte fu Harold Kohiman.

Totuşi, parcă nu-i venea să creadă că bancherul s-ar fi dedat la o asemenea mişelie. În fond, ce motiv ar fi avut s-o saboteze? Dacă ea nu reuşea să-şi plătească datoriile, banca nu ar avea nimic de câştigat. Ba din contră, ar pierde o sumă substanţială.

Se întoarse spre Taylor cu intenţia de a-i risipi suspiciunile, dar când îi întâlni privirea, gândurile i se evaporară brusc. Matthew nu se uita la ea aşa cum îşi priveşte un muncitor angajatoarea, ci aşa cum se uită un bărbat la o femeie. Speriată, Kathryn întoarse privirea. Dar nu, era cu neputinţă… precis că se înşelase.

Când Taylor îşi mână calul mai aproape, Kathryn îşi întoarse capul spre el. Sentimentul fără echivoc ce se citea

pe faţa lui indica o dorinţă pe care ea nu o împărtăşea. N-o putea împărtăşi.

Pentru a nu-l pune într-o situaţie jenantă şi nădăjduind că Gabe nu observase, se grăbi să afişeze un zâmbet forţat.

— Ca întotdeauna, domnule Taylor, am toată încrederea în judecata dumitale. Şi îţi sunt recunoscătoare pentru orice ai întreprinde în numele meu. Şi la fel de recunoscător are să fie şi bărbatul meu… când s-o întoarce.

Matthew se întunecă la faţă, dar doar preţ de o clipă.

— Am înţeles. Gabe, să ai grijă de doamna Jennings, m-ai auzit?

— Da, să trăiţi! răspunse Gabe, simulând un salut milităresc.

Cu faţa lipsită de zâmbetul său obişnuit, Matthew duse două degete la pălărie şi apoi o luă din loc.

Kathryn îl petrecu cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva i-o fi interpretat greşit intenţiile. Totul se petrecuse într-o clipită. Precis că se înşelase. Se pripise şi trăsese o concluzie greşită, iar acum se simţea puţintel ridicolă. Totuşi, pentru a evita orice confuzii ulterioare, ar fi mai cuminte să se distanţeze de prietenia care se formase recent între ei.

— Sunteţi gata să vă întoarceţi acasă, doamnă Kathryn? întrebă blajin Gabe, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Da, Gabe, sunt gata, murmură ea, recunoscătoare pentru tovărăşia lui.

Dar oare unde va fi „acasă” de acum încolo? Va trebui să se mute la Willow Springs, asta era cât se poate de clar. *Ranch*-ul fiind insolvabil, va fi nevoită să-şi găsească o slujbă şi un acoperiş deasupra capului. Or, la oraş nu avea nicio cunoştinţă şi, chiar dacă va vinde tot ce avea, suma obţinută nu îi va acoperi nici pe departe nevoile.

Roata din faţă alunecă într-un şanţ săpat de ploaie, făcând căruţa să se hurduce. Kathryn îşi încleştă o mână pe capră şi pe cealaltă o aşează, ocrotitoare, peste tainicul odor ce îi creştea în pântec. Gândurile îi zburară la căminul lor.

Cât de singură se simţise acolo fără Larson! Nu se vedea trăind multă vreme în casa aceea fără el. În mod straniu, pe zi ce trecea, „acasă” devenea în inima ei nu atât un loc, cât o persoană.

Închise ochii. Oare se va mai simţi vreodată cu adevărat acasă?

Împături ultimele haine ale lui Larson şi le aşeză în cufăr, netezind cu palma cămaşa de deasupra. Petrecuse ultimele două zile împachetând şi lăsase această sarcină la urmă. Îşi duse încă o dată cămaşa la obraz şi inspiră mirosul vag emanat de aceasta. Mirosul lui Larson.

Degetele i se încleştară pe cămaşa de bumbac şi simţi o apăsare în piept.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă Kathryn?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară şi întoarse imediat capul.

— A, Gabe, tu erai… murmură ea, oftând uşurată. M-ai speriat. Uite, ai putea să le duci pe astea la căruţă, dacă nu te superi, adăugă ea, arătând spre lăzile de lângă uşă, după care puse cămaşa la loc şi încuie cufărul.

Gabe cără lăzile afară, apoi se întoarse şi luă în primire, cu nelipsitu-i zâmbet, cufărul. Lucraseră împreună, într-o plăcută tăcere, toată după-masa. Prezenţa lui Gabe o liniştea neaşteptat de mult şi, datorită solicitudinii şi forţei lui fizice, terminară toată treaba înainte de lăsarea serii.

Kathryn aşeză o ladă uşoară în căruţă, apoi se întoarse şi, oprindu-se în pragul casei, trase adânc aer în piept.

Fiecare colţişor golaş emana singurătate, constituind o dureroasă mărturie a eşecului. A eşecului *ei.* Şi a visurilor spulberate. Plănuise să mai petreacă aici încă o noapte, dar acum nu mai ştia dacă este în stare s-o facă.

— Câtă vreme aţi trăit aici împreună cu domnul Jennings?

O Întrebă Gabe, oprindu-se în dreptul ei, lângă uşă.

— Zece ani, murmură Kathryn, urmărindu-l cum îşi plimbă privirea prin încăperea goală.

Casa i se părea acum mult mai mică decât atunci când o

văzuse prima dată, cu mulţi ani în urmă. Larson o construise pentru ea şi, din acest motiv, la început ei îi păruse un veritabil palat. Când începuseră acele comparaţii subtile, nerostite, între acest cămin modest şi impunătoarea ei casă părintească, să înnegureze fericirea acelor primi ani de căsnicie? Oare Larson îşi dăduse vreodată seama că ea îşi dorea mai mult?

Gabe se foi, stingher, lângă ea.

— Sunteţi tristă c-o părăsiţi.

Kathryn îşi şterse o lacrimă.

— Da… mă întristează că trebuie să plec. Dar… într-o bună zi nădăjduiesc să mă întorc.

Şovăi, aruncând o privire spre căruţă, apoi adăugă:

— Gabe, mă întrebam… Ai fi bun să mă însoţeşti azi până în oraş? Să nu duc singură toate astea…

El o privi îndelung, cumpănindu-şi parcă răspunsul, şi Kathryn aproape că-şi dori să nu-l fi pus într-o situaţie atât de jenantă.

Apoi Gabe aprobă din cap, arcuindu-şi sprâncenele bălaie.

— Cunosc o femeie tare cumsecade la oraş şi sunt sigur că ea are să vă ofere găzduire! exclamă el şi ochii de un albastru adânc i se luminară aidoma ochilor unui copil. Sunt o mulţime de odăi acolo unde locuieşte femeia asta.

În seara aceea, Gabe trase de dârlogi şi opri lin căruţa în spatele micii prăvălii universale din Willow Springs. Lui Kathryn aproape că nu-i venea să coboare. Noua viaţă ce îmbobocea în pântecul ei o sleia de puteri şi tot ce îşi dorea în momentul acesta era să se prăbuşească în patul ei de acasă. Totuşi, printr-un efort de voinţă, îşi depăşi slăbiciunea trupească şi coborî.

După ce se prezentă noului patron al negoţului, un anumit domn Hochstetler, şi schimbă câteva vorbe cu el, acesta se învoi să vândă obiectele aduse de ea, păstrându-şi un procent pe care Kathryn îl găsi rezonabil. Gabe descărcă lucrurile mai grele şi le duse în odaia din spate.

Auzind conversaţia purtată de acesta cu domnul Hochstetler, Kathryn află că Gabe mai făcea când şi când livrări pentru prăvălie. Pare-se că era un tânăr descurcăreţ şi cunoştea mai multă lume decât şi-ar fi închipuit ea. Kathryn îl urmă înăuntru aducând lăzile mai uşoare, dar gândurile îi zburau încontinuu la banca de peste drum.
drum.

Mâine avea de gând să-i facă o vizită lui Kohiman pentru a-i oferi o plată de bună credinţă – una foarte modestă – şi a-i solicita o reeşalonare a datoriilor. Imaginându-şi reacţia lui, simţi că i se face inima cât un purice. O parte din ea ştia că era curată nebunie să încerce să facă rost de bani, dar nu îi stătea în fire să se lase bătută. Şi poate că Larson se va întoarce. În fond, Dumnezeu este făcător de minuni, cum obişnuia să spună răposata ei mamă.

După câteva drumuri, Kathryn se lăsă, epuizată, pe treptele din spatele magazinului şi îşi rezemă capul în palme. Când cineva îi strânse blând umărul, aproape că izbucni în lacrimi.

— Sunteţi istovită, doamnă Kathryn. Casa femeii nu-i departe. Haideţi să mergem.

Kathryn dădu să se ridice, dar, simţind un vâjâit cunoscut în urechi, se aşeză la loc.

— Mai lasă-mă un minut, Gabe, spuse ea, ridicând mâna. Trebuie să-mi trag sufletul.

Tânărul se aplecă spre Kathryn şi, înainte ca ea sa apuce a protesta, o ridică în braţe. Kathryn îşi simţi din nou ochii arzând de lacrimi. Credea că are s-o ducă înapoi la căruţă, dar Gabe înaintă.

— Unde mergem?

— La casa lui Annabelle, răspunse el, arătând cu capul spre capătul străzii. Am mai făcut eu livrări acolo.

— Dar cum rămâne cu lucrurile din căruţă?

— O să mă îngrijesc eu de ele.

După un minut, Kathryn făcu o nouă tentativă.

— Gabe, sunt sigură că acum pot să merg pe picioarele

mele.

Dar Gabe scuturã din cap şi o strânse şi mai tare la piept, ca un tată care îşi duce în braţe copilul. Kathryn aproape că nici nu-şi mai amintea când se simţise ultima dată atât de ocrotită.

— Trebuie să vă odihniţi, spuse el şoptit, cu ochii aţintiţi înainte. Vă e dor de domnul Jennings, aţi părăsit casa în care aţi trăit zece ani de zile şi tocmai v-aţi lăsat toate lucruşoarele la prăvălia universală.

— Ca să fie vândute, se grăbi ea s-a precizeze.

— Orişicum, niciunul dintre lucrurile alea nu vă mai aparţine.

Afirmaţia făcută fără ocolişuri îi tăie respiraţia şi, brusc, se simţi sleită de puteri. Nu se simţise în viaţa ei mai ostenită. Ştiind că Gabe nu i-o va lua în nume de rău şi nici nu îi va tălmăci greşit intenţiile, Kathryn îşi închise ochii şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

Într-un târziu, simţind ca prin vis că este aşezată pe un pat moale, se deşteptă şi întrebă, buimacă:

— Gabe?

— Da, doamnă, răspunse el blajin, învelind-o.

În umbrele prelungi din odaia întunecoasă, Gabe părea un adevărat colos. Stătea lângă patul ei, ca o santinelă cu umeri laţi şi impunători şi o vigilenţă dârză ce părea să sfideze orice primejdie ar fi planat asupra ei. Trupul părea să-i fie sculptat din marmură.

Kathryn întinse mâna spre el şi Gabe i-o strânse în a lui.

— Îţi mulţumesc, Gabe.

El nu răspunse, dar, în pofida întunericului, Kathryn ştiu că bărbatul zâmbeşte.

Pleoapele, grele, i se închiseră la loc. După o clipă, când deschise iar ochii şi se întoarse să-i mai mulţumească o dată, Gabe nu mai era acolo. Nici măcar nu auzise uşa deschizându-se şi închizându-se la loc. Pesemne că o fi aţipit şi Gabe a plecat pe neauzite. Se ghemui sub pătură şi adormi buştean.

Fu deşteptată în timpul nopţii de un murmur de voci ce răzbătea prin pereţii aparent foarte subţiri ai odăii. Totuşi, nu putea desluşi conversaţiile. Zgomot de paşi, scârţâitul podelei, râsete înfundate. În aer plutea un miros puternic de parfum şi încă unul, pe care îi venea greu să-l recunoască. Fără să zăbovească prea mult asupra misterului, Kathryn se afundă din nou într-un somn adânc.

Când deschise din nou ochii, razele soarelui cădeau pieziş în odaie prin fereastra înaltă din faţa ei. Căscă şi se întoarse pe spate. Imaginându-şi chipul lui Larson, cum făcea în fiecare dimineaţă atunci când se trezea, îşi răsfiră degetele peste comoara ascunsă ce în curând avea să devină clară tuturor şi murmură de pe-acum obişnuita rugăciune. *Doamne, dă să se întoarcă teafăr la mine... la noi.*

Clipi din ochi şi ciuli urechile, încercând să distingă zgomotele pe care le auzise în timpul nopţii. Un cal necheză în depărtare, apoi se lăsă iar tăcerea. Se ridică în cot şi privi în jur. Odaia era mai mică decât i se păruse noaptea trecută, cam cât o treime din dormitorul ei de acasă. De fapt, patul ocupa mare parte din spaţiu. Singura piesă de mobilier în afară de pat era măsuţa din colţul odăii.

O bătaie în uşă o făcu să se dezmeticească rapid. Înainte să apuce ea să răspundă, uşa se deschise. Primul lucru pe care îl remarcă fu părul roşcat al femeii. Era o nuanţă de roşu cum nu mai văzuse în viaţa ei.

— Eu sunt Annabelle, se prezentă femeia, trântindu-se fără nicio ceremonie pe marginea patului.

Avea colţurile ochilor mânjite de fard şi buzele purtau încă rămăşiţele şterse ale unui ruj roşu aprins. Rochia, surprinzător de scurtă, era croită dintr-un material străveziu ce lăsa foarte puţine pe seama imaginaţiei.

Kathryn simţi în nări miros de cuişoare şi observă că femeia mesteca ceva.

În ciuda ţinutei sale sumare, Annabelle se aşeză turceşte pe pat.

— Gabe a zis că ai nevoie de-un acoperiş deasupra capului şi, cum Marcy a fost plecată azi-noapte, te-am lăsat să dormi în odaia ei. Dar în nopţile când suntem toate aici, va trebui să stai în cămăruţa de lângă bucătărie. Patul de campanie e aproape de sobă, aşa că ai să poţi să stai la căldură până ce-ţi găseşti o gazdă.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit în casa ta, Annabelle, spuse Kathryn, ridicându-se în şezut. Numele meu este Kathryn. Kathryn Jennings.

Annabelle se zgâi la ea preţ de o clipă, apoi în colţul gurii îi apăru un zâmbet poznaş.

— Eşti bine-venită.

— Ieri am ajuns atât de târziu… nu vreau să crezi că…

Kathryn se opri, apoi surâse.

— Ceea ce încerc să spun este că îţi făgăduiesc să nu abuzez prea mult de ospitalitatea dumitale. Am să-mi caut chiar azi un loc de muncă.

Annabelle o măsură din cap până-n picioare, apoi ridică, pufnind, din umeri.

— Ai grijă să nu-ncerce Betsy să te pună la treabă aici, o preveni ea, după care izbucni în râs, de parcă ar fi spus o glumă bună. Nu de alta, dar celelalte fete n-or să fie deloc bucuroase.

Kathryn zâmbi şi ea, intrigată de această femeiuşcă năstruşnică. Păreau să fie de-o seamă, doar că Annabelle era mai scundă decât ea şi avea o constituţie mai delicată. Rădăcinile castanii îi trădau adevărata culoare a părului şi Kathryn încercă să şi-o imagineze fără toată acea „spoială”, cum obişnuia să zică mama ei. Ochii albaştri ai Annabellei aveau o căutătură directă şi bărbia uşor în vânt indica o voinţă îndărătnică.

Totuşi, un lucru era sigur Annabelle avea o inimă milostivă, îi îngăduise să înnopteze aici şi pentru asta Kathryn îi era recunoscătoare. În momentul acela stomacul îi chiorăi zgomotos.

— Ţi-e foame? întrebă, în mod gratuit, Annabelle, după

care lovi cu palma aşternutul şi sări jos din pat. Hai la bucătărie! Cu puţin noroc, om mai găsi şi noi ceva de mâncare. Fetele de aici se îndoapă ca nişte sparte, nu alta!

Kathryn se ridică în picioare şi, după ce netezi cât putu ea de bine cuvertura patului şi rochia sa şifonată, o urmă pe Annabelle de-a lungul unui coridor îngust, mărginit de o mulţime de uşi. Două dintre uşi erau întredeschise. Privind înăuntru, Kathryn ajunse repede la concluzia că toate odăile aveau aceeaşi mărime şi erau mobilate la fel de sumar ca a ei.

Se simţea oarecum jenată să dea ochii cu celelalte femei din pensiune aşa ciufulită şi răvăşită cum era, dar Annabelle se arătase îndeajuns de înţelegătoare. Nu putea decât să spere că şi celelalte femei vor fi la fel.

În antreu, fură întâmpinate de un tumult de voci feminine şi de un miros îmbietor de ouă, şuncă şi cafea. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai fusese în tovărăşia unei surate şi, cu atât mai puţin, înconjurată de un grup întreg de femei. Gândul îi zbură la şezătorile în cadrul cărora femeile cos cuverturi şi fac prăjituri pentru serbările bisericeşti. Îl implorase pe Dumnezeu să-i scoată în cale o prietenă căreia să-i împărtăşească bucuriile sarcinii. *Cât de repede mi-ai împlinit, Doamne, rugămintea!* îşi spuse ea, zâmbind.

Annabelle împinse uşa batantă, aruncă o privire înăuntru şi apoi îi făcu cu ochiul.

— Betsy ne pune să muncim pe brânci, da trebuie să recunosc că ne şi hrăneşte regeşte.

Kathryn o urmă pe Annabelle înăuntru şi se aşeză alături de ea la capătul mesei lungi din scânduri. Flecăreala gălăgioasă din jurul mesei se opri brusc şi toate privirile se îndreptară spre ea. Kathryn ridică privirea şi scrută feţele celor care o priveau.

Numără repede unsprezece femei. Asta în afară de ea, de Annabelle şi de femeia rotofeie care trebăluia de zor aplecată deasupra sobei. Ochii care o sfredeleau aparţineau unor femei de toate vârstele, constituţiile şi dimensiunile

posibile. Aproape toate erau mai tinere decât ea, dar două păreau mai bătrâne. Mult mai bătrâne.

Ceva le unea, ca un fir roşu, pe toate. Dar ce anume?

Brusc, bucuria din suflet i se stinse şi zâmbetul îi păli de pe chip.

— Fetelor, ea este Kathryn, anunţă Annabelle, făcând un gest larg şi maiestuos ca de regină. Azi-noapte a avut nevoie de un sălaş, aşa că a dormit în odaia lui Marcy. O să stea câteva zile la noi, până îşi găseşte de lucru.

Toate chipurile care se holbau la ea se întunecară. Toate în afară de unul.

Fata mignonă cu păr negru de la celălalt capăt al mesei îşi înclină, aproape imperceptibil, capul şi ochii ei migdalaţi, de culoarea scorţişoarei, priviră preţ de o clipă în ochii lui Kathryn, apoi se întoarseră în altă parte, apoi iar înapoi la Kathryn şi guriţa i se arcui într-un zâmbet drăgălaş.

— Ei bine, de la odaia mea să-şi ia gândul! declară pe un ton autoritar o blondă voinică.

— Şi de la a mea, sări bruneta bătrâioară de lângă ea, dând cu pumnul în masă. Şi nu-mi convine că Betsy a mai angajat o fată fără să vorbească întâi cu noi!

Kathryn simţi că o trec năduşelile. Rezistă cu greu impulsului de-a se ridica de la masă şi de-a o lua la sănătoasa. Îşi trecu privirea de la un chip la altul şi, realizând cu ce se ocupau aceste femei... ce erau ele, de fapt, simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Mirosul ouălor şi al şuncii prăjite deveni, dintr-odată, fetid.

Oare ce fusese în capul lui Gabe?! Asta nu era o pensiune, ci o casă de toleranţă!

Capitolul 11

Isaiah îl însoţi în prima zi a călătoriei, spunând că voia să-i arate calea prin trecătoarea ce ducea spre valea lor izolată. Larson nu se opusese, deşi ştia deja calea. O ştia instinctiv. Crescuse orientându-se după poziţia soarelui şi

cunoştea pe de rost toate piscurile Munţilor Stâncoşi. Nu se rătăcise niciodată pe aceste ineleaguri. Nici măcar o dată.

Isaiah înainta cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat de talia lui şi, deşi mergea în mod voit într-un ritm mai lent decât cel obişnuit, Larson abia putea ţine pasul cu el. Pe la ora prânzului, se opri şi se lăsă cu toată greutatea pe toiag, trăgându-şi sufletul preţ de o clipă înainte de a începe urcuşul povârnişului abrupt ce se înălţa în faţa lui. Aerul răcoros de munte îi împrospăta plămânii, dar parcă nici acum nu putea inspira pe săturate.

Urmărindu-l cu privirea pe Isaiah, care i-o luase mult înainte, se întrebă din nou cum de reuşise omul acesta să-l care până la căsuţa lui după ce îl găsise în acea colibă incendiată. În seara aceea, găsi prilejul să-i pună direct întrebarea.

Drept răspuns, Isaiah zâmbi şovăielnic, fără să spună însă nimic.

— Ştiu că eşti un bărbat vânjos, Isaiah, dar nici eu nu-s o mână de om, stărui Larson, trăgându-se mai departe de focul făcut de Isaiah. Sau, mai bine zis, nu eram.

Isaiah râse încetişor, apoi se cufundă iar în tăcere.

— Serios, cum ai reuşit să mă cari până la casa voastră? întrebă din nou Larson, intrigat.

Isaiah se ridică în picioare, strânse un braţ de surcele şi le puse pe foc. Scântei albe ţâşniră în sus, spre cerul întunecat al nopţii. Auzind trosnetul vreascurilor mistuite de flăcări, Larson simţi fiori pe şira spinării. Era recunoscător pentru lumina şi căldura focului, atâta vreme cât n-avea de-a face cu flăcările.

Isaiah căzu pe gânduri şi ochii i se umplură de alean.

— O bătrânică destoinică pe nume Mabel te-a cărat în spate, spuse el într-un târziu.

Larson pufni în râs.

— Mabel, zici? Trebuie să fi fost o dihanie de femeie!

Râseră amândoi. Apoi, când îşi privi mai atent tovarăşul, zâmbetul lui Larson păli.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Isaiah scormoni focul cu o creangă mai lungă.

— Am auzit că e unu care vrea să cumpere un catâr bun, aşa că am vândut-o... cu ceva vreme în urmă... la o mică colonie minieră aflată dincolo de coama aceea muntoasă.

Îşi strânse buzele, încercând, parcă, să decidă ce să spună în continuare.

Pironindu-l cu privirea pe fostul sclav ce şedea în faţa lui, de cealaltă parte a focului, Larson înţelese.

— Ai vândut-o ca să cumperi cele trebuincioase pentru îngrijirea mea.

Isaiah ridică din umeri şi îşi aţinti privirea spre flăcări.

Larson îşi dădu seama că plânge abia când simţi gustul sărat al lacrimilor. Generozitatea lui Isaiah chiar nu cunoştea margini? îşi şterse repede lacrimile, deşi ştia că ele nu trecuseră neobservate.

— Nu-i nicio ruşine să verşi lacrimi, Larson. Şi mai ales atunci când sunt lacrimi de recunoştinţă. Eu am vărsat atât de multe la viaţa mea, că le-am şi pierdut şirul. La început mă codeam să plâng de faţă cu Abby, dar ea m-a învăţat că nu e om care să nu poarte o durere, care să nu fi fost rănit cândva. Unele răni se văd mai uşor decât altele.

Privi departe, în noapte, în zarea anilor apuşi.

— Nu rănile trupului stabilesc ceea ce are să devină un om. Rănile lăuntrice sunt cele care îl împiedică pe om să-şi trăiască viaţa după voia lui Dumnezeu.

Larson rămase treaz până târziu în noapte, cugetând la înţeleptele vorbe rostite de Isaiah. În dimineaţa următoare, când îşi luară rămas-bun, adevărul lor îi era deja adânc înrădăcinat în suflet.

— Ai fost călăuzit pe cărarea asta cu un rost, Larson, spuse Isaiah, aşezându-şi mâna uriaşă pe umărul lui. Ştiu că, de unul singur, n-ai fi ales niciodată o asemenea cale.

Râsul i se îmbină cu un oftat.

— Nici eu n-aş fi ales multe din câte mi s-au întâmplat în viaţă, dar am învăţat să mă încred – chiar dacă uneori nu

pare deloc uşor – în faptul că scumpul meu Iisus vede mai bine lucrurile de acolo, de sus, decât le văd eu de aici…

Spunând acestea, îl trase pe Larson spre el şi îl strânse în braţe, iar Larson îi răspunse la îmbrăţişare din toată inima, neputând să nu zâmbească în acelaşi timp la gândul că în urmă cu ceva vreme nici prin cap nu i-ar fi trecut să îmbrăţişeze un alt bărbat. I se urcă un nod în gât şi strânse din ochi să-şi zăgăzuiască lacrimile.

După poziţia soarelui de după-amiază, Larson estimă că mai rămâneau trei ceasuri până la lăsarea întunericului. Împreună cu Isaiah străbătuse ieri în jur de patru mile, iar astăzi se va căzni să parcurgă, de unul singur, trei. Înainta cu o încetineală exasperantă, umilitoare. Şi când te gândeşti că înainte străbătea mai bine de douăzeci de mile într-o singură zi şi asta, fluierând! îşi masă piciorul drept. Începea deja să-l doară. Totuşi, se sforţă să meargă mai departe.

Cu puţină vreme înainte de asfinţit se opri, cu piciorul zvâcnind de durere, îşi scoase raniţa de pe umeri şi aproape că se prăbuşi la pământ. După ce se ospătă în grabă din pesmeţii şi pastrama pregătite de Abby, îşi umplu plosca la pârâul ce se prăvălea năvalnic în jos pe versant, umflat de zăpezile topite ale primăverii. Isaiah îi spusese că acest curs de apă alimenta lacul de lângă căsuţa lor şi de acolo curgea mai departe până, hăt, în oraşele de la poalele Munţilor Stâncoşi. Larson îşi vârî degetul în apa rece ca gheaţa, privind cum se rostogoleşte la vale şi întrebându-se dacă aceeaşi apă va învolbura mai jos râuleţul Fountain Creek ce trecea pe lângă casa lui.

Ridică plosca şi sorbi cu nesaţ din „berea lui Adam” ’, amintindu-şi ziua în care folosise pentru prima dată expresia de faţă cu Kathryn.

— *Cum îi spui?* îl întrebase ea, zâmbind mirată.

— *Berea lui Adam,* răspunsese el, aranjându-i o şuviţă udă de păr blond ce îi căzuse pe umăr şi delectându-se cu mutrişoara ei nedumerită. *Izvorăşte în vârf de munte, din*

inima pământului, şi e curată ca lacrima.

De atunci Kathryn nu-i mai spusese „apă”, ci doar „berea lui Adam”.

Larson se întoarse la locul în care îşi lăsase raniţa şi, după ce scoase din buzunarul acesteia o sticlă cu alifie, înfăşurată în cârpe, îşi dădu jos pantalonii şi indispensabilii şi începu să-şi întindă unguentul maroniu peste muşchii dureroşi. Pielea înroşită, brăzdată de răni, se strângea şi se încreţea sub degetele lui. Se schimonosi de durere. Ce dor îi era de atingerea blândă şi totodată fermă a lui Abby şi de conversaţiile cu Isaiah!

După ce îşi luă din nou hainele, îşi întinse pătura pe jos şi se culcă pe ea. I-ar fi plăcut să poată citi mai departe din Biblia pe care i-o dăruiseră Isaiah şi Abby, dar se întuneca şi chibriturile erau pe fundul raniţei. Pământul era rece şi frigul îl pătrunse până la oase, dar hotărî să îl ignore, întorcându-şi, în schimb, gândurile înapoi în timp, la prima dată când se gândise cum va fi Kathryn la bătrâneţe – când va avea vârsta lui Abby. Imaginea îl mişcă la fel ca prima oară. Într-o după-masă, în timp ce Abby îl îngrijea, se trezise studiindu-i trăsăturile şi ajunsese rapid la concluzia că trebuie să fi fost o adevărată frumuseţe cândva. Şi rămăsese plăcută la vedere, dar acum frumuseţea ei izvora din interior.

„Adam’s ale” este o expresie învechită, însemnând „apă”, n.tr.

Închise ochii şi văzu cu ochii minţii chipul lui Kathryn, ochii ei căprui şi calzi, părul de culoarea mierii, pielea ei catifelată. Admirase dintotdeauna frumuseţea exterioară a soţiei sale, dar bănuia că într-o bună zi aceasta se va adânci, transformându-se într-o strălucire asemănătoare cu cea a lui Abby. Gândul acesta îl încălzi şi trupul îi reacţionă aşijderea, tânjind după intimitatea care există între doi soţi.

Într-un acces subit de optimism, îndrăzni să spere că, într-o bună zi, poate se va bucura iar de astfel de clipe intime alături de Kathryn. Asta dacă ea va avea puterea să

vadă, dincolo de înfăţişarea lui actuală, ceea ce i se ascundea în suflet.

Se întoarse încet pe spate şi, cercetând cerul nopţii, ridică o mână, de parcă ar fi vrut să apuce oiştea Carului Mare. Cum de se putuse îndoi vreodată de caracterul lui Kathryn? Sau de fidelitatea ei?

I se strânse inima de durere. Ştia prea bine de ce o tratase pe Kathryn cu atâta suspiciune şi lipsă de încredere. Din cauza mamei lui. Câte cazne îndurase din partea acelei femei şi a nenumăraţilor ei amanţi! Amintiri ale copilăriei sale chinuite i se îmbulziră în minte, bulversând liniştea nopţii. Una dintre ele, cea mai vie dintre toate, îi puse un nod în stomac…

Maică-sa şedea, cu o expresie placidă, în colţul odăii întunecoase, privind cu ochi sticloşi cum bărbatul îl înşfacă pe fiu-său de ceafă şi-l trânteşte la pământ. Larson parcă auzea şi acum pârâitul genunchilor săi ososi când se izbiră de podea şi apoi uşa zăvorându-se în spatele lui.

— Scoate-ţi cămaşa, spuse bărbatul zâmbind sinistru, după care aprinse o ţigară de foi şi trase încet din ea, capătul aprins al trabucului pâlpâind tot mai roşu cu fiecare inhalare prelungă.

Larson se chirci într-o rână pe pământul tare, simţind parcă şi acum în nări putoarea înţepătoare a trabucului şi a ceea ce urmase. Ochii i se umplură de lacrimi. *Şterge-mi, Doamne, această amintire. O dată mi-a fost de-ajuns.* Cum de putuse femeia aceea – propria lui mamă – să fie atât de haină, atât de nemiloasă? Cu ce îi greşise el?

Dar Kathryn nu era ca mama lui. Acum ştia asta şi avea de gând să îşi petreacă tot restul vieţii dovedindu-i-o.

Zgribulită, Kathryn se trase mai aproape de uşa pensiunii, încercând să se ferească de ploaia ce şiroia de pe acoperişul înclinat. Un strop rece reuşi, totuşi, să i se strecoare cumva pe sub haină şi i se prelinse în jos pe spate, făcând-o să se înfioare. Solul arid avea, desigur, nevoie de această ploaie abundentă ce hrănea viitoarele

culturi şi făcea ca ierburile uscate ale preriei să înverzească, dar, în ceea ce-o privea pe Kathryn, cerul mohorât acoperit de nori grei nu făcea decât să-i adâncească tristeţea din suflet.

Mai bătu o dată şi îşi netezi cu mâna şuviţele ude. Când uşa se deschise cu un scârţâit, ridică imediat privirea, dar ceea ce văzu nu era prea încurajator.

— Dacă nu vă supăraţi… aş putea vorbi cu proprietarul?

Cea care deschisese uşa, o femeie înaltă şi uscăţivă, îşi suflă şomoiogul de păr cărunt şi rar din ochi şi îşi săltă grămada de rufărie murdară pe care o ţinea în braţe.

— Eu îs proprietăreasa.

Îşi îngustă ochii şi îi aruncă lui Kathryn o privire sfredelitoare.

— Nu mai avem odăi libere, dacă asta cauţi. Întoarce-te peste o lună.

Dădu să închidă uşa, dar Kathryn o opri, cu o îndrăzneală ce nu-i stătea deloc în fire. După tot ce-i auziseră urechile noaptea trecută, nu mai putea rămâne nicio clipă la bordel. Azi cutreierase toată ziulica oraşul, înfruntând ploaia şi noroaiele, iar acum n-avea de gând să se dea bătută cu una, cu două.

— Vă rog, doamnă, mă mulţumesc cu o odaie cât de modestă, atâta vreme cât am un pat şi un acoperiş deasupra capului, stărui ea, după care arătă cu capul spre rufele murdare. Şi pot să vă ajut la spălat, la curăţenie, la gătit, la…

— Ţi-am spus deja că pensiunea îi plină ochi. N-am nicio odaie liberă. Şi nu mă ţine punga să plătesc chiriaşii ca să-mi facă ei treaba. Oraşu trece prin vremuri grele. Fiecare o scoate la capăt cum poate…

— O, dar eu nu mă aştept să fiu plătită! Am să vă ajut şi, pe deasupra, am să vă plătesc pentru găzduire.

Asta în cazul în care chiria nu depăşea suma modică ce îi mai rămăsese după întrevederea cu domnul Kohiman din dimineaţa aceea.

Femeia o măsură din cap până-n picioare.

— Ai dat de vreun necaz, fetiţo?

Da. Dar nu de genul de necaz la care te gândeşti dumneata, răspunse Kathryn în sinea ei, după care scutură din cap.

— Caut găzduire, atâta tot.

— Ei bine, aici n-ai să găseşti.

Femeia dădu să închidă uşa, dar văzând deznădejdea din ochii lui Kathryn, şovăi. Îşi strânse, încruntată, buzele.

— Vezi de-ţi încearcă norocul în allalt capăt al oraşului, la predicator. El şi muierea lui mai găzduiesc când şi când câte un suflet nevoiaş.

Kathryn dădu din cap şi simţi o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Era deja udă până la piele, aşa că lacrima trecu neobservată de interlocutoare şi aceasta îi închise, nepăsătoare, uşa în nas.

Kathryn porni înapoi de-a lungul trotuarului din scânduri, cu pasul la fel de greu cum îşi simţea sufletul. Aceasta era ultima pensiune din oraş. La casa predicatorului fusese deja, dis-de-dimineaţă. O trecătoare îi spusese că locatarii erau plecaţi în vizită la neamuri şi o sfătuise să caute găzduire la pensiunile din oraş. Ultimele raze ale după-amiezii târzii se înălţau, şterse, spre cerul plumburiu. Kathryn se răsuci şi, deşi întreaga ei fiinţă se răzvrătea în faţa unei asemenea perspective, o luă încet înapoi în direcţia din care pornise în dimineaţa aceea.

Aşteptă să treacă o căruţă, apoi traversă strada desfundată, evitând cât putu de bine băltoacele şi movilele de noroi. Când ajunse pe celălalt trotuar, călcă de câteva ori apăsat să-şi scuture noroiul de pe ghete şi, în dreptul cârciumii, iuţi pasul, evitând privirea neruşinată a celor doi bărbaţi ce stăteau aşezaţi chiar lângă intrare. Unul dintre ei scoase un fluierat uşor, pe care Kathryn nu îl băgă în seamă, dar simţi că îi iau foc obrajii când auzi remarca fără perdea ce urmă fluieratului.

După câteva minute, trecând pe lângă bancă, gândul îi

zbură la întâlnirea avută cu domnul Kohiman în dimineaţa aceea. Când îi sugerase o reeşalonare a datoriilor, bancherul îi râsese în nas. Amintirea refuzului sec pe care i-l dăduse la început o făcu să se încrunte. Totuşi, domnul Kohiman se *învoise* s-o păsuiască atunci când aflase că îi adusese contravaloarea unei rate lunare – domnul Hochstetler de la prăvălia universală îi achitase o sumă frumuşică, iar Jake Sampson de la grajdurile cu chirie se arătase plin de înţelegere şi răscumpărase harnaşamentele – dar chiar şi atunci îi acceptase banii cu un aer pizmuitor.

Era ca şi cum Kohiman ar fi vrut ca ea sa nu-şi achite datoriile faţă de bancă şi să-şi piardă pământul. Dar de ce?

În acel moment, atenţia îi fu atrasă de un anunţ afişat în vitrina unei prăvălii. Încetini pasul ca să-l poată citi.

Ducându-şi mâna streaşină la ochi pentru a se feri de stropii grei de ploaie, îşi ridică privirea. *Domnul Hudson, îmbrăcăminte şi galanterie bărbătească.* Gândind că poate aceasta era ultima ei şansă, îşi coborî privirea spre fusta udă leoarcă şi la poalele ei mânjite de noroi şi, nădăjduind că acest domn Hudson, orice fel de om ar fi fost el, nu o va judeca după aparenţe, îşi luă inima în dinţi şi intră.

În seara aceea, Kathryn se strecură în bordel prin uşa din dos şi-apoi în cămăruţa – ce aducea mai degrabă a debara – de lângă bucătărie pe care i-o arătase Annabelle în dimineaţa aceea. Aprinse ciotul de lumânare lăsat pe patul de campanie şi închise uşa în urma ei, aproape împiedicându-se de propriul său cufăr. Pesemne că Gabe l-o fi adus cândva pe parcursul zilei. Tare ar fi vrut să-l întâlnească. În primul rând, ca să-l întrebe cum de îi trăsnise prin minte s-o aducă într-un astfel de loc!

După ce bâjbâi o vreme, încercând să dibuiască zăvorul, se dumiri că uşa nu are zăvor. Nu că existenţa unui zăvor ar fi făcut-o să doarmă mai liniştită. Îşi scoase rochia udă şi o agăţă într-un cui fixat precar în perete, apoi suflă în flacăra anemică a lumânării şi se băgă sub pătura ce mirosea a praf şi a magazie, străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

Dar slăbiciunea fu mai puternică decât voinţa. Încă o zi şi va putea părăsi acest loc înfiorător.

Domnul Hudson se dovedise a fi, într-adevăr, un gentleman care nu judeca omul după aparenţe şi, mulţumit fiind de felul în care retuşase Kathryn o pereche de pantaloni, se învoise s-o angajeze pe o perioadă de probă şi, pe deasupra, s-o găzduiască în călcătoria din spatele prăvăliei – începând chiar de a doua zi. Nu va avea o odaie numai a ei, dar va fi, oricum, mult mai bine decât acum. Fusese pe punctul de a-i spune domnului Hudson unde era nevoită să îşi petreacă noaptea, dar gândindu-se mai bine, hotărâse că era mai cuminte să tacă. Nu avea niciun rost să forţeze limitele bunăvoinţei lui.

Se făcu ghem sub pătură, încercând să scape de frigul şi de sentimentul de singurătate care o împresurau prin întuneric. Uitase cu totul de cină şi acum o rodea stomacul. Totuşi, foamea o deranja mult mai puţin decât sunetele ce răzbeau din încăperile din jur şi de la etaj.

Gândul îi zbură la clipele de intimitate petrecute alături de Larson şi inima începu să-i tânjească iar după el. O mai fi fost în viaţă soţul ei? Trecuse atâta timp de când plecase!… Deşi se întrebase adesea, nu înţelesese niciodată pe deplin cum fusese copilăria lui. Închipuirile ei, cât de negre ar fi fost ele, nu se măsurau nici pe departe cu realitatea brutală a vieţii. Cum de fusese cineva în stare să pricinuiască atâta suferinţă unui sărman copilaş…

În momentul acela, se auziră paşi în bucătărie, chiar dincolo de uşă, şi o dâră de lumină răzbi pe sub crăpătura uşii. Kathryn simţi că i se taie respiraţia.

— Kathryn?

Recunoscând vocea, Kathryn simţi că-i vine inima la loc.

— Annabelle?

Uşa se deschise cu un scârţâit. Annabelle avea umerii goi şi Kathryn se întrebă dacă aceasta o mai fi purtând ceva pe sub şalul subţire pe care îl ţinea strâns în jurul pieptului. Materialul fustei ispitea şi el privirea. Refuza să creadă că

Annabelle ar fi devenit o femeie de moravuri uşoare din proprie iniţiativă. Oare ce o fi împins-o pe această cale? îşi strânse pătura în jurul corpului, întrebându-se, încă o dată, de ce o adusese Gabe într-un astfel de loc.

— Sunt între muşterii, aşa că nu pot sta mult. Am venit doar să văd dacă te-ai întors. Mi-era teamă să nu se fi legat careva de tine.

Glasul Annabellei era îndulcit de o neaşteptată îngrijorare şi timbrul ei cald o făcu pe Kathryn să se simtă mai puţin singură.

— Nu, n-am avut nicio neplăcere.

— Cu puţin timp în urmă l-am văzut pe Conahan venind încoace, aşa că mi-am zis că-i mai bine să verific. Conahan ăsta e soi rău. O adevărată bestie. Îţi dă fiori, nu alta, se scutură ea de silă. De obicei o cere pe Ginny şi nouă, celorlalte, asta ne convine de minune. Şi, ia zi, ţi-ai găsit azi de lucru?

Kathryn încuviinţă din cap, uimită de dezinvoltura cu care schimbase Annabelle subiectul.

— Am văzut un anunţ în vitrina galanteriei bărbăteşti şi m-am gândit să-mi încerc norocul. Şi bine am făcut fiindcă, după ce am dat o probă de lucru, domnul Hudson m-a angajat. De mâine încep lucrul. Şi mi-a oferit şi găzduire în odaia din spatele prăvăliei.

Lumina slabă a lămpii cădea pe chipul Annabellei şi Kathryn văzu cum aceasta îşi îngustează uşor ochii.

— Ţi-a zis că poţi să stai în odaia din dos, hai? Şi ţi-a spus şi cum se-aşteaptă să-l plăteşti pentru găzduire?

— Vai, Annabelle, domnul Hudson nu este deloc aşa cum crezi tu. E un bărbat cinstit şi…

— Toţi bărbaţii sunt aşa, atunci când li se arată prilejul, îi tăie vorba Annabelle, clătinând din cap. Fii cu ochii în patru, atâta îţi zic.

Kathryn dădu să-i răspundă, dar apoi se răzgândi. Pesemne că, până acum, Annabelle nu avusese de-a face cu altfel de bărbaţi. Se îndoia că ar putea s-o convingă, şi

cu atât mai puţin prin vorbe, că există şi bărbaţi cumsecade pe lumea asta. Realizând brusc ironia situaţiei – faptul că avertizarea venea tocmai din partea unei femei precum Annabelle – nu putu să nu zâmbească.

— Am să fiu cu băgare de seamă, îţi promit. Şi tu să fii la fel. Ne-am înţeles?

Zâmbind strengăreşte, Annabelle îşi dădu, cu un gest teatral, părul roşu peste umăr.

— Nu-ţi face griji pentru mine, drăguţă. Eu îs mereu prevăzătoare.

Din impuls, Kathryn îi prinse mâna într-a ei.

— Vorbesc serios, Annabelle. Te rog să ai grijă de tine.

Zâmbetul păli de pe faţa Annabellei şi aceasta o privi preţ de o clipă în ochi, după care îşi întoarse iar privirea şi îşi retrase uşurel mâna. *Am întrecut măsura,* îşi spuse abătută Kathryn.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru, spuse Annabelle încet, cu vocea tremurândă, după care trase adânc aer în piept, repunându-şi obişnuita mască. Avem o mulţime de muşterii în noaptea asta. Minerii abia ce şi-au primit simbria şi, ca de obicei, au şi dat buzna la noi. Vânzoleala o să se potolească pe la ora trei şi, după aceea, fetele dorm întotdeauna până la prânz. Nădăjduiesc să ai şi tu parte de niţel somn, adăugă ea, după care dădu să plece.

— Annabelle?

Silueta se opri în uşă, scăldată în lumina gălbuie şi caldă.

— Nu ştiu unde aş fi înnoptat în noaptea asta, dacă nu m-ai fi ajutat tu. Îţi mulţumesc încă o dată.

Annabelle înclină din cap şi apoi închise cu grijă uşa în urma sa.

Kathryn rămase trează până târziu în noapte. Încercă să facă abstracţie de râsetele răguşite şi ţipetele ascuţite ce răsunau în răstimpuri, rederulând în minte toate clipele petrecute alături de Larson. Trăiseră atâtea momente fericite pe care le dăduse uitării şi asta din pricina faptului că râvnise mereu, în mod egoist, la mai mult. Îşi dorise

mereu mai mult de la Larson, mai multe de la viaţă. Unele amintiri o făcură să plângă, iar altele, să zâmbească. Dar un lucru se detaşa clar, mai presus de toate celelalte – nu preţuise la justa valoare ceea ce avusese şi asta fusese o greşeală uriaşă.

Ce n-ar da să se poată întoarce în timp şi să retrăiască fiecare clipă din acei ani – fie ea bună sau rea – alături de el.

Capitolul 12

Kathryn aruncă o privire în spate, la orologiul de pe faţada băncii din Willow Springs, şi iuţi pasul. În zece minute, trebuia să ajungă la celălalt loc de muncă. Îşi petrecuse toată dimineaţa la galanterie, cosând, iar acum o dureau îngrozitor mâinile şi spatele. Îşi ridică mâna şi îşi masă muşchii încordaţi dintre omoplaţi. Da, orele de muncă erau lungi şi istovitoare, dar ea se simţea, orişicum, recunoscătoare. Săptămâna trecută izbutise să găsească nu una, ci două slujbe şi un sălaş sigur şi – momentan – mulţumitor.

Când intră în ospătăria lui Myrtle, făcând să zornăie clopoţelul de deasupra uşii, gândul îi zbură, cum se întâmplase nu o dată în ultimele zile, la Matthew Taylor. Oare ce s-o fi ales de el? îşi scoase haina udă de lână, o scutură bine şi apoi o agăţă pe cuier şi îşi puse şorţul. În timp ce îl lega în jurul taliei îngroşate, realiză că, în curând, sarcina va deveni evidentă. Totuşi, încă nu considera că venise timpul să le împărtăşească şi altora taina sa. Voia ca Larson să fie primul care…

În momentul acela se auzi clinchetul clopoţelului.

— Prânzul va fi servit peste o oră, spuse ea, fără să se întoarcă. Azi avem friptură de pui cu pireu de cartofi. Puteţi să reveniţi peste o oră?

— Asta depinde de cine găteşte azi.

La auzul vocii, Kathryn se răsuci imediat spre cel ce

vorbise. În dreptul uşii stătea Matthew Taylor, cu faţa îndulcită de obişnuitu-i zâmbet. Bărbatul îşi scoase pălăria şi o lovi de coapsă.

— Domnule Taylor!

Încântarea din propria voce o luă prin surprindere, la fel ca bucuria pe care o simţise la revederea lui.

Matthew traversă încăperea.

— Mă întrebam cum o mai duceţi... doamnă Jennings.

— Mă descurc şi eu cum pot.

Văzând ardoarea din ochii lui Matthew, Kathryn hotărî să nu-i divulge faptul că şi pe ea o frământase soarta lui.

— Jake Sampson de la grajduri ţi-a dat...

— Da, doamnă. Mi-a dat bileţelul. Şi banii. Dar nu pot să-i primesc. Nu cred că mi-am făcut datoria faţă de dumneavoastră.

Îşi coborî privirea spre pălăria pe care o ţinea în mâini şi adăugă în şoaptă:

— Şi nici faţă de domnu' Jennings.

Sinceritatea tonului şi a privirii lui o mişcă până în adâncul sufletului. Ce om de ispravă!

— Domnule Taylor, dumneata ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri să mă ajuţi să păstrez *ranch*-ul.

Kathryn îşi înghiţi nodul din gât, apoi adăugă:

— Şi ţi-ai făcut datoria şi faţă de soţul meu. De asta să nu te îndoieşti niciodată. Eşti un om de onoare şi un prieten de nădejde.

Matthew o ţintui îndelung cu privirea. Îşi ţinea maxilarele încordate, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— Da, doamnă, răspunse el în cele din urmă pe un ton domol şi în ochii lui căprui şi blânzi se citeau sentimente cărora Kathryn nu putea decât să spere că nu le va da rostire. Dacă aveţi trebuinţă de ceva... De orice...

Se uită adânc în ochii ei, apoi adăugă:

— Daţi-mi de ştire.

Incapabilă să scoată un cuvânt, Kathryn aprobă din cap şi izbuti, cu greu, să schiţeze un surâs. Când uşa se închise în

urma lui, slobozi un oftat prelung.

Kathryn mergea pe marginea trotuarului întunecos, privind mai tot timpul peste umăr. Deşi nu petrecuse decât două nopţi la bordel şi se mutase de acolo cu câteva zile în urmă, era dureros de conştientă de faptul că revenirea ei în acel loc putea duce la tot soiul de interpretări greşite. Pe cât de mult ajunsese să ţină într-un răstimp atât de scurt la Annabelle şi la celelalte femei de acolo, adevărul era că nu voia să fie asociată cu felul în care îşi câştigau ele traiul.

Gălăgia care răzbea din salonul de la intrare arăta că afacerile mergeau bine în seara aceasta. Încleştându-şi degetele pe sacoşă, se opri de îndată ce păşi pe aleea din dos şi se întrebă ce-ar face Iisus în această situaţie. El s-a împrietenit cu prostituate şi oameni respinşi de societate, a continuat să ţină la aceşti prieteni în pofida zvonurilor maliţioase ce au fost răspândite, din pricina asta, pe seama Lui, şi apoi a plătit preţul. Hm, nu era o perspectivă prea încurajatoare.

Aruncând o ultimă privire îndărăt, porni spre veranda din spatele clădirii.

În mod surprinzător, sila pe care o simţise la început faţă de ceea ce se petrecea aici se transformase între timp într-o durere lăuntrică adâncă, pe care ştia că numai Dumnezeu o poate vindeca. Nu-i luase mult timp să recunoască golul singurătăţii din ochii fardaţi ai Annabellei şi ai micuţei brunete pe nume Sadie, un gol pe care numai Cel de Sus îl putea umple. Dumnezeu voia să le umple sufletele cu preaplinul iubirii Sale, în timp ce răul ce stătea ascuns aici nu căuta decât să le pângărească trupurile şi să le siluiască sufletele, răpindu-le inocenţa şi speranţa.

Când deschise uşa din dos, Kathryn o zări pe Annabelle aşezată la masa din bucătărie. Nici că se putea nimeri mai bine.

— Tocmai pe tine te căutam, Annabelle!

Când aceasta se întoarse spre ea, zâmbetul de pe faţa lui Kathryn păli.

— Dumnezeule, ce-ai păţit?

— Nimic. N-am nimic, răspunse Annabelle, tamponându-şi faţa cu o cârpă pătată de sânge.

Kathryn dădu să se apropie, dar ea îi făcu semn s-o lase în pace.

— Unu dintre muşterii a cam sărit calu', atâta tot. Totul mergea bine când, la un moment dat, nebunu' îmi croieşte un croşeu de dreapta.

Înjură încet, masându-şi maxilarul delicat, apoi îşi linse partea stângă a gurii, unde pielea începea să se învineţească în jurul buzelor umflate. În jurul ochiului stâng se contura deja un cerc vineţiu.

— De data asta m-a prins cu garda lăsată.

— De data asta? bolborosi Kathryn.

Annabelle oftă şi clătină, uluită, din cap.

— Ei, zău că eşti tare ingenuă! Pe tine nu te-a bătut niciodată bărbat-tu?

Întrebarea o luă pe Kathryn prin surprindere. Cu toate că purtase mai multe discuţii cu Annabelle, până acum nu îi vorbise de Larson.

— Nu, murmură ea, aşezându-şi sacoşa pe masă. Bărbatul meu nu m-a lovit niciodată.

— Zău? Nici când ai ars tocana sau ai uitat să-i speli boarfele? se zborşi Annabelle, cu ochii scăpărând de mânie şi de durere.

Nu multora le fusese îngăduit să-i vadă aceste simţăminte lăuntrice, Kathryn era oarecum sigură de asta.

— Nici atunci când nu i-ai făcut pe plac în aşternut?

Kathryn clătină, lăcrimând, din cap.

— Nu, nu chiar atunci. Am avut şi noi, firește, neînţelegerile noastre, dar… el nu m-a lovit niciodată.

Făcu o pauză, amintindu-şi de pasele proaste ale lui Larson, apoi continuă:

— Când era supărat, se retrăgea în el şi nu-mi adresa niciun cuvânt, uneori zile în şir. Iar eu mă întrebam ce s-o fi petrecând în sufletul lui şi aş fi dat orice să îşi deschidă

inima faţă de mine.

Regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Văzând vânătăile şi tăieturile de pe faţa lui Annabelle, ştiu că nu exista comparaţie între traiul îndurat de aceasta şi cel pe care-l duce ea alături de Larson. Pe care îl *dusese*. Inima începu să-i bată mai tare. Ba nu, nu va folosi timpul trecut. Într-o bună zi, vor fi din nou împreună. Larson se va întoarce acasă; asta îi spunea inima.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Kathryn clipi din ochi.

— Cu omu' tău, adăugă Annabelle, coborându-şi privirea spre abdomenul lui Kathryn. Ştie de copil?

Kathryn rămase cu gura căscată de uluire.

— Cum de ţi-ai dat seama?

Annabelle îi aruncă o privire amuzată.

— De-a lungul anilor am văzut multe femei care-au rămas grele. N-a fost mare scofală să-mi dau seama. Zâmbetul îi deveni melancolic. Croiala amplă a rochiilor şi a fustelor tale, vizitele dese la closet. Şi felul în care îl fereşti pe ăla mic chiar şi în clipa de faţă.

Coborând privirea, Kathryn descoperi că, într-adevăr, îşi ţinea mâna, ocrotitor, pe uşoara rotunjime pe care crezuse că o mascau perfect pliurile fustei. Zâmbi şi clătină din cap.

— Şi eu care credeam c-am reuşit să păstrez secretul!

O umbră alunecă peste chipul tumefiat al Annabellei şi Kathryn avu senzaţia că femeia era pe cale să îşi deschidă în faţa ei sufletul îndurerat. Apoi, la fel de repede, întoarse privirea.

Annabelle îşi drese glasul şi arătă spre sacoşa de pe masă.

— Ce mi-ai adus bun?

Kathryn surâse.

— Plăcintă cu mure…

— Annabelle!

Uşa se deschise şi o altă prostituată dădu, gâfâind, buzna în bucătărie. Corsajul ei de dantelă se căsca, deschis, în

partea de sus.

— Vino repede! Sadie a păţit-o rău!

Kathryn o urmă pe Annabelle la etaj şi îşi croi drum prin mulţimea de bărbaţi şi femei pe jumătate despuiate care aşteptau pe hol, până în odaia lui Sadie. Sadie zăcea nemişcată pe pat. Trupul gol îi era pe jumătate acoperit de un cearşaf. Annabelle, pământie la faţă, îngenunche lângă ea.

Kathryn se duse de cealaltă parte a patului şi, ridicând mâna fără vlagă a fetei, îi verifică pulsul.

— Trăieşte, anunţă ea, răsuflând uşurată. A auzit careva ce s-a întâmplat?

Bruneta care îşi exprimase atât de vehement nemulţumirea după prima noapte petrecută de Kathryn la bordel se rezemă de tocul uşii.

— Următorul muşteriu care avea programare la ea abia ce-a intrat şi-a găsit-o aşa. Ceva mai devreme am văzut-o vorbind cu Conahan la parter, da nu ştiu dacă au urcat împreună.

Annabelle trase cu mâna tremurândă cearşaful, acoperind trupul lui Sadie, iar Kathryn netezi în spate şuviţele lipite pe faţa delicată a fetei.

Sadie respira firav şi pe pielea ei oacheşă şi fină străluceau broboane de sudoare. De aproape, acum că Kathryn putea vedea dincolo de tuşul gros ce îi mărginea ochii migdalaţi şi de pudra ce îi colora obrajii, fata părea mult mai tânără.

— Câţi ani are?

— Treişpe, răspunse Annabelle.

Kathryn simţi că i se face rău. Cineva îi întinse o cârpă umedă. Kathryn începu să tamponeze fruntea şi obrajii lui Sadie şi apoi coborî sub bărbie. Dădu la o parte pletele negre lipite de gâtul fetei şi atunci văzu rănile. Dungile roşii ce se desluşeau de-o parte şi de alta a gâtului, întinzându-se până la ceafă. Kathryn îşi trecu uşor degetele peste şănţuleţul ce brăzda în partea dreaptă gâtul subţire al

copilei şi se cutremură.

Pe obrajii Annabellei şiroiau lacrimi tăcute. Kathryn vru să-i ia mâna într-a ei, dar Annabelle o respinse. Straturi de suferinţă, trădări şi mânie contorsionau chipul palid al prostituatei, îşi ţinea fălcile încleştate, hotărâtă să nu plângă şi, totuşi, lacrimile dărâmară zăgazul voinţei, ca şi cum n-ar mai fi existat loc în sufletul ei pentru atâta durere.

Kathryn mai văzuse cândva aceeaşi privire şi inima i se umplu subit de înţelegere.

Depravarea la care asistase în timpul scurtei sale şederi aici i se însemnase cu fierul roşu în inimă pentru totdeauna. Se întrebă cum e să creşti într-un mediu atât de violent şi cum perverteşte o astfel de experienţă sufletul unui copil impresionabil. Gândul îi zbură la arsurile lăsate de o ţigară aprinsă pe spatele lui Larson.

În ultima noapte petrecută împreună, după ce soţul ei adormise, ea îi sărutase toate cicatricele şi suferise pentru toate rănile dinlăuntrul lui pe care Larson n-o lăsa să le atingă – pentru că nu voia sau nu avea puterea s-o facă. Şi se întrebase, din nou, cum putuse supravieţui soţul ei în mediul brutal care îl înconjurase în copilărie.

Dar acum înţelegea. Larson îşi îngropase totul în suflet. Toate nevoile, toate emoţiile, orice ar fi putut servi drept o armă împotriva lui. Dintr-un instinct de supravieţuire, îndesase totul în străfundurile fiinţei. În timp ce mângâia obrazul lui Sadie, Kathryn vedea cu ochii minţii chipul lui Larson. *Of, iubitul meu, de te-aş fi înţeles mai bine, ţi-aş fi iubit şi mai mult rănile.*

Kathryn înainta pe trotuar, ţinând-o pe Annabelle de braţ cu aerul protector al unei ursoaice care îşi păzeşte puiul. În sinea ei, şi nu era deloc mândră de asta, se bucura că, la această oră a dimineţii, aproape că nu era ţipenie de om pe străzi. Cu toate că nu se mai afişase niciodată în public în compania Annabellei, ştia că lumea ar ghici cu uşurinţă ocupaţia femeii şi se întreba cum ar trata-o.

Aruncă pe furiş o privire spre însoţitoarea ei, gândindu-se

cât de greşit o judecase la început. Soarele de dimineaţă îi scălda părul de un stacojiu exagerat, scoţându-i şi mai mult în evidenţă tenul palid.

În ultima săptămână, faţa i se dezumflase considerabil şi vânătăile îi erau mascate aproape complet de pudră. Şi Sadie se refăcuse fizic, dar încă nu vorbise nimănui despre incident. Betsy îi dăduse Annabellei două zile libere să se înzdrăvenească şi apoi o pusese prompt la treabă. Văzând în acele zile libere o uşă deschisă de către Dumnezeu, Kathryn se folosise de acel prilej pentru a sădi seminţele prieteniei – şi ale credinţei.

Annabelle o vizitase în fiecare seară, intrând prin uşa din dos după închiderea galanteriei, iar Kathryn îi citise – întâi dintr-o carte aleasă de Annabelle, apoi din Biblia ei. Alese în mod intenţionat povestea prostituatei Rahav, delectându-se în sinea ei cu atenţia cu care îi sorbea Annabelle cuvintele.

Când cotiră pe o alee, Annabelle îşi întoarse privirea spre ea şi zâmbi.

— Nu erai obligată să mă însoţeşti în dimineaţa asta. Sunt obişnuită să mă descurc singură.

— Ştiu, dar am vrut să vin.

Kathryn nu îi divulgă îngrijorarea pe care o simţise adineauri şi nici nu-i mărturisi cât de recunoscătoare era să îşi ocupe mintea cu ceva. Cu orice ţinea la depărtare îngrozitoarele coşmaruri ce o bântuiau, cu o forţă crescândă. În dimineaţa aceasta se trezise cu mult înainte de revărsatul zorilor şi nu mai putuse să adoarmă. Fără îndoială că Matthew Taylor se înşela – în pofida viscolului din noaptea de Crăciun, Larson n-avea cum să se fi rătăcit. Totuşi, ceva trebuie să se fi întâmplat… Trecuseră aproape cinci luni de când plecase.

Annabelle pufni, readucând-o cu gândurile în prezent.

— Când om ajunge acolo, s-ar putea să nu mai gândeşti aşa – arătă spre trotuarul pustiu. Acu nu-i multă lume pe-afară, dar mai târziu o să fie cu totul altă…

— Annabelle, sunt bucuroasă să fiu în compania ta. Vrei

să înţelegi, odată, lucrul acesta?

Femeia încuviinţă din cap, dar ochii ei spuneau altceva.

Observându-i bărbia hotărâtă, avântată în afară, Kathryn zâmbi în sinea ei. Se simţea oarecum privilegiată că descoperise, chiar dacă doar în mică măsură, femeia rănită, fragilă şi, cu toate acestea, remarcabil de puternică din spatele aparenţelor.

Uşa din dos a prăvăliei universale era încuiată. Annabelle bătu de două ori.

Kathryn aruncă o privire spre trepte şi îşi aminti, gânditoare, seara în care venise aici împreună cu Gabe. De atunci nu-l mai văzuse pe Gabe şi se întreba pe unde o fi. Voia să-i mulţumească. Datorită lui ajunsese s-o cunoască pe Annabelle. Zâmbi, amintindu-şi prima ei reacţie când descoperise ce fel de casă era cea în care îi găsise Gabe găzduire. Nu, ceea ce simţise în momentul acela nu fusese nicidecum recunoştinţă.

În momentul acela, uşa din dos fu deschisă de o femeie cu părul cărunt, care le făcu, impacientată, semn să intre.

— Aţi întârziat. Haideţi, intraţi odată!

Femeia scrută aleea din dos şi apoi trânti uşa.

— Peste câteva minute trebuie să deschidem prăvălia pentru muşteriii obişnuiţi şi, până atunci, vreau să vă luaţi amândouă tălpăşiţa.

Căldura din ochii lui Annabelle se transformă în gheaţă.

— Bună dimineaţa şi dumitale, doamnă Hochstetler.

Doamnă Hochstetler? Kathryn o măsură din priviri pe femeia cu faţă roşie şi buzele strânse ce stătea în faţa ei. Cum putea aceasta să fie soţia acelui domn amabil care o ajutase să îşi vândă lucrurile?

— Nu-i aşa că e o zi minunată? îşi continuă Annabelle zeflemeaua. Şi, cu toate că e atât de devreme, dumneata arăţi încântător, zău aşa!

Tonul îi devenise ca de gheaţă, aidoma privirii. Kathryn o privi consternată. Cuvintele Annabellei erau dulci ca mierea şi totodată ascuţite ca nişte pumnale, iar sila afişată de

doamna Hochstetler nu făcea decât să le adâncească dulceaţa de arsenic. Aceasta era o latură a noii sale prietene pe care Kathryn nu o mai văzuse niciodată.

Doamna Hochstetler îi aruncă o căutătură plină de venin.

— Termină cu prostiile astea şi dă-mi odată comanda, mârâi ea, pocnind de două ori din degete.

— I-am dat-o deja bărbatului dumitale acu-s două zile, aşa cum ne-a fost înţelegerea. Vom pleca, n-avea grijă, dar dă-mi întâi ceea ce ţi-am cerut.

Pufnind, doamna Hochstetler dispăru printr-o uşă laterală şi peste câteva minute îşi făcu din nou apariţia cărând doi saci burduşiţi, pe care îi trânti fără pic de ceremonie la picioarele Annabellei. Domnul Hochstetler venea în urma ei, cărând pe umăr o ladă.

O aşeză pe tejghea şi slobozi un oftat.

— Ne aşteptăm să plătiţi cu banii jos. Aşa cum v-a fost înţelegerea şi cu fostul proprietar.

În timp ce Annabelle îi făcea plata, bărbatul aruncă, pe furiş, o privire spre Kathryn şi ochii i se îngustară.

— Bună ziua, domnule Hochstetler, îl salută Kathryn politicoasă, nădăjduind să destindă puţin atmosfera. Ne-am mai întâlnit, dacă vă amintiţi, atunci când am sosit în oraş.

Bărbatul se holbă la ea, înroşindu-se până-n vârful urechilor, apoi aruncă speriat o privire spre nevastă-sa, care stătea lângă el. Ochii femeii aruncau flăcări.

Kathryn se întoarse spre Annabelle. Privirea acesteia spunea, fără echivoc: „Ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla”.

După ce ieşiră din prăvălie şi auziră uşa trântindu-se în urma lor, Annabelle pufni în râs.

— Ai văzut ce figură a făcut cotoroanţa când i-ai spus lui bărbat-su că nu-i prima dată când vă întâlniţi? Ha, ha, ha!

Râdea atât de tare, că aproape scăpă lada din braţe.

— Mutra aia a făcut toţi banii, zău aşa!

— Nu văd ce ţi se pare atât de amuzant, ripostă Kathryn îmbufnată, luând-o înainte.

Obrajii îi ardeau încă de ruşine. Gârbovită sub greutatea celor doi saci pe care îi căra pe umeri, nu urcă treptele până pe trotuar, ci preferă să meargă mai departe de-a lungul drumului. Nu voia să întârzie la lucru, aşa că iuţi pasul.

— Oamenii aceia s-au purtat îngrozitor cu tine.

— Ei şi? Puţin îmi pasă. Sunt obişnuită, bravă Annabelle.

Dar lui Kathryn îi păsa. Cum putea fi lumea atât de ipocrită?

Atât de nemiloasă şi asta – cu bună ştiinţă? Cum puteau aceşti indivizi să se creadă mai presus… în momentul acela, sesiză că Annabelle încetinise pasul. Se întoarse spre ea tocmai când aceasta aşeza jos lada.

— S-a întâmplat ceva?

Femeia o privi în ochi.

— Ceea ce te-a supărat nu e atât felul în care s-au purtat cu mine, cât lipsa de respect pe care ţi-au arătat-o ţie… nu-i aşa?

Cuvintele ei fură ca o lovitură. Kathryn dădu să răspundă, dar apoi şovăi, surprinsă şi totodată ruşinată să descopere că exista un sâmbure de adevăr în observaţia făcută de Annabelle. Îşi întoarse privirea şi abia în momentul acela observă cum se holbau la ele cei câţiva trecători prezenţi pe străzi la acea oră a dimineţii, care se abăteau din drum doar ca să nu treacă pe lângă ele.

— Te rog să mă ierţi, Annabelle. Da, în parte, ai dreptate, dar să ştii că mă doare cu adevărat când mă gândesc că lumea se poartă aşa cu tine.

Şi, în mod neîndoielnic, la fel de nemiloşi s-ar arăta oamenii şi faţă de odrasla unei prostituate.

— Dumnezeu nu te priveşte aşa cum te privesc oamenii. El ne vede pe toţi aşa cum suntem cu adevărat şi în fiecare dintre noi vede ceea ce *am putea* să devenim, prin harul Său.

— Dar şi tu m-ai privit la fel ca toţi ceilalţi atunci când ai aflat că sunt o…

Rosti acelaşi cuvânt pe care îl folosea şi Larson atunci când vorbea de maică-sa.

— Ori n-am dreptate?

Kathryn privi în ochii albaştri ai Annabellei şi adevărul profund ce se citea în ei îi străpunse inima ca un pumnal. *Of, Doamne, mi-e atât de ruşine de slăbiciunea mea. Ce răspuns să-i dau?*

Dar ştia deja cum trebuia să-i răspundă. Spunând adevărul.

După o clipă, dădu încet din cap.

— Ba da, zise ea abia şoptit. Te rog să mă ierţi, Annabelle, exact aşa te-am privit şi eu, până când Dumnezeu nu mi-a deschis ochii.

Annabelle schiţă un surâs.

— Eşti sinceră şi asta spune multe. Zâmbetul i se lăţi pe toată faţa. Îmi place de tine, Kathryn Jennings.

Kathryn râse surprinsă, îşi lepădă sacii de pe umeri şi o strânse în braţe. Sămânţa prieteniei, cât de măruntă era ea, încolţise.

Dimineaţa următoare, grăbindu-se să-şi termine treaba la galanterie ca să poată ajunge la timp la locanda lui Myrtle, Kathryn aruncă o privire spre ceas. Îi mai rămânea de făcut o singură ajustare, iar muşteriul aştepta deja în odaia din spate. Se opri o clipă în dreptul uşii să-şi tragă sufletul, când un junghi îi săgetă abdomenul.

În căutarea unui punct de sprijin, îşi încleştă degetele pe tocul uşii. Annabelle o prevenise că în curând avea să simtă pruncul mişcând, dar durerea ascuţită care o străbătea acum nu semăna nici pe departe cu mişcarea uşoară ca un fâlfâit de aripioare de care vorbise prietena sa. Din fericire, junghiurile încetară repede şi Kathryn se linişti.

Trăgând aer în piept, deschise uşa şi păşi înăuntru. În momentul în care dădu cu ochii de Donlyn MacGregor, simţi că i se usucă gâtlejul.

— Doamnă Jennings, ce surpriză plăcută! exclamă bărbatul, traversând încăperea şi oprindu-se în faţa ei.

Îi luă mâna şi i-o sărută uşor.

— Am auzit că te-ai mutat la oraş. Deşi, permite-mi să îţi spun că am fost bulversat să aflu de împrejurările în care ai fost nevoită s-o faci. Regret că ţi-ai pierdut cireada şi că eşti pe cale să îţi pierzi şi *ranch-ul.*

Îşi încreţi fruntea oacheşă, apoi adăugă:

— Cu permisiunea dumitale, aş fi încântat să…

Kathryn auzise destul.

— Vă mulţumesc, domnule MacGregor, îi tăie ea vorba, dar ferma este încă a mea. În momentul de faţă sunt în…

Amintindu-şi de spusele lui Matthew Taylor cum că MacGregor cumpărase toate terenurile din jurul fermei lui, Kathryn se opri brusc.

— Încerc să rezolv lucrurile.

Ceva ce aducea vag a compasiune licări în ochii lui cenuşii, ce se asortau perfect cu materialul vestei şi al pantalonilor eleganţi cu care era îmbrăcat.

— În acest caz, te rog să mă scuzi, doamnă Jennings, m-a luat gura pe dinainte. Aveam impresia că ai vândut tot ce ţinea de afacerea dumitale.

Kathryn îi arătă unde să stea şi îşi scoase din şorţ perniţa cu ace. Ochind acele din mâna ei, MacGregor mimă îngrijorarea, în mod obişnuit, Kathryn ar fi zâmbit, dar nu şi în împrejurările de faţă.

— Am vândut tot ce ţinea de *ranch,* domnule MacGregor, dar am de gând să păstrez pământul şi casa. Iar acum, vă rog să vă întoarceţi într-o parte.

Studiind vesta, Kathryn descoperi repede greşeala, des întâlnită, de altfel, pe care o făcuse croitorul. Acesta pur şi simplu nu făcuse pensele îndeajuns de adânci pentru mijlocul zvelt al lui Donlyn MacGregor şi astfel atât sacoul, cât şi pantalonii, erau prea largi în talie.

Fiind atât de aproape de el, Kathryn fu izbită de mirosul puternic al apei de colonie.

— Vă rog să vă încheiaţi vesta.

— La ordinele dumneavoastră, milady, se maimuţări

MacGregor, rostind dinadins cuvintele cu un pronunţat accent irlandez.

— Şi acum vă rog să vă întindeţi braţele, continuă Kathryn, fără să-l bage în seamă, scoţând câteva ace din perniţă şi prinzându-le între dinţi, după care strânse în mâini surplusul de material din ambele părţi ale hainei. Aşa e mai bine?

— E absolut... perfect, spuse MacGregor cu subînţeles şi, fără să se uite la el, Kathryn ştiu că o străpunge cu privirea.

Cu toate că Matthew Taylor nu pomenise nimic în această privinţă, Kathryn se trezi întrebându-se dacă MacGregor n-o fi cumva însurat. Nu că asta ar fi constituit o opreliţte serioasă în cazul unui bărbat de teapa lui.

Într-o toană de moment, hotărî să-l tragă de limbă.

— Şi acum lăsaţi braţele puţin mai jos, şuieră ea printre acele pe care le ţinea între dinţi.

După întâlnirile pe care le avuseseră până acum, ştia că MacGregor purta costume cambrate.

— Înainte de a aduce ajustările finale poate că aţi dori să cereţi şi părerea soţiei.

Din fericire, cuvintele sunară mai firesc decât se simţise ea rostindu-le.

Cum MacGregor nu răspunse imediat, Kathryn fixă ultimul ac şi apoi se ridică. Expresia de pe chipul lui o făcu să îngheţe. Făcu, speriată, un pas înapoi.

Bărbatul îi aruncă o căutătură sfredelitoare şi apoi îşi întoarse privirea. Kathryn avu impresia clară că păşise, fără să vrea, pe un teritoriu interzis. După felul nervos în care se juca bărbatul cu mâneca sacoului şi îi evita cu tot dinadinsul privirea, ai fi zis că se simţea stânjenit. Dar nu, unui drac împieliţat precum MacGregor nu-i stătea în fire să se arate stingherit.

MacGregor se întoarse cu faţa spre oglindă şi, trăgând uşor de mâneci, îşi manifestă mulţumirea.

— Sunt sigur că va arăta minunat. Mulţumirile mele, doamnă Jennings, spuse el accentuându-i în mod subtil

numele.

Kathryn avu senzaţia clară că tocmai fusese pusă la punct.

Marcă în grabă pensele cu un rând de ace întâi la sacou şi apoi la pantaloni.

— Costumul va fi gata pe săptămâna viitoare, spuse ea, după care ieşi, lăsându-l să se schimbe.

Îşi puse ustensilele la loc şi era deja la jumătatea drumului spre ospătăria lui Myrtle când simţi o atingere pe braţ.

— Doamnă Jennings.

Când întoarse capul şi îl văzu, Kathryn iuţi pasul.

— Te rog… acordă-mi doar câteva minute, stărui MacGregor, mergând alături de ea.

— Întârzii la muncă, domnule MacGregor.

— Credeam că abia ai plecat de la lucru.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

De astă dată, bărbatul zâmbi şi în ochi îi apăru o sclipire veselă. Era clar că sentimentele neplăcute, oricare ar fi fost ele, pe care le încercase cu doar câteva clipe în urmă se risipiseră cu desăvârşire. Auzindu-l cum râde gâlgâit în spatele ei, Kathryn grăbi iar pasul.

— Ascultă-mă o clipă… te rog, doamnă Jennings. Vreau doar să te întreb ceva. Sau, mai bine zis, să îţi fac o propunere. Nu, nu este genul de propunere la care te gândeşti, se grăbi el să adauge. Vreau să te ajut să îţi păstrezi *ranch*-ul.

Kathryn încetini pasul, ridicând în schimb garda.

— Vreţi să mă ajutaţi să păstrez ferma?

— Da şi nu. Sunt un om de afaceri, doamnă Jennings, nu un filantrop. Doresc, fireşte, să obţin ceva în schimbul investiţiei mele.

Kathryn se opri şi îi aruncă o privire nimicitoare. Ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta.

MacGregor zâmbi şi scuturâ din cap.

— Nu la asta mă refer, frumoaso. Deşi, la o adică, m-aş

lăsa convins cu uşurinţă.

Acest bărbat avea, ce-i drept, un farmec al lui, gândi Kathryn. Dar farmecul acesta n-o ispitea defel şi nici nu îi inspira încredere.

— La revedere, domnule MacGregor.

— Nici măcar nu vrei să auzi în ce constă propunerea mea? strigă acesta în urma ei.

Deşi conştientă că o urmăreşte cu privirea, Kathryn nu se opri din mers. Când intră în ospătărie, clinchetul clopoţelului sună dulce, a victorie. Îşi agăţă haina în cuier, apoi se apropie de marginea ferestrei ce dădea spre stradă. MacGregor stătea şi acum nemişcat acolo unde îl lăsase. Cu gândurile aiurea, mângâie pruncul pe care îl purta sub inimă.

Tot ceea ce ştia despre acest bărbat o îndemna să nu se încreadă în el. Dar biata de ea îşi dorea cu atâta disperare să păstreze *ranch*-ul – ultimul lucru care mai rămăsese din viaţa pe care o trăise alături de Larson, moştenirea hărăzită odorului lor – încât preţ de o clipă aproape că-i veni să-l întrebe în ce anume consta propunerea lui.

În seara aceea, când Kathryn vârî cheia în uşa din spatele galanteriei, cineva o atinse din spate, făcând-o să tresară.

În acea clipă plină de speranţă, cât îi luă să se răsucească, îşi imagină că în spatele ei se afla Larson şi un noian de gânduri i se învălmăşiră în minte. De ce nu-i trecuse prin cap să îi lase un bileţel la *ranch?* Probabil că o căuta de zile întregi. Bine, dar cum se gândise s-o caute taman aici? apoi îşi imagină cum îi va spune că vor avea, în sfârşit, un cap…

Când, în lumina slabă a semilunii, recunoscu silueta, firicelul de speranţă i se stinse în piept.

— Betsy m-a trimis să mai cumpăr nişte whisky şi, cu prilejul ăsta, m-am gândit să dau o raită pe-aici să văd dacă ai ajuns acasă. N-ai nimic bun pentru mine?

Annabelle ridică o sprânceană, ochind sacoşa de pânză din mâna lui Kathryn. Kathryn i-o întinse. Annabelle duse

sacoşa la nări şi inspiră cu nesaţ.

— Mmm… budincă de pâine?

O urmă pe Kathryn înăuntru şi, rezemându-se de o ladă, rupse o bucăţică din budincă.

— Puţin mai devreme, când am trecut prima oară pe-aici, am văzut un bărbat care a bătut de câteva ori la uşă. Dar el nu m-a zărit pe mine. N-am vrut să creadă că suntem *cunoştinţe* ca să nu-şi facă omu' vreo impresie greşită, spuse Annabelle, zâmbindu-i cu o nedisimulată sinceritate. Era chipeş bre, zău aşa, adăugă ea, scoţând ultima bucăţică de budincă şi lingându-se pe buze.

Kathryn îşi întoarse, cu sufletul îndoit, privirea spre uşă. Să fi fost Larson?

— Nu l-ai recunoscut?

Annabelle clătină din cap.

— Nu, că sigur l-aş fi ţinut minte pe unu ca el. E un bărbat înalt, cu păr castaniu lung până la umeri, şi are aşa, un aer Annabelle luă încă o înghiţitură şi căzu pe gânduri, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit – un aer plin de siguranţă. Nu că ar fi părut om rău. Nu, doar sigur pe el. De parcă ar şti el ceva de care restu' lumii n-are habar.

O bătaie în uşă le făcu pe amândouă să tresară. Kathryn râse uşor forţat când văzu privirea comică pe care i-o aruncă
Annabelle – aceasta nădăjduia în mod vădit să fie vorba de bărbatul în cauză – şi, cu mâinile tremurânde, se duse să deschidă.

În dreptul uşii stătea, falnic, Matthew Taylor, cu pălăria în mână. Avea o expresie gravă şi ochii îi erau plini de mâhnire.

— Doamnă Jennings, începu el cu un surâs forţat, am trecut pe-aici şi ceva mai devreme, da pesemne că nu eraţi încă acasă.

Vorbea neobişnuit de încet, fapt care o intrigă numaidecât pe Kathryn.

— Abia ce m-am întors acum câteva minute. Te simţi

bine, domnule Taylor?

— Da, doamnă, sunt bine. Doar că…

Privi dincolo de ea şi adăugă:

— Aş putea să intru?

Kathryn încuviinţă din cap şi deschise uşa larg.

— Desigur.

Cu coada ochiului, văzu că Annabelle dă să plece.

— Te rog să rămâi, Annabelle. Domnule Taylor, adăugă ea, arătând spre Annabelle.

Era recunoscătoare că prietena ei era acolo şi totodată nesigură de reacţia pe care o va avea Matthew. Taylor era un om respectabil, cu frică de Dumnezeu, pe când Annabelle era… ei bine, Annabelle era Annabelle. Şi acum era îmbrăcată în „ţinută de lucru", cum îi spunea ea. Vestimentaţia, boiala din obraji şi rujul aprins de pe buze arătau, fără echivoc, că era o femeie de moravuri uşoare.

— Aceasta este domnişoara Annabelle Grayson, o *prietenă* de-a mea, continuă Kathryn, accentuând în mod voit cuvântul, în speranţa că Matthew îi va urma exemplul şi o va trata pe Annabelle cu respect. Annabelle, ţi-l prezint pe domnul Matthew Taylor. Domnul Taylor a fost vechil la ferma soţului meu. La ferma *noastră.*

— Încântată de cunoştinţă, domnule Taylor.

Neauzind niciun răspuns, Kathryn îşi întoarse privirea spre Matthew. Acesta o măsură repede pe Annabelle din cap până în picioare – nu într-un mod licenţios, ci căutând doar a înţelege ce căuta această femeie în compania lui Kathryn – şi negura din ochii lui se transformă întâi în mirare şi-apoi în stupefacţie propriuzisă. Treptat, prin ceaţa din mintea lui răzbi încă un sentiment. Îşi întoarse privirea spre Kathryn şi aceasta recunoscu jignirea ce i se citea în ochi. Şi ea simţise că îi este sfidată demnitatea atunci când realizase pentru prima oară cum îşi câştiga Annabelle traiul. Întorcându-şi atenţia spre prietena ei şi observând cu durere în suflet cum zâmbetul de pe faţa Annabellei începe să pălească, Kathryn se strădui din răsputeri să spună ceva,

dar rămase absorbită de reacţia lui Matthew şi de tăcerea grea ce se lăsase în încăpere.

Într-un târziu, Matthew îşi reveni îndeajuns cât să încline scurt din cap şi să murmure:

— Domnişoară Grayson… mă bucur să…

Strânse şovăielnic din buze, parcă incapabil să scoată cuvintele pe gură.

— Mă bucur să văd că ai găsit o prietenă atât de bună în persoana doamnei Jennings.

Răspunsul fusese unul cinstit, dar dureros de rece, se gândi Kathryn. Dar putea ea, oare, să-l condamne pentru asta? în fond şi la urma urmei, Annabelle nu era genul de femeie cu care Matthew ar fi avut de-a face în mod obişnuit. Şi dacă ar fi fost, îşi duse Kathryn gândul mai departe, uitându-se când la unul, când la celălalt, Matthew ar fi scăzut, fără doar şi poate, în ochii ei. Neputând să-i condamne reacţia, Kathryn aşteptă ca ochii Annabellei să devină de gheaţă, aşa cum se întâmplase ieri la prăvălia universală sau ca prietena ei să-l pună la punct pe Matthew printr-o replică tăioasă. Chiar şi numai gândul acesta făcea să-i ardă urechile de ruşine.

Dar Annabelle nu scoase niciun cuvânt. Într-o tăcere chinuitoare, aceasta scrută deschis chipul lui Matthew preţ de o clipă, apoi îşi coborî încet privirea în pământ.

Împărtăşind suferinţa prietenei sale, Kathryn încercă din nou să găsească o cale de a destinde atmosfera.

Matthew îşi plecă un moment privirea, apoi se întoarse iar cu faţa spre ea.

— Doamnă Jennings, regret că eu trebuie să fiu cel ce vă aduce această veste…

Gravitatea tonului său împrăştie imediat gândurile ce începeau să se formeze în mintea lui Kathryn.

— Tocmai am stat de vorbă cu oamenii şerifului.

Taylor oftă din rărunchi.

— În după-masa asta au găsit un cadavru.

Kathryn simţi cum firicelul de speranţă ancorat undeva în

străfundurile sufletului ei… se rupe. Îşi încrucişă strâns braţele în jurul taliei şi simţi pe umăr mâna Annabellei.

Ochii lui Taylor se umplură de lacrimi.

— Ei zic că este soţul dumneavoastră.

În dimineaţa următoare, o mulţime de oameni aşteptau adunaţi în faţa clădirii cu pereţi de lemn şi tencuiala scorojită în care se afla biroul de pompe funebre din Willow Springs. Sub cerul înnorat de sfârşit de mai vâjâiau, amestecate cu stropii burniţei, fel de fel de speculaţii şoptite. Tremurând, Kathryn cercetă chipurile necunoscute din jurul ei. Majoritatea se zgâiau la ea cu ochi de vultur, în aşteptare. Erau pesemne mânaţi cu toţii doar de o curiozitate morbidă, îşi spuse Kathryn.

Au găsit leşul unui bărbat într-o ravenă, la câteva mile de oraş.

Atât îi spusese Matthew Taylor în ajun. Şi totuşi, Kathryn bănuia că acesta ştia mai multe. Îşi aţinti privirea spre uşa după care dispăruse Taylor în urmă cu o jumătate de ceas şi teama de necunoscut îi puse un nod în stomac. Dacă trupul neînsufleţit aflat de cealaltă parte a uşii era al lui Larson, atunci pierduse într-adevăr totul.

Ar fi vrut ca Annabelle s-o însoţească, dar Matthew Taylor se opusese categoric. Văzuse atunci durerea respingerii în ochii prietenei sale, dar în locul unei replici tăioase, aceasta n-a făcut decât s-o strângă puternic în braţe, fără a mai arunca măcar o privire în direcţia lui Taylor.

Îşi strânse haina în jurul corpului şi îşi încrucişă braţele peste mijloc. *Doamne, dă să fie o greşeală. Să nu fie el.*

Cu coada ochiului îl zări pe Gabe stând la marginea mulţimii. Privirile li se întâlniră şi el îi zâmbi cu blândeţe, apoi îşi croi drum printre pâlcurile de gură-cască, atent să nu lovească pe nimeni, şi se opri în dreptul ei.

Kathryn îşi ridică privirea spre chipul lui. Nu-l mai văzuse de zile întregi şi era dornică să-i vorbească. Dar nu putu scoate nici măcar un cuvânt. Ochii bărbatului erau plini de o compasiune profundă de care, dată fiind candoarea lui

copilărească, nu l-ar fi crezut în stare. Fără să spună un cuvânt, acesta îşi petrecu frăţeşte braţul peste umerii ei şi, involuntar, Kathryn se rezemă, recunoscătoare, de trupul lui robust. Oare ce suferinţe o fi îndurat acest suflet blajin de era capabil să aducă, printr-o simplă atingere, atâta pace?

— Doamnă Jennings?

Kathryn îşi ridică privirea şi îl văzu pe Matthew Taylor îndreptându-se spre ea. Oamenii se dădeau la o parte, făcându-i loc să treacă. Când îi căzură ochii pe obiectul din mâinile lui, Kathryn icni.

Haina lui Larson. Cea pe care i-o cumpărase la Boston ca dar de Crăciun – primul Crăciun pe care îl petrecuseră împreună. Pielea argăsită era mânjită de pete închise la culoare.

Mâna i se întinse s-o atingă, dar o altă parte din ea încerca s-o oprească. Poate că dacă nu va atinge haina, totul va rămâne doar un vis urât. Şi Larson ar fi încă în viaţă. Pielea era rece, ţeapănă şi udă. Kathryn se prăbuşi în genunchi.

Taylor îngenunche lângă ea în noroi.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Kathryn luă haina din mâna lui şi, agăţându-se înnebunită de ultimul firicel de speranţă, o desfăcu şi cercetă căptuşeala. Privirea i se înceţoşă când îşi trecu degetele peste iniţialele LRJ şi apoi peste însemnul unic al cirezii lor, pe care le brodase cu mâna ei în interiorul hainei.

— Vreau să-l văd.

Matthew clătină din cap.

— Ba nu. Trebuie să înţelegeţi că trupul e... Bărbatul dumneavoastră e mort de luni de zile.

O ajută pe Kathryn să se ridice şi femeia porni spre clădire.

— Kathryn, te rog, murmură Matthew, atingându-i braţul. Nu face asta. El nu mai e aşa cum ţi-l aminteşti dumneata.

Kathryn încremeni când îl auzi spunându-i pe numele

mic, apoi ridică hotărâtă privirea.

Înţelegând că rugăminţile nu o vor face să se răzgândească, Matthew făcu o grimasă.

— Trupul i-a fost devastat. Întâi de gerul iernii, apoi de dezgheţ... Şi de lighioanele sălbatice, adăugă el în şoaptă.

La gândul că trupul lui Larson – trupul de care obişnuia să se lipească şi pe care îl îmbrăţişa cu atâta ardoare – fusese pângărit într-un mod atât de oribil, Kathryn închise, îngrozită, ochii.

— Orişicum, domnule Taylor, spuse ea încet, ca s-o audă numai el, este trupul soţului meu şi vreau să îl mai văd încă o dată înainte de a-l îngropa.

După o tăcere îndelungată, fermitatea lui începu să se risipească. Înainte de a o conduce înăuntru, îi întinse o batistă. Kathryn înţelese motivul de îndată ce intră.

Duse batista la nas şi se holbă năucită la cadavrul de pe masă, refuzând parcă să creadă că acela putea fi Larson. Plimbându-şi privirea peste îmbrăcămintea ruptă şi carnea sfârtecată şi putrezită, simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Zări pe masă cizmele lui Larson. Haina i-o ţinea şi acum în braţe.

— Doamnă Jennings, se auzi încet lângă ea un glas bărbătesc.

Întorcându-se, Kathryn dădu cu ochii de un domn cu părul cărunt, pe care nici măcar nu-l observase până atunci. Era, pesemne, antreprenorul de pompe funebre.

— Condoleanţe, stimată doamnă, spuse acesta, întinzându-i o legăturică. Aceste documente au fost găsite lângă trupul soţului dumneavoastră. De pe-acum sunt aproape indescifrabile, dar am socotit că s-ar putea să le doriţi orişicum. Şi mai e ceva. În buzunarul hainei am găsit asta, adăugă el, întinzându-i o cutiuţă metalică rudimentară.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Kathryn luă cutia şi îi înălţă capacul. Când citi inscripţia din interior, ochii i se umplură

de lacrimi. Nu nădăjduia să mai funcţioneze, dar întoarse totuşi cheiţa din lateral. Când auzi acordurile metalice ale cântecelului de Crăciun, buzele începură să-i tremure. *Larson, ţi-ai amintit totuşi…*

Matthew se apropie de ea, şovăi preţ de o clipă, apoi îşi aşează mâna pe braţul ei.

— Îmi pare sincer rău, Kathryn. Bărbatul dumitale a fost un om de ispravă. A nins mult în ziua de Crăciun. Oricine s-ar fi rătăcit pe un viscol atât de năprasnic.

Kathryn încuviinţă, absentă, din cap. Dar cum să fi murit, când ea îl simţea încă alături? îl simţea în ea.

Domnul cu păr cărunt se întoarse spre ei, atrăgându-i atenţia, şi arătă spre masă.

— Dar bărbatul acesta n-a murit nicidecum din cauza vremii rele. Sau, mai bine zis, nu doar intemperiile i-au adus sfârşitul.

Bărbatul privi spre Matthew şi apoi înapoi la Kathryn.

— Îmi… îmi pare rău, stimată doamnă. Credeam că vi s-a spus deja. Înainte de a muri, soţul dumneavoastră a fost împuşcat în piept. Fără îndoială că a murit repede, dacă asta vă mângâie cu ceva.

Kathryn holbă ochii.

— Bine, dar nu înţeleg…

Expresia de pe chipul antreprenorului îi dădea clar de înţeles că nici el nu era în posesia răspunsurilor. Şi chiar dacă ar fi fost, asta tot nu l-ar fi adus înapoi pe soţul ei.

Aruncă iar o privire spre trupul lui Larson şi apoi spre mâna lui stângă. De ce n-o lăsase să-i cumpere o verighetă? Nu era prima dată când îşi punea această întrebare. Privi verigheta simplă din aur care îi împodobea inelarul mâinii stângi. Ce importanţă mai avea ea într-un astfel de moment?

După cum o avertizase Matthew Taylor, trupul lui Larson nu era nici pe departe aşa cum şi-l aducea ea aminte. Şi nici aşa cum îşi dorea să fie. Ar fi dat orice să-şi poată şterge din minte această imagine dureroasă, dar adevărul

îşi înfigea tot mai adânc ghearele în inima ei. Pierduse totul. Se răsuci şi dădu să plece.

În momentul acela, simţi în pântec o mişcare uşoară, ca un fâlfâit de aripioare, şi ştiu că se înşelase. Nu, nu pierduse. Chiar totul.

Larson ocoli Willow Springs şi urcă mai departe, spre trecătoarea din munţi. Încă mai nădăjduia că soţia lui reuşise să păstreze *ranch-ul.* Şi, chiar dacă Harold Kohiman i-ar fi făcut o somaţie de plată, în baza contractului, Kathryn tot ar fi fost îndreptăţită să rămână în căminul lor până ce banca va trece la executarea silită. Strunindu-şi cu blândeţe calul bătrân, Larson ocoli un afloriment şi începu coborâşul pe bine cunoscuta cărare ce ducea spre casă.

Înainte, nici măcar nu s-ar fi uitat la o asemenea mârţoagă.

O cumpărase cu banii pe care îi găsise ascunşi în raniţă după câteva zile de călătorie şi, în urma târgului, mai rămăsese şi cu câţiva gologani în buzunar. Mângâie cu mâna înmănuşată coama lipsită de strălucire a bătrânei iepe, recunoscător pentru fiecare milă pe care nu trebuia să o străbată pe jos, iar apoi mulţumi din nou cerului că îi scosese în cale doi oameni minunaţi precum Isaiah şi Abby.

Îşi scoase cu grijă mănuşile din piele şi îşi privi mâinile diforme. Când îşi îndoi uşor degetele, senzaţia neplăcută care îi săgetă braţul îl făcu să tresară. Rănile ce îi acopereau mâna şi aproape jumătate din corp se vindecaseră aproape complet, dar în acele locuri pielea era întinsă până la refuz. Chiar dacă de astă dată îi refuzase morţii victoria, o părticică din el murise, fără doar şi poate, în încleştare.

Groaza îl năpădi ca un val rece. Cum va reacţiona Kathryn când îl va vedea în halul ăsta? îşi trase mănuşile la loc.

Abia aştepta s-o revadă, s-o ţină iar în braţe. Emoţia întoarcerii acasă se împletea însă cu o presimţire neagră ce nu lăsa loc niciunui sentiment festiv. Îndreptându-se în şa,

pironi cu privirea cărarea şerpuită de pământ şi pietriş ce se întindea în faţa lui, la care visase, atât în somn, cât şi cu ochii deschişi, de cinci luni încoace.

Îşi imaginase de mii de ori această clipă şi, ca de fiecare dată, îl străbătu un fior.

Poate că, dac-ar fi fost un soţ mai bun, mai înstărit sau mai tandru, acum s-ar fi simţit altfel. Dar neajunsurile căsniciei lor erau de netăgăduit, aidoma cicatricelor ce îi brăzdau corpul. Iar vina îi revenea în mare parte lui – pe parcursul ultimelor cinci luni, Dumnezeu îi dăltuise acest adevăr în inimă.

După ore întregi de călărit, inima începu să îi bată mai năvalnic când coti şi bine cunoscuta privelişte îi răsări în faţa ochilor. Peisajul din jurul căsuţei lor din bârne, cuibărite între pâlcuri de sălcii şi plopi tremurători proaspăt înfrunziţi, la umbra acestor munţi neîmblânziţi ce aveau să fie mereu căminul lui, îi tăia şi acum respiraţia.

I se puse un nod în stomac când scrută gospodăria tăcută, încă nu văzuse nici urmă de cireadă. Probabil că vitele fuseseră duse deja la păşunat dincolo de defileu, spre poalele muntelui. Se încruntă când trecu pe lângă grădina părăginită. În mod normal, până acum Kathryn ar fi avut grijă ca pământul să fie desţelenit şi gata de însămânţare. Pesemne că treburile *ranch-ului* îi ocupau tot timpul. Faptul că o lăsase să se lupte singură cu toate acestea îi implântă şi mai adânc în suflet pumnalul vinovăţiei.

Începu să i se contureze în minte o posibilă explicaţie pentru actuala stare a lucrurilor. Încercă să înlăture gândul, dar apăsarea pe care o simţea în piept era de netăgăduit. Poate că Matthew Taylor şi restul angajaţilor nu fuseseră în stare s-o scoată la capăt în lipsa lui… Dacă pierduseră pământul pentru care trudise el atâta amar de vreme? Totuşi, Taylor era un vechil priceput, încercă el să se îmbărbăteze. Taylor era un om muncitor şi cinstit. Era sigur că acesta ar fi făcut tot ce îi stătea în putere ca s-o ajute pe Kathryn. Da, Taylor era un om în care se putea încrede.

În timp ce se apropia călare, o adiere venită dinspre culmile muntelui alunecă printre crengile de deasupra lui, făcând frunzişul să foşnească. Uşa casei se deschise cu un scârţâit. Larson ridică fulgerător privirea şi un val de adrenalină îl furnică din cap până-n picioare.

— Kathryn?

Deşi ceaiul lui Abby făcuse minuni, vocea lui amintea şi acum de o cutiuţă muzicală cu mecanismul hodorogit şi ars. Comparaţia îl duse cu gândul la ceva ce se petrecuse parcă într-o altă viaţă. Totuşi, rezistă ispitei de a se cufunda în amintiri.

Descălecă şi privi în spate, spre grajd. În jur domnea o linişte nefirească, de mormânt.

Avu nevoie de un minut ca să-şi recapete echilibrul şi să-şi dezmorţească picioarele. Piciorul drept îl durea şi se simţi ispitit să întindă mâna după toiagul pe care îl legase de şa, dar reuşi să reziste tentaţiei. Nu voia să se arate în faţa lui Kathryn ca un schilod. Porni greoi, luptându-se la fiecare pas cu umilinţa ce ameninţa să-l covârşească. Oare se va mai putea privi vreodată fără să se înfioare de silă? Şi principala întrebare era: Kathryn va putea?

Se opri şi închise ochii, dorindu-şi cu ardoare să poată înălţa o rugă simplă şi grăitoare precum cele pe care le rostea Isaiah. Dar vulnerabilitatea îi potopi inima, ştergându-i toate rugăminţile în afară de una.

Dă, Doamne, să mă mai vrea.

Porni mai departe spre casă, plimbându-şi privirea în sus, spre hornul mohorât, fără fum. O ceaţă uşoară cădea printre ramurile falnicului molid de Colorado pe care îl plantase în prima primăvară pe care o petrecuseră aici. Amintirea acelei zile îi dădu curaj, îşi îndesă căciula împletită pe cap şi îşi ridică gulerul hainei până la bărbia acoperită cu câteva firişoare de barbă – în parte pentru a-şi feri pielea încă sensibilă de pe gât de frig şi de umezeală, dar mai ales pentru a atenua şocul pe care îl va avea Kathryn la revederea lui.

Împinse uşor uşa şi intră în casă.

— Kathryn?

Îşi roti ochii prin încăpere. Odaia era pustie, iar duşumeaua de scânduri – acoperită de un strat gros de praf. Dintr-un colţ se auzi un chiţăit. Uşa camerei de dormit era închisă. Larson traversă odaia şi apăsă clanţa smucit. În afară de patul lor conjugal, dormitorul era gol. I se perindară în minte crâmpeie din acea ultimă noapte de dragoste. Nedumerit şi îngrijorat, simţi că i se pune un nod în stomac.

Se duse să o caute în grajd, strigând-o, dar singurul răspuns pe care îl primi fu vâjâitul vântului printre copaci. Gâfâind, dar hotărât să nu dea atenţie durerii, Larson se săltă din nou în şa.

Mai târziu în după-masa aceea, istovit de galopul cu care corpul său slăbit nu era nici pe departe obişnuit, Larson îşi mână calul spre grajdurile cu chirie din Willow Springs. Dacă exista cineva care să-i poată spune ce se întâmplase cu Kathryn, acela era, fără doar şi poate, Jake Sampson. Lucra cu el de ani de zile şi ştia că Jake cunoştea tot ce se petrecea în oraş, fie că îl privea ori ba.

Uşa era deschisă, aşa că Larson intră. Lângă vatra aprinsă, aplecat deasupra unei nicovale, Sampson bătea cu ciocanul oţelul incandescent. Larson se opri şi îi urmări, fascinat, ritmul corpului, felul în care i se încordau muşchii antebraţului când cobora barosul cu o iscusinţă de meşter. Ce lucru minunat e să ai un corp sănătos şi nebetejit – îşi dădea seama de asta abia acum când era prea târziu.

Făcu un pas în faţă.

— Jake?

Bărbatul nu întoarse capul, aşa că Larson făcu încă un pas şi îi strigă iar numele, făcându-i de astă dată semn cu mâna.

Jake îşi înălţă uşor privirea şi salută scurt din cap.

— Staţi să isprăvesc treaba asta şi vă stau la dispoziţie.

— Jake?…

Jake îşi înălţă din nou capul şi, cu barosul în mână, păşi în afara vălului de fum, în lumină.

— Vreţi să vă lăsaţi calul la grajduri câtă vreme rămâneţi în oraş? Tariful e de 50 de cenţi pe...

Ochii lui Jake căzură pe faţa lui Larson şi zâmbetul îi păli. Îşi întoarse repede faţa, dar era prea târziu. Larson îi văzuse deja grimasa, iar repulsia ce se citea în ochii lui Jake îi provocă o durere insuportabilă. Zguduit, Larson coborî ochii şi se retrase în umbră, încercând din răsputeri să-şi ascundă suferinţa. Jake nici măcar nu-l recunoscuse. Cum se putea una ca asta? Era chiar atât de schimbat? Următorul gând îi arse inima ca un fier înroşit. Dacă Jake îl privea în felul acesta, cum va putea Kathryn să se uite la el? Totuşi, era cu neputinţă să nu mai fi rămas măcar ceva din vechea sa înfăţişare care să aprindă o scânteie în memoria lui Jake. O parte din el ar fi vrut să se răsucească pe călcâie şi să plece, dar gândul că trebuie s-o găsească pe Kathryn îl opri.

Făcând apel la fărâma de mândrie care îi mai rămăsese, Larson făcu un pas în faţă şi îl privi pe Sampson drept în ochi.

Jake îşi şterse mâinile cu o cârpă murdară, dar rămase cu privirea aţintită în pământ, evitând în mod vădit să se mai uite la el.

— De ce anume aveţi trebuinţă, domnule? Dacă-mi stă în putere, am să vă ajut bucuros.

Larson nu răspunse. În schimb, îl imploră fără cuvinte pe vechiul său prieten să-l privească. Să-l recunoască.

Când Jake îşi ridică iar privirea, ochii îi erau plini de stupefacţie şi de milă.

Dar Larson nu milă căuta, ci un semn că fusese recunoscut. De fapt, ar fi vrut să vadă orice în privirea aceea în afară de acel dezgust voalat. Se văzu pentru prima dată prin alţi ochi decât cei ai lui Isaiah şi-ai lui Abby şi realitatea îl făcu să se cutremure.

Dacă ar fi avut de ales, firește că ar fi preferat chipul

arătos şi constituţia puternică pe care le avusese odinioară, nu masca asta hidoasă şi mersul şchiopătat de acum. Cum de îşi închipuise că soţia lui va putea privi dincolo de această înfăţişare oribilă? Kathryn îşi dorise mereu mai multe de la el, să afle mai multe despre ceea ce se ascundea în sufletul lui. Abia acum înţelegea pe deplin la ce se referise soţia lui. Abia acum, când singurul lucru bun care mai rămăsese în fiinţa lui era mascat de acest giulgiu grotesc. Gândul că soţia lui se va uita la el cu aceeaşi repulsie cu care îl privea în clipa aceasta Jake era de nesuportat.

Îi reveniră în minte spusele lui Abby cum că rănile adânci ce brăzdau trupul lui Isaiah nu ştirbiseră niciodată iubirea profundă pe care i-o purta. Da, dar Isaiah avea cicatrice pe spate şi pe braţe. Ele nu îi sluţiseră faţa, nu îl desfiguraseră în mod irevocabil pe bărbatul care stătea în faţa ei la masă în fiecare dimineaţă şi care dormea lângă ea noapte de noapte.

Larson simţi că îl părăseşte curajul. Covârşit de ruşine, cu ochii arzând, ştiu că trebuie să plece cât mai grabnic.

— V-aş fi recunoscător dacă m-aţi putea îndruma către un hotel, spuse el încet, cu privirea în pământ.

Jake îi spuse că era greu să găsească găzduire în oraş, dar îi indică, totuşi, un hotel pe care Larson îl ştia prea bine, aflat la distanţă de două străzi. Larson îi mulţumi şi plecă.

Încălecă şi îşi mână iapa pe o stradă lăturalnică mai puţin aglomerată. Încă bulversat de reacţia lui Jake, încerca să se convingă că soţia lui s-ar putea să nu reacţioneze, totuşi, aşa. Ajunsese cumva să înţeleagă mai bine caracterul lui Kathryn de-a lungul separării lor. Acum îşi dădea seama mai clar ca niciodată de onestitatea, puritatea şi fidelitatea ei.

Agăţându-se de acest firicel de speranţă, lăsă calul să meargă la pas şi trecu în revistă toate locurile unde s-ar fi putut afla Kathryn.

Dacă *ranch-ul* devenise o povară prea grea pentru ea, şi

toate păreau să indice că aşa se întâmplase, cu siguranţă că soţia lui s-ar fi mutat aici, la Willow Springs. Se gândi să ia la rând toate hotelurile şi pensiunile din oraş, dar în momentul acela un gând îngrozitor îl făcu să încremenească.

Nu cumva Kathryn se întorsese la tatăl ei, în Boston? I se încordă tot corpul. Era plecat de cinci luni de zile. Dacă soţia lui, crezându-l mort, se mutase înapoi în est?

Mama ei se stinsese din viaţă în urmă cu câţiva ani. În timpul vieţii, aceasta corespondase cu fiica sa, dar tatăl lui Kathryn păstrase mereu un zid de tăcere. Încă îi venea greu să înţeleagă cum de William Cummings putuse să manifeste atât de puţin interes faţă de unicul său copil.

După ani întregi în care nu se mai gândise la asta, Larson îşi aminti o conversaţie avută cu tatăl lui Kathryn înainte de a o lua de soţie. Amintirea cuvintelor usturătoare pe care i le adresase Cummings îi redeschise vechea rană.

— Fiică-mea nu e de nasul tău, Jennings. Kathryn are o suită întreagă de admiratori care ar da orice chiar şi pentru o privire de-a ei. Dar ea nu le acordă nicio atenţie din cauza ta. Bărbaţii aceia sunt în măsură să-i ofere tot ce-şi doreşte şi să-i asigure nivelul de trai cu care este obişnuită.

William Cummings avea aspiraţii mai înalte pentru fiica lui şi era obişnuit să obţină întotdeauna ceea ce-şi doreşte.

— Spune cât vrei ca să dispari, Jennings.

Amintirea acelor momente petrecute în somptuosul birou al lui Cummings, a stingherelii pe care o simţise atunci şi pe care încercase din răsputeri să n-o arate, îl umplu de un nou val de nesiguranţă. Kathryn se jurase că ei nu-i pasă nici de avere, nici de moştenire, nici de statut social. Că tot ce-şi dorea era să-l aibă alături. Totuşi, de-a lungul anilor, Larson văzuse cum focul iubirii ei începe să se stingă şi bănuia că la asta contribuise în mare parte faptul că nu putea rămâne însărcinată. Deşi nu vorbiseră niciodată despre acest subiect, se întrebă dacă, de-a lungul anilor, Kathryn n-o fi ajuns cumva să-i poarte pică pentru asta.

În momentul acela, atenţia îi fu captată de o mână de oameni adunaţi în spaţiul îngrădit din spatele bisericii cu clopotniţă albă. Îşi aminti că fusese o dată la biserica aceea. Veniseră la oraş să cumpere provizii, iar Kathryn îl implorase să înnopteze acolo ca să poată participa la slujba de duminică. El urâse fiecare clipă petrecută pe rândul acela îngust de bănci. Nu putuse să scoată o vorbă fără a fi atenţionat în şoaptă să nu facă gălăgie şi fără a i se arunca priviri severe, dezaprobatoare.

În drum spre casă, Kathryn îi mulţumise nu mai puţin de cinci ori că o dusese la biserică, dar ora irosită în acea dimineaţă de duminică nu făcu decât să-i confirme lui Larson faptul că el se simţea cel mai aproape de Dumnezeu în mijlocul creaţiei Sale, departe de oameni.

Apropiindu-se, Larson înţelese care era scopul adunării. Doi bărbaţi coborau în groapă un sicriu pus pe funii. Alte trei persoane stăteau deoparte şi priveau în tăcere – o femeie îmbrăcată în straie cernite, încadrată de doi bărbaţi. Judecând după Biblia pe care o ţinea în mâini, Larson conchise că unul dintre ei era predicator – dar nu acel individ cu mutra acră care oficiase slujba la care asistase în urmă cu ani de zile.

Urmărind cu privirea restrânsul grup, Larson nu putu să nu-l compătimească pe sărmanul defunct şi se întrebă ce fel de viaţă o fi dus acesta de erau atât de puţini cei ce îl conduceau pe ultimul drum. În momentul acela femeia îşi întoarse faţa şi îi spuse ceva bărbatului de lângă ea.

Larson simţi că îi trece un fier ars prin inimă.

Kathryn.

Descălecă şi dădu să pornească spre ea, dar ceva îl ţintui locului.

Kathryn se apropie de movila de lângă groapă şi luă un pumn de pământ. Făcu un pas în faţă, şovăi preţ de o clipă, apoi lăsă în sfârşit să i se scurgă ţărâna printre degete. Larson era îndeajuns de aproape ca să audă zgomotul înfundat făcut de pământ şi de pietricele când căzură pe

sicriul de dedesubt. O văzu pe Kathryn cutremurându-se. Mişcările ei erau domoale şi măsurate, de parcă ar fi fost gândite dinainte. Arăta oarecum schimbată. Sorbind-o din priviri, Larson simţi cum fărâmele împrăştiate ale vieţii lui se lipesc laolaltă, formând din nou un întreg.

Oare cine o fi în acel sicriu? Kathryn nu cunoştea multă lume. Primul nume care îi veni în minte fu Bradley Duncan. Masându-şi piciorul amorţit, îşi aminti de după-masa în care îl găsise pe tânăr la ei acasă, stând de vorbă cu Kathryn. Deşi îşi petrecuse ultimele luni implorându-L pe Dumnezeu să îi potolească gelozia şi să îi dea prilejul de a-şi răscumpăra greşelile faţă de soţia sa, în momentul acela o scânteie amară se reaprinse în străfundurile sufletului său.

Plecă ochii în pământ. Va avea vreodată puterea de a se lepăda de firea lui de odinioară? în acel moment, Kathryn se întoarse spre el şi Larson ştiu că răspunsul era „nu”.

Nu putea fi adevărat. Nu voia s-o creadă. Cunoştea corpul lui Kathryn la fel de bine ca pe al său – îl păstrase întipărit în memorie şi îl visase în tot acest timp. Or uşoara rotunjime a pântecului ce se ghicea sub fustele ei nu lăsa loc de echivoc. Larson simţi că i se taie picioarele.

Matthew Taylor, vechilul său, pe care abia îl recunoscuse, îşi petrecu ocrotitor braţul pe după umerii lui Kathryn, ajutând-o parcă să-şi ţină echilibrul. Intimitatea gestului îl făcu pe Larson să clocotească. Kathryn încuviinţă din cap şi îşi aşeză cu dezinvoltură mâna pe abdomen. Îi încredinţase lui Matthew Taylor ce avea el mai de preţ pe lumea asta – ferma şi pe soţia lui. Iar Taylor se pare că îi înşelase aşteptările pe ambele fronturi. Unde mai pui că, între timp, îi oferise lui Kathryn ceea ce el nu putuse să îi ofere niciodată.

Sprijinită de Taylor, Kathryn se întoarse cu spatele la mormânt. Vechilul îi şopti ceva şi ea îi răspunse printr-un surâs. Larson simţi că îi împietreşte inima. Cei doi trecură pe lângă el fără să-l bage în seamă. Brusc, se simţi invizibil şi, pentru prima dată în viaţă, faptul că nu fusese

recunoscut nu îl deranjă câtuşi de puţin. Înfrângerea şi furia se războiau în sufletul lui în timp ce îi petrecea cu privirea pe Kathryn şi pe Taylor, care făceau cale întoarsă spre oraş.

După ce predicatorul se întoarse în biserică şi groparii îşi terminară treaba şi plecară, Larson se apropie de locul de veci. Când citi numele gravat pe scândura crăpată a crucii rudimentare înfipte la capul mormântului, i se tăie răsuflarea şi se prăbuşi în genunchi. Într-o fracţiune de secundă, întreaga sa lume fusese întoarsă pe dos.

Sub datele 1828 – 1868 era trecut numele…

LARSON ROBERT JENNINGS

Capitolul 14

Zilele se scurgeau ca prin vis, mereu aceleaşi. Kathryn muncea de la revărsatul zorilor şi până după asfinţit, mânca atunci când nu-i era foame şi dormea ca să evadeze din realitate. Nici nu realizase puterea pe care i-o insuflase speranţa că Larson se va întoarce. Acum că renunţase la acea speranţă, singurul lucru care o făcea să meargă mai departe era rodul iubirii lor, care îi creştea în pântec. Până şi dorinţa ei de a păstra pământul îşi pierduse din ardoare. La ce-i folosea pământul, dacă ea şi pruncul său nu se vor putea bucura de el împreună cu Larson? Totuşi, ştia că nu are voie să renunţe la luptă – trebuia să îi asigure un cămin acestui copil.

Într-o zi se trezi, ca de obicei, printr-un efort de voinţă şi pomi devreme într-o altă direcţie decât cea obişnuită. Myrtle o rugase s-o ajute la servirea micului dejun, aşa că aranjase cu domnul Hudson să-i schimbe tura la galanterie. Croindu-şi drum spre locandă prin mulţimea de trecători ce mişunau pe trotuar, îşi trecu mâna peste abdomen. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie neagră pe care o purtase în fiecare zi de la înmormântare încoace, în faţă cususe în mod intenţionat o fâşie amplă de material şi schimbările prin care îi trecea deja corpul arătau că în curând tot acel

spaţiu liber de sub drapaj avea să fie umplut.

Când privi de-a lungul trotuarului, zărindu-l în depărtare pe Matthew Taylor discutând cu un domn mai în vârstă, întoarse repede capul şi traversă drumul. Matthew stătea cu spatele la ea. Nu putea decât să spere că n-o văzuse. Deşi era recunoscătoare pentru prietenia şi sprijinul lui moral din ultima vreme, începea să se simtă din ce în ce mai stânjenită în compania lui.

Sentimentele cândva abia schiţate în ochii lui căprui erau acum dureros de clare.

Privind peste umăr şi realizând că Matthew nu o observase, Kathryn încetini pasul. Dintr-odată, simţi o mişcare în pântec, unghiurile deveneau tot mai frecvente. Se învioră când îşi aminti cum se luminaseră ochii lui Sadie când auzise de prunc. Săptămâna aceasta, după ce îi ceruse permisiunea, Annabelle venise într-o dimineaţă la ea însoţită de Sadie. Kathryn fusese încântată s-o revadă pe fată. După spusele Annabellei, această fată tăcută şi retrasă, ea însăşi doar un copil, zâmbea foarte rar în ultima vreme, ceea ce făcea ca reacţia ei la aflarea veştii să fie cu atât mai însemnată.

Ziua s-a scurs cu o încetineală înfiorătoare, dar asta nicidecum din lipsă de lucru. În după-masa aceea, după ce se întoarse la galanterie, Kathryn retuşă la haine până ce simţi că-i iau foc degetele, apoi se puse să calce cămăşile proaspăt spălate puse la uscat în odaia din dos.

— Pot să te deranjez puţin, doamnă Jennings?

Domnul Hudson, şeful ei, stătea în prag, ţinând în mâini un buchet mare de trandafiri roşii.

— Ai primit nişte flori, spuse el mustăcind. Şi un plic.

Intrigată, Kathryn puse fierul de călcat pe grătarul aşezat deasupra tăciunilor aprinşi din vatră şi îşi şterse mâinile pe fustă.

— Cine le-a adus?

— Habar n-am, ridică din umeri domnul Hudson, întinzându-i buchetul. Cineva le-a lăsat acum câteva minute

pe tejgheaua din faţă când eu nu eram acolo. Se vede treaba că ai un admirator. Şi nu un terchea-berchea, ci unul cu dare de mână.

Bătrânul îşi răsuci cu subînţeles mustaţa şi Kathryn nu se putu abţine să nu zâmbească. Domnul Hudson o trata mai degrabă ca pe o fiică decât ca pe o angajată. Gândurile îi zburară la tatăl ei şi zâmbetul îi păli.

Sclipirea poznaşă din ochii bătrânului se îndulci.

— Prin părţile astea sunt douăzeci de bărbaţi pe cap de femeie, fata mea, şi ţi-am spus că n-are să treacă mult până ce unul dintre ei va pune ochii pe dumneata. Eşti o femeie tânără şi frumoasă. Ai nevoie de timp ca să-l jeleşti pe răposat, şi aşa se şi cuvine, dar eu unul am impresia – şi te rog să nu mi-o iei în nume de rău – că dumneata ai început să-ţi jeleşti bărbatul cu mult înainte de a i se găsi trupul.

Domnul Hudson îşi întoarse preţ de o clipă privirea, apoi adăugă:

— Şi eu am ţinut multă vreme doliu după Rachel a mea. Au trecut opt ani până să pot iubi iar o femeie în felul acela. Dar eu eram mult mai în vârstă decât eşti dumneata acum şi…

Îşi frecă ţeasta pleşuvă şi ochii îşi recăpătară sclipirea jucăuşă.

— N-aveam părul de culoarea spicelor de grâu scăldate în razele soarelui şi nici ochi care să topească dintr-o privire inima unui bărbat.

Kathryn îşi suflă o buclă nărăvaşă de pe frunte şi îşi şterse broboanele de sudoare.

— Ce mai, sunt o partidă de invidiat, nu-i aşa, domnule Hudson? ripostă ea, încercând să zâmbească. Dacă frumuseţea şi farmecul meu nu sunt de ajuns, sunt sigură că zestrea mea generoasă l-ar convinge pe orice bărbat să mă ia de nevastă.

Aruncându-i o privire duioasă, bătrânul clătină din cap şi se întoarse la tejghea.

Kathryn îşi duse florile la nări şi gândul îi zbură imediat la Matthew Taylor. Era drăguţ din partea lui, dar n-ar fi trebuit să-şi dea atâta osteneală. Chiar dacă el sau un alt bărbat ar fi s-o dorească într-o bună zi în felul acela, ea nu credea că avea să-şi poată deschide vreodată inima în faţa unui alt bărbat în afară de Larson. De aceea îl evitase pe Matthew Taylor. Acesta merita o femeie care să-l iubească cu adevărat. Va lua legătura cu el şi îi va mulţumi pentru flori, apoi îi va spune cinstit care sunt sentimentele ei.

Când scoase foaia de hârtie din plic şi citi numele trecut în antet, rămase cu gura căscată.

Stimată doamnă Jennings.

Am aflat de moartea soţului dumitale şi îţi transmit pe această cale sincerele mele condoleanţe. Propunerea mea rămâne valabilă, la fel ca invitaţia la cină.

Cu deosebită consideraţiune.

Donlyn MacGregor

Kathryn reciti bileţelul, năpădită de emoţii contradictorii. Era uimită că MacGregor avea neobrăzarea de a o invita la cină câtă vreme era încă în doliu, dar, spre ruşinea ei, nu putea să nu se simtă interesată de faptul că acesta se oferea în continuare s-o ajute.

Restul săptămânii trecu ca prin ceaţă. Vineri seara, în drum spre casă, Kathryn cumpănea în continuare opţiunile de care dispunea pentru a salva ferma. Nu-l putea aduce pe Larson înapoi, dar poate că-i stătea încă în puteri să îi împlinească visul.

În fond, aceasta fusese cea mai arzătoare năzuinţă a soţului ei: să vadă *ranch*-ul prosperând.

Simţind o prezenţă în spatele ei, Kathryn încetini pasul şi se întoarse. Trotuarul era pustiu şi cufundat în beznă. Şi totuşi, era sigură că simţise… ceva.

Continuă să simtă acea prezenţă până când intră în odaia sa din dosul galanteriei şi zăvorî uşa. Ceva mai târziu, când se întinse pe patul vechi de fier, pregătindu-se de culcare, prezenţa era încă alături de ea. Kathryn strânse cutiuţa

muzicală la piept, apoi îi deschise cu grijă capacul şi îşi trecu degetele peste inscripţia pe care o ştia pe de rost.

Lui Kathryn.

Fie ca tot ce-ţi doreşte inima să ţi se împlinească.

Cu toată dragostea mea.

Larson în momentul acela, hotărârea pe care o avea de luat în privinţa propunerii lui MacGregor deveni cât se poate de clară.

În anticamera lui Kohiman, Kathryn îşi consultă – pentru a şaptea oară în ultimele treizeci de minute – ceasul de buzunar. Secretara spusese că bancherul era la birou şi că o putea primi. Atunci de ce o lăsa să aştepte atât? Se ridică în picioare şi se apropie de biroul secretarei.

— Mă iertaţi, domnişoară, dar întârzii la lucru. Va trebui să revin cu altă ocazie…

În momentul acela uşa biroului se deschise şi Harold Kohiman îi aruncă un zâmbet larg, proiectându-şi în afară favoriţii stufoşi.

— Doamnă Jennings, ce bucurie să vă revăd! N-aţi vrea să poftiţi înăuntru?

Lăsându-şi nemulţumirea la o parte, Kathryn încuviinţă din cap. Când intră în biroul bancherului, auzi ţăcănitul unei clanţe şi observă o uşă laterală pe care nu o remarcase anterior.

— Vă rog să luaţi loc, stimată doamnă. Chiar aveam de gând să iau legătura cu dumneavoastră, aşa că m-aţi scutit de o bătaie de cap.

Kathryn aruncă o privire spre scaunul pe care îl ocupase la ultima lor întâlnire şi hotărî să rămână în picioare. Aşa se simţea oarecum mai stăpână pe situaţie.

— Vă mulţumesc, domnule Kohiman, dar mă grăbesc. Am venit doar să achit încă o rată, spuse ea, punând un plic pe biroul lui şi încercând să-şi ia inima în dinţi ca să dea rostire adevăratului motiv pentru care venise.

— Pentru asta nu trebuie să veniţi la mine, doamnă Jennings. Puteţi lăsa banii la oricare funcţionar al băncii.

Îşi trecu degetele peste bancnotele din plic.

— Totuşi, încă mai aveţi restanţe şi mă tem că…

Brusc, ridică privirea.

— Păi aici nu e decât rata pe o săptămână, or dumneavoastră aţi depăşit deja termenul de plată cu câteva luni!

— Sunt conştientă de asta, dar aceştia sunt toţi banii pe care îi am. Vă promit că am să vă aduc mai mulţi de îndată ce va fi cu putinţă.

Bancherul afectă un zâmbet artificial, de o vădită ipocrizie.

— Dacă aţi venit să solicitaţi încă o amânare a plăţii, mă tem că răspunsul meu va fi cel pe care vi l-am dat şi data trecută.

— Nu, domnule Kohiman, ripostă Kathryn, străduindu-se din răsputeri să nu-şi trădeze iritarea. Am înţeles cât se poate de clar care este poziţia dumneavoastră în această privinţă. Nu, azi am venit să discut cu dumneavoastră despre o cu totul altă chestiune.

— Ei bine, înainte de orice, permiteţi-mi să vă dau o veste bună, care ar putea îmbunătăţi în mod radical situaţia dumneavoastră.

— O veste bună? repetă Kathryn, circumspectă.

— Da, o veste foarte bună, întări bancherul, buhăindu-şi obrajii roşcovani într-un rânjet. În dimineaţa aceasta am primit o ofertă. O ofertă extrem de substanţială, aş zice. Dacă acceptaţi, veţi avea suficiente fonduri cât să rambursaţi împrumutul şi veţi mai şi rămâne cu nişte bani pentru a vă întreţine copilul. I-am spus potenţialului cumpărător că am să vă prezint…

— Puteţi refuza oferta, domnule Kohiman. Pământul meu nu e de vânzare.

Ochii bancherului se luminară.

— O, dar nu este vorba de pământ, doamnă Jennings, ci e vorba de apă.

— De apă? îngână Kathiyn, crezând că înţelesese greşit.

— Da şi, mai exact, de drepturile asupra apei deţinute de răposatul dumneavoastră soţ. Domnul Jennings avea anumite drepturi asupra unei porţiuni a pârâului Fountain Creek.

Bancherul se îndreptă de spate şi continuă, înfierbântat:

— Ştiţi, doamnă, ce înseamnă asta? înseamnă că vă puteţi păstra pământul şi ferma. Tot ce trebuie să faceţi este să cedaţi titlurile de proprietate asupra apei deţinute de soţul dumneavoastră. Este o procedură simplă în urma căreia veţi intra în posesia banilor şi veţi putea să vă întoarceţi la căsuţa dumneavoastră şi să vă vedeţi liniştită de viaţă.

Să mă întorc la căsuţa mea? Să îmi văd liniştită de viaţă? Gândurile lui Kathryn se înceţoşară, căci un şuvoi de emoţii îşi revendicau, gălăgioase, întâietate. Se simţea indignată că bancherul îndrăznise să o sfătuiască să accepte, pur şi simplu, banii şi să-şi vadă de viaţă, şi era totodată uluită să descopere că, îndreptându-şi toată atenţia asupra animalelor, trecuse complet cu vederea o altă posibilitate de a salva *ranch-ul*

— Sunt dispuşi să vă dea o sumă frumuşică.

Când Kohiman spuse exact de câţi bani era vorba, Kathryn făcu ochii mari.

— Şi plata se va face cu bani gheaţă. Aţi intra în posesia fondurilor înainte de sfârşitul săptămânii, adăugă el, după care scoase un document din sertarul biroului. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu nu aş lăsa să-mi scape o asemenea ofertă.

Când Kathryn întinse mâna să ia foile, o voce lăuntrică îi şopti să fie cu băgare de seamă. Îşi trecu, distrată, privirea peste textul mărunt. Brusc, ochii i se opriră asupra unei fraze.

— Ce înseamnă asta? „Dreptul de a zăgăzui şi de a schimba cursul apei”, citi ea cu voce tare. „Proprietarului îi va reveni dreptul de folosinţă asupra tuturor apelor de suprafaţă şi subterane şi acesta îşi rezervă dreptul de a

zăgăzui şi de a schimba cursul apei…”

Kathryn nu duse fraza până la capăt, lăsând întrebarea nerostită să plutească între ei.

Kohiman fixă aerul peste umărul ei, evitându-i privirea.

— Asta nu înseamnă decât că noul proprietar va avea aceleaşi drepturi pe care le-a avut şi soţul dumneavoastră.

— Bine, dar soţul meu nu a ridicat niciodată stăvilare şi nici n-a încercat să schimbe cursul apei. A folosit doar apa la care era îndreptăţit, atât cât era necesar pentru fermă şi pentru gospodărie. Apa din Fountain Creek aparţine şi celor din Willow Springs, ori mă înşel?

Bancherul nu răspunse.

— Mă înşel, domnule Kohiman?

Gândurile lui Kathryn zburară imediat la cele povestite de Matthew Taylor cum că cineva umblase la stavile şi, la scurtă vreme după aceea, paznicul stăvilarelor fusese găsit înecat. Se uită lung la foaia de hârtie pe care o ţinea în mână. Într-o regiune cu climă aridă ca aceasta, apa era o resursă preţioasă şi, uneori, rară. În urmă cu trei ani trecuseră printr-o secetă devastatoare care pustiise toate culturile. Chiar dacă ar rămâne cu pământul, ce s-ar face fără apă? Ce fel de moştenire ar putea să-i lase unicului copil al lui Larson? Un pământ fără apă nu valora nimic. Fountain Creek era izvorul de viaţă al fermei şi al oraşului Willow Springs. Fără el, locuitorii oraşului nu ar putea supravieţui.

Dintr-odată, avu senzaţia că ţine în mână nu un document, ci un şarpe încolăcit. Lăsă foile să cadă pe biroul lui Kohiman şi făcu un pas înapoi.

Bancherul o fixă cu un zâmbet de gheaţă.

— Nu vă lăsaţi înrâurită de astfel de detalii mărunte. Gândiţi-vă la dumneavoastră şi la copilul pe care îl aşteptaţi. Aveţi răspunderea să-i asiguraţi acestui prunc un trai sigur şi lipsit de griji. Şi n-o veţi putea face decât semnând acest contract. Un cumpărător mai generos ca acesta nu veţi mai găsi niciodată, ascultaţi ce zic.

— Dar eu nu caut cumpărători. După cum v-am mai spus, nici pământul, nici apa nu sunt de vânzare. Intenţionez să le păstrez pe amândouă.

Kohiman se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă degetele groase peste pântecul voluminos.

— Şi cum, mă rog, aveţi de gând să faceţi asta? întrebă el pe un ton sarcastic.

— Nu ştiu exact. Dar ştiu sigur că nu vreau să vând.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton scăzut, dar ferm.

— Prea bine, răspunse bancherul, aruncându-i o privire de gheaţă. În acest caz, vă mai pot ajuta cu ceva?

De parcă ar mai fi dispus să mă ajute acum, îşi zise Kathryn oftând. Ei, dar cel mai bine era să-i pună întrebarea fără ocolişuri.

— Puteţi să-mi spuneţi cum aş putea lua legătura cu domnul MacGregor?

Bancherul se aplecă înainte.

— Cu Donlyn MacGregor?

— Da, trebuie să îi vorbesc… într-o chestiune de afaceri.

— Aha, înţeleg… făcu Kohiman, rânjind sugestiv.

Dintr-odată, Kathryn simţi că gulerul înalt al rochiei negre o sufocă. Cum îndrăznea să creadă…

— Nu, stimate domn, sunt sigură că nu înţelegeţi!

— Zău aşa, doamnă Jennings, puţin îmi pasă mie cu cine alegeţi să vă petreceţi serile. În fond, sunteţi o femeie tânără… chiar dacă încă purtaţi doliu.

Se ridică, făcând să scârţâie scaunul de piele.

— În fine, e lesne de înţeles ca o femeie aflată în actuala dumneavoastră… situaţie să nutrească interes faţă de un bărbat ca domnul MacGregor.

Deschise uşa biroului şi îi făcu semn s-o ia înainte.

— Am să-i transmit că sunteţi… dornică să îl vedeţi.

— Nu, domnule Kohiman, nu este deloc ceea ce credeţi, spuse Kathryn în şoaptă, neputând decât să spere că vorbele bancherului nu ajunseseră la urechile secretarei, al cărei birou se afla la doar câţiva paşi de ei. Şi v-aş fi

recunoscătoare dacă nu aţi face astfel de aluzii faţă de domnul MacGregor.

— O, dar n-am să fac nicio aluzie, răspunse Kohiman, zâmbind maliţios. Am să-l las să-şi tragă singur concluziile, doamnă Jennings. O zi bună, încheie el abrupt, trântindu-i uşa în nas.

Kathryn ajunse la ospătărie ghem de nervi, cu creierul zbârnâind de mulţimea de răspunsuri usturătoare pe care voia să le arunce în obrazul lui Harold Kohiman. Din păcate sau poate din fericire pentru ea, toate îi veniseră în minte abia după întâlnirea cu bancherul.

La ora închiderii era încă la fel de cătrănită. Întrucât ajunsese cu întârziere la serviciu, se oferise să spele ea vasele după încheierea programului de lucru. La scurtă vreme după ce zăvorî uşa în urma lui Myrtle, auzind o bătaie în fereastra dinspre stradă, lăsă cârpa din mână şi ieşi repede în sala de mese. Pesemne că unii nu ştiau ce înseamnă *ÎNCHIS!*

În lumina felinarelor cu gaz, recunoscu imediat conturul umerilor largi ai lui Matthew Taylor. Deschise supărată uşa, făcând clopoţelul să sune.

— Am întârziat la cină? întrebă Matthew, schiţând un surâs timid.

Tonul lui şăgalnic reuşi să-i topească întrucâtva gheaţa din suflet, făcând-o să se însenineze.

— Doar cu vreo două ceasuri.

— În acest caz... îmi permiţi să te conduc până acasă după ce termini treaba?

Kathryn şovăi.

— Mai am mult de lucru.

— Nicio problemă. Am să te aştept afară.

Când termină lucrul, Kathryn îl găsi, aşa cum îi promisese, aşezat pe treptele din faţa ospătăriei, aşteptând-o. Matthew se ridică surâzător în picioare şi îi oferi braţul. Kathryn acceptă şi, cum mergeau ei aşa, braţ la braţ, trebui să recunoască în sinea ei cât de plăcut era să

se simtă ocrotită.

— Ai avut o zi grea?

— De unde ştii? întrebă ea, ridicând ochii spre Matthew.

— Când ai deschis uşa, mai că mi-a venit s-o iau la sănătoasa.

Kathryn făcu o grimasă nostimă, apoi zâmbi.

— A fost chiar atât de evident?

Matthew ridică din umeri şi îi acoperi mâna cu care îl ţinea de braţ. Trotuarul era pustiu. Merseră o vreme în tăcere, apoi Matthew adăugă:

— Am vorbit azi cu şeriful. Au trimis la laboratorul din Denver câteva probe recoltate din carcasele vitelor moarte şi azi au primit rezultatele. Dobitoacele au fost otrăvite, atâta lucru e cert. Dar încă nu se ştie cu ce.

— Cu alte cuvinte, ştim la fel de puţine ca la început.

Dădu să-i spună de ajutorul propus de MacGregor, dar se răzgândi. Matthew ar sfătui-o să nu-l accepte. Dar Matthew nu împărtăşea ardoarea cu care îşi dorea ea s-a păstreze pământul. Şi probabil că nici n-ar înţelege-o.

— Mă tem că da, răspunse el, strângându-i şi mai tare mâna.

Sesizând remuşcarea din vocea lui, Kathryn se opri.

— Domnule Taylor, după cum ţi-am mai spus, nimic din cele întâmplate nu a fost vina dumitale. Eu nu te consider vinovat de absolut nimic. Şi tare aş vrea să te fac să înţelegi cumva lucrul acesta.

— Iar eu aş vrea să te fac să înţelegi cât de mult ţin la tine, Kathryn. Cât de tare îmi doresc să îţi fiu alături, dacă mi-ai îngădui.

Se aplecă spre ea şi Kathryn făcu, instinctiv, un pas înapoi. Gândurile îi zburară brusc la ultima noapte petrecută în braţele lui Larson, la atingerile lui, la sărutările lui. Nu voia să întineze acea amintire sărutând un alt bărbat, oricât de bun şi de sincer ar fi fost acesta.

— Îmi pare rău, Matthew, dar nu pot.

— Larson nu mai e, Kathryn, spuse el cu voce domoală,

fără să încerce să reducă distanţa dintre ei.

Cuvintele lui sunaseră mai degrabă a rugăminte decât a adevăr implacabil. O podidiră lacrimile.

— Ştiu, suspină ea, întorcându-şi privirea.

— Oare?

Matthew se apropie de Kathryn şi îşi trecu degetul mare peste obrazul ei, ştergându-i lacrimile.

— Soţul tău a fost un om de ispravă, dar el nu mai e aici să aibă grijă de tine. Şi nici de copilul său.

Auzindu-l pomenind de prunc, Kathryn ridică uimită privirea.

— Ştiu că pruncul e al lui, Kathryn. Dar ştiu şi ce zvonuri circulă prin târg.

Kathryn se încruntă.

— Willow Springs e un oraş măricel, dar nu îndeajuns de mare ca lumea să nu bârfească. Unii spun că pruncul e al meu. Alţii, că ai rămas grea după răstimpul petrecut la bordel.

— Cum de ştii tu de asta? N-am stat acolo decât…

— Lucrurile astea se află, Kathryn. Câţiva dintre muncitorii de la *ranch* te-au văzut mergând şi venind de acolo.

Kathryn încercă să îşi întoarcă faţa, dar el o opri cu blândeţe. Când degetul lui îi mângâie bărbia, Kathryn simţi, involuntar, că o străbate un fior.

— După cum ziceam, unii dintre văcari spun că pruncul e al meu, iar eu nu i-am contrazis fiindcă alţii spun lucruri mult mai urâte. Cei de aici nu te cunosc, Kathryn, şi din moment ce ai stat la bordel şi – îşi strânse buzele – ai fost văzută prin oraş cu târfa aia, lumea spune că pruncul e…

Kathryn ridică mâna, oprindu-l.

— Înţeleg. Nu e nevoie să intri în amănunte.

— Dormi pe un pat de campanie, în odaia din dosul unei prăvălii. Eu pot să-ţi ofer un trai mai bun, Kathryn. Lasă-mă să ţi-o dovedesc.

În momentul acela, privind în ochii lui căprui şi calzi şi

simţind cum i se mişcă în pântec pruncul orfan de tată, ar fi fost uşor să se lase convinsă. Matthew era, într-adevăr, un om de ispravă. O dovedea faptul că vreme de mai bine de şase ani fusese omul de bază al lui Larson, or încrederea lui Larson nu putea fi câştigată uşor.

— Îţi mulţumesc, Matthew, dar... încă îl simt pe Larson alături de mine. Aici, şopti ea, ducându-şi mâna la inimă, în încercarea de a-l face să înţeleagă. Ca şi cum Larson n-ar fi murit cu adevărat.

— Dar el *a murit,* Kathryn. I-ai ţinut haina în mâini. I-am văzut amândoi trupul neînsufleţit. Larson nu se mai întoarce.

— Ştiu, răspunse Kathryn cu vocea gâtuită. Mi-am îngropat bărbatul, dar asta nu înseamnă că sunt pregătită să îngrop şi viaţa pe care am trăit-o cu el. Că sunt pregătită să-l dau cu totul uitării.

— Nu-ţi cer să-l uiţi, Kathryn, ci doar să te gândeşti la tine şi la prunc. Unii spun că...

— Ce-mi pasă mie cum mă vorbeşte lumea pe la spate?! Poate că, dac-ai fi binevoit să le înlături concepţiile greşite...

Auzindu-şi tonul acuzator, se opri.

— Of, Matthew, iartă-mă!

Slobozi un oftat.

— N-am vrut să sune aşa. Pur şi simplu nu sunt încă pregătită pentru asta. Şi poate că n-am să fiu niciodată.

Văzu emoţia – iubirea – din ochii lui, dar era un sentiment pe care – cel puţin, deocamdată – nu-l putea împărtăşi. Şi mai văzu ceva în acei ochi – o răbdare profundă, plină de înţelegere. Matthew o strânse în braţe şi ea nu se împotrivi.

Cum putea să simtă atâta plăcere în braţele puternice ale lui Matthew Taylor când ea îl mai iubea încă pe Larson? Era ca un fel de trădare.

— Oricând vei fi pregătită, îi şopti Matthew la ureche, eu am să fiu aici.

Kathryn îi simţi sărutarea pe frunte şi dădu din cap. Dar

se îndoia că se va simţi pregătită vreodată.

După ce asistă la propria sa înmormântare şi îşi văzu iubirea trădată într-un chip cum nici cu gândul nu gândise, Larson îşi petrecu următoarele două săptămâni căutând-o pe Kathryn. Rămas fără o leţcaie, se tocmi grăjdar la o mică fermă de la marginea oraşului. Curăţatul grajdurilor era o îndeletnicire ce nu necesita gândire, ceea ce îi convenea de minune, fiindcă toate gândurile lui erau concentrate asupra unui singur lucru: s-o găsească pe Kathryn.

Willow Springs nu era un oraş foarte mare, dar nu voia să atragă şi mai multă atenţie punând o mulţime de întrebări. Când îi vedeau faţa, oamenii se arătau fie scârbiţi, fie şocaţi, apoi se comportau de parcă nici măcar n-ar fi fost acolo. Reacţia lui Jake atunci când îl văzuse îl durea şi acum, iar felul intim în care soţia lui se lăsase atinsă de către Taylor în după-masa aceea, lângă mormânt, îi adâncea şi mai mult dezamăgirea şi nesiguranţa.

Ori de câte ori îi zbura gândul la pruncul din pântecul ei, zămislit cu altul, i se punea un nod în gât. Cum de putuse să-l dea uitării atât de repede?

Totuşi, continuă să o caute. Nu avusese niciodată o fire răbdătoare, dar pare-se că acum îi era dat să înveţe ce înseamnă răbdarea. În fiecare zi, după ce termina lucrul la ferma lui Johnson, cutreiera oraşul dintr-un capăt într-altul, trecând pe lângă toate hotelurile şi pensiunile respectabile, în speranţa de a o găsi.

Apoi, târziu, într-o seară, cum făcea el cale întoarsă spre fermă obosit şi descurajat, de cealaltă parte a drumului se auzi un clopoţel. Larson întoarse capul în direcţia din care venise clinchetul şi… încremeni.

Deşi era întuneric, o recunoscu imediat. Copleşit de un amestec de dor şi amărăciune, se retrase în umbra trotuarului pustiu.

Kathryn zăvorî uşa ospătăriei, apoi traversă strada. Larson simţi că-i sare inima din piept. Şi, în momentul acela, realiză că încă nu era pregătit pentru asta. Nu era

pregătit să se arate aşa în faţa ei. O, *Doamne, nu...* Kathryn urcă treptele până pe trotuarul de lemn şi Larson îşi ţinu răsuflarea – pomi în direcţie opusă, fără să arunce măcar o privire spre el. Larson aşteptă şi apoi o urmă de la distanţă.

Kathryn iuţi pasul pe trotuarul întunecos, cu degetele încleştate pe un soi de sacoşă. Larson se căzni să ţină pasul cu ea fără a se folosi de toiagul pe care îl ţinea în mână de teamă ca soţia lui să nu îl audă şi să se întoarcă spre el. Kathryn trecu pe lângă pensiunea luminată la care crezuse el iniţial că trăsese şi apoi îşi continuă drumul dincolo de prăvălia universală şi de grajdurile cu chirie. Unde se ducea? Se apropiau de marginea oraşului. În cele din urmă, Kathryn coti printre două clădiri dărăpănate pe o alee lăturalnică şi, preţ de o clipă, Larson se temu pentru siguranţa ei.

Când ajunse şi el la colţul străzii o văzu intrând, prin uşa din dos, într-o clădire modestă cu două etaje. Cu ochii pironiţi pe clădirea de lemn, Larson făcu, siderat, un pas înapoi.

În mod instinctiv, ştiu că este o casă de toleranţă. Grija pentru Kathryn se estompă şi îl trecu un fior de silă pe şira spinării.

Numără zece ferestruici la cel de-al doilea nivel şi, fără să vrea, se gândi la câştigul realizat pe noapte în fiecare dintre acele cămăruţe. Oare care o fi fost odaia lui Kathryn? se întrebă el absent, dar inima respinse imediat acest adevăr plin de cruzime. Nu... Nu era cu putinţă. Nu Kathryn *a lui.*

Recunoscător pentru clădirea din spatele lui, se rezemă de ea şi alunecă moale la pământ, retrăind ultimele cinci luni din viaţa sa. Crezuse că a înţeles lucrarea pe care o săvârşise Dumnezeu în tot acest timp – transformându-l într-un om după placul Lui. În bărbatul care îşi dorea şi trebuia să fie pentru Kathryn.

Simţind în nări miros de băutură, i se puse un nod în stomac. Râsete răguşite şi sunete din alte vremuri, de mult îngropate, prinseră iar viaţă şi îl împresurară ca un linţoliu

greu, sufocându-l. Îngenunche în ţărână.

Petrecuse nopţi întregi visând la ea, luptându-se pentru viaţă doar ca s-o poată ţine din nou în braţe. După suferinţa fizică îndurată, nu crezuse că va mai putea suporta altă durere. Or această durere tăia şi mai adânc, până într-un ungher ascuns al sufletului de a cărui existenţă nici măcar n-avusese habar. Şi totuşi, inima nu încetă să îi bată şi nu se prăbuşi mort. Îndurase chinuri groaznice, aşteptase luni întregi să se refacă trupeşte şi spiritual, şi toate astea pentru ce? De ce îl ţinuse Dumnezeu în viaţă doar ca să revină şi să înfrunte un alt fel de moarte? Una chiar mai dureroasă.

O blestemă pe Kathryn pentru infidelitatea ei. Cuvintele îi erau încă pe buze când junghiul adevărului îi săgetă pieptul.

Os *din oasele mele şi carne din carnea mea.*

Încremeni. Cuvintele domoale trecuseră prin el ca o lovitură de trăsnet, făcându-l să se înfioare. Să fi fost aceasta vocea şoptită pe care îl îndemnaseră s-o asculte Isaiah şi Abby? Respiraţia îi deveni sacadată şi inima începu să-i bată năvalnic. Închise ochii, înfricoşat de răspunsul care-i năpădea mânia din suflet. Buzele i se mişcară, dar la început nu putu scoate niciun sunet. *Dar, Doamne, Adam a spus asta despre o soţie credincioasă.* Eva nu se dăruise altuia. Sau, mai bine zis, altora.

Imaginile dureros de intense care îi umplură mintea – lucrurile la care asistase în copilărie, pe care încercase din răsputeri să le dea uitării – îi întoarseră stomacul pe dos. *Doamne, Kathryn m-a făcut de ruşine. Şi-a vândut trupul şi şi-a bătut joc de dragostea mea.*

Îi venea să dea vina pe Dumnezeu pentru nefericirea lui. În fond, Dumnezeu fusese Cel ce îl ţinuse în viaţă. Dar îl mai învinuise şi altă dată şi ştia că asta nu va schimba cu nimic situaţia, îşi îngropă faţa în palme.

După toţi aceşti ani, Cel de Sus începuse să-i înmoaie în sfârşit inima îndărătnică. Dar ce mai conta asta acum, când

Kathryn nu-şi mai dorea dragostea lui?

Larson se trezi năduşit. Avusese un somn zbuciumat. Nici nu mai ştia cum ajunsese înapoi la fermă aseară. Dorind să fie singur şi având nevoie de timp pentru a asimila cele văzute, nu se culcase în odaia comună, împreună cu ceilalţi rândaşi, ci în tânărie. Se ridică încet în şezut şi, când se întinse, apăsarea descoperirii făcute îi reveni în inimă, cu intensitatea din ajun.

Rezemându-şi coatele pe genunchi, îşi frecă ochii şi expiră încet, trădarea lui Kathryn răpindu-i parcă ultimul suflu de speranţă. Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, n-ar fi crezut în ruptul capului că poate fi adevărat. În pofida lipsei de încredere care le umbrise anii de căsnicie, nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru un asemenea moment.

Îşi masă coapsa dreaptă, amorţită de frigul dimineţii, până ce muşchii se destinseră uşor şi, apoi, cu o grimasă, îşi îndoi degetele până când pielea întinsă de pe mâini deveni mai maleabilă.

Cerul plumburiu se înseninã încetul cu încetul şi el îşi văzu zorit de treabă, neştiind ce va face când o va revedea pe Kathryn, dar ştiind că trebuia s-o vadă, chiar şi de la distanţă. Chiar şi după cele văzute în ajun.

Ajunse în oraş pe la ora prânzului. Aşteptă pe stradă, privind bordelul de la depărtare, incapabil să se ducă să bată la uşă. Clădirea părea ciudat de liniştită, complet lipsită de zarva din noaptea trecută, ceea ce nu era de mirare pentru acest interval al zilei. După o vreme, intuiţia îl făcu să se ducă la ospătăria lui Myrtle, locanda aceea cu un aspect primitor şi cald unde o văzuse prima dată pe Kathryn.

De pe trotuarul opus, aşezat pe o bancă, urmări cu privirea trecătorii ce se perindau încoace şi încolo şi nu trecu mult până îşi făcu apariţia şi obiectul căutărilor sale.

Deşi Kathryn era încă departe, pe celălalt trotuar, văzându-i respectabila rochie neagră de văduvă îndoliată, Larson începu să clocotească de furie. Şi cu câtă demnitate

păşea! Mânia ce pusese subit stăpânire pe el îl înfricoşă. Nu s-ar fi crezut niciodată în stare să-i dorească răul soţiei sale. Totuşi, revederea ei, descoperirea locului în care trăia şi a ocupaţiei căreia i se dedase, toate acestea îi făcuseră prăpăd în suflet.

Chiar şi aşa, îmbrăcată în negru, Kathryn îi tăia respiraţia. Bărbaţii întorceau admirativ capul după ea, unii chiar îşi ridicau respectuos pălăria, dar ea nu părea să le acorde atenţie. Gândurile îi zburară la maică-sa. Îşi aminti cum păşea ţanţoşă, cu fruntea sus, pe străzile oraşului, ţinându-l de mână. Bărbaţii pe care îi văzuse vizitându-i odaia, unii chiar în mod regulat, o priveau cu o vădită silă şi o făceau în fel şi chip atunci când trecea pe lângă ei. Şi totuşi, pe faţa ivorie, ca sculptată din marmură, a mamei lui nu se mişca niciun muşchi. Doar mâna care se strângea uşor peste a lui îi dădea de înţeles că acele remarci usturătoare îşi loviseră ţinta.

I se înceţoşară ochii. Nu se mai gândise de ani de zile la asta. Îşi coborî privirea şi îşi pironi degetele încleştate. În momentul acela îl frapară două lucruri vizavi de acea reacţie ascunsă a mamei sale – uşoara strânsoare a mâinii ei şi, mai ales, faptul că îl ţinuse de mână.

Kathryn traversă strada aglomerată şi intră în micul magazin universal. Larson îşi rezemă braţele de coapse, plecă privirea şi aşteptă. Acum că o regăsise, nu ştia ce să facă. Gândul de a o urmări, de a vedea cum îşi clădeşte o nouă viaţă chiar sub ochii lui nu era deloc atrăgător. Şi cu atât mai puţin având în vedere felul de viaţă pe care îl alesese Kathryn.

Îşi dorea cu toată fiinţa lui să-i ceară socoteală. Dar cum s-o abordeze? Ce să-i spună? Parcă şi vedea sila din ochii ei în momentul în care îl va vedea în halul ăsta. Gândul fu de ajuns pentru a-l face să se răzgândească.

Pe parcursul săptămânii, interesându-se discret la ferma de îngrăşare, Larson aflase de pierderea întregii cirezi şi că, la toamnă, pământul său urma să fie scos la licitaţie.

— Mare păcat că s-or prăpădit atâtea dobitoace, zisese văcarul, punctându-şi cuvintele cu un jet bine ochit de zeamă de tutun. Cică le-a doborât boala, da' eu socot că febra texană le-a venit de hac. De muierea lu' Jennings nu ştiu multe, numai că s-a mutat la oraş şi s-a încurcat cu vechilu de la *ranch.* Sau cel puţin aşa umblă vorba prin târg. Da pământu' ăla străbătut de Fountain Creek e aur curat, zău aşa. L-aş cumpăra eu dac-aş avea cu ce.

Larson ar fi putut să-şi revendice acel pământ, pământul *lui,* dar n-avea bani să achite împrumutul, aşa că l-ar fi pierdut oricum. Unde mai pui că ar fi trebuit să înfrunte încă o dată umilinţa devastatoare a respingerii lui Kathryn.

Îşi plimba din când în când privirea de-a lungul străzii, fără să scape însă din ochi prăvălia universală. Gândurile i se învălmăşeau în cap şi nu ştia ce să facă. Isaiah l-ar fi sfătuit să ceară ajutorul lui Dumnezeu. Încercă să îşi amintească una dintre rugăciunile lui Isaiah, dar nu reuşi.

— *Vorbeşte cu El aşa cum stai de vorbă cu mine,* îi spusese de nenumărate ori Isaiah cu acel zâmbet blajin al său. *Fii sincer. Spune-i exact ce e în sufletul tău. Şi aminteşte-ţi mereu că nu tu, ci El este Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă.*

În acel moment, o tânără atrăgătoare trecu pe lângă el şi privirile li se întâlniră. Femeia se zgâi la el preţ de o clipă, apoi făcu o grimasă şi îşi întoarse capul, iuţind pasul. Coborându-şi privirea în pământ, Larson îşi îndesă mai bine căciula de lână pe cap şi îşi ridică gulerul. Îşi trecu mâna peste barba neîngrijită. Înainte de toate acestea, femeile se uitau altfel la el. *Cu totul* altfel. Abia acum realiza câtă plăcere îi făcuse, de fapt, cochetăria cu care îl priveau. Cât de nedrept fusese faţă de Kathryn, reproşându-i fiecare privire admirativă pe care i-o arunca un alt bărbat!

Închise ochii şi se aplecă şi mai tare în faţă. Uneori Isaiah îşi începea rugăciunile cu „*Doamne, Dumnezeul nostru, Tată ceresc",* dar, cum Larson nu îşi cunoscuse niciodată tatăl şi imaginându-şi ce fel de om trebuie să fi fost acesta,

cuvintele i se opriră în gât. *Doamne, nu ştiu de ce mă aflu aici. Nu ştiu ce să fac, încotro s-o iau.* Se opri. Isaiah îi spusese că trebuie să fie sincer. *Tu m-ai adus înapoi, aşa că Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai arăta ce gândeşti şi ce mă sfătuieşti să fac mai departe.*

Tăcu, aşteptând un răspuns. Aşteptând să audă acea voce şoptită pe care o auzise clar noaptea trecută. Dar nimic nu veni să umple acel gol dens, sufocant.

În momentul acela o zări pe Kathryn ieşind din prăvălie. Ducea ceva la subsuoară – probabil o gazetă. Larson îşi îngustă ochii. Nu mai era singură. Mergea discutând voioasă cu Matthew Taylor. Când văzu cum acesta îi ia dezinvolt mâna şi i-o strecoară pe sub braţul său, Larson simţi că i se înfige un pumnal în inimă. Nu o mai văzuse niciodată pe Kathryn purtându-se cu atâta familiaritate faţă de un alt bărbat. Râsetele lor îi bubuiau parcă în urechi.

Taylor o conduse până la uşa locandei şi Kathryn îi răspunse printr-un zâmbet şi o înclinare a capului. Matthew şovăi preţ de o clipă înainte de a-şi lua rămas-bun şi apoi Kathryn intră în ospătărie, închizând uşa după ea.

Larson întinse în mod reflex mâna după toiag şi abia atunci realiză că nu îl avea la el. Socoti în minte câţi paşi trebuia să facă până la Taylor, care rămăsese în dreptul uşii. Vreo treizeci de paşi făcuţi şontâc-şontâc. Apoi un val de deznădejde îi năpădi sufletul. Pentru fiecare motiv care să-l facă să-i înfrunte pe Taylor şi pe Kathryn în acest moment existau alte o sută care îl îndemnau să rămână nemişcat pe banca pe care şedea. Cel mai convingător dintre toate fiind copilul nelegitim care creştea acum în pântecul cândva sterp al soţiei sale.

Gândul îi străpunse inima ca fierul ars, punându-i eşecurile într-o lumină necruţătoare. Simţi că i se usucă gâtlejul. În toţi aceşti ani, povara sterilităţii apăsase pe umerii lui, nu ai ei.

Se lăsă seara şi distanţa până la uşa aceea – până la viaţa pe care şi-o amintea şi pentru care sfidase moartea –

se transformă într-un adevărat abis.

Se apropia ora închiderii. Larson o urmărea prin vitrina restaurantului, cu sufletul împărţit între scepticism şi curajul pe care încercase să şi-l facă toată după-masa. Ştia că trebuie să-i vorbească, dar cuvintele i se învălmăşeau în cap, lipsite de orişice noimă. Pierduse deja totul. Atunci de ce simţea acest nod în gât şi această pornire imperioasă de-a o lua la goană? îi reveni în minte rugăciunea pe care o rostise la întoarcere, în drum spre casă.

Dă, Doamne, să mă mai vrea.

Simţi o apăsare în piept. Ce prost fusese să se încreadă în ea! în tot acest timp nu făcuse decât să vâneze o himeră! Şi totuşi, nu-i dădea pace o întrebare. Cum de putea Kathryn să lucreze zi *şi* noapte? însărcinată fiind!

Îi veni în minte o imagine înfiorătoare, care îl făcu să tresară. Avea vreo şapte-opt ani când maică-sa l-a trimis la etaj s-o aducă pe una dintre femei. Îşi aminti că a bătut în uşa întredeschisă a Elisei şi, văzând că aceasta nu răspunde, a împins uşor uşa cu umărul. Când a aruncat o privire spre pat, a simţit că începe să se învârtă odaia cu el. Nu mai văzuse în viaţa lui atâta sânge. După cum reieşise ulterior, Elisa rămăsese grea şi, deoarece celelalte femei o tot bătuseră la cap să folosească obişnuitele prafuri purgative pentru a pune capăt sarcinii nedorite, aceasta încercase să îşi facă singură chiuretaj, fapt soldat cu rezultate tragice. Larson îşi amintea şi acum regretul de pe chipul maică-sii şi detaşarea cu care îi explicase în noaptea aceea că prafurile mai dau uneori greş.

Nu înţelesese tâlcul acelor cuvinte decât peste câţiva ani. Faptele ei arătau clar ceea ce ea nu avusese niciodată curajul să spună cu voce tare. Că îşi dorea să nu-l fi născut niciodată.

Scârţâitul balamalelor îl readuse în prezent. Larson îşi înălţă capul, clipind de câteva ori să-şi limpezească privirea înceţoşată.

Kathryn ieşi din restaurant şi, după ce încuie uşa, scrută

cu privirea trotuarul, ca şi cum ar fi căutat ceva sau pe cineva, în cele din urmă, porni spre bordel.

Larson pomi în urma ei de-a lungul trotuarului, atent să nu se împiedice de vreo scândură ieşită în afară, repetând în gând ceea ce avea să spună. Poate că nici măcar nu-l va recunoaşte. Clămpănelile pianului uşor dezacordat pluteau în aerul nopţii, mascându-i paşii nesiguri. Se căzni să o ajungă din urmă la colţul străzii.

— Iată-te! Nu eram sigură că ai să vii.

Vocea ei îl făcu să încremenească şi curajul îl părăsi odată cu aerul expulzat din plămâni. Kathryn se oprise la vreo zece paşi în faţa lui.

— Iartă-mă, Kathryn. Am încercat să ajung mai repede, dar…

Larson recunoscu întâi vocea şi apoi pe posesorul ei. Dar restul răspunsului dat de Matthew Taylor fu acoperit de râsul melodios al lui Kathryn.

Revolta îi puse un nod în stomac. Vru să se urnească din loc, să se ducă la ei şi să le demaşte trădarea, dar corpul lui refuză să se mişte. Rămase, aşadar, stană de piatră, privind cum cei doi se îndepărtează la braţ.

Ruşinat de laşitatea sa şi simţind nevoia să fie cât mai departe de Kathryn – de Kathryn şi de Matthew Taylor Larson se răsuci şi porni în direcţia opusă.

Totuşi, în timp ce trecea pe lângă vitrinele cu storurile trase, vocea ei, râsul ei îi răsunau încă în minte şi asta îl afectă într-un mod cu totul neaşteptat, pe care nu era dispus să îl admită faţă de sine. Amintirea acelei voci aprinsese sentimente pe care le îngropase adânc în suflet şi pe care dorea să le păstreze ascunse. Rămăşiţele iubirii pe care o purtase soţiei sale.

Bine, dar cum de mai putea ţine la Kathryn, după tot ce îi făcuse?

Mai târziu, când îşi ridică privirea, văzu pe cerul întunecat al preriei distingându-se, estompat, conturul unei clopotniţe albe. Trecu de biserică, intră în cimitir şi privi cu ochi goi

mormântul – mormântul *lui.* Nu-şi mai simţise niciodată sufletul atât de pustiu. Îşi vându-se calul cu două săptămâni în urmă şi, cu puţinii bani primiţi în schimbul lui, trăia acum de pe-o zi pe alta. Nu avea cal. Nu avea un cămin al lui. Nu avea familie. Nu avea nimic. Ar fi putut foarte bine să ocupe sicriul din lemn de pin îngropat la picioarele lui şi nimeni nu i-ar simţi lipsa.

Se ghemui, luă un pumn de pământ şi lăsă ţărâna să i se scurgă printre degete. În fond, pe cine înmormântaseră aici?

După câteva minute, se ridică în picioare, îşi curăţă mâinile de pământ şi apoi înălţă privirea către cerul înstelat.

— Şi-acum încotro, Doamne? murmură el.

Aşteptă, dar cerul rămase tăcut. Dar el nu mai putea păstra tăcerea.

Mâine o va privi în faţă pe Kathryn şi va afla de ce îl înşelase.

Capitolul 15

Treptat, reţinerile lui Larson se risipiră şi, înainte ca noaptea să se destrame, acesta îi mărturisi lui Dumnezeu toate frământările sale.

Când se înălţă pe cer, aruncând săgeţi multicolore prin acoperişul şurii de fân, astrul zilei aduse cu el pace, chiar dacă nu şi răspunsuri. Larson simţea că noaptea aceasta se asemăna oarecum cu cea în care Iacov s-a luptat cu Domnul. Şi Iacov a purtat pecetea fizică a acelei înfruntări toată viaţa. Larson se ridică şi se întinse. La fel ca Iacov, îl rugă şi el pe Domnul să-l binecuvânteze, apoi zâmbi neîncrezător, masându-şi muşchii dureroşi din piciorul drept. Dumnezeu îl binecuvântase deja cu şchiopătatul.

Gândurile îi zburară la Kathryn şi, încă nefiind sigur cum şi când s-o abordeze, îl rugă iar pe Cel de Sus să îl călăuzească. Dar era sătul de aşteptare. Isaiah spunea

mereu că Dumnezeu le face pe toate la timpul potrivit. Nu putea decât să spere că acesta era momentul potrivit şi în cazul lui.

Cu puţin înainte de ora prânzului, încuind uşa din dosul prăvăliei domnului Hudson, Kathryn îi aruncă Annabellei un zâmbet nervos.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru ajutor. Acum mă simt puţin mai încrezătoare.

Annabelle dădu din mână în semn că nu era mare lucru.

— Ai să te descurci de minune, n-avea grijă. Ai răspuns perfect la toate întrebările.

Expresia de pe faţa ei deveni serioasă şi îşi întoarse o clipă privirea înainte de a continua.

— Sunt cu adevărat mândră de tine, Kathryn. De curajul de care ai dat dovadă după ce a fost găsit trupul bărbatului tău. Ştiu că n-a fost uşor…

Pentru o femeie care a avut un trai atât de uşor înainte, fură cuvintele nerostite ce răsunară în mintea lui Kathryn. Totuşi, Annabelle nu spuse şi probabil că nici nu gândea aşa ceva, cu toate că ar fi fost îndreptăţită s-o facă. Kathryn se gândise mult la asta – la cât de uşoară fusese şi încă mai era viaţa ei în comparaţie cu cea a Annabellei. Îşi dorea s-o poată ajuta cumva pe prietena ei să scape de această existenţă josnică în care părea prinsă ca într-o capcană. Încă nu ştia cum să abordeze chestiunea, dar nădăjduia că întâlnirea din dimineaţa aceasta îi va oferi o soluţie.

Se despărţiră şi Kathryn îşi netezi părul şi rochia neagră, recunoscătoare pentru interviul de angajare simulat cu ajutorul Annabellei. Citind cu regularitate gazeta, găsise la rubrica de anunţuri un post care suna promiţător. Spre bucuria ei, în urma scrisorii sale de intenţie, fusese invitată la un interviu, iar acum se grăbea căci nu voia să întârzie la întâlnirea cu doamna…

Scoase din buzunar scrisoarea primită cu o zi în urmă şi reciti numele. Doamna Maudelaine. Dacă făcea o impresie bună în dimineaţa asta, acest loc de muncă ar putea fi

răspunsul la rugăciunile ei.

Ar avea o leafă mult mai bună. Casă şi masă. N-ar mai trebui să lucreze în două locuri din zori şi până-n noapte. Şi, mai presus de orice, şi-ar putea creşte copilul într-un mediu mai sănătos. Simţi o uşoară mustrare de conştiinţă. În scrisoarea de intenţie nu precizase că este însărcinată. Nu putea decât să spere că asta nu va înrâuri decizia doamnei Maudelaine. *Doamne, deschide-mi, Te rog, o cale.* Cu gândul la oportunităţile pe care le-ar aduce acest post în viaţa ei şi a pruncului, uită de griji şi iuţi, nerăbdătoare, pasul.

În timp ce înainta grăbită pe aglomerata stradă principală, băgă mâna în buzunar şi îşi trecu degetele peste delicata cutiuţă muzicală de care nu se despărţea niciodată. După interviu se va duce la cimitir. Nu mai fusese la mormânt de mai bine de o săptămână şi atunci mersese seara, târziu, împreună cu Matthew. Taylor stăruise să o însoţească, deşi ea, la drept vorbind, ar fi preferat să se ducă singură.

Donlyn MacGregor nu mai luase legătura cu ea din ziua în care îi trimisese florile. Pesemne că Harold Kohiman nu îi transmisese mesajul ei. Pământul avea să fie scos la licitaţie în luna septembrie, la Denver. Mai avea trei luni la dispoziţie, după care totul va fi pierdut. Venise vremea să îl caute personal pe domnul MacGregor.

Trotuarul de scânduri gemea de lumea ieşită la cumpărături, în faţa poştei şi a prăvăliei universale se întindeau cozi interminabile. Kathryn îşi croi cu greu drum prin mulţime şi, în cele din urmă, de teamă să nu întârzie la interviu, hotărî să o ia pe o scurtătură.

Când coti grăbită pe alee se ciocni de un bărbat.

Izbitura îi tăie respiraţia şi se dezechilibră.

Din fericire, bărbatul o prinse la timp.

— Mă iertaţi, îngână ea când îşi recăpătă în sfârşit echilibrul, nu m-am uitat pe unde…

Ridică privirea, dar bărbatul se întoarse cu spatele

înainte de a-i putea vedea chipul.

— Vă rog frumos să mă iertaţi, domnule, reluă ea, cu inima încă bubuind în piept. Mă grăbeam foarte tare.

Deşi era o zi caldă de iunie, bărbatul purta o căciulă de lână şi avea mânecile lungi ale cămăşii încheiate. Era înalt şi subţire. Cămaşa de pe el era cu vreo două măsuri prea mare, cu răscroiala mânecilor atârnându-i mult sub umeri. Auzindu-i respiraţia hârâită şi sacadată, Kathryn se întrebă dacă nu cumva l-o fi rănit.

— Vă simţiţi bine, domnule? îl întrebă ea, atingându-i uşor umărul.

Bărbatul tresări şi trase repede aer în piept.

— Îmi cer scuze, murmură ea, făcând un pas înapoi.

Abia în momentul acela observă pielea subţire şi întinsă de pe pumnii lui încleştaţi. Bărbatul se întoarse puţin, ţinând capul plecat şi ochii închişi. Văzând cicatricele albe ce îi brăzdau gâtul şi obrazul drept, Kathryn lăsă să-i scape un icnet înăbuşit. Auzindu-l, bărbatul făcu o grimasă şi Kathryn îşi regretă numaidecât reacţia lipsită de tact. Cine ştie prin câte chinuri trecuse omul acesta?

Gândul îi zbură la incendiul care distrusese sediul băncii şi la supravieţuitorii de care îi vorbise Donlyn MacGregor, apoi la bărbatul mutilat şi desfigurat pe care îl văzuse într-o noapte la bordel.

— Sunt mulţi ca el, îi explicase Annabelle cu dezinvoltură. Bărbaţi schilodiţi în războiu' din est sau în mine, pe care nu-i mai vrea nimeni. Dar au şi ei nevoile lor, ca orice alţi bărbaţi, şi vin aici ca să rezolve problema.

Hotărâtă să nu se holbeze, Kathryn aruncă pe furiş o privire spre bărbatul de lângă ea. Oare se înfruntase şi el cu o astfel de respingere? Bărbatul îi întoarse iar spatele, ca şi cum prezenţa ei i-ar fi adâncit şi mai mult suferinţa. Totuşi, avea acest om ceva ce îi mişca inima. Poate că era felul în care îşi ţinea umerii lăsaţi, striviţi parcă sub greutatea unei poveri insuportabile.

Nemaiştiind ce să spună, Kathryn se răsuci şi o luă din

loc. Când ajunse la capătul aleii se opri şi privi îndărăt. Bărbatul stătea rezemat cu spatele de clădire, cu faţa îngropată în palme.

Inima îi bătea năvalnic, mai să-i sară din piept. Larson expiră încet, încercând să se calmeze.

Icnetul scos de Kathryn la vederea cicatricelor îl rănise până în adâncul sufletului. Când fu sigur că plecase, îşi îngropă faţa în palme. Nici nu ştia ce îl durea mai tare – reacţia ei sau crudul adevăr că nu îl recunoscuse pe propriul ei soţ.

Totuşi, primise un răspuns la întrebarea care îi mistuise inima.

Chiar dac-ar fi să reînvie, Kathryn nu l-ar mai dori lângă ea. Nu în starea jalnică în care era acum.

Aşteptase la colţul aleii cu gândul de a-i vorbi înainte de a ajunge la locandă. Dar Kathryn se pierduse în mulţime. Şi apoi… *Of, Dumnezeule!* îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Văzându-i chipul, ochii, atât de aproape, pur şi simplu înlemnise.

Mirosul de lavandă, mirosul ei, plutea încă în jurul lui. Părul ei mătăsos îi atinsese obrazul şi trupul ei se lipise o clipă de al lui în cădere. Era atât de frumoasă!

Privi în direcţia în care se dusese Kathryn. Păşea cu atâta hotărâre! Neştiind ce altceva să facă, porni şi el în aceeaşi direcţie.

Peste câteva minute, o zări în celălalt capăt al străzii. Kathryn se oprise în faţa unei cafenele şi acum îşi plimba privirea peste mesele aşezate afară. O bătrână cu aer distins ce şedea singură la o masă se uită la ea şi ridică o sprânceană. Părul alb al femeii strălucea în soare ca promoroaca de dimineaţă. Kathryn se apropie de ea şi femeia îi zâmbi.

Fiind acum aproape sigur că nu va fi recunoscut, Larson alese o masă liberă din apropierea celor două femei, mascată parţial de un plop uriaş, fapt ce îi convenea de minune. Se aşeză cu spatele la ele, cu inima bubuindu-i

încă în piept.

— Şi spune-mi, draga mea, cum îţi câştigi traiul în momentul de faţă?

Auzind vocea lină şi îmbietoare, cu un uşor accent irlandez, a bătrânei doamne? Larson se lăsă puţin în spate, căznindu-se să desluşească răspunsul lui Kathryn prin zumzetul celorlalte conversaţii ce se purtau în jurul lui.

— Lucrez de ceva vreme la galanteria domnului Hudson şi la ospătăria lui Myrtle, răspunse Kathryn. Dacă doriţi, ambii mei şefi sunt dispuşi să vă ofere recomandări despre persoana mea.

— Să înţeleg că eşti o cusătorească şi o bucătăreasă talentată? întrebă femeia pe un ton aprobator.

— Adevărul e că mă descurc mai bine în bucătărie decât cu acul şi aţa, dar da, mă pricep atât la gătit, cât şi la cusut.

Larson parcă şi vedea cuta grăitoare de pe fruntea lui Kathryn şi, spre mirarea lui, se trezi dorindu-şi ca soţia lui să obţină postul. Indiferent despre ce loc de muncă era vorba, era de preferat actualei sale situaţii de la bordel.

— Pot să te întreb de ce doreşti să îţi părăseşti actualul loc de muncă?

Cu coada ochiului Larson văzu o fetiţă de vreo şapte-opt ani apropiindu-se de masa lui cu o cafetieră. Deşi aroma cafelei era îmbietoare, scutură din cap şi, cu faţa întoarsă, ridică mâna, încercând să urmărească mai departe conversaţia purtată în spatele lui.

— Nu, domnişoară, îţi mulţumesc… şopti el, dar n-am… n-am cu ce să plătesc.

Neperturbată, copila scoase o cană din şorţ şi i-o aşează în faţă.

— Îmi pare rău, domnule, dar aşa mi s-a cerut, spuse ea, arcuindu-şi guriţa într-un zâmbet.

Muşcându-şi buza de jos, fetiţa apucă toarta înfăşurată într-un şervet a cafetierei şi turnă cu surprinzătoare pricepere licoarea aburindă.

Larson îi aruncă o privire. Era o fetiţă frumuşică foc, cu

obrazul perfect neted şi părul negru ca pana corbului. Pe un asemenea fundal, ochii violeţi păreau parcă şi mai luminoşi. Pe nepusă masă, fata îl aţinti cu privirea şi Larson îşi ţinu răsuflarea, pregătindu-se sufleteşte să vadă stupefacţia aşternându-se pe trăsăturile ei.

Dar, spre mirarea lui, expresia ei se îndulci. Îl privi drept în ochi şi îi zâmbi, apoi arătă peste umăr.

— Domnul de acolo spune că e din partea casei, zise ea chicotind.

Când Larson privi în direcţia indicată de fetiţă, un bărbat înalt şi suplu ce stătea în picioare lângă masa bucătarului îl salută din cap. Larson înclină şi el din cap în semn de mulţumire. De unde îl ştia pe omul acesta? Bărbatul, înalt şi zvelt, ceva mai tânăr decât el, aducea puţin cu răposatul preşedinte Lincoln, iar trăsăturile lui indicau un caracter puternic şi drept. Brusc, Larson îşi aminti unde îl mai văzuse. La propria sa înmormântare!

— E predicator? o întrebă el pe fetiţă.

— Da, domnule, e pastorul din oraş şi e tăticul meu. Pe mine mă cheamă Lilly, se prezentă ea, cu ochii strălucind de voioşie. Gustaţi cafeaua. Lumea zice că mămica mea face cea mai gustoasă cafea din Willow Springs, adăugă copila, după care se îndepărtă.

Larson duse cana la buze, dar în momentul acela atenţia îi fu atrasă de mersul şchiopătat al fetiţei. Coborându-şi privirea spre tivul rochiţei de stambă ce-i ajungea până deasupra gleznelor, observă că talpa ghetei din piciorul drept al copilei era vădit mai groasă decât cealaltă. Cum de nu remarcase asta de la bun început? Sorbi din cafea. Licoarea savuroasă şi tare îi mângâie gâtlejul şi îi încălzi stomacul.

Dându-şi seama că pierduse şirul discuţiei, se răsuci uşor să vadă dacă soţia lui mai era încă acolo. Cele două femei discutau pe un ton scăzut.

— Da, foarte bine zis, draga mea, spunea bătrâna. Fără îndoială că toţi ne confrutăm în viaţă cu împrejurări pe care

am dori să le putem schimba. Şi sunt convinsă că, dacă ni s-ar oferi prilejul, am prefera cu toţii să ne alegem adversităţile. Deşi mă îndoiesc că ar conta prea mult, având în vedere că, la urma urmei, se pare că învăţăm cu toţii aceleaşi lecţii.

Femeia vorbea cu mai multă căldură şi respect şi Larson se mustră că ratase prima parte a conversaţiei.

— Nu mai am ce să te întreb, draga mea. Şeful meu ţi-a analizat scrisoarea şi calificările şi sunt sigură că va fi de acord cu alegerea mea.

Se lăsă tăcerea.

— Să înţeleg, doamnă Maudelaine, bâigui într-un târziu Kathryn, vădit surprinsă, să înţeleg că am primit postul de menajeră?

— Da, drăguţă, răspunse, râzând, femeia mai vârstnică. Asta dacă nu cumva ţi-l doreşti pe cel de grăjdar. Dar mă îndoiesc că o astfel de muncă s-ar potrivi unei femei şi cu atât mai puţin uneia… însărcinate, adăugă ea cu blândeţe.

Din tonul uşor dojenitor al femeii, Larson deduse că pesemne Kathryn nu pomenise până acum nimic despre sarcină. Ciuli urechile, întrebându-se care va fi răspunsul soţiei sale acum, că fusese prinsă cu minciuna.

— Vă mulţumesc, doamnă Maudelaine. Îmi cer iertare că n-am precizat în scrisoare faptul că aştept un copil.

Kathryn avea vocea gâtuită de remuşcări.

— N-am vrut ca asta să vă înrâurească decizia, dar ştiu că ar fi trebuit să fiu sinceră cu dumneavoastră de la bun început. A fost o greşeală să vă ascund acest amănunt. Dacă v-aţi răzgândit în privinţa…

— Îţi accept scuzele, draga mea, deşi mărturisesc că am fost niţel surprinsă ceva mai devreme, când te-am văzut. Totuşi, am convingerea că îţi vei da toată străduinţa să faci o treabă bună. Am stat deja de vorbă cu domnul Hudson şi cu Myrtle şi amândoi au doar cuvinte de laudă la adresa dumitale. În ceea ce priveşte îngrijirea copilului, am să te las pe dumneata să hotărăşti cum e mai bine să procedezi

atunci când o veni vremea. Cred că eşti de acord că leafa pe care ai s-o primeşti este cât se poate de generoasă şi, prin urmare, îţi vei permite să angajezi o dădacă în caz că vei avea nevoie de ajutor. Acestea fiind spuse, te rog să-mi dai adresa dumitale şi am să trimit pe cineva să-ţi ridice bagajele. Aş vrea să încep lucrul peste o săptămână, dacă este cu putinţă.

Larson sesiză şovăiala lui Kathryn. Nu era greu să îşi dea seama ce era în mintea ei. Cum să-i spună acestei doamne distinse că viitoarea ei angajată locuia momentan într-un bordel?

— Pot să încep lucrul de luni, spuse în cele din urmă Kathryn. Dar sunt sigură că am să găsesc şi singură casă, dacă îmi spuneţi cum pot ajunge acolo.

Tăcere.

— Vrei să spui că nu ştii unde este Casaroja?

Larson simţi că i se pune un nod în stomac. I se încordară toţi muşchii din corp. *O, Doamne, nu la Casaroja. Trimite-o oriunde, dar nu acolo.*

— Nu, nu ştiu unde se află ferma, dar am un prieten care mă poate duce până acolo.

Larson îşi încleştă degetele pe cană. Auzi, un „prieten”! Kathryn se referea, desigur, la Matthew Taylor.

— Cum doreşti, veni răspunsul după un moment. Casaroja e cale de vreo zece mile, la est de oraş.

— Trebuie să cotim la vreo răscruce?

— Stai liniştită, draga mea, răspunse femeia, vădit amuzată; accentul irlandez îi deveni mai pronunţat. Nu-i chip să greşeşti calea spre Casaroja.

După ce Kathryn plecă, Larson o urmă pe bătrână până la trăsura neagră parcată pe alee. Nu putea decât să spere că nu se înşelase în privinţa ei şi că aceasta era, într-adevăr, voia lui Dumnezeu. Când doamna Maudelaine urcă în trăsură, se apropie.

— Mă iertaţi, doamnă, am putea sta puţin de vorbă?

Vocea sună surprinzător de puternic chiar şi propriilor

sale urechi. Când se uită la el, femeia nu tresări şi nici nu se strâmbă de silă. Îi studie chipul îndeaproape, măsurând parcă omul din spatele măştii. Larson o plăcu instantaneu.

— Da, cu ce îţi pot fi de ajutor, stimate domn?

— Înţeleg că angajaţi grăjdar. Cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să candidez eu pentru post.

Femeia ridică uşor sprânceana dreaptă.

— Ai mai lucrat într-un grajd? Ştii să mânuieşti caii?

— Da, doamnă, răspunse el laconic.

— Scrisori de recomandare ai?

Doamne, ştii ce urmăresc. Dacă asta e voia Ta, deschide-mi, Te rog, calea.

— Nu, doamnă, n-am.

— Să înţeleg că eşti nou-venit prin părţile astea?

— S-ar putea spune şi aşa.

În fond, nu era o minciună. Fusese plecat o vreme şi se întorsese cu totul alt om.

Femeia dădu din cap şi îl măsură de sus până jos, apoi îşi îngustă ochii într-un fel care îl făcu să se simtă stingher.

— Rănile suferite nu te vor împiedica la îndeplinirea sarcinilor de lucru?

— Mă înzdrăvenesc pe zi ce trece. Şi am să-mi dau toată străduinţa. Ştiu că pot să fac o treabă bună.

Îşi întoarse o clipă privirea, apoi adăugă:

— Dar adevărul e că nu mai pot să fac tot ceea ce făceam înainte.

Doamna Maudelaine slobozi un râs gâlgâit şi clătină din cap.

— Şi care dintre noi poate? Mă tem că timpul ne vine tuturor de hac, fie că ne place ori ba.

Zâmbetul i se şterse.

— Va trebui să fii acceptat de vechilul de la *ranch,* dar… am să-i spun să te aştepte. Să te prezinţi la Casaroja înainte de sfârşitul săptămânii.

— Da, doamnă, am să fiu acolo.

— Eu sunt doamna Maudelaine, intendenta casei

principale. Şi dumneata, domnul meu, cum te numeşti?

Hm, la asta nu se gândise.

— Jacob, răspunse el în cele din urmă, simţind cumva o confirmare în adâncul sufletului. Numele meu este Jacob.

— Îmi pare rău că v-aţi pierdut soţul, doamnă Kathryn.

— Şi mie, Gabe, şi mie, răspunse Kathryn, ridicându-şi privirea spre fostul său angajat, care tocmai îi încărca unicul cufăr în căruţa pe care o trăsese în spatele galanteriei.

Mulţumea cerului că îi trimisese în cale un astfel de om în aceste momente de cumpănă. Părul lui blond era răvăşit de vânt şi braţele-i musculoase erau deja bronzate.

— Vă lipseşte? o întrebă el, ţintuind-o cu ochii lui albaştri.

— În fiecare zi, murmură Kathryn, după care, auzind zgomot de paşi în spatele ei, se întoarse.

Tresări când văzu vânătăile proaspete de pe faţa Annabellei. Ar fi dat orice să le poată lua cu ea pe Annabelle şi pe Sadie. Totuşi, poate că le va putea ajuta altfel.

Scoase plicul din buzunar şi o trase pe Annabelle deoparte.

— Vreau să primeşti aceşti bani ca să…

— Ţi-am mai spus că n-am de gând să-ţi iau banii, Kathryn, se împotrivi Annabelle scuturând din cap, dar parcă cu mai puţină convingere decât în ajun.

— Tu şi Sadie aţi putea închiria o cameră undeva în oraş, departe de locul acela.

— Mă tem că nu-i atât de simplu să plecăm de acolo. Şi-apoi, nu se face să primesc bani de la tine, adăugă Annabelle, împingând plicul la o parte. Vei avea nevoie de ei pentru copil.

— Copilul meu nu va duce lipsă de nimic, te asigur. Tu şi Sadie aţi putea să vă angajaţi undeva…

Annabelle pufni în râs.

— Zău, şi cine crezi că ne-ar angaja pe noi? Clubul enoriaşelor sau poate doamna Hochstetler de la prăvălia

universală? Nu de alta, dar angajează, pare-mi-se, vânzătoare, adăugă ea pe un ton şăgalnic.

Kathryn zâmbi, apoi oftă şi aranjă o şuviţă roşcată ce căzuse pe fruntea prietenei sale. Nu era prima dată când purtau această conversaţie.

— Dumnezeu te vede cu totul altfel, Annabelle. El nu te-a făcut ca să duci o asemenea viaţă.

— Crezi că mie îmi place să fac ceea ce fac?

Annabelle se întunecă la faţă şi îşi întoarse o clipă privirea, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Kathryn. Ştiu că tu îmi vrei binele.

— Şi mie îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc…

Slobozi un oftat.

— La noul meu loc de muncă voi avea casă şi masă. Şi un salariu bun. Aşa că nu-ţi face griji pentru mine. Te rog să primeşti banii aceştia.

Ochii Annabellei se umplură de lacrimi.

— Păstrează-i pentru pământ.

Adevărul fie spus, la început şi Kathryn înclinase spre asta. Totuşi, simţise că Dumnezeu o îndeamnă să îi întindă o mână de ajutor prietenei sale şi nu putea desconsidera călăuzirea Lui, chiar dacă asta însemna să renunţe la visul ei.

— Dacă e să pierd *ranch-ul,* nu va fi din cauza acestei sume modice. Voi încerca să păstrez pământul sau măcar casa şi drepturile asupra apei.

Îşi acoperi cu mâna pruncul nenăscut.

— Şi chiar de n-am să reuşesc, îmi va rămâne orişicum o comoară nepreţuită, un dar de la Dumnezeu pe care nu l-aş da nici pentru cea mai prosperă fermă din Colorado.

O Lacrimă se prelinse pe obrazul Annabellei şi aceasta nu ridică mâna să o şteargă.

Văzând această îmbunare subtilă, Kathryn prinse curaj.

— Tu mi-ai deschis ochii. Nici nu ştii ce dar nepreţuit e acesta!

I se urcă un nod în gât şi simţi cum i se accelerează

pulsul.

— N-am prea vorbit despre răposatul meu soţ – nu pentru că nu l-aş iubi şi nu i-aş simţi lipsa în fiecare zi… Doar că, uneori, când o fiinţă dragă îţi este răpită pe neaşteptate, absenţa ei creează o prăpastie atât de adâncă, încât te temi că o mişcare cât de neînsemnată te-ar putea azvârli în hău. Soţul meu a fost un bărbat foarte iubitor.

— Pun rămăşag c-a fost şi chipeş.

Imaginându-şi-l pe Larson, Kathryn aprobă din cap, străduindu-se să zâmbească.

— Da, era foarte chipeş. Avea nişte ochi de un albastru limpede precum cerul senin, ochi care citeau omul dintr-o privire, murmură ea cu vocea gâtuită de regret. Dar a avut o copilărie grea. A îndurat greutăţi pe care eu nici măcar nu puteam să mi le imaginez… până în seara când Gabe m-a adus la tine.

Îşi întoarse privirea spre Gabe, care stătea tăcut lângă căruţă.

— La început am crezut că Gabe a greşit ducându-mă acolo. Dar Dumnezeu i-a călăuzit paşii.

Strânse puternic mâna Annabellei.

— Tu m-ai făcut să înţeleg cine a fost Larson cu adevărat. În toţi anii noştri de căsnicie, am fost prea preocupată de dorinţa de a-l schimba pe soţul meu în omul de care credeam eu că am nevoie şi nu am acordat îndeajuns de multă atenţie omului care era cu adevărat. Bărbatului pe care mi l-a hărăzit Cel de Sus.

— Larson, murmură Annabelle. Chiar mă întrebam cum s-o fi chemat bărbatul tău.

Aruncă o privire spre căruţă, apoi îşi muşcă buza de jos până la sânge şi, cu maxilarele încleştate, slobozi un oftat tremurat.

— Ai să-mi lipseşti, Kathryn, suspină ea, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, după care întoarse capul spre Gabe. Da’ las că rămân pe mâini bune. Gabe al nost o să aibă grijă de mine. Nu-i aşa, prietene?

Când se uită la Gabe şi văzu iubirea puternică şi curată ce se citea în ochii lui, lui Kathryn aproape că i se tăie răsuflarea.

— Azi-noapte, continuă Annabelle, Gabe a picat la ţanc, ca de fiecare dată. Nu ştiu cum ai ajuns în camera aia, băiete, dar îţi mulţumesc. Sunt sigură că de data asta nemernicul m-ar fi omorât.

Se apropie de Gabe şi îşi aşează mâna pe braţul lui.

Bărbatul i-o acoperi cu mâna lui uriaşă.

Kathryn făcu un pas înainte, măsurând cu privirea vânătăile de pe faţa Annabellei şi dungile de pe gât.

— Cine ţi-a făcut asta? o întrebă ea, deşi bănuia deja răspunsul.

Annabelle ridică din umeri.

— Ce mai contează?

Apoi, văzând expresia de pe chipul lui Kathryn, adăugă:

— Betsy i-a interzis, în sfârşit, să ne mai calce pragul, aşa că individul n-o să ne mai facă necazuri.

Peste câteva minute, când căruţa o luă din loc, Kathryn privi peste umăr. Annabelle stătea pe alee, cu mâna ridicată. Încleştându-şi degetele pe capra căruţei, Kathryn se întoarse şi îi făcu cu mâna. I se urcă un nod în gât. Oare n-ar fi putut face mai multe pentru Annabelle în acest răstimp? Se simţea vinovată c-o lasă pradă pierzaniei, în acel loc în care moare orice speranţă, la cheremul unor oameni nemiloşi, mânaţi de dorinţe meschine.

— Răi mai sunt unii oameni, spuse încet Gabe, care stătea lângă ea, cu o mină gânditoare, apoi trase de hamuri, mânând caii printr-o cotitură.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, răspunse Kathryn, întorcând capul.

Larson spunea adesea lucrul acesta, în diverse feluri. Cât de tare şi-ar fi dorit ca soţul ei să fi cunoscut şi generozitatea de care sunt capabili oamenii, nu doar minciuna şi răutatea. Poate că atunci relaţia dintre ei ar fi fost cu totul alta.

În apropiere de marginea oraşului, Kathryn zări un bătrân. După aspectul şubred al cotigii pe care o trăgea după el, omul părea a fi vânzător ambulant. Mai văzuse astfel de negustori de mărunţişuri cu prilejul vizitelor făcute la oraş împreună cu Larson. În alte împrejurări, ar fi ţinut morţiş să arunce o privire peste marfa moşneagului. Îi tresări inima imaginându-şi cum ar fi reacţionat Larson la stăruinţele ei. Scoase din buzunarul fustei cutiuţa muzicală, învârti de două ori cheiţa şi cunoscutele acorduri începură să se reverse metalic, într-un ritm de staccato.

— Ăsta-i colindul meu preferat, doamnă Kathryn, spuse Gabe după ce melodia încetă.

Kathryn încuviinţă din cap.

— Şi al meu, Gabe. Şi al meu.

Larson îi spunea mereu că negustorii ambulanţi vând numai vechituri lipsite de valoare şi, cu toate astea, nu îşi putea reţine un zâmbet ori de câte ori o urmărea cum discută cu ei. Şi în rarele ocazii când chiar cumpăra ceva, Kathryn se aştepta – de fapt, abia aştepta – să-l vadă clătinând resemnat din cap în timp ce o ajută să urce înapoi în căruţă. Apoi, însă, îi strângea uşor mâna într-a lui şi asta îi dădea de înţeles adevărata lui opinie.

Larson îşi arătase dragostea pentru ea în nenumărate moduri. Fără cuvinte, fără înfloriturі. Ce n-ar fi dat să le fi apreciat la justa lor valoare!

Capitolul 16

După vreo douăzeci de minute de la ieşirea din oraş ajunseră la gardul care împrejmuia Casaroja, de-a lungul căruia mai merseră încă o oră. Întrebându-se cum o fi arătând casă, Kathryn îşi imagină căminul pe care l-ar fi avut într-o bună zi împreună cu Larson. Când clădirea principală îi apăru în faţa ochilor, rămase cu gura căscată.

Situată pe un dâmb lin ce se ridica în câmpiile estice, casa era mult mai grandioasă decât şi-ar fi putut imagina

vreodată. Nu era de mirare că doamna Maudelaine zâmbise cu tâlc atunci când o rugase să-i spună cum se ajunge la Casaroja.

Cu cele două niveluri ale sale, clădirea cu pereţi de cărămidă roşie, lemn vopsit în alb şi cornişe gri se înălţa din praful cafeniu al câmpiilor ca o perlă într-un lac de cenuşă. Masivele coloane albe ce susţineau spaţioasa verandă superioară străluceau în razele aurii ale soarelui de vară. Doamna Maudelaine avusese dreptate Casaroja nu putea trece neobservată.

Gabe trase căruţa în spatele casei, o ajută să coboare şi apoi îi aşeză cufărul pe veranda din dos.

— Eu trebuie să mă întorc la oraş, doamnă Kathryn, spuse el în cele din urmă, urcând înapoi pe capră.

Kathryn încuviinţă din cap, deşi tare şi-ar fi dorit să mai fi rămas puţin cu ea. Cu Gabe se simţea… în siguranţă.

— Să aveţi grijă de dumneavoastră, doamnă Kathryn. Şi de copilaş, adăugă el cu glas domol, zâmbind aşa cum numai el ştia să zâmbească.

Aruncă o privire spre casă, apoi spre grajduri şi câmpuri şi în ochi i se aprinse o scânteie, de parcă ar fi ştiut un secret pe care ea încă nu îl cunoştea.

— Ce este? întrebă în cele din urmă Kathryn, intrigată de zâmbetul lui, îngustându-şi întrebător ochii.

Gabe clătină din cap.

— Am să vin să vă vizitez cât de curând, fu tot ce spuse, după care plesni uşor din hăţuri.

Kathryn îşi scutură praful de pe rochia neagră, încă năucită de bunăstarea din jurul ei. Totul vădea prosperitate – nu doar clădirea principală, ci şi barăcile muncitorilor, grajdurile şi ţarcurile. *Ranch-ul* avea chiar şi o fierărie proprie, unde potcovarul era în plină acţiune, judecând după bocănitul înfundat care răzbea din atelier. La est de casă se întindea un câmp imens presărat cu o mulţime de lucrători aplecaţi deasupra brazdelor perfect aliniate. Poate că aşa ar fi ajuns să fie şi *ranch-ul* lor, dacă…

În momentul acela uşa fu dată în lături, întrerupându-i gândurile, şi doamna Maudelaine îşi făcu, zâmbitoare, apariţia.

— Bine ai venit la Casaroja, doamnă Jennings. Ai picat la ţanc. Tocmai pregăteam cina pentru muncitori şi nu mi-ar strica o mână de ajutor.

Bătrâna privi în jur, apoi întrebă, nedumerită:

— Dar cum ai reuşit să ajungi până aici, drăguţă? Nădăjduiesc că nu ai bătut atâta drum pe jos!

Melodiosul ritm irlandez al vocii ei o făcu pe Kathryn să zâmbească.

— Nu, doamnă, m-a adus un prieten cu căruţa. Abia a plecat.

Miss Maudelaine îşi puse mâinile în şolduri.

— De obicei aud când se-apropie vreo căruţă. Pesemne c-am fost prea adâncită în lucru. Pe-aici se găseşte mereu ceva de făcut. Am o surpriză pentru dumneata, adăugă ea cu voioşie, arătând spre o căsuţă albă din apropiere. Aceea-i casa de oaspeţi pe care a ridicat-o şefu' pentru mine acu-s câţiva ani. Dar, vezi matale, acum c-am îmbătrânit, mi-e mai la îndemână să stau în casa mare. Şi aşa mi-e mai uşor să supraveghez şi munca slujnicelor, îi făcu cu ochiul. Am cerut să se facă curăţenie în căsuţă. M-am gândit că ţi-ar plăcea să stai singură, într-o locuinţă mai încăpătoare.

Kathryn se holbă perplexă la Maudelaine şi apoi la căsuţa albă căptuşită cu scânduri gri ca să se asorteze cu clădirea principală. Era mai mult decât ar fi îndrăznit să spere.

— Dar dacă preferi să stai în casa mare, am să pun numaidecât să ţi se pregătească o cameră.

— Vai, nu, căsuţa este de-a dreptul minunată! Doar că nu mă aşteptam la asta.

Doamna Maudelaine zâmbi încântată, apoi întinse mâna şi ridică, întrebător, o sprânceană. Kathryn încuviinţă din cap şi femeia îşi aşează mâna pe pântecul ei rotunjit.

— Ai pântecul mic, deşi, din câte mi-ai spus, nu mai e mult până îţi vine sorocul să naşti. Pesemne că îţi porţi

pruncul aproape de inimă, fata mea.

Kathryn zâmbi, însufleţită de adevărul spuselor ei.

Maudelaine şovăi o clipă.

— Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă? Şi te rog să nu mi-o iei în nume de rău. Te asigur că am un motiv întemeiat.

Neştiind despre ce era vorba, Kathryn încuviinţă.

— Aceasta este singura rochie de doliu pe care o ai? întrebă femeia, surâzând cu blândeţe.

Kathryn îşi coborî privirea. Netezind cu mâna poalele prăfuite ale rochiei negre pe care o purtase în fiecare zi de la înmormântare încoace, remarcă uzura evidentă de-a lungul tivului şi al mânecilor.

— Da, doamnă. Am cusut-o cu mâinile mele... şi mi-aş mai fi făcut una, dacă nu aş fi avut alte obligaţii... în fine, îmi cer iertare dacă nu e...

Femeia îi atinse cu blândeţe braţul.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să-ţi ceri scuze, drăguţă. Ţi-am spus că te întreb asta cu un rost anume. Sora mea mai mică, Dumnezeu s-o odihnească, avea cam aceeaşi constituţie ca dumneata şi era şi ea grea când i s-a stins bărbatul... A purtat multă vreme doliu, sărăcuţa. Dacă doreşti, aş putea să-ţi dau câteva dintre rochiile ei. Au stat ani de zile la păstrare, dar te încredinţez că sunt încă într-o stare cât se poate de bună.

Preţ de o clipă, mişcată de o asemenea generozitate, Kathryn rămase fără cuvinte.

— Sunteţi extrem de amabilă şi accept cu recunoştinţă darul dumneavoastră. Vă mulţumesc din suflet, doamna Maudelaine.

Femeia ţâţâi din buze.

— Aici, la Casaroja, mi se spune, simplu, miss Maudie. Aşa-mi zic toţi angajaţii din casă şi de la *ranch,* explică ea, conducând-o pe Kathryn până la căsuţa de oaspeţi.

Scoţând o cheie din buzunar, adăugă:

— Până şi domnul MacGregor îmi spune aşa.

La auzul numelui, Kathryn încetini pasul.

— Domnul… domnul Donlyn MacGregor?

— Da, drăguţă. Dumnealui este stăpân aici, la Casaroja. În scurtă vreme, ai să faci cunoştinţă cu dânsul. E o regulă strictă de-a casei. Domnul MacGregor ţine morţiş să îşi cunoască toţi angajaţii.

Imaginându-şi întâlnirea pe care o va avea cu noul ei şef, Kathryn îşi plimbă iar privirea peste somptuosul domeniu. Larson nu îi pomenise niciodată nici de Casaroja, nici de MacGregor. De ce şi-ar dori mai mult pământ un bărbat care avea un asemenea *ranch*? se întrebă ea uimită.

— Te simţi bine, copilă? o întrebă Maudie de pe prispa căsuţei, întorcând privirea.

Kathryn încuviinţă din cap şi i se alătură.

— Miss Maudie, îl cunoaşteţi de mult pe domnul MacGregor?

— O, da!

După inflexiunea vocii şi expresia feţei, se părea că femeia mai vrea să spună ceva, dar în cele din urmă Maudie se răsuci şi făcu un gest larg cu mâna.

— Domnul MacGregor a pornit de jos şi a clădit tot ce vezi aici din nimic. Nu cred să-şi fi dorit vreodată vreun lucru şi să nu-l dobândească.

Kathryn o urmă înăuntru, uşor mirată de mândria maternă pe care o sesizase în vocea ei. Casa sclipea de curăţenie. De la duşumeaua lucioasă din lemn de stejar şi până la draperiile galbene cu motive florale albe ce împodobeau ferestrele. Bucătăria era situată în dreapta, vizavi de un salon separat şi în fund era camera de culcare. Locuinţa depăşea de departe toate aşteptările şi nevoile lui Kathryn.

— Casa este de-a dreptul încântătoare, miss Maudie! Sunteţi sigură că este inclusă în învoiala noastră? Mă aşteptam să împart o odaie cu cel puţin încă o femeie.

Bătrâna o opri, ridicând mâna.

— Ei, nu fi prostuţă! Căsuţa era oricum nelocuită şi i-ar prii să aibă, în sfârşit, un locatar. La drept vorbind, domnul

MacGregor a stăruit să fii instalată aici. Lângă dormitor este şi un closet.

Chicoti.

— Ceea ce cred că-ţi va fi de mare folos în orele mici ale dimineţii, dacă nu mă înşală memoria.

— Să înţeleg că aveţi copii?

O umbră alunecă peste faţa bătrânei şi aceasta îşi drese glasul.

— Nu... nu am. N-am niciun copil al meu, dar am fost foarte apropiată de sora mea când era însărcinată.

În pofida surâsului de pe faţă, lumina din ochii ei se stinse. Kathryn regretă că pusese întrebarea.

— Ei bine, a venit vremea să ne apucăm de pregătitul cinei, spuse Maudie, pornind spre uşă. Avem cincizeci şi şapte de muncitori de hrănit în fiecare dimineaţă, amiază şi seară, aşa că o mână de ajutor în bucătărie va fi bine-venită.

Îşi trecu vârful degetului peste tăblia unei măsuţe, inspectând curăţenia, apoi îşi frecă degetele.

— Ai o oră să te instalezi, doamnă Jennings, iar apoi te aştept în bucătăria principală. Despre atribuţiile dumitale vom discuta după cină, în biroul meu.

Kathryn făcu un pas înainte.

— Miss Maudie... vă rog să-mi spuneţi Kathryn.

— Cu mare plăcere, spuse bătrâna şi privirea îi deveni mai caldă. Şi îngăduie-mi să-ţi spun că... mă bucur să te avem printre noi, fata mea. În ciuda greutăţilor cu care te-ai confruntat în ultima vreme, ai o strălucire aparte. Îmi va face plăcere să văd cum îţi creşte pruncuşorul în pântec şi, când are să-ţi vină sorocul, am să fiu alături de dumneata.

Strânse uşor mâna lui Kathryn.

— Şi acum te las să te odihneşti niţel. Ne întâlnim în bucătărie la ora 4. Am să-i zic unuia dintre băieţi să-ţi aducă mai târziu şi cufărul.

În seara aceea, miss Maudie coordonă servirea cinei cu o autoritate de general. Fiecare persoană din subordinea ei

avea de îndeplinit o sarcină bine definită şi, deşi ştia în mare parte în ce avea să constea munca ei, Kathryn mai învăţă un lucru important – şi anume că datoria ei era să facă exact ceea ce îi spunea miss Maudie, exact atunci când i-o cerea. Pe parcursul serii, o sărmană fată pe nume Molly trăsese de timp de prea multe ori şi plătise scump pentru încetineala ei. Miss Maudie nu trebui să ridice nici măcar o dată glasul, dar privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncă fetei se soldă cu supunere imediată şi o schimbare rapidă de comportament. Kathryn se jură să nu ajungă niciodată să cunoască acea privire.

Se aşteptase să îl vadă pe Donlyn MacGregor pe parcursul serii, dar, descoperind că acesta era plecat în interes de afaceri, răsuflă uşurată. Fără îndoială că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să dea ochii cu el. Nu se gândea cu plăcere la acel moment şi nici nu era încântată că se afla în slujba lui. Totuşi, această slujbă părea o adevărată mană cerească şi a o privi din orice altă perspectivă o făcea să se simtă meschină şi nerecunoscătoare. Se gândi din nou la ajutorul propus de MacGregor, întrebându-se ce ar însemna să îi fie îndatorată acestui om.

În seara aceea, se întoarse la căsuţa de oaspeţi mult după lăsarea întunericului şi se prăbuşi, sleită de puteri, pe pat. Avea mâinile crăpate şi picioarele o dureau îngrozitor. Spălase un munte de vase. Iar înainte de asta nu mai prididise cu pregătitul mâncării. Şi când te gândeşti că trebuia să facă această muncă titanică de trei ori pe zi! în pofida ostenelii, Kathryn îi mulţumi lui Dumnezeu că o ajutase să găsească acest loc de muncă şi un sălaş mult mai potrivit decât cel anterior.

Se gândi îndurerată la ce făceau Annabelle şi Sadie în acel moment. *Doamne, fii, Te rog, alături de ele şi de celelalte femei.*

Îmi doresc să fi putut face mai multe pentru ele în răstimpul pe care l-am petrecut acolo. Continuă să înmoi

inima împietrită a Annabellei, Doamne. Sigur ar avea o inimă bună...

Simţind cum o năpădeşte sentimentul de singurătate, scoase cutiuţa muzicală din buzunarul rochiei, o deschise şi îşi trecu degetele peste inscripţia din interiorul capacului. Nu vedea cuvintele în întuneric, dar nici nu era nevoie să le vadă. Le avea gravate în suflet. *Fie să ţi se împlinească tot ce-ţi doreşte inima.* Mâna *i* se mişcă încet în cerc peste abdomen, mângâindu-l pe pruncul lor nenăscut*. Inima mea te dorea pe tine, Larson.*

Întoarse de trei ori cheiţa şi melodia simplă umplu tăcerea cu notele ei domoale. Cântecelul se repetă de câteva ori, apoi se stinse cu câteva clinchete intermitente. Simţind că i se pune iar un nod în gât, Kathryn se întoarse într-o parte. *Tată, e ca şi cum jumătate din inimă mi-ar fi fost smulsă din piept. Ce s-a întâmplat cu el? Am atâtea întrebări... şi niciun răspuns.*

O bătaie puternică în uşă o făcu să înalţe capul. Se ridică încet ca să nu ameţească – deşi ameţelile se mai răriseră în ultima vreme – şi pomi pe bâjbâite spre uşă. Înainte de a deschide, aruncă o privire prin fereastra laterală.

Văzând că pe prispă stătea un bărbat şi recunoscând, la picioarele lui, propriul ei cufăr, îşi netezi părul şi rochia şi se duse să deschidă.

Recunoscând imediat cufărul, Larson ar fi preferat ca miss Maudie să pună pe altcineva să-l ducă la casa de oaspeţi. Totuşi, după cum vechilul nu se codise să-i spună verde-n faţă zilele trecute, singurul motiv pentru care se afla la Casaroja era voia lui Dumnezeu care lucra prin acea femeie cu inimă de aur. Şi el nu voia să-l supere pe niciunul dintre cei doi binefăcători ai săi.

În timp ce stătea pe prispa din faţa casei, aşteptând ca soţia lui să deschidă uşa, simţi un strop de sudoare picurându-i printre omoplaţi şi prelingându-i-se în jos, pe şira spinării. Kathryn nu îl recunoscuse în plină zi. Nu avea de ce să se teamă. Şi atunci, de ce îi bătea inima, mai-mai

să-i sară din piept?

Îşi aranjă ochelarii cu lentile fumurii pe care îi cumpărase de la acelaşi negustor ambulant care îi vându-se şi cutiuţa muzicală. Nu ştia dacă ochelarii îl vor face de nerecunoscut în ochii lui Kathryn, dar mascau măcar durerea pe care o simţea ori de câte ori se holba cineva la el. El vedea stupefacţia de pe chipurile lor, dar în felul acesta ei nu vedeau suferinţa adâncă pe care i-o provocau.

Auzind paşi, simţi că îl cuprinde panica. Se întrebă din nou dacă fusese înţelept din partea lui Dumnezeu să îl aducă la Casaroja. Aici era atât de aproape de Kathryn! Dar, în fond, nu tocmai acesta era motivul pentru care se angajase la fermă? Pentru a fi aproape de ea?

Da, dar nu chiar atât de aproape. Făcu un pas înapoi.

Razele lunii cădeau acum direct asupra lui, aşa că îşi schimbă din nou poziţia. Kathryn deschise uşa şi prima lui impresie fu că o trezise din somn.

— Miss Maudie m-a rugat să vă aduc cufărul, spuse el cu vocea hârâită, după care înghiţi cu noduri.

Razele palide ale lunii cădeau, printre ramurile plopilor, direct pe chipul lui Kathryn. Soţia lui îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. Casa din spatele ei, învăluită de întuneric, părea şi mai întunecoasă prin lentilele lui fumurii. Kathryn avea părul ciufulit. Era atât de frumoasă. Larson simţi cum i se trezeşte dorinţa.

Ea zâmbi şi deschise larg uşa.

— Vă mulţumesc că l-aţi adus până aici. Sunteţi bun să îl aşezaţi acolo? adăugă ea, arătând spre un loc gol de lângă cămin. În felul acesta nu îmi va mai rămâne decât să aşez hainele în garderobă.

Larson trecu pragul, dureros de conştient de şchiopătatul său. Încerca din răsputeri să şi-l ascundă, dar se spetise toată ziua muncind şi îl durea tot corpul. Kathryn lăsase, dinadins, uşa larg deschisă, ca şi cum ar fi simţit deodată nevoia de a-şi apăra virtutea. De parcă i-ar mai fi rămas vreo fărâmă de virtute! Gândul îi lăsă un gust metalic în

gură.

Draperiile erau date la o parte şi razele lunii se răsfrângeau de podeaua lucioasă de lemn. Larson distinse cu uşurinţă calea către dormitor şi porni într-acolo cu cufărul în spinare.

— Am spus că puteţi să-l lăsaţi…

Dormitorul era frumos. Mult mai frumos decât cel pe care îl împărţiseră ei doi vreme de zece ani. Larson aşeză cufărul sub o fereastră şi se întoarse încet, pironind-o cu privirea deasupra patului – un pat cu saltea de puf, nu umplută cu paie cum fusese a lor. Văzu pătura boţită şi urma lăsată de corpul ei pe pat. Era clar că soţia lui se întinsese în pat, ba poate chiar dormea atunci când a bătut el la uşă.

Kathryn îl urmărea din pragul întunecat, mângâindu-şi blajin pruncul din flori. Asprimea gândului îl făcu să tresară. Apoi văzu ceva scânteind pe mâna ei stângă. Era verigheta. Kathryn considera, fără doar şi poate, că inelul de căsătorie o făcea să pară mai respectabilă.

Îndrăzneala de a o privi îl surprinse. La o adică, era întuneric şi stătea cu spatele la lună. Oare Kathryn îl recunoscuse măcar în el pe omul de care se ciocnise săptămâna trecută? Oarecum spera că da, dar pe de altă parte ar fi preferat să se piardă în fundal, neobservat.

— Vă mulţumesc că l-aţi adus până aici, spuse Kathryn, arătând spre cufăr. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, stimate domn.

Larson sesiză surâsul din glasul ei. Acelaşi surâs pe care o văzuse dăruindu-l altor nenumăraţi lucrători de la fermă pe parcursul cinei din seara aceea. Deşi angajaţilor li se servea masa sub plopii din spatele clădirii principale, el preferase să mănânce în apropiere de grajd, de unul singur. Era un aranjament pe care îl încheiase cu miss Maudie, încă din cea de-a doua zi de lucru, fără ca vreunul din ei să facă risipă de cuvinte.

Firea intuitivă a intendentei îi insufla atât încredere, cât şi puţină teamă. Nu că s-ar fi îndoit de onestitatea ei. Nici

vorbă de aşa ceva. Dar femeia asta îţi vedea parcă până în adâncul sufletului. Şi Larson nu dorea să îi citească nimeni în suflet.

— Regret… şopti Kathryn, întorcându-şi încurcată privirea. Regret cele întâmplate deunăzi, când m-am ciocnit din greşeală de dumneavoastră.

Aşadar, îşi aducea aminte. Ei, şi? Asta îl lăsa cu totul rece. Atunci de ce-i tremurau mâinile? Mascat de vălul de întuneric, Larson îşi măsură soţia din cap până în picioare, trecând repede în revistă motivele pentru care ar trebui să iasă pe uşa aceea şi să nu se mai întoarcă niciodată. Totuşi, oricâte păcate comise de Kathryn ar fi pus la socoteală, balanţa tot nu înclina în favoarea lui. O mână nevăzută părea să ţină balanţa în echilibru. Aceeaşi mână care se strângea acum ca un cleşte în jurul inimii lui.

Ieşi din dormitor şi, când trecu pe lângă ea, îi inspiră cu nesaţ parfumul.

— Noapte bună, doamnă.

Nu auzi uşa casei închizându-se în spatele lui. Ştia că îl priveşte, dar nu se întoarse. După câţiva paşi, simţi că îl lasă piciorul drept. Se poticni, cât pe ce să cadă. Kathryn probabil că îl văzuse. De jenă, i se înfierbântă tot corpul. Fără să privească îndărăt, îşi încleştă degetele pe cracul drept al pantalonului şi, trăgându-şi astfel piciorul, porni mai departe, scrâşnind din dinţi.

Când ajunse în grajd îşi scoase lentilele fumurii, aruncă o pătură peste paie şi se lăsă, moale, pe ea. Cât îi lipseau frecţiile calde pe care i le făcea Abby cu apă minerală! Sleit de puteri, îşi scoase hainele şi, turnându-şi în palmă ultima doză din preţiosul remediu, îşi frecă picioarele şi umerii cu alifia maronie şi apoi se întinse. Corpul îi tânjea după odihnă, dar avea mintea prea plină de gânduri ca să poată dormi.

După o vreme, îşi luă Biblia şi ieşi, şchiopătând, din grajd. Trecu pe lângă barăcile angajaţilor şi se opri în dreptul unei ferestre luminate. Mai multe voci răzbăteau până la el prin

ferestrele deschise. Se aşează sub fereastră şi rezemându-se cu spatele de perete, îşi ridică Biblia şi începu să citească mai departe din locul în care se oprise în ajun, întâia epistolă a lui Petru.

Încă o săptămână şi, pentru prima dată în viaţa lui, va fi terminat de citit toată Biblia. Oftă, gândindu-se cât de mândri ar fi de el Isaiah şi Abby. Preţ de o clipă îşi dori să fi fost încă alături de ei, în siguranţa căsuţei lor, unde era îngrijit şi chiar iubit. Şi Kathryn ar fi mândră de el, dar ea n-avea s-o afle niciodată.

Sări o frază şi, dintr-odată, realiză că nu fusese îndeajuns de atent. Revenind asupra versetelor anterioare, simţi că i se usucă gura în timp ce rostea încet cuvintele.

...măcar că acum... sunteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, şi care totuşi este încercat prin foc... încercat prin foc.

Îşi trecu degetul peste cuvinte, incapabil să simtă netezimea foii sub pielea sa arsă. Mai auzise cândva aceste versete. Kathryn trebuie să i le fi citit într-o noapte, în timp ce el asculta cu jumătate de inimă. Acum inima lui sorbea cu nesaţ fiecare cuvânt.

Căci orice făptură este ca iarba, şi toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă... dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.

Nu înţelegea tot ce citea, dar unele versete păreau să fi fost hărăzite de Dumnezeu exact pentru el.

Lepădaţi, dar, orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire... să doriţi laptele duhovnicesc şi curat... Larson citi înainte, până în josul paginii. *Şi Cristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui... El a purtat păcatele noastre în trupul Său... prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.*

Începutul capitolului 3 îi lăsă un gust amar. Ştia că, de-a lungul căsniciei lor, nu îi arătase soţiei sale cinstea cuvenită uneia ce va moşteni împreună cu el harul vieţii. Şi asta, nu

începea îndoială, îngreunase atât rugăciunile lui, cât şi pe cele ale lui Kathryn. Citi mai departe până la capitolul 5.

Smeriţi-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe. Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi.

Ceva mai târziu, când lampa de la fereastra sub care şedea fu stinsă, Larson se ridică încetişor în picioare şi se întoarse la grajd, unde se culcă şi, pentru prima oară după luni de zile, reuşi să doarmă toată noaptea fără a se trezi măcar o dată.

Capitolul 17

A doua zi dimineaţă, în timp ce întindea rufele la uscat, Kathryn îl zări din nou, de la depărtare, pe bărbatul care îi adusese cufărul. Îl recunoscuse imediat – după căciula de lână, îndesată pe cap, după barba neîngrijită… Şi, deşi cicatricele bărbatului fuseseră ascunse de penumbra înserării, ea n-avea să le dea niciodată uitării.

Îl urmări cum duce un cal de la grajd până la ţarcul îngrădit. Cu gândul la el, nu putuse închide un ochi toată noaptea. Cum de putea cineva să spună atât de multe în atât de puţine cuvinte?

Noaptea trecută avusese clar senzaţia că bărbatul nu voia să se afle în aceeaşi încăpere cu ea. Nu înţelesese atunci şi nu înţelegea nici acum de ce. Acest om avea ceva ce o atrăsese de prima oară când îl văzuse. La început crezuse că era vorba doar de compasiune, dar noaptea trecută, în timp ce stătea trează în pat cu gândul la el, aducându-şi aminte cum se contura silueta lui întunecată în razele lunii, se dumiri.

Îi amintea de Larson.

Nu atât de trăsăturile soţului ei, cât de… prezenţa lui. De felul în care o privea Larson.

Bărbatul priponi iapa murgă de un stâlp, apoi, ajustându-şi lentilele, se întoarse cu faţa spre ea şi… încremeni.

Kathryn făcu ochii rotunzi. Probabil că o prinsese iscodindu-l cu privirea. Zâmbi cu jumătate de gură, dar exact în momentul acela bărbatul se întoarse cu spatele. Chiar dacă o văzuse, nu făcu niciun gest care s-o confirme. Kathryn agăţă încă un cearşaf pe sfoară, privindu-l pe furiş de după faldurile ce fâlfâiau în vânt.

Era mai scund şi categoric mai în vârstă decât Larson. Cântărind cu cel puţin douăzeci de kilograme mai puţin decât Larson, constituţia lui nu se putea compara nici pe departe cu trupul vânjos al soţului ei. Iar cicatricele sărmanului om…

Se cutremură, amintindu-şi cum icnise atunci când le văzuse prima oară la lumina zilei, când se ciocnise de el în oraş. Scoase un alt cearşaf din coş. O durere înăbuşită îi zvâcni în suflet şi închise o clipă ochii. Oare dorul de el o va durea mereu atât de tare? Şi îi era dat să-i vadă permanent persoana sau calităţile pe care le iubea la el, oglindite în alţi bărbaţi?

Când privi iar către el, grăjdarul mângâia fruntea calului. Iapa îşi apropie capul de al lui. Deşi Kathryn nu auzea ce spune bărbatul, după mişcările buzelor se părea că îi şopteşte animalului cuvinte liniştitoare. Apoi îl văzu aplecându-se şi trecându-şi mâna peste fiecare picior al iepei. Când atinse membrul posterior stâng, calul fornăi şi se îndepărtă. Muncitorul se ridică şi porni spre iapă, privind direct în ochii ei. Calul se linişti şi se apropie iar de el.

Câtă blândeţe. Încă o calitate pe care o avea Larson. Dar nu într-o măsură atât de mare… Orice i-ar fi lipsit acestui bărbat în relaţiile cu ceilalţi oameni îi prisosea în felul cum îşi trata animalele. Îl urmări cum se duce la gard şi ia o ţesală. Azi şchiopătatul îi era mai puţin pronunţat decât în ajun.

După ce îi adusese cufărul, în drum spre grajduri, bărbatul fusese la un pas de a se prăbuşi. Ea îl văzuse poticnindu-se, dar nu îndrăznise să îi sară în ajutor, convinsă că o va refuza. Ce anume împiedică un om să

accepte ajutorul oferit de alţii? Să fie oare mândria, sau îndârjirea, sau poate un pic din amândouă? îşi reluă treaba şi gândul îi zbură la Annabelle. Cine era ea s-o judece pe Annabelle sau pe acest om blajin cu chipul desfigurat? Chiar dacă se confruntase ea însăşi cu greutăţi, cu siguranţă că nu îndurase niciodată o astfel de suferinţă. Iar dacă ar fi trecut prin aceleaşi experienţe ca ei, probabil că şi ea ar fi avut acum inima la fel de neînduplecată.

În după-masa aceea, Kathryn urcă la etajul casei mari şi privi spre bogat împodobitele uşi duble ale dormitorului principal. Erau închise. Odaia de culcare a stăpânului casei era următoarea pe listă, dar nici prin cap nu îi trecea să se apropie de ea până nu era absolut convinsă că Donlyn MacGregor nu se afla înăuntru.

O auzise pe una dintre slujnicele de la bucătărie spunând că domnul MacGregor se întorsese din călătorie la o oră târzie din noapte. Poate că azi va avea prilejul să discute cu el despre oferta de a o ajuta să păstreze *ranch*-ul.

Îşi puse găleata deoparte, şterse blatul de marmură al mesei din lemn de trandafir de pe palier şi apoi verifică toate cele trei odăi de oaspeţi, momentan neocupate, pentru a se asigura că totul era în bună ordine.

Cu o seară în urmă, făcuse turul casei împreună cu miss Maudie. Interiorul clădirii era mult mai spaţios şi mai somptuos amenajat decât îşi închipuise ea la început. Piesele de mobilier Chippendale, vechi şi impunătoare, sculptate din lemn preţios de mahon, cu picioare curbate tip „cabriolă” terminate în bine-cunoscutul stil minge-şi-gheară, rivalizau cu splendoarea celor ce împodobeau casa părinţilor ei, în Boston. *Mai ştii?* îşi spuse ea, ştergând cu cârpa rama oglinzii de deasupra mesei, *poate că tata nici măcar nu mai locuieşte acolo, acum că mama s-a petrecut dintre cei vii.*

Cât de tare îşi dorea ca mama ei să fi apucat să-şi vadă nepotul! Două fiinţe dragi avusese în viaţa asta şi moartea i le răpise pe amândouă. Gândul îi zbură la tatăl ei. Oare

avea vreun rost să-i trimită încă o scrisoare? Poate, dac-ar afla că în curând avea să devină bunic, William Cummings îşi va schimba atitudinea faţă de ea. Dar erau slabe speranţe să se întâmple aşa. Îi scrisese în două rânduri, la scurtă vreme după moartea mamei sale, fără a primi vreun răspuns. Pesemne că lui William Cummings îi păsa la fel de puţin ca înainte de viaţa fiicei sale sau dacă aceasta mai trăia ori ba.

În dreptul ultimei uşi de pe dreapta, Kathryn se opri. Nu-şi amintea ca miss Maudie să-i fi arătat în ajun această odaie. Făcuse deja curăţenie la parter, în camerele slujnicelor, şi în odăile de oaspeţi de la etaj. Să fi trecut cu vederea o încăpere? Bătu uşor la uşă.

Neprimind niciun răspuns, răsuci încetişor mânerul sferic şi deschise uşa.

Filtrate prin storurile trase doar pe jumătate, razele soarelui cădeau oblic pe o masă masivă şi un scaun de piele, împrăştiind o lumină difuză. De o parte şi de alta a mesei erau rafturi pline de cărţi şi registre. Kathryn îşi trecu repede degetul de-a lungul unei poliţe şi apoi suflă praful cules. Fără îndoială că miss Maudie ar fi nemulţumită dacă n-ar face curat şi aici. Pesemne că fosta menajeră neglijase biroul stăpânului. Or, după câte avea ea impresia, Donlyn MacGregor nu era genul de om care să accepte o treabă făcută de mântuială, iar ea voia să îi intre în graţii, închise, aşadar, uşa, ridică obloanele şi îşi scoase din buzunarul şorţului sticluţa de ceară cu ulei de lămâie.

Peste aproape o oră, în timp ce ştergea, cocoţată pe un scăunel, praful de pe rafturile de sus, auzi paşi de cealaltă parte a uşii. Se opri şi întoarse capul, aşteptându-se s-o vadă intrând pe miss Maudie, venită probabil într-o scurtă inspecţie, şi nădăjduind că intendenta va fi mulţumită.

Totuşi, persoana de dincolo de uşă se îndepărtă fără să intre şi Kathryn îşi reluă treaba.

Partea stângă a mesei era acoperită de teancuri atent aranjate de documente, aşezate unul peste altul. Kathryn

ridică fiecare teanc cu grijă pentru a face curat dedesubt. Denumirea ştanţată în antetul unei foi îi atrase atenţia. Uşor intrigată, cercetă mai îndeaproape documentul.

Berklyn Stockholders.

De ce îi suna atât de cunoscut? Să fi fost o firmă cu care colaborase tatăl ei? Nu, amintirea părea să fie mult mai proaspătă, îşi trecu degetul peste hârtia presată şi, cercetând conţinutul misivei, ochii îi căzură pe cuvintele *Comisia apelor din teritoriul Colorado.*

„Privitor la informaţiile pe care le-aţi solicitat despre dreptul de folosinţă asupra apei pârâului Fountain Creek”, citi ea abia şoptit, după care privirea îi alunecă în partea de jos a paginii.

Cererea dumneavoastră va fi revizuită...”. În momentul acela cineva închise o uşă pe hol.

Kathryn ridică numaidecât capul şi puse iute la loc corespondenţa de afaceri şi actele oficiale, cu mâinile tremurânde la gândul că ar fi putut fi surprinsă citind aceste documente confidenţiale. Inşfăcând cârpa murdară, ocoli repede masa. Când ajunse la uşă, aruncă o privire îndărăt. Lăsase teancurile în ordinea cuvenită? Şi ce o apucase să se uite printre acte?! Erau chestiuni care nu o priveau. Şi... totuşi, de ce se interesa MacGregor de Fountain Creek?

Auzind iar zgomot de paşi, de astă dată dinspre scară, se întoarse cu faţa spre uşă, cu inima cât un purice.

Trecură câteva clipe, dar nu se întâmplă nimic.

Liniştindu-se, mai că-i veni să râdă de mustrările ei de conştiinţă. Clătină din cap, inspiră mireasma de lămâie ce plutea în aer şi îşi admiră rodul muncii. Poliţele şi masa străluceau de curăţenie. Precis că miss Maudie va fi mulţumită.

Ieşi repede din birou şi, închizând încetişor uşa în urma ei, observă că uşa dormitorului principal era deschisă.

Bătu în tocul uşii.

— Domnule MacGregor?

Aşteptă, apoi repetă întrebarea.

Fu izbită de opulenţa camerei de cum păşi înăuntru, la fel cum fusese şi în ajun. Întreaga încăpere vădea bunăstare şi reuşită. Totuşi, dacă ar fi avut de ales, ea tot în căsuţa de bârne pe care i-o construise Larson ar fi preferat să trăiască – împreună cu soţul ei.

Încercând să se debaraseze de jena că se afla în dormitorul lui Donlyn MacGregor, luă perechea de pantaloni şi haina aruncate pe speteaza unui fotoliu şi se apropie de şifonierul din lemn de mahon. Tocmai aşeza pantalonii pe dungă, când auzi uşa odăii trântindu-se în spatele ei.

— Pe toţi…

Kathryn făcu ochii mari la auzul şirului de sudălmi ce urmară şi apoi sări ca arsă când auzi zgomot de sticlă spartă. Recunoscând pronunţatul accent irlandez, ieşi de după uşa dulapului pentru a-şi face cunoscută prezenţa.

Donlyn MacGregor ridică fulgerător privirea şi, preţ de o clipă, rămase cu ochii zgâiţi la ea. Apoi, încet-încet, un zâmbet pe care Kathryn îl mai văzuse şi cu alte prilejuri îi arcui buzele.

— Ei bine, poate că până la urmă cerurile tot îmi vor surâde pe ziua de azi.

Privirea îi alunecă de la faţa lui Kathryn în jos. Când ajunse la talie, ochii i se îngustară.

Dintr-un motiv inexplicabil, faptul că MacGregor era vădit nemulţumit s-o vadă însărcinată îi făcea o plăcere imensă. Pesemne că miss Maudie omisese să îi aducă la cunoştinţă acest amănunt, gândi Kathryn, gândindu-se cu şi mai multă afecţiune la intendentă. Totuşi, MacGregor era acum şeful ei – şi unica ei speranţă de a păstra pământul.

— Domnule MacGregor, zise ea, înclinând respectuos din cap. Vă rog să mă iertaţi. Credeam că aţi plecat şi pot începe dereticatul prin odaie.

Buzele bărbatului desenară o linie subţire.

— Doamnă Jennings. Mă bucur să te văd, făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton sec: sănătoasă.

— Vă mulţumesc, răspunse Kathryn cu un zâmbet forţat, după care puse repede pantalonii şi haina pe umeraşe, grăbindu-se să plece.

— Îmi pare rău că n-am fost aici ieri să te primesc aşa cum se cuvine la Casaroja. Aş fi preferat să-ţi arăt eu însumi casa. Dar nu mă îndoiesc că miss Maudie a avut grijă de asta în lipsa mea.

— Aşa este, domnule. Miss Maudie mi-a arătat toată casa.

— Aţi făcut şi turul fermei?

— Nu, domnule. Dar miss Maudie este o femeie deosebită şi toată lumea m-a făcut să mă simt bine-venită.

De fapt, nu chiar toţi o primiseră cu căldură. Kathryn aruncă o privire pe uriaşa fereastră ce dădea spre grajdurile de la Casaroja, dar nu văzu nici iapa murgă, nici pe grăjdar. Închise uşa garderobului şi se întoarse cu faţa spre MacGregor.

— Nădăjduiesc că aţi avut o călătorie plăcută. Am să revin să termin treaba într-un moment mai convenabil.

MacGregor se apropie de marginea patului, blocându-i calea.

— Acesta este un moment cât se poate de convenabil în ceea ce mă priveşte, doamnă Jennings. Chiar nădăjduiam să te revăd. Deşi trebuie să mărturisesc că nici cu gândul n-am gândit că revederea va avea loc chiar în odaia mea de culcare.

Aruncă o privire spre pat şi apoi îşi întoarse iar ochii spre ea.

— Se vede treaba că n-ai venit de mult. Încă nici n-ai apucat să faci patul.

Kathryn văzu o scânteie aprinzându-se în ochii lui întunecaţi.

— Poate că l-om face împreună.

Insinuarea o lăsă pe Kathryn cu gura căscată şi obrajii în flăcări. Lui MacGregor chiar numai la asta îi stătea capul?

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule MacGregor,

am să revin mai târziu.

Îşi luă găleata şi dădu să treacă pe lângă el, când ceva îi pârâi sub gheată, făcând-o să se oprească. Pardoseala era plină de cioburi de cristal. După mirosul înţepător, rămăşiţele împrăştiate pe jos păreau să fi fost cândva o carafă de coniac.

— Am răsturnat-o din greşeală când am intrat, pretextă MacGregor pe un ton ce nici măcar nu încerca să pară verosimil.

Era o minciună, o ştiau amândoi.

— Eşti bună să strângi dumneata cioburile astea?

Văzând că ea nu răspunde, îi mângâie mâna cu vârful degetelor, adăugând încet:

— Te rog.

Kathryn îşi ridică, năucită, privirea. În locul ardorii de odinioară, în ochii lui se citea acum sfidarea.

MacGregor ştiuse de la bun început că era vorba de ea – miss Maudie îi spusese, doar, clar că stăpânul fermei îi analizase scrisoarea de intenţie înainte de a o angaja. Oare aşteptările lui depăşeau atribuţiile convenite cu intendenta? Mai bine să clarifice situaţia chiar acum.

— Da, am să strâng cioburile, domnule MacGregor. Dar nu atâta vreme cât sunteţi dumneavoastră în odaie, spuse ea, şovăind o clipă, după care îl ocoli şi porni spre uşă.

MacGregor pufni în râs.

— De fiecare dată îmi faci asta, Kathryn.

Kathryn se întoarse spre MacGregor, neplăcut surprinsă să-şi audă numele mic rostit de el.

— Ce anume, domnule MacGregor?

— Întotdeauna îmi întorci spatele… doamnă Jennings, spuse bărbatul, plecându-şi capul, chipurile respectuos. Şi când te gândeşti că mai avem atâtea de discutat…

Kathryn îşi reprimă furia şi dezamăgirea ce îi puseseră un nod în gât. Câte speranţe îşi pusese, în mod pripit, pentru sine şi pentru pruncul ei, în acest post! Cât de naivă fusese!

— Am crezut că am înţeles care îmi sunt atribuţiile aici, la

Casaroja, dar se pare că m-am înşelat. Am să-i spun lui miss Maudie că îmi dau demisia.

Din câţiva paşi, MacGregor fu lângă ea şi îşi apăsă palma pe uşă. Kathryn îi simţea în nări mirosul puternic de colonie şi răsuflarea caldă în obraz.

Tăcere.

— Uită-te la mine, doamnă Jennings.

Ea refuză să-i dea ascultare.

MacGregor slobozi un oftat, apoi exclamă pe un ton ce se voia jovial:

— Ei, dumneata chiar nu ştii de şagă? Nu ştiu cum faci, dar mă bine dispui de fiecare dată. Am venit furios şi numai ce te văd ivindu-te de după uşa şifonierului.

Cu coada ochiului, Kathryn îl văzu ridicând din umeri.

— Sincer să fiu, a fost o surpriză plăcută să te găsesc aici, frumoaso. Poate prea plăcută, adăugă el pe un ton ce aproape că suna sincer.

Aproape.

Kathryn nu credea o iotă din spusele lui. MacGregor mersese prea departe cu „şaga”. Încercă să deschidă uşa.

— Vreau să plec acum, vă rog.

MacGregor rămase cu palma apăsată pe uşă.

— Te rog să-mi ierţi purtarea, doamnă Jennings. N-o să se mai întâmple, te asigur.

— Acum, domnule MacGregor, repetă Kathryn, de astă dată mai fermă.

Bărbatul lăsă braţul în jos, dar uşa se deschise înainte ca Kathryn s-apuce să răsucească mânerul.

Tânăra slujnică făcu ochii mari.

— Vai, mă scuzaţi, domnule, bâigui Molly. N-am vrut să vă deranjez.

După şocul întipărit pe faţa ei, era clar că interpretase greşit lucrurile.

— Nu, Molly, este în ordine, spuse Kathryn, luându-i mâna într-a ei. Domnul MacGregor s-a întors şi nu şi-a dat seama că sunt în cameră. Tocmai plecam. Am să revin să

deretic mai târziu, după ce va pleca dumnealui.

Molly îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Da, doamnă. Fireşte.

Fata înclină, bănuitoare, din cap şi porni cu paşi grăbiţi spre scară.

Kathryn o urmă afară pe hol.

— Voi avea grijă să clarific situaţia, îi şopti MacGregor, venind îndărătul ei.

— Nu, domnule. Aţi făcut deja destule. Am să vorbesc eu cu Molly.

— Cum doreşti. Dar tot mai trebuie să discutăm despre oferta mea de afaceri. Aş vrea să-ţi închiriez numaidecât pământul pentru păşunat. În felul acesta te-ai putea bucura de un venit stabil de pe urma terenului şi vom putea discuta pe îndelete celelalte opţiuni. Sau poate nu mai eşti interesată de oferta mea?

Kathryn îl măsură din ochi. Donlyn MacGregor era un bărbat puternic – din toate punctele de vedere. Şi nu unul prea demn de încredere. Nu era, oare, prea riscant să se asocieze cu un astfel de om? Dacă voia să păstreze pământul, nu avea, însă, de ales. Iar oferta lui de a lua în chirie terenul era una generoasă. Se gândi la cursul evenimentelor care o aduseseră aici, la Casaroja.

În spatele lor era mâna lui Dumnezeu, nu-i aşa? Atunci ce forţă o mâna acum: propriile-i dorinţe sau voia lui Dumnezeu?

Călcându-şi pe orgoliu, în cele din urmă încuviinţă din cap.

— Ba da, oferta mă interesează în continuare şi aş dori să discutăm despre ea. Dar nu în odaia dumneavoastră de culcare, se grăbi ea s-a adauge, mărind distanţa dintre ei.

— Spune-mi în ce condiţii doreşti să ne întâlnim data viitoare, doamnă, şi eu voi avea grijă să-ţi satisfac toate cerinţele.

Zâmbetul lui părea destul de sincer, dar nevrând să atragă alte tachinări, Kathryn păstră un ton serios.

— Ar fi bine să ne întâlnim într-un loc mai puţin intim. Şi data viitoare, lăsaţi uşa deschisă.

MacGregor nu răspunse imediat; părea să cumpănească la cele spuse de ea.

— Am să mă supun cu cea mai mare plăcere, draga mea, murmură el într-un târziu, după care îşi îndreptă încet privirea peste umărul ei.

Când Kathryn se întoarse, aproape că scăpă găleata din mână.

În capul scării stăteau, înmărmuriţi, miss Maudie şi doi muncitori. În momentul acela, uşa dormitorului se închise în spatele ei, pecetluindu-i parcă aparentul păcat.

Miss Maudie o fixa cu ochii mari de uimire, vădit nemulţumită. Bărbatul mai înalt rânjea sugestiv – concluzia pe care o trăsese în urma celor văzute era cât se poate de clară. Dar ceea ce îi trecu prin inimă ca fierul roş fu privirea celuilalt muncitor.

Nu îi vedea ochii prin lentilele fumurii, dar un lucru era sigur: bărbatul nu zâmbea. Şi nici nu părea surprins. Şi, cu toate acestea, dezaprobarea lui era aproape palpabilă. Kathryn simţi că-i iau foc obrajii.

— Pe unde-ai fost, Kathryn? o întrebă miss Maudie, cu o voioşie forţată. Te-am căutat ceva mai devreme.

Kathryn clipi din ochi şi trase aer în piept, apoi îngăimă, simţind cum se înroşeşte din cap până-n picioare:

— Lucram, miss Maudie. Făceam curăţenie în…

— În ordine, Kathryn. Isprăveşte-ţi treaba la parter şi-apoi aşteaptă-mă în birou.

Intendenta se întoarse spre cei doi muncitori şi adăugă:

— A doua cameră la dreapta. Acolo e şifonierul pe care trebuie să-l duceţi la parter.

Kathryn trecu pe lângă ei cu privirea înfiptă în pământ, de teamă ca nu cumva să vadă în lacrimile ei o confirmare a vinovăţiei.

Mai târziu în după-masa aceea, după ce termină de dereticat, Kathryn se aşeză în birou s-o aştepte pe miss

Maudie, aşa cum i se ceruse. Deşi era nevinovată, o năpădea sentimentul de culpă. Iar faptul că le auzise pe celelalte slujnice bârfind-o pe la spate o făcuse să se simtă şi mai nenorocită. Pesemne că Molly se grăbise să bată toba în întreaga gospodărie. O trecu iar un fior, când îşi aminti privirea pe care i-o aruncase miss Maudie. Îşi dorise atât de mult să fie pe placul intendentei, să poată păstra această slujbă...

În momentul acela, uşa se deschise şi Kathryn sări în picioare.

— Ia loc, Kathryn.

În glasul şi în ochii intendentei se simţea o uşoară bunăvoinţă.

— Şi acum spune-mi ce anume s-a petrecut azi-dimineaţă, adăugă femeia, aşezându-se vizavi de ea.

Kathryn relată pe scurt cele întâmplate, din momentul în care bătuse la uşa domnului MacGregor şi până când miss Maudie o văzuse părăsind odaia. Amintindu-şi de mândria cu care-i vorbise Maudie despre domnul MacGregor, omise să amintească de aluziile deşănţate pe care le făcuse acesta. Dacă ar fi pomenit de ele, ar fi trezit şi mai multe suspiciuni. Şi apoi, MacGregor îi făgăduise că nu se va mai repeta.

— Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic. Domnul MacGregor s-a întors în cameră pe neaşteptate, atâta tot.

Miss Maudie o studie preţ de o clipă, apoi slobozi un oftat.

— Te cred, Kathryn.

— Vai, vă mulţumesc din suflet, miss Maudie! exclamă Kathryn, răsuflând uşurată.

— Dar de-acum înainte va trebui să fii cu mai multă băgare de seamă. Bârfele circulă repede la Casaroja şi o asemenea păţanie poate păta reputaţia unei doamne.

Kathryn încuviinţă din cap şi dădu să se ridice.

Miss Maudie îi făcu semn să rămână pe loc.

— Încă un lucru, Kathryn, draga mea. Azi s-a făcut

curăţenie în biroul domnului MacGregor. Dumneata te faci răspunzătoare de asta?

— Da, doamnă, răspunse Kathryn, fixându-şi zâmbitoare mâinile aşezate în poală, fericită în sinea ei că avea prilejul de a creşte din nou în ochii intendentei.

— Dereticatul biroului personal al domnului MacGregor era cumva pe lista treburilor pe care le aveai de făcut azi? întrebă miss Maudie, pe un ton devenit brusc sever.

Kathryn clipi buimacă din ochi şi răspunse cu jumătate de gură:

— Nu, doamnă, nu era. Dar am văzut că nu se mai făcuse curăţenie acolo de ceva vreme şi m-am gândit că…

Privirea cu care o fixa femeia mai vârstnică o făcu să amuţească.

— Nu, nu era pe lista mea.

— Mă bucur că eşti dispusă să munceşti din greu, Kathryn. Este un lucru admirabil. Dar domnul MacGregor are reguli stricte cu privire la personalul care are acces la etaj şi cu atât mai mult, în biroul său personal. Aşa că, de acum înainte, respectă întocmai lista pe care ţi-o dau, draga mea, şi vei avea viaţă lungă aici, la Casaroja.

Larson o urmărea din penumbra boxei, cu inima bubuind. Kathryn stătea chiar dincolo de uşa de scânduri – îndeajuns de aproape cât să-i vadă strălucirea caldă a pletelor şi cuta ce-i încreţea fruntea. Ce căuta la grajduri şi mai ales acum, în miezul zilei? Se uită spre ochelarii pe care îi lăsase pe o masă de tâmplărie, la câţiva paşi de el.

De când o prinsese ieşind din dormitorul lui MacGregor nu trecuse zi fără s-o vadă. El nu suflase nicio vorbă despre incident, dar bârfa se răspândise repede în întregul *ranch.* După două zile, nu mai era angajat care să nu fi aflat de cele întâmplate. După nicio săptămână, toată suflarea de la fermă ştia că, înainte de a veni la Casaroja, Kathryn stătuse la bordelul din oraş şi că pruncul pe care îl purta în pântec era, probabil, rodul acelei perioade, îi puseseră o etichetă pe care Larson o ştia prea bine, un cuvânt pe care

încercase să-l uite toată viaţa.

Mai devreme în dimineaţa aceea tocmai lucra cu iapa murgă când un grup de văcari trecu pe lângă el călare. Când o văzură pe Kathryn, care întindea rufele, îi aruncară tot soiul de invective. Ea se făcu că nu le aude, dar văzând încordarea umerilor ei, Larson ştiu că soţia lui auzise fiecare cuvânt.

În momentul acela, Kathryn păşi în grajd şi el se lipi cu spatele de peretele de bârne. Fânul foşni uşor sub cizmele lui. Kathryn era atât de frumoasă, încât mai că-l durea să se uite la ea. Fruntea ei uşor arcuită, gura ei drăgălaşă, norii de bucle blonde, mătăsoase ce îi cădeau peste umeri... Când ochii îi căzură peste rotunjimea ce umplea fusta neagră, îl părăsi orice duioşie.

Kathryn miji ochii, încercând parcă să desluşească umbrele ce se întindeau dincolo de uşa deschisă, dar ezită să înainteze.

Răsuflând oarecum uşurat în ascunzătoarea sa, Larson o studie mai departe – îşi plimbă privirea peste rotunjimea delicată a obrajilor ei, peste ochii ei de culoarea cafelei cu lapte. Nodul ce i se urcase în gât aproape că îl sufoca. De ce se afla la Casaroja? Crezuse că era voia lui Dumnezeu să vină aici şi totuşi, acum acesta nu părea să fie un motiv destul de temeinic. Începu să clocotească iar de furie. Şi cum de putuse Dumnezeu să-i binecuvânteze pântecele cu sămânţa altui bărbat?

I se strânse stomacul când se gândi la Matthew Taylor şi, când şi-l imagină atingând-o, îl trecu un fior. În cele două săptămâni de când se afla aici, Kathryn nu se întâlnise nici măcar odată cu Taylor. Asta să însemne că Taylor nu avea de gând să recunoască pruncul? Sau poate că, de fapt, Taylor nici măcar nu era tatăl copilului.

Simţi un gust amar în gâtlej şi înghiţi cu noduri. Oricât s-ar fi străduit, nu putea să lepede povara ce-i apăsa, ca o piatră de moară, sufletul.

Când Kathryn ieşi şi porni în sus pe dâmb, înapoi spre

clădirea principală, Larson expiră încet. O privi cum duce mâna la spate şi îşi masează şalele. Pe măsură ce se îndepărta de el, simţea cum golul din sufletul lui se adânceşte tot mai mult.

Masându-şi ceafa, se întrebă cum ar fi stat acum lucrurile dacă n-ar fi plecat de acasă în acea dimineaţă de Crăciun şi cum ar fi fost să zămislească un copil împreună cu nevasta lui. Copilul lui Kathryn. Cufundat în gânduri, se întoarse şi mai că-i sări inima din piept când dădu cu ochii de namila de om ce stătea lângă el.

Cu inima bubuindu-i în piept, făcu un pas în spate, doborând o vadră din cui. Căldarea se prăbuşi într-o troacă de tablă, cu un zăngănit ce răsună ca un clopot de biserică. Larson întinse mâna să se redreseze.

— Nu-ţi fie teamă, spuse găliganul.

Larson ridică privirea şi se holbă la el, incapabil să scoată un cuvânt.

— Numele meu este Gabe, spuse încet uriaşul, pronunţând cuvintele tărăgănat şi punând accent pe fiecare silabă în parte. De ce te ascunzi aici? adăugă apoi în şoaptă, cu o candoare copilărească, strângându-şi umerii laţi.

Larson îl măsură din ochi, zăbovind asupra pieptului lat şi a braţelor vânjoase. Inocenţa vocii şi a purtării uriaşului contrasta puternic cu statura lui impunătoare şi constituţia sa de colos. Să fi fost complet dus cu pluta sau doar puţin întârziat mintal?

— Nu mă ascundeam, *Gabe,* mormăi în cele din urmă Larson. Eram prins… cu munca.

Nu sunase atât de convingător precum şi-ar fi dorit el, dar probabil că era îndeajuns pentru a convinge acest suflet sărac cu duhul.

O privire surprinzător de înţelegătoare adânci şi mai mult cutele de pe faţa lui Gabe şi gigantul copil îşi mută privirea spre locul unde stătuse adineauri Kathryn şi apoi înapoi la el.

Dintr-odată, Larson se simţi năpădit de remuşcări.

— *Serios*, adăugă el pe un ton defensiv, întrebându-se de ce simte nevoia să se justifice în faţa acestui nerod.

Ridică vadra şi o puse la loc în cui.

— Eu mă ocup de grajduri aici, la Casaroja.

Asta suna oarecum mai bine decât: „Sunt grăjdar”. Lui Larson îi plăcea să lucreze cu caii şi să îmblânzească armăsarii sălbatici, dar orgoliul său avea încă de furcă cu umplerea jgheaburilor din boxe şi curăţirea bălegarului.

Singurele momente în care se simţea cât de cât ca odinioară erau cele în care ajuta la mânarea cirezii sau când îşi lăsa bidiviul de împrumut să îl ducă unde voia el cale de mile întregi la est de hotarele ranch-ului. În acele scurte răstimpuri, aproape că vedea urma tot mai estompată a bărbatului care fusese cândva. Aproape. Totuşi, acum astfel de plăceri presupuneau un efort fizic considerabil.

— Te mai doare? întrebă Gabe, privindu-i faţa, după care făcu un pas spre el şi o rază de soare ţâşni printre bârnele peretelui, scăldându-i chipul în lumină.

Larson nu mai văzuse în viaţa lui nişte ochi de un albastru cobalt atât de pur, ca nişte ferestre către suflet. Îşi întoarse privirea.

— N-ai ce căuta aici, Gabe. Numai angajaţii au voie să intre în grajd.

— Da şefu’ m-a trimis să dau o mână de ajutor. Pot să ridic lucruri grele.

Făcu o pauză, uitându-se drept în ochii lui Larson.

— De cele mai multe ori oamenii se ascund pen’ că au făcut ceva rău. Dumneata ai făcut ceva rău?

Simţindu-se brusc agasat de acest nătărău masiv, Larson îi aruncă o căutătură ce se voia întunecată.

— N-am timp de stat la taclale. Şi, în momentul de faţă, n-ai cu ce să mă ajuţi, minţi el. Aşa că fă bine şi pleacă.

Porni şchiopătând spre peretele opus, îşi înşfăcă ochelarii şi, ignorând durerea ascuţită ce îi săgeta şalele, ridică un

balot de fân. Nu reuşi să facă decât trei paşi înainte ca muşchii braţelor să îi cedeze şi să scape balotul. Scrâşni din dinţi, reprimându-şi cu greu o înjurătură. Din cauza norului de praf şi paie iscat de căderea balotului îi venea şi mai greu să respire, de parcă ar fi avut gâtlejul căptuşit cu rumeguş. Tuşi, încercă să înghită, apoi întinse mâna după plosca pe care o ţinea mereu pe aproape. După câteva înghiţituri îşi recăpătă suflul. Îşi luă cuţitul, tăie sfoara cu care era legat balotul şi întinse mâna după o greblă.

Se uită cu coada ochiului spre Gabe. Găliganul stătea tot acolo, lângă perete, urmărindu-l în tăcere. De ce nu-i spusese Stewartson, vechilul, că mai angajase pe cineva? se întrebă el, ofuscat. Lui îi plăcea să lucreze singur, iar acest Gabe părea niţel într-o ureche. Ei, dar măcar nu-i dădea bătăi de cap. Deocamdată.

Hotărând să lase lucrurile să se rezolve de la sine, Larson înghiţi o dată ca să îndepărteze senzaţia de arsură din gâtlej şi, trăgându-şi basmaua în sus, peste gură şi nas, începu să răsfire fânul proaspăt în boxele recent curăţate. Din cauza mişcărilor smucite simţea că-i iau foc muşchii braţelor şi ai spatelui. Această îndeletnicire îi punea la grea încercare trupul slăbit, dar – ce să-i faci? trebuia să-şi câştige cumva traiul. Faptul că se afla la Casaroja – la *ranch*-ul lui Donlyn MacGregor – îi rănea orgoliul, dar era un loc de muncă stabil, iar vitele şi caii de aici erau cele mai frumoase specimene din întreaga regiune. Şi deşi majoritatea muncitorilor îl evitau, ceea ce îi convenea de minune, miss Maudie se purta frumos cu el. Aseară, de pildă, îi dăduse o porţie suplimentară de friptură înăbuşită.

Totuşi, adevăratul motiv pentru care se afla în continuare la Casaroja era fiindcă Dumnezeu încă nu îi îngăduia să plece. Simţise îndemnul Lui de a veni aici şi se supusese. Acum voia să plece, dar nu putea. Auzind mişcare în spatele său şi, presupunând că era tot tândală de Gabe, Larson răbufni.

Îşi trase, nervos, basmaua în jos şi se răsuci pe călcâie.

— Uite care-i treaba! Ţi-am mai spus o dată că numai angajaţii au voie să…

În momentul acela, văzând-o pe Kathryn stând în cadrul uşii, amuţi. Razele soarelui se revărsau prin uşa deschisă, încadrând-o într-o aură luminoasă. Kathryn făcu doi paşi şi apoi se opri, arcuindu-şi buzele într-un surâs timid.

— Îmi cer scuze că vă deranjez…

La auzul vocii ei, Larson se simţi străbătut de un val de slăbiciune şi, recunoscător pentru grebla pe care o ţinea în mână, se lăsă greu pe ea, ferit de umbrele boxei.

Privi peste umărul lui Kathryn. Gabe plecase. Taman când s-ar fi putut face şi el util!

— Mă simt un pic stingherită că am venit aici. Voiam doar să…

Coborî ochii în pământ şi porni spre el.

Larson îşi duse mâna înmănuşată la obraz şi abia atunci îşi aminti că îşi scosese basmaua. Îşi atinse tâmpla şi răsuflă uşurat când degetele îi atinseră ochelarii. La gândul că, de la o distanţă atât de mică, soţia sa l-ar putea recunoaşte, îl străbătu un fior rece. Când îi dusese cufărul fusese întuneric. Iar apoi, când o întâlnise în casa mare, Kathryn nu îi aruncase decât o privire înainte de a trece mai departe. Prezenţa ei îl afecta într-un fel pe care încerca din răsputeri să-l ignore. Kathryn se uită o clipă în ochii lui, apoi zăbovi cu privirea asupra feţei.

Larson văzu cum zâmbetul soţiei sale păleşte puţin şi o umbră, abia perceptibilă, îi întunecă preţ de o clipă faţa înainte ca fruntea să i se destindă din nou.

Mai văzuse de nenumărate ori această reacţie. Oamenii nu ştiau cum să se poarte cu el sau ce să-i spună nici măcar la a doua sau a treia întâlnire. Majoritatea mimau indiferenţa, iar unii, mai puţin discreţi, se holbau pur şi simplu. Dar ceea ce detesta cel mai tare era mila lor. Mila era ultimul lucru pe care voia să-l vadă acum în ochii lui Kathryn, după cât îl făcuse să sufere.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să se aprindă în ochii ei

lumina recunoaşterii. Oare era conştientă de cercurile uşoare pe care le trasa mâna ei pe abdomenul rotunjit, mângâind parcă pruncul ce creştea în ea?

Gestul matern nu încălzi nicidecum inima soţului ei.

— Vă rog să scuzaţi deranjul. Văd că sunteţi prins cu munca. Mai bine nu vă reţin.

Larson simţi un fior de uşurare, apoi uimire. Îi fusese soţ zece ani de zile şi ea nu îl recunoştea. Nu vedea ce avea chiar în faţa ochilor. Ce orbi sunt oamenii! într-un acces de cutezanţă, Larson hotărî să încerce limitele învelişului său de cicatrice.

— Sunteţi de multă vreme aici, la Casaroja? o întrebă el, iscodindu-i faţa în căutarea unui semn cât de mic că îi recunoscuse glasul.

Nimic. În schimb, văzu cum ochii soţiei sale se întristează uşor. Kathryn clătină din cap.

— Nu, nu sunt de mult aici. Dumneavoastră?

Larson se apropie şchiopătând de peretele din fundul grajdului şi agăţă grebla în cui, dureros de conştient de mersul lui nesigur şi de privirea cu care îl urmărea Kathryn.

— M-am angajat aici acu-s vreo două săptămâni, spuse el, făcând semn cu capul spre uşa deschisă. Casaroja e o fermă pe cinste. Cel mai prosper *ranch* de prin părţile astea.

Exact cum aş fi vrut să fie ferma noastră, Kathryn. Ranch*-ul pe care aş fi vrut să ţi-l dăruiesc.*

— Da, Casaroja este un loc minunat, încuviinţă ea, vârându-şi uşurel mâna în buzunarul fustei.

Larson se aşteptă să o vadă scoţând ceva din buzunar, dar spre surprinderea lui, Kathryn se apropie, în schimb, şi mai tare de el.

— Mă numesc Kathryn Jennings.

Vasăzică îi purta încă numele. Nu că asta l-ar fi încălzit cu ceva. Privindu-i mâinile Kathryn le ţinea acum încrucişate peste mijloc Larson îşi aminti de pielea ei catifelată… şi de aspectul grotesc al pielii lui.

— Ah, era să uit! exclamă Kathryn, vârând mâna în celălalt buzunar şi scoţând o legăturică.

Şervetul în carouri îi amintea lui Larson de cele folosite de miss Maudie la bucătărie, cu care intendenta îi acoperea strachina cu mâncare înainte de-a o pune deoparte. În felul acesta, Larson nu trebuia să aştepte la rând cu toţi ceilalţi muncitori.

— E cozonac făcut de miss Maudie după reţeta ei specială, spuse Kathryn, trăgând materialul la o parte. Miss Maudie a spus că aseară nu v-a văzut mâncând din cozonac, aşa că v-am păstrat câteva felii.

Larson dădu să ia pachetul. Kathryn îşi coborî privirea spre mâna lui înmănuşată şi apoi îşi înălţă zâmbitoare ochii, invitându-l parcă, din priviri, să îşi scoată mănuşa după cum se cuvenea. Kathryn nu se dezminţea niciodată. Era întotdeauna directă, dar cu o feminitate aparte.

Neavând încotro, Larson îşi scoase mănuşa dreaptă, scrâşnind din dinţi din cauza durerii ce îi săgeta degetele, dar mai ales a durerii ce se aşternu pe faţa lui Kathryn când îi văzu mâna.

Aceasta îi luă cu grijă mâna în palme, aşa cum ia o mamă mâna copilului său, şi lăsă să-i scape un oftat.

— Cum s-a întâmplat?

Compasiunea din glasul ei îl luă pe nepregătite şi Larson fu năucit de reacţia trupului său.

Chipul ei era de o candoare nemărginită. Apropierea ei îi trezea simţăminte nedorite. Îşi retrase mâna.

Ochii lui Kathryn se umplură de mirare.

— M-am aflat la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit, atâta tot.

Luă pacheţelul din mâinile ei, îl puse deoparte, apoi îngână, trăgându-şi mănuşa la loc:

— Vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine.

— De ce nu veniţi într-o seară la casa mare să vă doftoricească miss Maudie? Are tot soiul de leacuri pentru vânătăi şi tăieturi. Pun rămăşag că are ceva şi pentru

dumneavoastră.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Şi, dacă îmi stă în putere, am să vă ajut bucuroasă şi eu.

Larson întoarse privirea. De ce nu pleca odată? Compasiunea ei îl luase pe nepregătite – nu avea nevoie de ea. Dar Kathryn avusese dintotdeauna o inimă bună. Nu o dată îi ajutase pe hoinarii care treceau pe lângă casa lor, oferindu-le o masă caldă în schimbul unor munci simple pe care le-ar fi putut îndeplini cu uşurinţă fără niciun ajutor. Ar fi făcut orice ca să nu rănească demnitatea unui om.

Un gând subit îl făcu să se înfioare. Chiar dacă soţia lui nu l-ar fi înşelat, dăruindu-se altor bărbaţi şi purtând în pântec copilul altuia, ce mai avea el să-i ofere? Nu mai era decât un vas spart, de al cărui vis cioplit se alesese praful – un om terminat, ce nu putea să spere că se va mai trezi vreodată din acest coşmar. O, dar cât o iubise pe această femeie! Şi ea îl iubise… cândva – era sigur de asta.

— Îmi cer încă o dată scuze de deranj, spuse Kathryn, dând să plece.

Glasul ei îl readuse în prezent. Deşi apropierea ei îl bulversa, simţi brusc imboldul de a o reţine. Tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Nu mi-aţi spus care este adevăratul motiv care v-a adus aici.

Kathryn se întoarse spre el şi ridică din umeri, evitând însă să-l privească în ochi.

— Mă plimbam pe afară şi cumva paşii m-au purtat până aici.

Făcu o pauză, apoi clătină din cap.

— De fapt, aveţi dreptate. Am venit aici anume pentru a vă vorbi.

Larson simţi că-i stă inima în loc.

— În după-masa aceea m-aţi văzut… ieşind din odaia de culcare a domnului MacGregor. I-am explicat lui miss Maudie ce s-a întâmplat şi dânsa mă crede. Aparenţele

înşală. Nu m-aş deda niciodată unor fapte ruşinoase precum cele care au fost puse pe seama mea. În ziua aceea nu am făcut decât să deretic în camera domnului MacGregor. Dumnealui s-a întors în odaie şi a închis uşa. Nu ştia că sunt acolo, vă asigur.

Larson nu răspunse. Kathryn îl aţinti demnă cu privirea, aşteptând un răspuns.

Cât de uşor i-ar fi venit să se piardă iar în ochii ei calzi şi, aparent, plini de compasiune. Cinstea care se citea în ei îl înlănţuia. Vru să întoarcă privirea, dar o mână nevăzută îl împiedică. Apoi siguranţa lui începu să tremure, ca flacăra unei lumânări ce riscă să se stingă atunci când se deschide brusc o uşă.

Oare Kathryn chiar spunea adevărul?

Oricât de tare ar fi vrut să fie adevărate, spusele ei nu se potriveau cu realitatea de care avea el cunoştinţă. *A trăit într-un bordel, Doamne. Am văzut-o cu ochii mei.* Deşi ochii îi rămaseră înfipţi în ochii lui Kathryn, atenţia lui coborî spre pântecul ei. *Şi e clar că s-a culcat cu alt bărbat.*

Ochii soţiei sale se umplură de lacrimi şi aceasta îşi plecă privirea.

— Nu mă credeţi.

— Ce importanţă are ce cred eu?

Kathryn îşi ridică bărbia şi îşi miji uşor ochii, de parcă ar fi vrut să pătrundă cu privirea dincolo de fumuriul lentilelor.

— Pentru mine părerea dumneavoastră contează enorm.

Sub privirea ei pătrunzătoare, Larson se foi, încurcat, de pe un picior pe altul. O parte din el ar fi vrut să întindă mâna şi să şteargă lacrima de pe obrazul nevestei lui, dar mâna înmănuşată i se încleştă, în schimb, sub formă de pumn. *Doamne, ajută-mă, nu ştiu ce să cred în momentul ăsta.* Dar era sigur că MacGregor purta cel puţin o parte din vină. Fără îndoială că angajarea lui Kathryn la Casaroja nu fusese nicidecum întâmplătoare. Era hotărât să descopere ce se ascundea dincolo de interesul subit pe care îl manifesta MacGregor faţă de soţia sa. O parte din răspuns

se afla deja înaintea lui.

În ciuda îndoielilor ce îl împresurau, încercă să pară convingător.

— Vă cred, doamnă.

Kathryn îşi şterse lacrimile şi faţa i se destinse.

— Vă mulţumesc, şopti ea, după care adăugă, înclinându-şi uşor capul într-o parte: Tocmai mi-am dat seama… că încă nici nu ştiu cum vă numiţi.

— Jacob.

Colţurile buzelor ei se arcuiră în sus.

— Un nume biblic. Vi se potriveşte.

— Nu e tocmai un compliment. Iacov şi-a minţit tatăl şi i-a furat fratelui său binecuvântarea părintească.

Kathryn ridică o sprânceană.

— Citiţi Biblia?

Larson ridică din umeri şi, neştiind cu ce să-şi ocupe mâinile, apucă o lopată.

— Am citit câteva pasaje.

Îl surprinse câtă plăcere îi făcea să discute din nou cu ea, chiar dacă nu putea să mai spere vreodată la mai mult de atât.

Kathryn făcu un pas mic spre el.

— Iacov a avut, ce-i drept, defectele lui, dar a fost totodată un om foarte hotărât. Un om dispus să muncească din greu ca să-şi atingă ţelul.

— Da, dar metodele lui n-au fost mereu respectabile.

— Aşa este. Dar, în fond, cine poate urma întotdeauna doar calea respectabilă? adăugă ea, zâmbind.

În mod vădit, conversaţia îi făcea şi ei plăcere.

— Ei şi acum chiar că trebuie să mă întorc la treabă. A fost o plăcere să discut cu dumneata, Jacob.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Larson rămase în prag minute în şir, petrecând-o cu privirea. Păruse atât de sinceră! Oare chiar îi spusese adevărul? Dar atunci cum se explica şederea ei la bordel? Şi Matthew Taylor? Nu mai înţelegea nimic. Oftă şi se

întoarse în grajd.

Pe parcursul zilelor următoare ajunse la concluzia că se impunea să facă o vizită la bordel. Ca să afle o dată pentru totdeauna ce făcuse Kathryn acolo.

Capitolul 18

Jacob e un om bun, spuse Gabe, ţinând de celălalt capăt al draperiei de brocart.

— Aşa este. Şi acum să aşezăm draperia pe sfoară. Am să număr până la trei. Eşti gata?

Gabe încuviinţă din cap.

— Unu, doi… trei!

Luându-şi avânt, azvârliră ţesătura grea peste sfoara de rufe. Funia groasă, întinsă între un plop şi locuinţa ei, se lăsă sub greutatea draperiei.

— Îţi mulţumesc, Gabe, spuse Kathryn, luând o mătură şi începând să îndepărteze cu ea praful şi pânzele de păianjen din pliseurile draperiei.

Nu era un lucru deloc uşor pentru o femeie însărcinată.

— Deunăzi v-am văzut stând de vorbă în grajd.

— Da, răspunse Kathryn, simţind cum i se mişcă pruncul în pântec. Am avut ceva de discutat cu el.

Oare Gabe o fi auzit bârfele care circulau pe seama ei? Nu-i plăcea să aducă vorba de asta, dar dacă acele zvonuri îi ajunseseră cumva la ureche, nu voia ca Gabe să creadă că erau adevărate.

— Gabe, acum că lucrezi aici, la Casaroja, dacă ai să auzi vreodată ceva despre mine şi n-ai să ştii dacă zvonurile sunt adevărate sau false, te rog să mă întrebi pe mine, direct, da?

— Da, doamnă Kathryn. Aşa am să fac. Şi dumneavoastră o să-mi spuneţi mereu adevărul.

O spusese cu atâta convingere! Kathryn întoarse capul spre el. Ochii lui albaştri scânteiau, plini de puritate, în soarele dimineţii.

— Da, Gabe, eu am să-ţi spun mereu adevărul. Oricât de neplăcut ar fi el.

— Vă place aici, la Casaroja, doamnă Kathryn?

Kathryn surâse. *Îmi pui deja la încercare onestitatea, Doamne?* Puse mătura deoparte şi începu să lovească uşor draperia cu un bătător căptuşit.

— Nu, Gabe, nu prea îmi place.

Înecată de praful ieşit din stofa bordo, întoarse capul.

— Aş vrea să fiu acasă la mine, împreună cu soţul meu, dar asta nu mai este cu putinţă. Viaţa mi s-a schimbat în mod neaşteptat şi nedorit, dar am încredere că Dumnezeu vede toate aceste schimbări şi că, în timp, mă va ajuta cumva să le accept. Dumnezeu mi-a dat un loc în care să pot trăi în siguranţă şi prieteni de nădejde.

Îşi puse o mână pe burtică şi adăugă:

— Şi mi-a dăruit acest prunc drag.

Gabe o privi cu o expresie întrebătoare.

— Cum de vă încredeţi atât de mult într-un Dumnezeu pe care nu L-aţi văzut niciodată, doamnă Kathryn?

Kathryn nu răspunse imediat.

— La fel ca tine, spuse ea în cele din urmă. La fel ca orice om de pe lume – prin credinţă. Şi apoi, adăugă ea, făcându-i cu ochiul, eu *L-am văzut.*

Nedumerirea de copil ce încreţi fruntea lui Gabe o făcu să chicotească.

— L-am văzut în tine, Gabe. Iar acum fă bine şi mănâncă-ţi prânzul ca să te poţi întoarce la lucru. Că altfel iar vine Jacob să te caute.

Gabe zâmbi ştrengăreşte.

— Ştiţi ce-a făcut Jacob azi-noapte? întrebă el, îndesându-şi în gură o bucată de pâine cu brânză.

— Nu, de data asta ce-a mai făcut? intră în joc Kathryn, întorcându-şi iar faţa ca să se ferească de praf.

Era clar cine era noul erou al lui Gabe.

— Azi-noapte o juncă stătea să fete, da viţelu îi era întors în pântec. Jacob i-a şoptit la văcuţă ceva în ureche, ca să-l

audă, si-apoi şi-a vârât mâna înăuntru şi a făcut el ceva de a scos viţelu aşa cum se cuvine. Treceţi deseară pe la grajd să-l vedeţi.

— Poate c-am să vin, Gabe, spuse Kathryn, întrebându-se dacă pe Jacob nu l-ar deranja cumva prezenţa ei.

Data trecută se arătase destul de prietenos – după ce-i trecuse furia că îi văzuse cicatricele de pe mână. Se întrebă din nou cum s-o fi ales cu ele. Deşi era vară şi cald, Jacob purta întotdeauna o cămaşă cu mâneci lungi şi aceeaşi căciulă de lână. Oare ce s-o fi ascunzând sub acea căciulă?

Jacob mânca singur, aşa că ea nu apuca să-l vadă decât atunci când miss Maudie îi solicita ajutorul la casa mare. Ea, pe de altă parte, nu mai găsise de atunci niciun prilej de a trece pe la grajd şi, în plus, era extrem de atentă să nu rămână singură în tovărăşia unui bărbat. Dar acum, graţie lui Gabe, avea un motiv plauzibil de a-i face o vizită şi un însoţitor corespunzător. Îşi îndreptă privirea spre uriaşul ce stătea aşezat sub plop, mâncându-şi liniştit prânzul. Îi era recunoscătoare pentru atâtea lucruri!

Dincolo de înfăţişarea lui impunătoare, de bărbat în toată firea, se ascundea o inimă de copil. Îşi aminti ziua când îi apăruse în prag, cu luni în urmă. La început, aspectul lui de colos o băgase în sperieţi. Dar Gabe se dovedise a fi un prieten de nădejde şi îi era extrem de îndatorată.

Puse bătătorul la o parte.

— Gabe, nu cred că ţi-am mulţumit vreodată pentru tot ajutorul pe care mi l-ai acordat la ferma mea. Mă bucur că Matthew Taylor te-a angajat. În perioada în care ai muncit la *ranch-ul* meu te-am considerat un adevărat dar de la Dumnezeu. Şi la fel te consider şi acum.

Gabe zâmbi, ridicând din umeri cum că n-avea de ce să-i mulţumească.

— Vorbesc serios, Gabe. Dacă pot să te ajut vreodată cu ceva, te rog să nu eziţi să mi-o ceri.

Gabe se opri din mestecat.

— Se poate şi mâine?

— Ce să se poată?

— Aţi putea să-mi faceţi un hatâr mâine?

Kathryn începu să îndepărteze cu mătura praful care mai rămăsese pe draperie.

— De ce nu-mi spui întâi în ce constă hatârul? îl întrebă ea, zâmbind, după care îşi arcui spatele şi îşi roti umerii ca să-şi destindă muşchii încordaţi.

— Vă promit c-o să vă placă, doamnă Kathryn, răspunse Gabe, râzând.

— Hm... Am mai auzit eu de-alde astea, ripostă ea, făcându-i cu ochiul.

— Mă scuzaţi, doamnă Jennings.

Auzind glasul piţigăiat, Kathryn întoarse capul.

— O... bună ziua, Molly.

Fata de la bucătărie făcu o reverenţă şi îi întinse un plic.

— Domnu' MacGregor m-a rugat să vă aduc răvaşu ăsta. Zice să-l citiţi numaidecât şi să nu plec pân nu primesc un răspuns.

Când luă plicul, Kathryn văzu cum Molly aruncă pe furiş o privire în direcţia lui Gabe. Fără să-şi dea seama că este privit, Gabe luă încă o înghiţitură din brânză şi apoi, ridicând capul, îi zâmbi dezinvolt fetei. Molly coborî numaidecât ochii, stingherită.

Amuzându-se în sinea ei de roşeaţa ce colorase brusc obrajii fetei, Kathryn scoase scrisoarea din plicul nesigilat, dar de cum începu s-o citească, simţi că-i iau foc obrajii.

Deşi era bucuroasă că va avea, în sfârşit, prilejul de a discuta cu el despre colaborarea propusă, Donlyn MacGregor nu îi uşura deloc situaţia invitând-o în felul acesta. Fără îndoială că Molly citise deja bileţelul. Or Kathryn aflase pe pielea ei că slujnica era o mică gură-spartă. Pesemne că domnul MacGregor nu avea cunoştinţă de acest cusur al fetei.

— Molly, te rog să-i spui domnului MacGregor că sunt nevoită să refuz invitaţia sa la cină, dar că aş fi încântată să ne întâlnim în seara propusă de dumnealui, după cină.

Fata încuviinţă din cap, aruncă o ultimă privire spre Gabe şi apoi se răsuci şi porni grăbită înapoi spre casă.

— Pare-se că ai făcut o cucerire, mustăci Kathryn, întorcând capul spre Gabe şi făcându-i cu ochiul.

Gabe se ridică în picioare şi îşi scutură firimiturile de pe cămaşă.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre dumneavoastră, doamnă Kathryn.

De astă dată, în mod cu totul neobişnuit, uriaşul nu zâmbea.

A doua zi Kathryn se trezi dis-de-dimineaţă ca să se pregătească pentru surpriza de care îi vorbise Gabe. Acesta nu voise să-i spună despre ce era vorba, dar datorită ajutorului pe care i-l acordase miss Maudie aseară, acum avea totul pregătit. Şi, graţie generozităţii intendentei, avea încă patru rochii negre din care să aleagă, fiecare îndeajuns de practică pentru a constitui o ţinută de zi cu zi şi îndeajuns de amplă ca să o cuprindă până la sfârşitul sarcinii.

Aşa cum făcea în fiecare dimineaţă la trezire, Kathryn învârti de trei ori cheiţa cutiei muzicale şi apoi aşeză cutia pe măsuţa de noapte. Fredonând încetişor odată cu colindul, trase draperia şi privi prin fereastra deschisă a odăii de culcare spre grajduri şi preria estică. Soarele se înălţa la orizont, printre ultimii aştri ai nopţii, ce se estompau cu repeziciune. Deşi era luna iulie, adia un vânt matinal răcoros, cu iz de dobitoace şi iarbă de prerie.

Kathryn închise ochii şi, preţ de o clipă, se întoarse în timp, la *ranch*-ul lor. Văzu cu ochii minţii căsuţa lor din bârne, falnicul molid de Colorado şi plopii tremurători; auzi susurul pârâului ce curgea în spatele casei, simţi în nări mirosul proaspăt de pini. O adiere de vânt îi ridică părul de pe umeri. Îşi închipui că este atingerea uşoară a unor aripi de îngeri. Îngeri veniţi de sus, din ceruri, cum era vorba cântecului pe care îl asculta.

* în limba engleză, colindul se numeşte „Angels We Have

Heard on High”, n.tr.

Când deschise ochii, zări apropiindu-se din depărtare un călăreţ singuratic. În lumina rozacee a zorilor, copitele calului parcă nici nu atingeau pământul şi animalul părea să zboare peste câmpia întinsă. Calul şi călăreţul se mişcau la unison, ca o singură fiinţă. Cunoscuse şi ea cândva această senzaţie de libertate. Larson o învăţase să călărească aşa, cu mulţi ani în urmă.

Călăreţul struni calul murg şi mai merse o vreme la galop mic, apoi, înainte de a ajunge la *ranch,* se opri. După ce descălecă, se întinse şi îşi masă coapsa dreaptă, apoi mângâie fruntea calului. Apucă nu foarte strâns dârlogii şi animalul îl urmă. Nu era îndeajuns de aproape ca să-i distingă chipul, dar, chiar şi de la o asemenea distanţă, Kathryn observă că Jacob nu poartă nici ochelarii şi nici căciula. În afara câtorva porţiuni mai întunecate, de unde fusese ras părul, capul îi era complet pleşuv.

Văzându-l că se apropie, Kathryn se îndepărtă de fereastră. Melodia intonată de cutiuţa muzicală încetini, căznindu-se parcă să atingă ultimele note. Când Jacob trecu pe lângă casă, Kathryn auzi calul nechezând şi apoi şoapta blândă cu care îl linişti grăjdarul. Murea de curiozitate să îl privească mai îndeaproape, dar ştia că Jacob nu voia să fie văzut aşa şi respectul faţă de el învinse ispita.

După o jumătate de oră, o căruţă trase în dreptul căsuţei. Kathryn puse la o parte păturica pe care o împletea pentru copil şi, privind într-acolo, îl văzu pe Gabe coborând din căruţă, îmbrăcat cu o cămaşă albă, scrobită, şi o pereche de pantaloni cafenii. Arăta mai chipeş ca niciodată.

— Unde mă duci cu noaptea-n cap? îl întrebă Kathryn câteva minute mai târziu, când cotiră pe drumul principal ce ducea spre oraş. Miss Maudie şi cu mine am pregătit mâncare cât pentru o armată, aşa că nădăjduiesc că ţi-e foame.

Gabe îi răspunse printr-un zâmbet poznaş ce îi dădu de înţeles că încă n-avea de gând să-i destăinuie destinaţia,

apoi începu să îngâne o cântare. Recunoscând imnul religios, Kathryn i se alătură. După ani întregi în care nu mai cântase alături de cineva întru slava Domnului, găsi pace sufletească în cântarea intonată npreună cu Gabe.

— Şi-acu alegeţi-l dumneavoastră pe următorul, spuse uriaşul când terminară de cântat.

— Este un imn religios pe care-l ştiu din copilărie. Să vedem dacă mi-l mai amintesc… Are un ritm domol.

Începu să cânte, dar văzând că Gabe nu i se alătură, se opri şi îl înghionti şăgalnic cu cotul.

Gabe clătină din cap.

— Nu ştiu cuvintele. Da îmi place să vă aud cântând, doamnă Kathryn.

Ea zâmbi, apoi reluă cântarea.

— Doamne, Dumnezeule, Tatăl şi Prietenul nostru, lumina şi dragostea Ta strălucesc în toată lucrarea văzută a mâinilor Tale. Slava Ta încununează cerurile şi întreg pământul este plin de Tine.

Gabe se întoarse spre ea cu ochii sclipind de lacrimi.

— Mai sunt şi alte versuri în imnu ăsta, doamnă Kathryn?

Mişcată de reacţia lui, Kathryn închise ochii.

— Îţi auzim glasul şi îţi simţim prezenţa în timp ce Tu, Domn al vieţii şi al luminii, prea curat pentru ochii omeneşti, stăpâneşti peste noi învăluit de nori, nevăzut.

Cântă încă un vers, apoi lăsă să se aştearnă între ei tăcerea. Văzându-l pe Gabe cufundat în gânduri, Kathryn lăsă capul pe spate, bucurându-se de razele ce îi scăldau faţa şi de izul de mister pe care îl purta vântul de dimineaţă. Surpriza pe care i-o pregătise Gabe, oricare ar fi fost aceasta, nu putea întrece toate lucrurile pe care le făcuse până acum pentru ea. Nu-şi mai simţise inima atât de uşoară de când…

În momentul acela un junghi îi săgetă abdomenul. Se chirci înainte, încleştându-şi degetele pe capră şi simţi cum o năpădeşte o năduşeală rece. Închise strâns ochii, icnind de durere.

Gabe trase de hăţuri, încetinind, şi îşi aşeză îngrijorat mâna pe spatele ei.

— Ce-aţi păţit, doamnă Kathryn?

Nu putu să îi răspundă imediat.

— Nu ştiu, gemu ea în cele din urmă, trăgând cu grijă aer în piept.

Durerea încetase la fel de brusc cum apăruse. Se lăsă pe spate şi îşi puse mâinile pe pântec, mângâindu-şi pruncul nenăscut.

— Probabil că e de la prea mult cântat, adăugă ea cu un râs forţat.

Gluma nu reuşi să şteargă îngrijorarea de pe chipul lui Gabe.

— Nu vreţi să ne întoarcem?

— Nu, Gabe, răspunse ea, aşezându-şi mâna pe braţul lui. Vreau să ne vedem de drum. Te rog. Totul va fi în ordine.

— Sunteţi sigură?

Kathryn expiră încet înainte de a răspunde.

— Atâta vreme cât nu mă vei pune să alerg la o întrecere sportivă, cred c-am să mă descurc.

Totuşi, hotărî în sinea ei să se menajeze pentru tot restul zilei. Nu voia să primejduiască în vreun fel sănătatea copilului.

Când ajunseră la marginea oraşului, Gabe coti pe drumul care ducea spre biserica albă.

— Asta-i surpriza.

Kathryn privi nedumerită spre lăcaşul aparent pustiu.

— Bine, dar nu e zi de duminică…

Gabe zâmbi.

— Am ajuns noi devreme. Da peste numai câteva ceasuri o să înceapă claca pentru ridicarea unei şcoli, uite acolo, adăugă el, arătând spre un lot de teren situat la vest de biserică, delimitat deja cu câte un par în fiecare colţ, unde aşteptau deja, frumos stivuiţi, dulapii pentru construcţie. Femeile or să coasă şi or să pregătească prânzul, ridică el

din umeri. M-am gândit că v-ar face plăcere să participaţi şi dumneavoastră la serbare. Dar înainte de asta am socotit c-aţi dori să treceţi pe la Annabelle.

Tăcu, apoi adăugă cu glas şoptit:

— Şi să mergeţi să petreceţi puţin timp la mormântu lu' domnu' Jennings.

Drept răspuns, Kathryn îl cuprinse în braţe şi îl strânse la piept.

Privind de pe alee clădirea de lemn pe două niveluri ce se înălţa în faţa lui, Larson simţi că i se încreţeşte pielea pe spinare. Revăzu cu ochii minţii privirea absentă a maică-sii, îi răsună în urechi zgomotul uşii închise, simţi în nări mirosul acru al ţigării de foi. Scutură din cap, încercând să izgonească amintirea.

Aceasta nu era aceeaşi casă de toleranţă şi el nu mai era copilul de atunci.

Închise ochii, încercând să prindă curaj, apoi urcă treptele şi bătu la uşa din dos.

Aşteptă un minut întreg, apoi bătu din nou. Era ora prânzului. Careva tot trebuie să se fi trezit până acum. Făcu un pas în spate şi îşi ridică privirea spre şirul de ferestre de la etaj. Mai aşteptă câteva minute şi tocmai când era pe cale să plece, văzu mişcându-se perdeaua de la geamul uşii.

Cineva crăpă uşor uşa.

— Întoarce-te diseară.

Fata, foarte tânără, îi cercetă dintr-o privire chipul şi căciula, fără să clipească, apoi adăugă:

— Nu ne ocupăm de clienţi în timpul zilei.

Dădu să închidă uşa, dar Larson o opri. Fata părea să aibă vreo treisprezece – paisprezece ani. Ar fi vrut să creadă că era slujnica de la bucătărie, dar ştia prea bine că asta era o iluzie deşartă. Frumuseţea ei tinerească, pielea oacheşă şi fină şi ochii migdalaţi constituiau o combinaţie exotică şi unii bărbaţi erau dispuşi să plătească bani frumoşi dacă acesteia i se adăuga şi o vârstă fragedă.

Gândul îi întorcea şi acum stomacul pe dos.

— Nu mă aflu aici în căutare de plăceri, domnişoară. Am venit să mă interesez de una dintre fetele care au lucrat aici.

Ochii căprui şi depărtaţi ai fetei se umplură de suspiciune.

Larson scoase câţiva dolari din buzunar.

— Nu vreau decât să ştiu dacă persoana cu pricina a lucrat aici, atâta tot, făcu el o nouă tentativă, întinzându-i banii.

Când fata se întinse să-i ia, Larson îşi retrase uşor mâna.

— Întâi răspunde-mi şi-apoi ai să-ţi primeşti plata.

Fata clătină din cap şi dădu să închidă uşa.

Larson îşi vârî piciorul în prag.

— Îţi dau jumătate înainte şi cealaltă jumătate, după ce îmi răspunzi.

Fata încuviinţă din cap şi luă bancnotele pe care i le întinse.

— Cum o cheamă pe fată?

— Kathryn, dar se poate să se fi prezentat cu un alt nume.

Observă o uşoară sclipire în ochii fetei, dar aceasta continuă să îl privească fără să spună un cuvânt. Larson cunoştea prea bine această mască nonşalantă.

— Ascultă, ştiu că a stat la bordel, fiindcă am văzut-o venind aici într-o noapte. Vreau să ştiu dacă a lucrat aici.

— N-o cunosc pe doamna asta, răspunse fata repezit, împingând înapoi banii prin crăpătură, după care îi trânti uşa în nas şi trase zăvorul.

Larson bătu din nou, deşi ştia că este zadarnic. După ce ridică bancnotele împrăştiate pe jos, se duse la prăvălia universală să cumpere provizii şi apoi porni, cu gândul încă la cuvintele fetei, spre ieşirea din oraş. Când ajunse lângă biserică, îşi opri calul.

În faţa şi în spatele lăcaşului era plin de căruţe. În depărtare, într-un luminiş situat dincolo de cimitir, mai

mulţi bărbaţi lucrau cot la cot pentru a fixa scheletul unui perete. Un grup ridica panourile de lemn pe umeri şi celălalt le înălţa cu ajutorul unor funii. Pe iarba preriei erau răsfirate pături printre care zburda o ceată de copii. Femeile roiau în jurul unei mese improvizate, încărcată cu fel de fel de bucate.

Zumzetul ascuţit al glasurilor femeieşti îi răsuna în urechi, dar lui Larson îi atrase atenţia o femeie anume.

Kathryn se îndrepta spre adunare, cu pletele-i blonde scăldate de razele soarelui. Părea să vină dinspre cimitir. Să îndrăznească, oare, să creadă, că fusese la mormântul lui? Această posibilitate îl mişcă. Soţia lui se împlinea pe zi ce trecea şi acum era, parcă, mai frumoasă ca niciodată. Dintr-odată, gândurile îi zburară la ultima lor noapte de dragoste. Amintirea, atât de vie, îl umplu de o dorinţă dureroasă. De dorinţa de a fi din nou *cu ea.*

Apoi îşi aduse aminte de noaptea nunţii lor. Kathryn i se dăruise pură şi nepătată, sfioasă şi şovăielnică. În timp ce o ţinea tandru în braţe, iubind-o cu priceperea unui bărbat experimentat, o privise în ochi, dorindu-şi să aibă şi el inocenţa ei. I-ar fi plăcut să-i poată oferi, la rându-i, darul castităţii, dar împrejurările în care crescuse făcuse ca acest lucru să fie imposibil.

Kathryn rămase la distanţă de femeile adunate în jurul mesei. Larson aproape că-i simţea încordarea, dorinţa de a fi acceptată de ele. În cele din urmă, o femeie cu păr castaniu o observă şi, apropiindu-se de ea, o luă de mână. Larson îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

N-o cunosc pe doamna asta, îi spusese cu câteva minute în urmă fata de la bordel. *Pe doamna asta.*

Când se refereau la colegele lor de breaslă, femeile de la bordelul maică-sii foloseau mereu cuvântul „fetele”. Termenul „doamnă” era rezervat… ei bine, doamnelor. Să fie, oare, cu putinţă ca…?

— Nu ne-ar strica o mână de ajutor, se auzi lângă el o voce, întrerupându-i şirul gândurilor.

Când se răsuci în şa, Larson dădu cu ochii de un bărbat cu înfăţişare tinerească, aducând cu Abraham Lincoln, călare pe o iapă pagă. Îl recunoscu numaidecât şi încercă să-şi amintească numele fetiţei lui. Copila cu ochi violeţi Lilly.

— Patrick Carlson, se prezentă pastorul.

Larson îi strânse mâna.

— Jacob.

Doamne, dă să nu-mi ceară şi numele de familie!

— Ei bine, Jacob, după cum văd eu lucrurile, noi doi am putea să ne alăturăm bărbaţilor de acolo, să batem câteva cuie, să-i ajutăm să înalţe un perete sau doi şi-apoi să fim ospătaţi regeşte, toate astea în răstimp de doar câteva ceasuri. Ei, ce zici, nu sună bine?

Carlson zâmbi. E un zâmbet *sincer,* se gândi Larson. Totuşi, şovăia. Aruncă o privire îndărăt, spre adunare, trecându-şi degetele peste barba proaspăt rasă, dar încă neuniformă. I-ar fi plăcut să o poată privi pe Kathryn, chiar şi doar de la depărtare. Dar era, oare, în stare să reziste înconjurat de atâta lume?

— Unul dintre lucrurile care îmi plac la biserica asta sunt enoriaşii, continuă Carlson cu dezinvoltură. Sunt cu toţii oameni de ispravă. Prietenoşi, generoşi, când şi când un pic păcătoşi, dar mare e îndurarea lui Dumnezeu, aşa că bănuiesc c-o să ne treacă micile neajunsuri cu vederea.

Văzând licărul jucăuş din ochii predicatorului, Larson nu putu să nu zâmbească.

— Poate că se va găsi ceva de făcut undeva departe de mulţime?

— Dulapii trebuie tăiaţi cu ferăstrăul, or asta ni s-ar potrivi ca o mănuşă, că-i treabă de doi oameni. Ei, ce zici?

Când Larson încuviinţă din cap, Carlson arătă spre o grămadă de panouri de lemn situată în dreapta locului unde lucrau bărbaţii.

— Îţi mulţumesc, spuse Larson încet.

— Încă n-ai de ce să-mi mulţumeşti. Aşteaptă pân ai să

guşti din plăcinta cu mure făcută de Lilly. A întrebat de dumneata, să ştii. Lilly a noastră nu uită niciodată o faţ…

Carlson se opri brusc şi umerii i se pleoştiră.

— Te rog să mă ierţi, Jacob. N-am vrut să te jignesc…

Aţintindu-l cu privirea pe bărbatul mai tânăr de lângă el.

Larson îşi scoase încet ochelarii, ca pastorul să vadă că este sincer.

— Mă întreb dac-o să am norocul să mai gust din cafeaua făcută de soţia dumitale. Că tare bună a fost cea pe care mi-aţi servit-o dată trecută.

Carlson îl privi o clipă în ochi, apoi aprobă din cap, se aplecă spre el şi îl strânse de braţ.

— Cafeaua lui Hannah e ca graţia divină. E întotdeauna bună şi nu se termină niciodată. Mă duc să iau două căni şi ne întâlnim acolo peste un minut.

Kathryn aşează o felie de plăcintă cu mure pe farfuria băieţelului şi zâmbetul larg care se întinse pe faţa lui o făcu şi pe ea s-a zâmbească.

— Sulioala mea mai male a făcut plăcinta, zise peltic micuţul, după care o zbughi înapoi spre pătură.

Kathryn îl petrecu, duioasă, cu privirea. Părul castaniu, des şi ochii căprui ai micuţului o făcură să se întrebe din nou – oare purta sub sân pe fiul sau pe fiica lui Larson? Că va fi băiat, că va fi fetiţă, se ruga doar ca pruncul să moştenească trăsăturile frumoase ale soţului ei.

Nu se întâlnise cu Annabelle în dimineaţa aceasta. Găsise uşa din dos a bordelului încuiată şi, deşi a bătut de câteva ori, nu a venit nimeni să-i deschidă. Următoarea oprire o făcuse la biroul de pompe funebre ca să vadă în ce stadiu de lucru se afla piatra funerară permanentă pe care o comandase pentru mormântul lui Larson, dar acolo fusese informată că lucrarea nu era încă terminată. Slavă Domnului. Nu avea încă banii necesari pentru a face plata integral. După aceea cumpărase flori proaspete şi se dusese la cimitir.

Simţind o atingere pe umăr, Kathryn se întoarse. Deşi

abia ce făcuse cunoştinţă cu Hannah Carlson, se simţea deja legată sufleteşte de această femeie.

— Patrick zice că vrea să ia masa cu un nou-venit şi m-a rugat să le ţin şi eu companie. Ştiu că te-am invitat să stai pe pătura noastră, dar... n-ai prefera mai degrabă să ni te alături?

Kathryn îi aruncă noii sale prietene o privire bănuitoare.

— Deja ai reuşit să îmi faci cunoştinţă cu toţi burlacii prezenţi azi aici, Hannah Carlson. Mă întreb dacă acesta nu e încă un tertip de-al tău…

Aproximativ de-o vârstă cu ea, Hannah era exact opusul lui Kathryn din punct de vedere al culorii părului şi ochilor. Dar, după toate aparenţele, cele două femei aveau, fără doar şi poate, în comun un lucru: plăcerea de a tachina.

— Nu, îţi jur că nu e vorba de niciun şiretlic, protestă Hannah, ciupindu-i jucăuş cotul. Dar într-o duminică, după prânz, ai să-mi faci o vizită exact în scopul ăsta, adăugă ea cu gura până la urechi, după care zâmbetul i se întristă şi adăugă, cu glasul încărcat de regret: îmi pare rău că n-am fost la înmormântarea soţului tău, Kathryn. De obicei îl însoţesc pe Patrick atunci când ţine el slujba, dar în ziua aceea Lilly s-a îmbolnăvit… iar ochii i se umplură de lacrimi. Tare-aş fi vrut să te cunosc mai devreme!

— Ei bine, important e că ne cunoaştem acum, răspunse Kathryn, aducându-şi aminte de ziua în care luase, la rând, toate pensiunile din oraş, căutând găzduire. Şi eu îi mulţumesc deja lui Dumnezeu că mi te-a scos în cale. Îmi iau ceva de mâncare şi apoi vin la voi, îţi promit.

Îi aruncă lui Hannah o privire convingătoare, după care începu să îşi umple farfuria. Oare unde-o fi Gabe? se întrebă ea, căutându-l cu privirea în timp ce îşi croia cale prin labirintul de pături. Îl văzuse mai devreme ajutând la construirea şcolii. Ţinea traversele grele în timp ce alţii le fixau cu piroane. Chiar dacă puterea lui fizică nu o mai lua prin surprindere, abia acum văzuse că Gabe avea şi un simţ al echilibrului cu totul remarcabil.

Era încă departe când îl zări pe Jacob şi nu-i fu greu să-şi dea seama când o observă şi el pe ea. Bărbatul schiţă un zâmbet şi, ca din reflex, îşi ridică gulerul în jurul gâtului. Kathryn îi răspunse şi ea printr-un surâs.

Când se apropie de ei, Jacob se ridică respectuos în picioare.

— Kathryn.

Îi rostise numele încet, cu glas răguşit, aproape hârâitor. Uneori, când îl auzea, Kathryn se întreba dacă nu cumva vorbirea în sine îi provoacă durere.

— Mă bucur să te revăd, Jacob, îl salută ea, după care se aşeză pe un buştean lângă Hannah, vizavi de Jacob şi de pastorul Carlson.

Văzând uşoara mirare ce se citea pe chipurile soţilor Carlson, adăugă râzând încetişor:

— Lucrăm amândoi la Casaroja.

— Care vasăzică, voi doi vă cunoaşteţi? exclamă pastorul Carlson, uitându-se nedumerit când la unul, când la celălalt, la fel ca soţia sa.

Văzând că Jacob nu spune nimic, Kathryn luă asupra ei sarcina de a da un răspuns.

— Ei, nu ne cunoaştem foarte bine, domnule pastor. Doar că lucrăm amândoi la Casaroja. Eu sunt menajeră, iar Jacob administrează grajdurile.

Auzind descrierea făcută postului său, Jacob ridică fulgerător fcapul. Oare ce se ascunde dincolo de aceste lentile fumurii? se întrebă Kathryn. Tare ar fi vrut să-l poată privi în ochi. În pofida firii lui taciturne, avea impresia că nimic nu scapă atenţiei lui Jacob. I-ar fi plăcut să ştie ce era în mintea lui acum.

Patrick stărui să nu-i spună „domnul pastor” şi conversaţia continuă pe un făgaş plăcut în timp ce se înfruptau din bucate.

— Bine, atunci am să-ţi zic Patrick, se învoi Kathryn, gustând din cartofi.

— Ei bine, Jacob… Kathryn ne-a povestit câte ceva

despre viaţa ei, Patrick îşi înfipse furculiţa într-un castravecior murat; acum e rândul tău. N-ai vrea să ne spui şi tu câteva lucruri despre tine? Te afli de multă vreme prin părţile acestea?

Jacob privi în direcţia ei, dar Kathryn n-avea cum să ştie dacă se uita la ea ori ba.

— Nu, m-am mutat aici de curând. Dar trăiesc în teritoriul Colorado de ani de zile.

— De asta mi-am dat seama din conversaţia pe care am purtat-o adineauri. Pari să cunoşti foarte bine munţii din regiune. Unde trăiesc cei doi soţi de care mi-ai vorbit înainte? Cei care te-au ajutat după accident.

Doar aparent acaparată de mâncatul plăcintei, Kathryn aştepta cu sufletul la gură răspunsul lui Jacob.

Acesta nu răspunse imediat.

— Trăiesc departe de aici, în munţii din nord. La vest de Denver, tuşi uşor şi luă o înghiţitură de apă. Astăzi sunt în viaţă doar datorită lor. Ei m-au îngrijit după incendiu… şi mi-au dat o motivaţie de a trăi când o pierdusem pe a mea.

Sesizând tristeţea şi emoţia pe cât de subtilă, pe atât de profundă din glasul lui, Kathryn îşi întoarse capul spre el. Deşi nu îi vedea ochii, ştia că o priveşte.

— Şi tot ei te-au călăuzit către Iisus?

Jacob încuviinţă din cap şi îşi întoarse atenţia spre Patrick, surâzând uşor. În ambiguitatea momentului, Kathryn nu îşi putu dezlipi privirea de la faţa lui. O parte a gurii îi rămăsese relativ nevătămată de flăcări, dar în cealaltă jumătate buzele erau strânse, cu colţul uşor teşit.

— Auzisem de El şi înainte, dar datorită lor, şi după cele întâmplate…; clătină din cap. Ei bine, acum cred c-aş putea spune că L-am văzut cu ochii mei.

Patrick îşi încreţi, concentrat, fruntea.

— Stai aşa… Iov 42… versetul 5?

Jacob pufni în râs.

— Nu ştiu ce verset e, dar capitolul l-ai nimerit.

— În timp ce lucram, Jacob şi cu mine ne-am testat

reciproc cunoştinţele despre Scriptură, îi explică Patrick soţiei sale, cu ochii scânteind de entuziasm. Se pare că mi-am găsit naşul.

— Ei, aş! obiectă Jacob. Am avut noroc, atâta tot. Dar cred că tu şi Isaiah, bărbatul care m-a găsit, v-aţi înţelege de minune. Omul ăsta are Cuvântul ascuns aici, adăugă el, ducându-şi mâna la inimă. Iar Abby este o femeie minunată, cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Păcat că nu i-am întâlnit pe amândoi mai devreme.

Când Jacob privi într-o parte, observându-i cicatricea din jurul ochiului stâng şi ascultându-l cum vorbeşte despre cei doi oameni ce păreau să însemne atât de mult pentru el, Kathryn simţi că i se umplu şi ei ochii de lacrimi.

— Păzea… şopti deodată Hannah, privind peste umărul lui Jacob, după care zâmbi şi-i făcu din ochi lui Patrick. Vine Lilly.

— Jacob, ţine-te bine, îl avertiză Patrick în şoaptă, pe un ton conspirativ. Pare-se că ţi se pregăteşte o ambuscadă.

În momentul acela, Kathryn văzu o fetiţă de o frumuseţe rară furişându-se în spatele lui Jacob. Zâmbetul poznaş ce lumina chipul copilei o făcu să surâdă. Jacob îşi puse dezinvolt farfuria deoparte înainte ca Lilly să se năpustească asupra lui cu un strigăt de luptă, agăţându-se de umerii lui. Jacob apucă mâinile fetiţei, aninate în jurul gâtului său, şi se ridică, nu fără oarecare efort, în picioare.

— Hm, parc-am auzit ceva, făcu el, întorcându-se dintr-o parte într-alta şi bălăbănind-o pe Lilly la fiecare mişcare. Domnule reverend, doamnă Carlson, voi n-aţi auzit nimic?

Auzind chicotele ascuţite ale lui Lilly, Jacob o roti şi mai abitir pe fetiţă. Urmărind fascinată metamorfoza acestui om cu voce blajină, în curând Kathryn se trezi şi ea râzând cu poftă la fel ca toţi ceilalţi.

— Sunt… eu… Lilly, îngăimă în cele din urmă, gâfâind, copila.

— Vai, Lilly, nici nu te-am văzut! răspunse Jacob, strângându-i mânuţele.

Lilly îşi aşează capul pe omoplatul lui, lăsându-şi picioarele să se bălăngăne. Jacob ridică mâna şi trase uşor de o buclă neagră ce îi atârna peste umăr, apoi îşi lepădă preţioasa povară, râzând încetişor, uşor gâlgâit.

Râsul lui o făcu pe Kathryn să tresară. Râdea exact ca Larson. Privirea i se înceţoşă şi clipi repede din ochi ca să-şi stăvilească neaşteptata emoţie. Ah, cât îi lipsea râsul lui Larson! Era un sunet pe care încetase să-l audă cu mult înainte de acea dimineaţă de Crăciun când soţul ei plecase de acasă.

După-masa se topi în seară şi Kathryn fu bucuroasă când toată lumea începu să se pregătească de plecare. Când puse în căruţă ultima cratiţă goală a lui miss Maudie, îl zări pe Gabe îndreptându-se spre ea.

— Pe unde mi-ai fost, Gabe? îl mustră ea în şagă, cu mâinile în şold. Te-am căutat toată după-amiaza.

Gabe se uită la ea ca trăsnit.

— Păi, un să fiu? Am lucrat, doamnă Kathryn. Am pus umăru la ridicarea şcolii, după care a trebuit să dau o raită până-n oraş. Şi-apoi, ultima dată când m-am uitat, nu mi s-a părut că-mi duceţi prea tare lipsa.

Îi aruncă o privire care o făcu să zâmbească, apoi adăugă, ajutând-o să urce în căruţă:

— Jacob mai e pe-aici?

— Da, e acolo, vorbeşte cu pastorul.

— Poate c-o vrea să se întoarcă la fermă cu noi. Mă duc să-l întreb, adăugă el, înainte ca ea s-apuce a obiecta.

După efortul considerabil pe care îl depusese, Jacob devenise tot mai tăcut pe parcursul după-amiezii. Pesemne că era obosit şi-ar fi preferat să se bucure de puţină solitudine, conchise Kathryn. De aceea, nu mică îi fu mirarea când Jacob încuviinţă din cap şi porni spre ei. Observând că şchiopătatul îi devenea tot mai pronunţat pe măsură ce treceau orele, Kathryn hotărî în sinea ei să-i ceară lui miss Maudie o alifie care ar putea să-i aline întrucâtva suferinţa.

Jacob îşi legă calul în spatele căruţei şi apoi urcă pe platformă. Când porniră la drum, Gabe începu să cânte. Jacob nu i se alătură şi, dintr-un motiv sau altul, şi Kathryn se codi să-i ţină isonul.

În cele din urmă, Gabe o înghionti jucăuş cu cotul.

— Haideţi, doamnă Kathryn, cântaţi-ne imnul ’cela de l-aţi cântat azi dimineaţă. Că tare-i frumos.

Fără tragere de inimă, Kathryn cântă prima strofă, apoi rămase cu privirea pierdută în depărtare, spre dârele roşietice ale apusului ce alunecau în spatele piscurilor înzăpezite.

Merseră o vreme în tăcere, însoţiţi doar de tropotul copitelor pe pământul bătătorit şi de văierul constant al roţilor.

— Eşti bună să cânţi mai departe? întrebă la un moment dat, abia şoptit, Jacob.

Kathryn se întoarse surprinsă spre el, dar bărbatul avea privirea întoarsă spre vest, admirând asfinţitul. Kathryn cântă imnul până la capăt şi-apoi alte trei cântări, printre care şi preferata lui Larson. În mod straniu, cântatul acelui imn nu o întristă, ci îi aduse pace sufletească. Poate că era un semn bun. Poate că începea să se împace cu pierderea lui Larson şi a vieţii trăite alături de el.

Şi atunci de ce îl simţea aproape de ea chiar şi acum?

Capitolul 19

Kathryn ieşi din clădirea principală şi porni spre locuinţa ei cufundată în întuneric. Larson se apropie de ea.

— Bună seara, doamnă Jennings, o salută el cu glas domol, ca să n-o sperie.

După cină, rămăsese aşezat în faţa grajdului, bucurându-se de vânticelul neobişnuit de răcoros pentru luna iulie şi sperând s-o vadă pe Kathryn înainte ca aceasta să se retragă la culcare.

De la claca organizată sâmbăta trecută pentru ridicarea

şcolii mai stătuseră de vorbă de câteva ori şi, de fiecare dată, Kathryn i se păruse mai tăcută decât de obicei, de parcă ar fi neliniştit-o ceva. Îşi făcea griji pentru ea. Imnurile pe care le cântase în acea seară, cu glasul ei pur şi cristalin, reuşiseră cumva să se infiltreze în fortăreaţa pe care o ridicase în jurul sufletului său şi îi subminau chiar şi în momentul de faţă îndoielile pe care le avea în privinţa ei.

— Jacob.

Un zâmbet îi luminã faţa, făcându-l să creadă că se bucura să-l vadă.

— Cum mai eşti?

— Mulţam, bine.

Kathryn purta o altă rochie neagră, una pe care n-o mai văzuse până acum. Deşi purta în fiecare zi aceeaşi culoare, era nespus de frumoasă. Era bucuros că, graţie lentilelor fumurii ce îi mascau ochii, putea s-o admire în voie, fără ca ea să se simtă ofensată.

— Am venit să îţi spun că în dimineaţa asta s-a mai născut o viţică, în caz că vrei să vii s-o vezi. Mamă-sa n-o acceptă în preajma ei, aşa că o ţinem în grajdul de aici. Gabe zicea că poate ai vrea s-o vezi. Poţi să treci pe la grajd oricând pofteşti. O să am grijă ca Gabe să fie acolo.

Kathryn îl privi gânditoare.

— Da, chiar mi-ar plăcea să văd viţeaua. Îţi mulţumesc, Jacob.

Larson înclină din cap şi dădu să plece.

— S... s-ar putea să-l văd în seara asta? Chiar acum... dacă ai timp?

Larson aruncă o privire înapoi, mirat de şovăiala din vocea ei, apoi îi zâmbi.

— De ce nu? Stai să văd dacă Gabe e acolo.

— Aş putea aduce şi nişte desert. Azi am făcut plăcintă cu nuci pecan. Nu ştiu dacă este pe gustul dumitale... adăugă ea cu jumătate de gură.

Era plăcinta lui preferată.

— Este, doamnă, este.

Larson stătea în afara boxei, privind cu plăcere câtă grijă îi arătau Kathryn şi Gabe viţelei nou-născute. Se îndoia că se va putea obişnui vreodată cu candoarea copilărească a lui Gabe. Când îl văzuse pentru prima oară pe acest munte de om, nici cu gândul nu gândise c-ar putea să aibă o fire atât de blajină. Gabe era un muncitor sârguincios şi forţa lui fizică fusese de mare ajutor în repetate rânduri, atunci când aveau de îndeplinit sarcini care depăşeau puterile lui Larson. Din fericire, acesta se înzdrăvenea trupeşte pe zi ce trecea şi, datorită regimului riguros pe bază de tocăniţă de vită pe care i-l administra miss Maudie, braţele şi pieptul i se împliniseră deja în mod simţitor.

— Îi place să fie mângâiată aici, între urechi, spuse Gabe, luând mâna lui Kathryn şi călăuzind-o blajin pe creştetul viţicii orfane.

Larson se aştepta ca soţia lui să-i spună lui Gabe că ştia deja asta, dar ea nu spuse nimic, doar zâmbi şi îi urmă instrucţiunile.

— Îmi aminteşte de o viţică de la ferma dumneavoastră, doamnă Kathryn.

— Da, şi mie, murmură ea gânditoare.

Larson o văzu cum îşi retrage mâna şi se ridică în picioare. Kathryn ieşi din boxă, se apropie de el şi îşi roti ochii prin grajd.

— Ce întuneric s-a făcut aici!

El nici măcar nu băgase de seamă. Se obişnuise să privească totul prin lentilele lui fumurii şi, în afară de momentele când se strecura afară să citească la lumina vreunei lămpi din dormitoarele muncitorilor, trăia după ceasornicul soarelui. Nu mai aprinsese o flacără de la incendiu încoace şi gândul că trebuia să o facă acum îl înfioră. Ridică înfrigurat capul. Kathryn se uita la el.

— N-ai pe-aici vreun felinar, Jacob? îl întrebă ea încet, cu căldură în glas.

— Cred c-am văzut eu unu în spate, sări Gabe, închizând uşa boxei în urma sa. Mă duc să-l aduc.

Când îl văzu pe Gabe întorcându-se cu felinarul neaprins, Larson intră în panică. Gabe aşează felinarul pe masa de lucru de lângă el şi Larson coborî capul în pământ, incapabil să facă o mişcare. Închise ochii. Inima îi bubuia, mâinile îi tremurau, îşi încleştă pumnii pe lângă trup. Amânase, cu groază, acest moment inevitabil vreme de luni întregi.

Uită-te la mine! Sunt bărbat în toată firea şi mă tem de foc!

— Te superi dacă îl aprind eu?

Simţind o atingere pe braţ, Larson deschise ochii şi o văzu pe Kathryn stând lângă el. Nici măcar n-o auzise apropiindu-se. Cu orgoliul rănit, încuviinţă din cap şi Kathryn aprinse fitilul.

La lumina caldă a felinarului, Larson văzu zâmbetul blând de pe chipul ei, înţelegerea ei tacită. Covârşit de ruşine, se aşează abătut pe un balot de fân.

— Sper că vă este foame. Am tăiat felii mari, spuse Kathryn, dând fiecăruia câte o bucată de plăcintă şi aşezând apoi coşul pe masă.

Gabe îşi termină repede porţia şi apoi se întoarse în boxă să vadă ce mai face viţica.

— Îmi dai voie?

Larson înălţă capul şi o văzu pe Kathryn privind spre Biblia pe care o lăsase în dimineaţa aceea pe un raft, deasupra mesei de lucru. Aprobă din cap şi îngână:

— Plăcinta e cu adevărat delicioasă.

După toate câte se întâmplaseră în ultimele şapte luni, era uimitor să stea acum aici împreună cu soţia lui, bucurându-se de compania ei şi înfruptându-se din plăcinta făcută de ea. Îi venea greu să mistuie toate astea. Probabil deoarece Kathryn nu mai era cu adevărat soaţa lui. Sau poate că mai era în mod oficial, pe hârtie, dar nu şi în mintea ei. Nici măcar nu-l recunoscuse. Dar voia el cu adevărat să fie recunoscut? Nu îşi luase toate aceste măsuri de precauţie tocmai ca ea să nu îl recunoască?

O urmări cum întoarce filele Bibliei. Ar fi vrut să se ducă

la ea şi să o cuprindă în braţe, aşa cum făcea cândva – să aibă libertatea, dreptul de a o atinge din nou. Preţ de o clipă îşi imagină că ea i-ar răspunde, poate, la îmbrăţişare, într-un fel care să-i dea de înţeles că încă îl mai doreşte. Apoi îşi văzu degetele diforme în care ţinea cu stângăcie furculiţa şi îşi întoarse, descurajat, capul.

Uite unde-am ajuns, gândi el, rotindu-şi ochii în jur. Trăia într-un grajd. Dormea pe un culcuş de paie, acoperit cu o pătură. Nu-i putea oferi lui Kathryn nici măcar un pat cum se cuvine, darămite un cămin. Îşi puse deoparte felia de plăcintă.

William Cummings avusese dreptate. Kathryn meritase dintotdeauna ceva mai bun.

— Biblia aceasta a aparţinut celor doi soţi de care ne-ai vorbit.

Vocea ei îl readuse în prezent. Kathryn ţinea Biblia deschisă la prima pagină.

— Isaiah şi Abby, citi ea. Dar nu e trecut şi numele lor de familie.

Larson zâmbi. Nu se gândise la asta până acum.

— Nici nu ştiu care este numele lor de familie. Nu mi-a trecut prin cap să-i întreb.

Kathryn îl aţinti nedumerită cu privirea.

— Dar Isaiah şi Abby înseamnă mult pentru dumneata, nu-i aşa? Din câte mi-ai povestit despre ei, par a fi nişte oameni deosebiţi. Mi-aş dori să-i cunosc.

Glasul ei părea sincer. Larson dădu din cap. Da, şi el îşi dorea asta, aşa cum îşi dorea ca ea să-l recunoască în el pe bărbatul de odinioară.

— Sunt convins că ţi-ar plăcea de ei, Ka…

Amuţi. Aproape că-i spusese Kat. Trecuse o veşnicie de când nu o mai alintase aşa. Tuşi uşor pentru a-şi masca gafa.

— Tu şi Abby aveţi multe în comun. Cred că v-aţi înţelege de minune.

Kathryn zâmbi, părând că nu băgase în seamă bâlba,

apoi deschise cartea la pagina marcată de el cu un fir uscat de iarbă de preerie.

— Acesta este pasajul pe care îl citeşti acum?

Larson încuviinţă din cap, aşa că ea începu să citească.

— Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos?…

Larson privea cu inima strânsă cum i se mişcă buzele, cum vocea îi urcă şi îi coboară. Simţi că i se strânge inima. Kathryn citi versetele cu însufleţire, apoi îi aruncă o privire în care se citea o plăcere de nedescris.

— Acesta este pasajul meu preferat: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Iisus Cristos, Domnul nostru”.

Cuvintele trecură prin inima lui ca un fier roşu.

— Şi dumneata eşti încredinţată de asta?

— Da, răspunse Kathryn repede, după care clătină din cap. De fapt, nu sunt mereu sigură de asta. Uneori, mă gândesc la viaţa mea, la alegerile pe care le-am făcut, la toate câte mi s-au întâmplat – ridică uşor din umeri – şi simt că Dumnezeu m-a dat, poate, uitării sau că pur şi simplu nu mă mai iubeşte la fel de mult ca odinioară.

Îşi mângâie cu mâna dreaptă pruncul nenăscut, apoi adăugă:

— Şi sunt, pe de altă parte, momente în care îl simt atât de aproape, că îi simt răsuflarea în obraz.

Râse încetişor.

— Îmi dau seama că sună cam caraghios, adăugă ea sfioasă.

— Nu… nu sună deloc caraghios, murmură Larson şi, văzând strălucirea din ochii ei, simţi cum i se aprinde şi lui o scânteie în suflet.

Kathryn îşi purta părul lăsat peste umăr, răsucit într-o buclă groasă. Doamne, cât era de frumoasă! Cum putuse trăi ani de zile alături de această femeie, împărţind acelaşi

pat cu ea noapte de noapte, fără să o vadă vreodată aşa cum era ea cu adevărat? Fără să cunoască această latură a ei? Această latură a fiinţei sale ce nu va îmbătrâni şi nu va pieri niciodată. *Ce neghiob am fost!*

— S-a făcut târziu, spuse ea, punând Biblia deoparte. E timpul să plec.

Larson o conduse până acasă, sorbindu-i glasul melodios în timp ce ea sporovăia despre claca de săptămâna trecută şi despre pastor şi despre soţia lui şi despre copiii lor... Aerul nopţii era parcă mai înmiresmat ca niciodată şi Larson era convins că asta nu se datora atât vânticelului văratic, cât femeii care mergea alături de el.

Se opriră în dreptul verandei şi Larson privi felul în care i se mişcau mâinile în cadenţă cu glasul. Şi în momentul acela ştiu că, indiferent de ceea ce făcuse Kathryn, indiferent de hotărârile pe care le luase sau de jurămintele pe care le încălcase, el o va iubi pentru totdeauna. Timpul stătu, parcă, în loc şi avu o revelaţie. *Aşa mă iubeşti Tu pe mine, Doamne? Orice aş face... Tu n-ai să încetezi să mă iubeşti?*

Răspunsul reverberă tăcut în el. Înţelegând, simţi cum îl trece un fior pe şira spinării. Cât de tare regreta toţi acei ani în care îşi căutase cu meschinărie propria cale, fără să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu şi fără să-i pese de neştiinţa sa, tratând-o pe Kathryn fără pic de blândeţe şi respect...

Îşi aminti cu cât drag se uita Abby la Isaiah atunci când acesta privea în altă parte. Ce n-ar fi dat să poată recâştiga inima lui Kathryn! Ca soţia lui să îl poată privi în acelaşi fel.

Ochii îi căzură, preţ de o clipă, asupra pruncului ce-i creştea în pântec. Oare nu se făcea şi el vinovat de necredinţa lui Kathryn? Păcatul lui nu contribuise cumva la ale ei?

Se întrebă, aşa cum o făcuse de nenumărate ori în copilărie, ce părere are Dumnezeu despre un copil din flori. Păcatul părinţilor era, oare, transmis şi copilului? Ştia, din

proprie experienţă, că fapta lor ruşinoasă se răsfrângea şi asupra copilului în ochii oamenilor, dar oare Dumnezeu însemna şi copilul cu stigmatul păcatului săvârşit de părinţi? Nu avea să uite niciodată felul dispreţuitor în care îi priveau orăşenii pe el şi pe maică-sa, cuvintele batjocoritoare care se aruncau în urma lor. Şi aceştia erau aceiaşi oameni – unora dintre ei le cunoştea cât se poate de bine chipul – pe care îi vedea mergând duminica la biserică.

— Ei, ce zici, Jacob? Ai vrea să vii? îl întrebă Kathryn, întrerupându-i gândurile după care îşi înclină capul într-o parte, aşteptând, în mod vădit, un răspuns.

— Ăă… desigur, se auzi el rostind ca prin vis.

Kathryn zâmbi şi el intră în panică. Habar n-avea la ce îşi dăduse acordul!

— Atunci ne întâlnim aici duminică dimineaţa. Eşti bun să-l întrebi pe Gabe dacă nu vrea să vină şi el cu noi la biserică?

La biserică? Îi veni să pufnească în râs, dar se abţinu. Ultima dată fusese la biserică împreună cu Kathryn, cu mulţi ani în urmă, şi detestase fiecare clipă. Se pare că Isaiah avusese dreptate: Dumnezeu *chiar* are simţul umorului!

Privi în ochii lui Kathryn şi văzu în ei speranţă. Şi tot în ei îşi văzu şi propriul trecut – un trecut pe care nu mai putea să-l schimbe. Totuşi, încă îi stătea în puteri să modeleze prezentul. Da, în duminica aceasta îşi va duce soţia la biserică.

Kathryn coborî din trăsura lui Donlyn MacGregor, măsură cu privirea faţada restaurantului, apoi întoarse iar capul spre vizitiu.

— Sunteţi sigur că aici trebuia să venim?

— Da, doamnă. Sunt ceasurile opt fix. Domnul MacGregor vă aşteaptă înăuntru.

Portarul îi deschise curtenitor uşa restaurantului şi Kathryn îi mulţumi printr-o înclinare a capului. De cum păşi în vestibul şi ghetele i se afundară în opulentul covor

persan, înţelese că acesta nu era nicidecum locul pe care îl avusese în gând atunci când stabiliseră întâlnirea de afaceri. Doamnele de la mese erau îmbrăcate în rochii de mătase fină, iar bărbaţii purtau costume scumpe, asemănătoare celui pe care îl ajustase pentru domnul MacGregor. Îşi trecu stânjenită degetele peste sărăcăcioasa ei rochie neagră de bumbac ţesută în casă.

— Ce mă bucur că ai venit, doamnă Jennings! Eşti foarte punctuală.

Donlyn MacGregor îşi făcu apariţia lângă ea şi îi strecură mâna pe sub braţul său. Purta chiar costumul pe care i-l ajustase cu câteva săptămâni în urmă.

— Arăţi de-a dreptul minunat în seara aceasta.

— Domnule MacGregor, consider că acesta nu este nicidecum locul potrivit pentru…

Un ospătar îşi făcu apariţia şi se înclină uşor în faţa lor.

— Pe aici, vă rog.

Spunând acestea, bărbatul o luă înainte, conducându-i pe lângă sala de mese luminată de lumânări, de-a lungul unui culoar, până într-un separeu ale cărui ferestre dădeau spre lanţul muntos. Cerul serii era o pictură în acuarelă.

— Am să revin imediat, domnule.

Răsuflând uşurată că nu fusese pusă în situaţia jenantă de a trece prin restaurant, Kathryn îşi retrase uşurel mâna de sub braţul lui MacGregor.

— Domnule MacGregor, v-am spus clar că nu doresc să iau cina cu dumneavoastră în seara asta.

— Ba pardon! obiectă el, ridicând un deget. Ai refuzat să iei cina cu mine la Casaroja. Dar n-ai spus nicidecum că nu vrei să cinăm în oraş.

Îi trase scaunul să se aşeze, cu ochii scăpărând obraznic.

Kathryn îi aruncă o privire tăioasă.

— Aveam impresia că urmează să discutăm despre oferta dumneavoastră… într-un loc mai potrivit pentru o întâlnire de afaceri.

MacGregor îi răspunse cu un zâmbet larg căruia, îşi spuse

Kathryn, puţine femei trebuie să îi fi rezistat până acum.

— Ia să vedem, cred că vorbele pe care le-ai folosit au fost să ne întâlnim, citez, „într-un loc mai puţin intim” şi să „las uşa deschisă”. Or, după cum bine vezi, doamnă Jennings, acesta e un local public şi, ca să-ţi fac pe plac – arătă spre uşă – am lăsat şi uşa deschisă. Şi-apoi cele mai multe afaceri nu se încheie la birou, ci savurând o friptură gustoasă şi un vin bun. Şi acum fii bună şi şterge-ţi încruntarea de pe faţa aia drăgălaşă şi ia loc, ca să putem începe discuţia.

Kathryn se strădui să-şi ascundă nemulţumirea şi se aşeză. Un ospătar îşi făcu apariţia lângă ea, cu un şervet tivit cu dantelă. Kathryn încuviinţă din cap şi bărbatul îi aşeză şervetul în poală. Crâmpeie ale dineurilor şi ale petrecerilor cu dichis la care luase parte în copilărie îi străfulgerară în minte cu o claritate tulburătoare. Lumina lumânărilor răsfrângându-se pe paharele de cristal, reflectată de farfuriile de porţelan cu bordură aurie, chelneri cu mănuşi albe... Toate acestea erau amintiri ale unei vieţi la care renunţase de bunăvoie cu ani în urmă. Totuşi, cât de diferit de visurile ei era făgaşul pe care o luase viaţa sa după aceea...

Aşteptă răbdătoare de-a lungul aperitivului ca MacGregor să aducă vorba despre colaborarea de afaceri. Era bucuroasă că mâncase atât de puţin în seara aceea. Pruncul fusese mai vioi decât de obicei şi pur şi simplu nu avusese poftă de mâncare.

Văzând că MacGregor nu deschide subiectul nici la servirea felului principal, Kathryn hotărî să preia iniţiativa.

— Domnule MacGregor, vă mulţumesc pentru această cină minunată şi pentru plăcuta dumneavoastră companie, dar cred că a venit timpul să discutăm despre oferta dumneavoastră.

MacGregor luă o înghiţitură de vin şi apoi studie paharul cu picior lung pe care îl ţinea în mână. Ochii lui de un albastru cenuşiu păreau aproape negri în lumina difuză a

separeului.

— De ce nu începi prin a-mi spune ce este, mai exact, ceea ce-ţi doreşti de la mine, doamnă Jennings? o întrebă el şăgalnic.

Kathryn şovăi, simţind cum o năpădeşte brusc îndoiala. Gândurile îi zburară la sfatul lui Matthew Taylor de a se ţine departe de Donlyn MacGregor. Cuvintele lui Taylor îi rămăseseră întipărite în memorie, la fel ca neîncrederea pe care i-o insufla fiecare gest aparent binevoitor al lui MacGregor. Acesta a prezentat-o domnului Kohiman, i-a trimis flori când a fost anunţată moartea lui Larson şi a angajat-o la Casaroja. Iar acum se oferea să îi ia în chirie terenul ca loc de păşunat pentru cirezile sale. Punând toate acestea în balanţă, ceva tot nu-i inspira încredere în persoana lui. Dar MacGregor era singurul ei cunoscut care dispunea de fondurile necesare pentru a o ajuta să iasă din impas.

Poate că avertizarea făcută de Matthew fusese oarecum motivată de sentimentele pe care le nutrea acesta faţă de ea. Hotărâtă să îl convingă pe MacGregor s-o ajute, alese să nu ţină cont de aceste îndoieli supărătoare.

— Domnul Harold Kohiman mi-a trimis o înştiinţare cu privire la data în care va fi scos la licitaţie pământul. Dacă nu achit suma cuvenită, pământul meu va fi vândut la licitaţie în Denver. Am doar două luni la dispoziţie ca să obţin fondurile necesare pentru a restitui creditul.

MacGregor dădu încet din cap.

— Ai vorbit direct cu Harold Kohiman despre chestiunea aceasta? Poate că împreună aţi putea găsi o soluţie.

Kathryn luă o gură de apă să-şi umezească gâtlejul.

— Da, am stat de vorbă, dar dumnealui nu este dispus să facă nicio concesie.

— Pari înverşunată pe el.

— Nu sunt înverşunată, răspunse Kathryn, regretând numaidecât tonul aspru pe care îl adoptase. Doar că... la ultima noastră întrevedere, dumnealui...

— A spus ceva ce te-a ofensat? sugeră MacGregor, aplecându-se în faţă.

Kathryn regretă imediat că adusese chestiunea în discuţie.

— N-am intenţionat nicidecum să insinuez aşa ceva, domnule MacGregor. Dar, la drept vorbind, aş prefera ca discuţia din seara aceasta să se restrângă la noi doi.

— Nimic nu m-ar mulţumi mai tare, ripostă el, rânjind uşor, după care aruncă o privire spre farfuria ei. Văd că abia de te-ai atins de mâncare. Nu este bună?

— O, ba da, este delicioasă, răspunse ea, luând cuţitul şi începând să-şi taie biftecul. Rugămintea mea, domnule MacGregor, şi vă asigur că am chibzuit îndelung înainte de a o supune atenţiei dumneavoastră, adăugă ea, privindu-l drept în ochi, este să îmi împrumutaţi suma de care am nevoie pentru a rambursa creditul bancar. Vă promit că, în cinci ani de zile, am să vă restitui împrumutul până la ultimul bănuţ.

MacGregor dădu încet din cap, ca un adult care simulează interesul faţă de fantasmagoriile unui copil.

— Şi de câţi bani ar fi, mă rog, vorba?

Ignorându-i privirea paternă, Kathryn termină de mestecat şi înghiţi înainte de a răspunde.

— De 15.000 de dolari.

— 15.000 de dolari?! exclamă el, ridicând din sprâncene. Păi asta e o căruţă de bani, doamnă Jennings – şi mai cu seamă pentru cineva care nu poate prezenta nicio garanţie colaterală. Nu cred să existe vreo instituţie bancară care să acorde un astfel de credit neasigurat vreunui bărbat şi cu atât mai puţin, unei femei.

— Da, sunt conştientă de asta. Dar, dacă preţul cărnii de vită rămâne stabil, şi sunt convinsă că va rămâne, se grăbi ea s-a adauge, în termen de cinci ani am să vă pot restitui întreaga sumă.

— Cu dobânda aferentă? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Da, fireşte, minţi Kathryn, apostrofându-se în sinea ei că uitase să pună şi asta la calcul.

Nu putea decât să spere că MacGregor va stabili un procent rezonabil.

— Ia să vedem dac-am înţeles bine. Vrei să-ţi împrumut 15.000 de dolari… pe care ai să mi-i returnezi în următorii cinci ani… ca să pui din nou pe picioare *ranch*-ul pe care l-ai pierdut tocmai pentru că n-ai fost în stare să-l administrezi cum se cuvine? Şi asta în condiţiile în care nu mai ai nici animale, nici oameni?

Deşi zâmbea curtenitor, tonul îi era din cale afară de sarcastic. Confruntată cu o asemenea francheţe, Kathryn pur şi simplu nu ştiu ce să răspundă.

— De fapt, pierderea cirezii n-a fost vina mea, îngână ea în cele din urmă, pe un ton mai nesigur decât şi-ar fi dorit.

Orgoliul şifonat îi lăsase un gust amar.

— Am pierdut, ce-i drept, animalele. Dar există dovezi că au fost otrăvite.

MacGregor îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dovezi că au fost otrăvite? repetă el. Bine, dar cine s-ar deda la asemenea faptă? Şi de ce n-ai pus câţiva oameni să stea de pază?

— Am pus, dar paznicii au dispărut. Nu ştim cum s-a întâmplat, dar inspectorul a spus că, după părerea lui, totul a fost plănuit dinainte.

— Ei, asta nu-i cine ştie ce dovadă, ripostă MacGregor.

Îşi aşeză furculiţa în farfurie şi se aplecă, oftând, spre ea.

— Doamnă Jennings, lăsând toate astea la o parte, îţi dai seama ce risc uriaş reprezinţi? Eşti o femeie nemăritată, cu un *copil.*

Accentuă cuvântul de parcă ar fi fost ceva supărător.

— Văduva unui bărbat care n-a lăsat în urma lui decât o grămadă de datorii şi o reputaţie îndoielnică în ceea ce priveşte simţul afacerilor.

MacGregor o ţinu tot aşa, enumerând pe degete toate neajunsurile ei. Kathryn îl asculta neputincioasă. Cum de

putea păstra un ton atât de amabil când, de fapt, o sfâşia în bucăţi? Sau poate că nu-şi dădea seama cât de mult o dureau cuvintele lui?

— Deşi eşti o femeie inteligentă, îţi lipseşte în mod clar experienţa conducerii unei ferme. Şi-apoi, permite-mi să adaug că asta e treabă de bărbat, doamnă Jennings. Nu-i deloc potrivită pentru sexul slab, continuă el luând o gură de friptură şi mestecând agale. Unde mai pui că valoarea terenurilor din zona aceea a scăzut drastic în ultimele luni.

Sesizând că ea nu este de acord cu spusele lui, îi aruncă o privire întrebătoare şi adăugă, schiţând un zâmbet în colţul gurii:

— Ori poate eşti de altă părere?

— Eu consider că un teren bun nu îşi pierde niciodată valoarea, domnule MacGregor.

De câte ori nu-l auzise pe Larson spunând asta?

— Din pură curiozitate, doamnă Jennings, s-a arătat careva interesat de proprietatea dumitale?

Amintindu-şi de oferta de care îi vorbise Kohiman, Kathryn coborî privirea şi îşi netezi şervetul din poală. Fusese, oare, nechibzuit din partea ei să refuze acea propunere? Acceptarea ei ar fi însemnat siguranţă financiară atât pentru ea, cât şi pentru prunc. Dar cum s-o fi putut accepta? În esenţă, învoiala ar fi costat-o pământul. Pământul lui Larson. Şi poate că şi drepturile oraşului asupra apei. Năpădită de un şuvoi de gânduri contradictorii, încercă din răsputeri să-şi pună ordine în idei.

În cele din urmă, ridică privirea, nădăjduind că interlocutorul său va vedea hotărârea ce i se citea în ochi.

— Cu ceva vreme în urmă, domnul Kohiman mi-a vorbit de o ofertă, dar eu i-am spus s-o refuze. În afară de copilul meu, domnule MacGregor, acest pământ înseamnă mai mult ca orice pentru mine. Nu l-am scos la vânzare tocmai pentru că îmi doresc cu adevărat să îl păstrez.

MacGregor dădu impacientat din mână, de parcă ultimul ei comentariu ar fi fost nesemnificativ.

— Se găsesc loturi de vânzare peste tot în regiune şi, oricât de greu ar fi să accepţi lucrul ăsta, terenul dumitale nu se numără nicidecum printre cele mai dezirabile.

Kathryn nu era de acord, dar îşi păstră părerea pentru sine. Ceasul mare de pe peretele opus bătu ceasurile nouă. Speranţa ei de a salva pământul se micşora cu fiecare oscilaţie a pendulului. Larson alesese dinadins acel lot de teren. Gândurile îi zburară la ziua în care i-l arătase pentru prima dată. Parcă vedea şi acum cum îi sclipeau ochii de mândrie.

MacGregor se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— Nu-ţi spun lucrurile astea ca să te chinui, doamnă Jennings. Doar că vreau să înţelegi ce risc şi-ar asuma orişice persoană împrumutându-ţi aceşti bani.

— Înţeleg, murmură ea, retrăgându-şi mâna.

Oare se va mai prelungi mult întrevederea aceasta?

— E târziu şi văd că dai semne de oboseală, spuse MacGregor, ridicându-se în picioare. Sunt dispus să-ţi iau în chirie terenul pentru păşunatul vitelor, adăugă el, trăgându-i curtenitor scaunul, în felul acesta te vei bucura, cel puţin, de un venit suplimentar.

Apoi rosti o sumă pe care Kathryn o găsi rezonabilă, dar se simţea atât de descurajată, încât nu putu decât să încuviinţeze din cap.

Pe cât de costisitoare, cina nu-i lăsase decât un gust amar, de visuri făcute scrum. După ce ieşiră din restaurant MacGregor o ajută să urce în trăsură şi apoi, spre uşurarea ei, se aşeză pe bancheta de vizavi. Când trăsura se urni, hurducându-se, Kathryn îşi încleştă degetele în mulura din panoul lateral – nu atât pentru a se propti, cât pentru a-şi reprima lacrimile.

Larson, am încercat să-ţi împlinesc visul. Am încercat... Verigheta îi tăia palma, dar ea îşi încleştă şi mai tare degetele, subit furioasă pe el, furioasă că nu avusese destulă încredere în ea ca să-i vorbească despre starea financiară a *ranch-ului.* De ce îi ascunsese lucrul acesta?

Doar ştia prea bine că şi ea îşi dorea ca ferma să prospere.

Gândul acesta îi potoli furia. Oare nu tocmai aşteptările ei înalte – nu doar în privinţa ranch-ului, ci şi a lui Larson – îl determinaseră să îi ascundă adevărul? îşi strânse pleoapele, văzându-şi pentru prima dată, în toată goliciunea lor, năzuinţele meschine – năzuinţe pe care îşi dorea să le fi pus sub semnul întrebării cu mult timp în urmă.

Traversară oraşul şi se aflau deja pe drumul ce ducea la Casaroja când MacGregor se aplecă spre ea.

— Doamnă Jennings, vreau să te asigur, încă o dată, că nu ţi-am spus lucrurile acelea din răutate, spuse el, mutându-se lângă ea.

Fără să privească spre el, Kathryn se trase repede înspre fereastră.

— Am impresia că vorbele mele te-au rănit cumva şi zău că nu asta a fost intenţia mea.

Accentul irlandez îi deveni mai pronunţat.

— Când ajungem la Casaroja, poate c-ai să fii bună să mă inviţi la un ceai.

Îşi trecu degetul de-a lungul braţului ei.

— Dă-mi prilejul de-a îndrepta lucrurile între noi.

Auzindu-i invitaţia, Kathryn îşi îngustă ochii, continuând să se uite afară pe fereastră. Ideea de a îndrepta lucrurile între ea şi Donlyn MacGregor nu o interesa câtuşi de puţin. Iar dacă vorbele pe care i le spusese la cină fuseseră, chipurile, bine intenţionate, nici nu-şi putea imagina ce-ar putea spune omul acesta dacă îşi propunea să fie maliţios!

Când îi apăru în raza vizuală conturul vag al clădirii principale de la Casaroja, îi încolţi în minte o idee.

Vizitiul ocoli prin spatele casei mari şi opri în dreptul locuinţei lui Kathryn. Când MacGregor îi oferi curtenitor mâna, Kathryn i-o acceptă şi coborî din trăsură. În dreptul verandei, pritocindu-şi încă planul, se opri şi se întoarse spre el.

— Nu pot pretinde că apreciez lucrurile pe care mi le-aţi

spus în seara aceasta, domnule MacGregor, dar vă apreciez orişicum sinceritatea. Datorită francheţei dumneavoastră, acum văd mult mai clar lucrurile – atât neajunsurile situaţiei mele, cât şi avantajele ei.

— Păi chiar asta a fost şi intenţia mea, spuse MacGregor, luând-o uşurel de braţ şi aplecându-şi capul spre ea ca şi cum i-ar fi unit o relaţie mult mai apropiată. Nădăjduiesc că măcar o parte din spusele mele te vor ajuta să hotărăşti făgaşul pe care vei merge mai departe.

— M-au ajutat deja, ripostă Kathryn şi, adunându-şi toată puterea lăuntrică, îl privi drept în ochi. Am hotărât să vând eu însămi pământul, pe parcele, înainte de executarea silită.

Preţ de o clipă, degetele lui MacGregor se încleştară dureros pe braţul ei.

— Bine, dar spuneai că pământul înseamnă mai mult ca orice pentru dumneata, că n-ai putea nicicând să… schiţă un zâmbet strâmb. Adineauri spuneai că n-ai vrea în ruptul capului să-l vinzi.

— Ei bine, domnule MacGregor, m-am înşelat. Datorită dumneavoastră, acum îmi dau seama că *există* ceva ce înseamnă mult mai mult pentru mine decât pământul. N-am să vând întregul teren. Am să păstrez casa şi pământul din jurul ei, inclusiv dreptul de proprietate asupra apei pârâului. Restul terenului am să-l vând, garantând noilor proprietari acces proporţional la Fountain Creek şi poate că, în felul acesta, am să reuşesc să fac rost de fondurile necesare. Soţul meu a ales cu mare băgare de seamă acest pământ şi, deşi dumneavoastră spuneţi că nu valorează mare lucru, sunt încredinţată că se vor găsi şi oameni care să-i recunoască valoarea.

Puse mâna pe clanţă, apoi adăugă:

— A fost o cină încântătoare, pentru care vă mulţumesc încă o dată. Noapte bună.

Spunând acestea, îi închise uşa în nas şi trase repede zăvorul.

Peste două zile, în timp ce făcea curăţenie, Kathryn auzi zgomot de paşi pe holul principal şi ridică privirea. MacGregor se îndrepta spre ea cu pas apăsat. Văzând hotărârea din ochii lui, Kathryn simţi cum îi creşte pulsul. Nu cumva întinsese prea tare coarda deunăzi, respingându-l într-un mod atât de făţiş?

— Eşti bună să mă însoţeşti până în birou, doamnă Jennings?

După ce Kathryn intră, MacGregor închise uşa şi îi făcu semn să se aşeze.

Kathryn se pregăti sufleteşte pentru ce putea fi mai rău. Oare MacGregor chiar era atât de josnic cât s-o dea afară din simplul motiv că îi respinsese avansurile? Cu siguranţă că nu. Şi totuşi, îndoiala odată instalată, i se învălmăşiră în minte un noian de gânduri. Unde avea să locuiască? Unde va lucra? Cine ar fi dispus să angajeze o femeie însărcinată în luna a şaptea?...

— Doamnă Jennings, m-am gândit îndelung la conversaţia pe care am purtat-o acum două seri şi... regret profund unele dintre vorbele pe care ţi le-am spus.

În ciuda aparentei pocăinţe ce contura zâmbetul lui încordat, Kathryn simţi un îndemn lăuntric de a fi cu băgare de seamă. Ei, dar ce motiv avea să se teamă? Donlyn MacGregor era un om ca toţi ceilalţi, încercă ea să se îmbărbăteze. Ce-i drept, un om influent şi, fără îndoială, bogat. Dar, în fond, un simplu om. Un om care, dacă ar fi dispus, putea s-o ajute să-şi împlinească visul. *Respiră, Kathryn, respiră.*

MacGregor îşi întoarse privirea, fixând rafturile de cărţi ce acopereau pereţii.

— Sincer să fiu, doamnă Jennings, m-a înfuriat felul în care ai ignorat constant atenţia pe care ţi-am arătat-o. Felul în care m-ai respins de fiecare dată.

Ridică privirea şi îşi puse palma pe un document voluminos aşezat pe biroul său. Actele oficiale atraseră imediat atenţia lui Kathryn.

— Totuşi, după îndelungă chibzuinţă, am hotărât să îţi dau ce mi-ai cerut. Am să-ţi împrumut banii de care ai nevoie pentru a-ţi păstra pământul. Întregul pământ. Dar, înainte de toate, va trebui să cădem de acord asupra termenilor învoielii noastre.

Capitolul 20

Larson ţesăla calul cu mişcări line, ritmice, recunoscător pentru vânticelul ce domolea niţel arşiţa soarelui de amiază. Când calul nechează, Larson îşi ridică privirea şi, uitându-se dincolo de ţarc, îl zări pe Donlyn MacGregor iţindu-şi capul în grajd. După cum se vedea, MacGregor încă nu-l observase.

De la angajarea sa, Larson îl văzuse de mai multe ori pe stăpânul de la Casaroja, dar niciodată de la o distanţă atât de mică. Ultima oară fusese atât de aproape de el toamna trecută, când, pretextând că nu are destul teren pentru păşunat, MacGregor se oferise să-i cumpere păşunea sudică şi terenul din jurul casei. Fusese extrem de insistent, dar Larson îl refuzase. De două ori. Ştia că e o minciună. MacGregor avea destul pământ cât să păşuneze nu una, ci două cirezi.

MacGregor se întoarse şi, zărindu-l pe Larson, rămase o clipă nemişcat înainte de a porni spre el.

Larson se îndreptă de spate şi, întinzând primul mâna, îi dădu bineţe, încercând din răsputeri să-şi mascheze aversiunea.

MacGregor îi studie făţiş chipul şi ochii reci, ca de oţel, i se umplură de dezgust.

— Eu sunt Donlyn MacGregor, proprietarul ranch-ului.

— Da, domnule. Ştiu cine sunteţi. Pe mine mă cheamă Jacob. Jacob Brantley, trânti el pe negândite.

— Brantley, repetă MacGregor. Mda, parcă mi-a spus Stewartson c-a angajat pe cineva cu ceva timp în urmă. Credeam că-mi cunosc toţi angajaţii, dar pe tine nu-mi

amintesc să te fi văzut până acum.

Tonul vocii arăta că şi-ar fi amintit cu siguranţă o asemenea întâlnire.

— Sunt de-o lună aici. Stau mai mult singur şi îmi văd de treabă.

MacGregor îl măsură din cap până în picioare, apoi îi aruncă o privire ce dădea de înţeles că nu se miră că o asemenea arătare nu caută tovărăşia celorlalţi. Larson se răsuci şi reluă ţesălatul iepei.

MacGregor ocoli calul şi se opri în faţa lui.

— Şi, ia spune-mi, pe unde-ai mai lucrat înainte să te angajezi la Casaroja?

— Am fost o vreme grăjdar la domnul Johnson. Are o fermă frumuşică în sud. Şi, înainte de asta, am petrecut câteva luni la nord de Denver.

În fond, acesta era adevărul.

— Cireada lui Johnson nu se compară nici pe departe cu cea de la Casaroja, comentă MacGregor cu un râs gutural. Sunt sigur că îţi dai şi singur seama de diferenţă.

— Aveţi, într-adevăr, animale frumoase.

Complimentul aproape că-i stătu în gât.

— Nu le cumpăr decât pe cele mai alese, se umflă MacGregor în pene, trecându-şi mâna peste părul negru şi lucios al iepei. E costisitor, dar investiţia face toţi banii. Mai stai o vreme pe-aici şi-ai să vezi.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă vrei să ai ce-i mai bun, tre’ să fii dispus să-i plăteşti preţul.

Sesizând schimbarea survenită în tonul lui MacGregor, Larson privi îndărăt, în direcţia în care se uita acesta, şi o văzu pe Kathryn venind dinspre casă.

— Ei, asta da, frumuseţe! exclamă MacGregor, după care adăugă în şoaptă: O investiţie care face toţi banii.

Larson simţi cum i se răsuceşte în inimă pumnalul geloziei.

— Doamnă Jennings, ce surpriză plăcută! exclamă

MacGregor, ieşind în întâmpinarea lui Kathryn.

Larson se uită la ea fără să zică nimic. Kathryn îl salută pe MacGregor înclinând politicos din cap, apoi privi peste umărul lui şi îi zâmbi lui Larson. Zâmbetul ei îl calmă niţel.

Părul lui Kathryn strălucea ca aurul în soarele amiezii. Nu i se păruse nicicând mai frumoasă.

— A sosit domnul Kohiman, îl anunţă ea pe MacGregor. Vă aşteaptă în birou.

— Prea bine! făcu MacGregor, luând-o de braţ. Eşti bună, Kathryn, să-mi acorzi marea onoare de a mă însoţi până acolo? Mi-a făcut mare plăcere seara pe care am petrecut-o împreună şi sper să urmeze multe altele de acum încolo.

Larson şi Kathryn îşi încrucişară privirile doar preţ de o secundă înainte ca ea să se întoarcă, şi el nu ştiu cum să interpreteze surprinderea ce se aşternuse brusc pe chipul ei.

Fără a-i petrece cu privirea, se apucă să perieze cu năduf iapa. Când termină, părul negru al calului strălucea aproape albăstriu în razele fierbinţi ale soarelui, cămaşa lui cu mâneci lungi era leoarcă de transpiraţie şi umărul îi zvâcnea de durere.

Căruţa înainta hurducându-se pe pământul bătătorit şi plin de hârtoape. Jacob şedea lângă Kathryn fără să scoată o vorbă. De când o ajutase să urce în căruţă, ea tot încercase să-l atragă într-o conversaţie. Le mai rămânea vreo jumătate de oră până să ajungă la biserică. Kathryn abia aşteptase să aibă din nou prilejul de a discuta cu el. Răspunsurile lui Jacob însă erau pe cât de amabile, pe atât de laconice. Totuşi, de când porniseră la drum, îl surprinsese de două ori cercetând-o cu privirea şi asta îi dăduse, oarecum, speranţă.

Întoarse uşor capul spre el, încercând să-i ghicească starea de spirit. Din păcate însă, partea dreaptă a feţei lui Jacob fusese mult mai vătămată de flăcări decât cea stângă şi, astfel, orice expresie facială care i-ar fi indicat simţămintele era mascată de cicatrice.

În ciuda căldurii, Jacob purta, ca de obicei, o cămaşă cu mânecă lungă, pantaloni largi de stambă şi nelipsita-i căciulă de lână, pe care şi-o îndesase peste urechi. Pe partea dreaptă a feţei firele de barbă erau mult mai subţiri şi răzleţite. Fără îndoială că îşi lăsase barba să crească pentru a-şi ascunde rănile, dar mai nou, spre deosebire de ziua în care se ciocnise de el în oraş, aceasta avea mereu un aspect îngrijit. În ultimele săptămâni părea, de asemenea, să fi luat în greutate şi cămăşile nu mai atârnau pe el. Chiar şi acum, când şedea tăcut lângă ea, Jacob radia o blândeţe care o atrăgea în mod irezistibil. Cât de mult îşi dorea să-l audă râzând din nou!

În momentul acela, Jacob tuşi uşor şi îşi aranjă ochelarii. Nevrând să pară lipsită de tact, Kathryn întoarse capul. Lui Jacob nu-i plăcea ca lumea să-l studieze şi ea tocmai asta făcuse, dar nu din motivele pe care şi le-ar putea imagina el.

— Îţi mulţumesc că te-ai învoit să mă însoţeşti azi la biserică.

Neprimind niciun răspuns, Kathryn adăugă:

— Îmi pare rău că Gabe n-a putut să vină.

Jacob plesni din hăţuri, îndemnând cele două iepe murgi să meargă mai repede.

— Ţi-am spus c-am să-l întreb ş-aşa am şi făcut. La început a zis c-o să vină, dar în dimineaţa asta mi-a spus că i-a dat şefu' ceva de făcut.

Sesizându-i tonul uşor defensiv, Kathryn se grăbi să-l liniştească.

— Sunt sigură că l-ai întrebat, Jacob, n-am vrut nicidecum să insinuez contrariul. Şi nu mă deranjează deloc că suntem doar noi doi. Pe cuvânt. Îmi face plăcere compania dumitale.

Jacob nu spuse nimic.

Aşteptând răspunsul lui, Kathryn ochi un stâlp aflat la o distanţă de aproximativ o sută de picioare în faţa lor şi îşi făgădui că, dacă Jacob nu spune ceva până vor ajunge la

stâlp, îl va întreba pur şi simplu de ce e atât de abătut.

Făgăduielile făcute faţă de noi înşine chiar contează? se întrebă ea când trecură de stâlp, cât pe ce să bată în retragere. Totuşi, se îndreptă din spate şi îşi luă inima în dinţi.

— Jacob…

— Doamnă Jennings…

Se uitară unul la altul şi izbucniră amândoi într-un râs nervos.

— Spune dumneata primul. Te rog.

Bărbatul continuă să fixeze drumul, frecând înfrigurat între degete pielea roasă a hăţurilor.

— Poate că nu-i treaba mea, ai avea tot dreptul să spui asta, zise el în cele din urmă, dar data trecută, la picnic, soţii Carlson au spus ceva…

— Ce anume?

— Pastorul a spus că de curând ai pierdut pe cineva drag.

Se întoarse şi o privi. Din felul în care îşi ţinea aplecată bărbia, Kathryn deduse că nu se uita doar la ochii ei. Şi, în mod ciudat, asta nu o deranja, fiindcă nu găsea nimic necuviincios în privirea lui. Şi-apoi nu îi studiase şi ea faţa cu doar câteva minute în urmă? Razele dimineţii căzură pe ochelarii lui Jacob şi, preţ de o clipă, îi zări, vag, conturul ochilor.

— Mă întrebam doar pe cine ai pierdut, spuse Jacob, întorcându-se cu faţa spre drum. Nu că n-ar fi lesne de înţeles judecând după straiele pe care le porţi.

Kathryn îşi privi rochia şi apoi îşi aşeză mâna pe pântec. Nu se aşteptase ca discuţia să ia o asemenea turnură.

— Ai fost dintotdeauna atât de direct, Jacob?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu. Bănuiesc că, la un moment dat, viaţa m-a făcut să fiu astfel.

Kathryn aproape că desluşi un zâmbet formându-i-se în colţul gurii. Biserica se contura deja la orizont. Se întrebă cât din povestea ei să-i împărtăşească în scurtul răstimp

care le mai rămânea, în cele din urmă, ţinând cont de faptul că Jacob fusese sincer faţă de ea şi de soţii Carlson, conchise că şi ea trebuia să-i răspundă cu aceeaşi sinceritate.

— Anul acesta l-am îngropat pe soţul meu. Atunci am făcut, de altfel, cunoştinţă cu Patrick Carlson. El a ţinut slujba de înmormântare. Şi s-a descurcat admirabil, având în vedere că nici măcar nu l-a…

I se puse un nod în gât. De când nu mai rostise cu voce tare numele soţului ei!

— … având în vedere că nici măcar nu l-a cunoscut pe Larson.

Privi peste vale, spre cimitir. În contact cu faţa ei, vântul călduţ deveni deodată umed şi rece. Îşi şterse lacrimile. Simţea privirea lui Jacob aţintită asupra ei, dar nu se întoarse.

— Să înţeleg că soţul dumitale nu prea dădea pe la biserică?

— Nu, din păcate. Dar era un om bun. Doar că a avut o… o copilărie grea şi, din cauza asta, nu se simţea în largul lui printre oameni. Îmi amintesc şi acum ziua în care s-a învoit să mă însoţească la biserică. Nu l-am putut convinge decât o singură dată. Asta se întâmpla cu ani în urmă, înainte ca soţii Carlson să se mute în oraş.

Aducându-şi aminte de imnurile pe care le cântaseră atunci, slobozi un oftat.

— Cântările din ziua aceea mi-au umplut inima de o bucurie fără margini, dar cu fiecare notă pe care o cântam, simţeam cum îi creşte neastâmpărul. Nu voia să fie acolo – o simţeam. Aşa că, în cele din urmă, i-am spus că mi-a fost de ajuns şi că putem pleca.

Atât Jacob, cât şi Kathryn îşi ţineau privirea aţintită spre drum. Iarba de prerie, ce creştea înaltă pe marginea drumului, fremăta când treceau pe lângă ea.

— Dar nu-ţi fusese de ajuns, nu-i aşa?

O podidiră lacrimile. Îşi înghiţi nodul din gât şi clătină din

cap.

— Nu. Acea sete de Dumnezeu a sălăşluit mereu în sufletul meu. Şi cred că şi în al dumitale, adăugă ea, întorcându-se spre el.

Jacob dădu să spună ceva, dar se răzgândi, încleştându-şi în schimb degetele pe hăţuri.

— El… bărbatul dumitale… îţi cunoştea simţămintele?

Cum deraiase discuţia pe acest teren delicat? se întrebă Kathryn. Era un subiect pe care încă n-avusese curajul să-l înfrunte şi totuşi, o parte din ea găsea bine-venită invitaţia de a medita asupra lui. Poate că asta o va ajuta să găsească măcar parţial răspunsurile pe care încă le mai căuta în privinţa căsniciei sale cu Larson şi a motivului pentru care, îndeosebi spre sfârşit, relaţia dintre ei se răcise.

— I-am spus odată că îmi doresc… mai mult. Mai mult de la el, mai mult de la noi. Dar, cu trecerea timpului, în orice căsnicie se instalează rutina. Viaţa poate că nu este aşa cum credeai că are să fie, dar este singura pe care o ai. Te obişnuieşti cu felul în care stau lucrurile. Timpul trece şi aproape că dai uitării ceea ce-ţi doreai la început. Şi apoi, din senin, se întâmplă ceva ce îţi retrezeşte acele dorinţe. Dar atunci aproape că simţi c-ar fi meschin din partea ta să ceri mai mult din moment ce nici măcar nu eşti sigur că ai putea căpăta mai mult decât ai deja. Şi totuşi, erau momente… îşi coborî privirea, fixându-şi mâinile pe care le ţinea încleştate în poală. Erau momente în care mă simţeam atât de goală pe dinăuntru…

Temându-se că mersese prea departe cu mărturisirea şi că, prin prisma vorbelor sale, Jacob ar putea s-o considere egoistă, Kathryn îşi întoarse capul şi privi peste câmpuri, spre noua şcoală. Pe cât de greu îi venea, era plăcut să-i vorbească despre Larson unei alte persoane, să dea în sfârşit glas îndoielilor ce continuau să-i bântuiască singurătatea.

— Drept răspuns la întrebarea dumitale, Jacob, da, cred

că Larson ştia ce-i în sufletul meu. Doar că nu vorbeam niciodată despre asta.

Căruţa coti pe cărarea ce ducea spre biserică.

— Şi de ce nu i-ai spus, pur şi simplu, ce te nemulţumeşte?

Întrebarea fusese pusă pe un ton acuzator, sau cel puţin aşa i se păru ei, şi, deşi se îndoia că Jacob ar fi făcut-o în mod intenţionat, Kathryn nu încercă să îşi nege partea de vină.

— Ar fi trebuit să fiu mai sinceră cu el, acum ştiu asta. A fost greşit din partea mea să m-aştept ca el să-mi ghicească, pur şi simplu, nevoile şi dorinţele nerostite, spuse închizând ochii, întotdeauna m-am temut că l-ar răni să afle că nu eram întru totul fericită şi n-am vrut să-l fac să sufere. Mi-am iubit soţul din toată inima, chiar dacă au fost momente când…

Se opri brusc, clipi de câteva ori să gonească amintirea, apoi adăugă, cu un surâs forţat:

— Sunt sigură că asta a fost mai mult decât ai vrut să afli, Jacob. Să-ţi servească drept învăţătură de minte şi de-acum încolo să nu-mi mai pui întrebări atât de indiscrete, încheie ea cu un râs ce se voia vesel, netezindu-şi fusta.

În curtea bisericii se aflau deja câteva căruţe şi Kathryn îl zări pe Patrick Carlson întâmpinând enoriaşii la intrare. Jacob opri caii şi trase frâna. Rămaseră o clipă nemişcaţi, fără să scoată o vorbă. Nu se auzea decât şuieratul vântului printre plopii ce li se înălţau deasupra capului.

— Cum a murit soţul dumitale?

Surprinsă din nou de francheţea lui, Kathryn expiră încet înainte de a răspunde.

— Adevărul e că nu ştim sigur ce s-a întâmplat. Mulţi susţin că s-ar fi rătăcit în timpul viscolului din ziua de Crăciun, dar mie-mi vine greu să cred una ca asta. În toţi anii pe care i-am petrecut alături de el, Larson nu s-a rătăcit niciodată prin locurile acestea. Nici măcar o dată. Iubea acest ţinut.

Hotărî să nu menţioneze faptul că fusese împuşcat – dintr-odată, amănuntul părea nesemnificativ, şi-apoi, nu voia ca Jacob să-şi facă o părere greşită despre caracterul soţului ei. I se umplură ochii de lacrimi.

— Larson iubea acest ţinut mai mult ca orice.

Chiar mai mult decât mă iubea pe mine. Simţi o dorinţă imperioasă de a schimba subiectul.

Jacob coborî, ocoli căruţa şi se opri în dreptul ei. Kathryn îi întinse mâna, dar, spre surprinderea ei, Jacob o cuprinse în braţe. Braţele lui erau neaşteptat de puternice. După ce o ajută să coboare, mâinile îi zăboviră o clipă pe umerii ei. Kathryn îi simţi privirea, dar nu ridică ochii spre el. De ce îi bătea, dintr-odată, inima atât de năvalnic?

De fapt, ştia prea bine de ce. Fiindcă îşi adusese aminte de Larson. Fiindcă acum ştia fără putinţă de tăgadă că, deşi căsnicia lor nu fusese nici pe departe perfectă, soţul ei luase o parte din ea cu el, în mormânt. O parte fără de care nu se simţea întreagă.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut bărbatul.

Mişcată de emoţia ce încărcase acea şoaptă răguşită, Kathryn ridică ochii.

— Îţi mulţumesc, Jacob. Dar mă tem că l-am pierdut cu ani în urmă.

— Astăzi sunteţi amândoi invitaţii noştri la prânz şi nu vă închipuiţi c-am să accept un refuz! îi anunţă Hannah Carlson după terminarea slujbei. Lilly a pregătit iar o plăcintă, special pentru voi.

Cele două femei schimbară rapid o privire. Larson se întrebă ce-o fi însemnând încruntarea de pe chipul lui Kathryn şi apoi o auzi şoptind, vădit ofensată:

— Hannah, doar nu crezi că…

Hannah o strânse de braţ şi îi şopti la ureche:

— Fireşte că nu, draga mea. Dar nu veţi fi singurii noştri musafiri. Patrick tocmai a mai invitat pe cineva. E un domn nou-venit în oraş. De cinci ani este şi el văduv – îi făcu cu ochiul, apoi adăugă cu o voce duioasă: Ei, glumesc şi eu…

Ştiu că e prea devreme să te gândeşti la admiratori. Toată lumea vede că încă ţii doliu şi am avut grijă să-i dau de înţeles acestui domn că e doar o invitaţie la masă şi nimic mai mult. Vino, Kathryn, te rog! Mi-ar face atâta plăcere să petrecem puţin timp împreună! Iar Lilly şi Bobby au să fie de-a dreptul dezamăgiţi dacă nu veniţi.

Aruncă o privire în spate.

— Eu trebuie să mai rămân puţin aici împreună cu Patrick, dar voi puteţi s-o luaţi înainte. I-am explicat deja lui Jacob cum să ajungeţi acolo.

Înainte de a se îndepărta, îşi aşează mâna pe braţul lui Larson.

— Sunt tare bucuroasă că ai să ni te alături şi dumneata. Lilly abia aşteaptă să-ţi arate noul ei ponei.

Larson o ajută pe Kathryn să urce în căruţă. Văzând-o cum scrutează mulţimea, îşi spuse că se uita, fără îndoială, după acel domn pe care îl invitase Patrick la masă. Urcă pe capră lângă ea, aşteptă să se urnească din loc căruţele din faţa lor şi apoi plesni uşor din hăţuri. Kathryn stătea tăcută lângă el, ceea ce-i convenea de minune. Lungul drum spre casa soţilor Carlson, situată în celălalt capăt al oraşului, îi oferea un bine-venit răgaz de gândire.

Încercase să fie atent la predica ţinută de Patrick, dar gândurile îi zburau întruna la vorbele lui Kathryn. Şi, oricum ar fi privit lucrurile, ajungea mereu la aceeaşi concluzie: Kathryn merita mai mult decât îi putea oferi el. Avusese o şansă de a o face fericită şi dăduse greş. Întrebarea care nu-i dădea acum pace era: O iubea îndeajuns de mult cât să rămână mort pentru ea?

Întoarse căruţa pe o stradă laterală şi văzu bordelul conturându-se în depărtare. Simţind că atenţia lui Kathryn se îndreaptă într-acolo, îi aruncă pe furiş o privire. Kathryn se uita spre bordel cu ochii mijiţi, uşor încruntată.

Gândurile lui Larson zburară la Matthew Taylor. În fond, ce rol juca acesta în viaţa soţiei sale? De când Kathryn se mutase la Casaroja, nu-l mai văzuse. Era, oare, posibil ca

Taylor să nu fie, de fapt, tatăl pruncului ei? Sau poate cei doi încheiaseră un soi de înţelegere?

Când trecură pe lângă bordel, Larson studie şirul de ferestre de la etaj. Poate că pruncul nu era al lui Taylor... Poate că soţia lui nici măcar nu ştia cine este tatăl copilului.

Deşi gândul că pruncul lui Kathryn nu era al lui îl făcea să sufere, îl durea şi mai tare faptul că acesta avea să-i poarte numele – un nume pe care îl auzise de nenumărate ori în copilăria sa, luat în derâdere ori de câte ori se plimba prin oraş, un nume de care fugise toată viaţa.

Pe lângă faptul că făcea o cafea excelentă, Hannah Carlson era şi o bucătăreasă desăvârşită. Mâncarea fusese delicioasă, iar Larson era extrem de recunoscător că Lilly stăruise să stea lângă ea. Datorită fetiţei reuşise să se simtă mai puţin stingher. Deşi Hannah o asigurase pe Kathryn că domnul invitat la masă nu era interesat de ea, din locul în care stătea, Larson vedea cât se poate de clar că bărbatul o sorbea din priviri pe soţia sa.

Privi peste masă, spre Kathryn şi spre bărbatul aşezat lângă ea. Michael Barton era cam de-o seamă cu Kathryn sau poate cu câţiva ani mai în vârstă. Înalt, cu părul şi mustaţa de un blond închis, părea a fi un tip destul de cumsecade. Din păcate. Pe tot parcursul mesei, acesta se arătase extrem de atent faţă de Kathryn, îi pusese o sumedenie de întrebări despre copilăria ei şi se interesase de câtă vreme era în oraş. Răspunsurile lui Kathryn fuseseră sincere, dar laconice.

Când conversaţia atinse subiectul răposatului ei soţ, Kathryn aruncă repede pisica înapoi în ograda lui Barton. Spre lauda bărbatului, acesta păru să-i sesizeze reticenţa şi nu insistă. Chiar şi aşa, Larson continuă să-l măsoare din priviri, doar – doar i-o găsi un cusur.

Hannah se ridică să strângă masa şi Kathryn i se alătură.

— Nenea Jacob, n-ai vrea să vii să-mi vezi poneiul? îl întrebă Lilly, trăgându-l uşor de mânecă. Am botezat-o

Honey[2] fiindcă-i dulce ca mierea, adăugă copila chicotind.

— Bineînţeles că vreau s-o văd!

Michael Barton se ridică în picioare.

— Doamnă Jennings, bolborosi el dintr-o suflare.

Pironi cu privirea, stânjenit, faţa de masă şi abia după câteva clipe îndrăzni să-şi ridice privirea spre ea.

— N-aţi vrea să facem o plimbare împreună?... Biroul meu de avocatură e chiar aici, după colţ. E foarte aproape.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Larson scrută expresiile celor din jur. În ochii soţilor Carlson se citea o sinceră mirare, la fel ca în ochii lui Kathryn. Doar că în ai ei dibui şi o urmă de compasiune.

Barton se înroşi până-n vârful urechilor.

— Poate cu altă ocazie...

Kathryn îi zâmbi cu bunătate.

— De fapt, domnule Barton, după ce terminăm de strâns masa, o plimbare ar fi chiar bine-venită. Poate că Bobby ar putea să ne însoţească.

— Da... da, desigur, se grăbi să răspundă Barton, răsuflând parcă uşurat.

Peste o jumătate de ceas, rezemându-se de gardul ce împrejmuia ţarcul, Larson îi privi cum mergeau unul lângă altul pe stradă, cu Bobby alergând în faţa lor. Kathryn şi Michael Barton formau o pereche frumoasă, nimic de zis. Îşi întoarse iar capul spre Lilly, care era acum călare pe noul ei ponei.

Lilly călărea cu o naturaleţe surprinzătoare pentru un copil de vârsta ei. Singura problemă era că se apleca prea tare în faţă.

— Nu ridica picioarele, încercă el să-i strige, dar vocea nu-i susţinu efortul.

În ultimele săptămâni, o scosese cumva la capăt şi fără ceaiul lui Abby, dar regreta amarnic că nu-i ceruse reţeta ca să şi-l poată prepara singur.

— Să înţeleg că nu i-ai spus lui Kathryn secretul?

---

[2] Miere, în limba engleză, n.tr.

La auzul întrebării, Larson simţi că-i sare inima din piept. Patrick se opri lângă el, în dreptul gardului, dar Larson nu îndrăzni să îl privească în ochi.

— Pe cât se cred ele de intuitive Lilly trecu pe lângă ei şi Patrick îi făcu cu mâna – câteodată femeile nu văd ceea ce este chiar sub nasul lor.

Luându-şi inima în dinţi, Larson se întoarse în sfârşit spre prietenul său. Cum de putea Patrick să vorbească despre asta cu atâta dezinvoltură? Cum de îi aflase Patrick secretul şi cum îl putea convinge să păstreze tăcerea?

— Ascultă, Patrick, nu ştiu cum ai aflat, dar te asigur că am motivele mele să procedez aşa. Te implor să nu-i sufli o vorbă lui Kathryn despre asta. Îi este mai bine aşa. Ne este amândurora mai bine aşa.

Patrick clătină, zâmbind, din cap.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, prietene. Chiar n-ai observat felul în care te priveşte Kathryn? Cred că o face fără să-şi dea măcar seama. Am bănuit eu ceva şi la picnic, dar azi am văzut clar cum se tot uita pe furiş la tine în timpul mesei, îndrăznesc să spun că Kathryn Jennings este mult mai interesată de persoana ta decât de acel tânăr avocat de succes.

Realizând că interpretase greşit întrebarea lui Patrick, Larson simţi că i se domolesc bătăile inimii.

— Cu alte cuvinte, crezi că eu sunt interesat de Kathryn şi că *şi ea* este interesată… de mine, zise el, răsuflând oarecum uşurat.

Slobozi un râs forţat şi se rezemă de gard, recunoscător că are de ce să se proptească.

— Kathryn nu face decât să se holbeze la cicatricele mele, atâta tot.

— Şi eu care credeam că eşti un om înţelept! pufni Patrick, clătinând din cap cu un aer plin de reproş, după care adăugă cu un zâmbet prietenos: Doar un om fără minte neagă adevărul pe care îl are chiar în faţa ochilor, iar pastorul făcu semn cu capul spre stradă. Mă tem că lui

Michael Barton nu îi este dat să aibă noroc în dragoste, comentă el, după care îl bătu prieteneşte pe spate. Iar tu, dragă prietene, va trebui să hotărăşti dacă doamna Kathryn Jennings merită ori ba riscul.

Capitolul 21

Un vânticel cald de august flutura perdelele de la fereastra întredeschisă a dormitorului. Kathryn îşi schimbă anevoie poziţia în pat, dornică să poată aţipi la loc. Privirea îi căzu pe contururile umbrite ale leagănului din colţul odăii, un cadou neaşteptat pe care i-l dăruise miss Maudie în săptămâna aceea. Pe marginea pătuţului se aflau păturica şi cele două perechi de botoşei tricotate de ea. Deodată, pruncul i se mişcă în burtică, făcând-o să se dezmeticească de-a binelea. Pesemne că micuţul nu ştia că încă nu se crăpase de ziuă. Se ridică în şezut şi îşi trecu încet picioarele peste marginea patului, recunoscătoare pentru luxul de a avea o toaletă interioară.

Era vineri şi putea să se bucure în voie de întreaga zi. Ajungând la concluzia că în ultima vreme Kathryn prea se spetise cu munca, miss Maudie stăruise ca aceasta să-şi ia o zi liberă pentru odihnă şi relaxare. Iar Kathryn nu obiectase. Creşterea în greutate din ultima lună, în combinaţie cu căldura verii târzii, o făcea să se simtă inconfortabil. Totuşi, ea încerca, pe cât posibil, să nu se lamenteze.

Aprinse o lampă cu petrol, tăie câteva felii de pâine şi de caşcaval, apoi se aşeză la măsuţa de mic dejun şi reciti scrisoarea pe care o aşternuse pe hârtie în ajun. Era absolut convinsă că nici de astă dată nu va primi răspuns. Deşi tatăl ei n-o respinsese niciodată în mod deschis, nici chiar după ce se căsătorise cu Larson, continua lui lipsă de interes faţă de viaţa ei fusese îndeajuns de grăitoare în sine. Totuşi, Kathryn avea certitudinea că mama ei şi-ar fi dorit să mai dea o şansă acestei relaţii şi asta mai cu seamă acum.

Trecu adresa, sigilă plicul şi apoi îl aşează cu grijă în Biblie. După ce se îmbrăcă în grabă, stinse lampa şi, luând Biblia şi o pătură, ieşi pe uşă.

Chiar dacă nimic nu putea înlocui farmecul căsuţei sale retrase de la poalele munţilor şi frumuseţea piscurilor şi a pârâului de lângă ea, descoperise la mică distanţă dincolo de ţarcuri o mică oază de linişte ce oferea oarece intimitate şi o vedere superbă asupra răsăritului de soare. Dâmbul se afla la doar jumătate de milă de locuinţa ei şi, în lumina rozalie a zorilor, Kathryn dibui fără greutate drumul până acolo.

După ce îşi întinse pătura, se aşeză uşurel şi îşi puse mâinile peste pântec, dezmierdându-şi pruncul. Peste o lună va ţine deja în braţe această nepreţuită comoară. Medicul care o consultase cu luni în urmă spusese că pruncul s-ar putea să vină la sfârşitul lui septembrie, dar ea nădăjduia să-l aducă pe lume niţel mai repede.

Se întinse pe spate şi privi cum bruma de stele ce încă mai încununau văzduhul se sting, rând pe rând. *Îţi mulţumesc că îmi eşti mereu aproape, Doamne. Îţi mulţumesc că m-ai binecuvântat cu acest prunc şi cu un acoperiş sigur deasupra capului. Şi îţi mulţumesc şi pentru faptul că MacGregor s-a învoit să-mi împrumute banii de care am nevoie pentru a păstra pământul.*

Nu mai vorbise cu MacGregor de când semnaseră contractul de împrumut. Acesta îi pusese clar în vedere că de înţelegere nu trebuia să aibă cunoştinţă decât ei doi – şi Kohiman, care urma să se ocupe personal de transferarea fondurilor. După parcurgerea stufosului document, Kathryn a trebuit să admită că anumiţi termeni legali o depăşeau. MacGregor a încurajat-o să consulte în prealabil un avocat din oraş şi, după ce avocatul cu care a luat legătura şi-a dat aprobarea, Kathryn a semnat contractul. Pruncul va avea, până la urmă, o moştenire din partea tatălui său.

În timp ce soarele se înălţa la orizont, Kathryn continuă să îi mulţumească Domnului pentru binecuvântările din

viaţa ei. Şi, ori de câte ori relua şirul darurilor divine, Jacob era mereu pe listă.

Bărbatul acesta rămânea un mister pentru ea. Duminica trecută, bunăoară, la întoarcere Jacob fusese mai vorbăreţ ca niciodată, fapt care o surprinsese din cale afară, având în vedere cât de tăcut fusese acasă la soţii Carlson. Faţă de toţi în afară de Lilly. Copila aceea dulce îl putea face să râdă cu o uşurinţă uimitoare. Iar ei îi plăcea nespus de tare să-l audă pe Jacob râzând.

Trilul matinal al unei păsări răsună în apropiere şi Kathryn se întoarse pe o parte, încercând să atenueze durerea ce i se instalase brusc în zona şalelor. Jacob se deosebea de Larson precum cerul de pământ şi totuşi, din multe puncte de vedere, îi amintea foarte tare de răposatul ei soţ. Iubea râsul lui Jacob, blândeţea cu care trata animalele, firea lui liniştită... şi felul în care o privea. Cu două zile în urmă, simţindu-se privită, se răsucise brusc şi îl surprinsese uitându-se la ea. Prins asupra faptei, Jacob îi zâmbise şi îi făcuse cu mâna, după care se făcuse iar nevăzut în grajd.

Cumva se simţea vinovată să se gândească la Jacob şi la Larson în acelaşi timp. Ar fi dat orice să-l aibă din nou alături pe Larson, dar asta nu era cu putinţă. Într-o bună zi, spera ea, avea să îl revadă. Dar nu în această viaţă.

Zorii se revărsară treptat peste prerie, pictând plumburiul cerului într-un albastru senin. Pe parcursul orei ce urmă, Kathryn se adânci în lectura Evangheliei după Ioan, sorbind fiecare cuvânt al lui Iisus. *Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl şi cum cunosc Eu pe Tatăl; şi Eu îmi dau viaţa pentru oile Mele.* Tu mă cunoşti perfect, Doamne. Ajută-mă să te cunosc şi eu pe Tine la fel de bine.

În timp ce citea, simţi un fior în pântec. *Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine. Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.* O liniştea în mod deosebit gândul

acesta – că nimeni n-o va putea smulge din mâna Lui. *Orice mi s-ar întâmpla, Tu, Doamne, eşti mereu alături de mine. Chiar de-ar fi să pierd totul – aşa cum mi-am pierdut bărbatul şi viaţa trăită împreună cu el – pe Tine n-am să te pierd niciodată.*

Mai citi o vreme, apoi, hotărând că venise vremea să se întoarcă acasă, se ridică în picioare.

Când se aplecă să strângă pătura, o crampă abdominală o făcu să se chircească de durere. Alunecă, icnind, la pământ. Treptat, durerea se potoli, dar după doar câteva secunde, urmă o nouă convulsie. Gâfâind, îşi încleştă degetele pe pătură până ce i se înălbiră încheieturile. Apoi spasmul încetă şi ea se pregăti sufleteşte pentru următorul.

Văzând că nu se mai întâmplă nimic, expiră aerul reprimat şi privi peste umăr, spre acoperişul casei mari ce se contura în depărtare, deasupra grajdurilor şi a barăcilor. Strigă după ajutor, deşi ştia că erau slabe şanse s-o audă cineva. Îşi duse mâna la frunte şi îşi pipăi broboanele reci de sudoare.

În pofida distanţei mici, drumul de întoarcere i se păru de două ori mai lung. Bine măcar că încetaseră crampele. Se duse întins la grajduri. Auzind cum cade nutreţul într-o troacă de tablă, îl dibui în ultima boxă, tocmai când bărbatul îşi sălta un sac pe umăr.

— Jacob?

Bărbatul se răsuci.

— Kathryn!

Panica din glasul lui o făcu să încremenească. În lumina difuză din grajd, aproape că-i putu desluşi conturul ochilor. Jacob nu avea ochelarii pe nas. Împinsă de curiozitate, făcu un pas spre el, dar Jacob îşi întoarse numaidecât faţa, lepădă sacul şi bâigui câteva cuvinte nedesluşite. Peste câteva secunde ieşi din boxă cu sacul de nutreţ în mână şi ochelarii pe nas.

— Bună dimineaţa, o salută el zâmbitor, după care, apropiindu-se, îşi încreţi îngrijorat fruntea. Te simţi bine?

Eşti cam palidă.

— Îmi fac griji… pentru prunc.

Simţi în pântec o nouă contracţie, mai slabă de astă dată, şi teama o făcu să depăşească jena care, îl alte împrejurări, ar fi împiedicat-o să vorbească despre lucruri atât de intime.

— Am făcut o plimbare în dimineaţa aceasta şi m-au apucat durerile. Acum s-au mai domolit, dar cred că ceva nu este în regulă. Aş vrea să mă duc numaidecât la medic. Ai putea să mă însoţeşti până în oraş?

Jacob lăsă să-i cadă sacul din mână şi îşi ridică privirea spre pod.

— Gabe!

Peste câteva secunde, Gabe îşi făcu, zâmbitor, apariţia dincolo de balustradă.

— ’Neaţa, doamnă Kathryn.

— Trebuie s-o duc pe doamna Jennings la doctor. Crezi că poţi să te descurci şi fără mine o vreme?

— Sigur că pot, Jacob. Dumneata ai grijă de doamna Kathryn.

Kathryn se întinse cu grijă pe masa de consultaţie şi, aşezându-şi, ocrotitoare, mâna sub pântec, înălţă în gând o rugăciune. *Totul va fi bine,* murmură ea atât pentru a-şi linişti odorul, cât şi în încercarea de a se convinge pe sine.

— Veţi simţi o uşoară apăsare în timpul consultaţiei, doamnă Jennings, răsună vocea doctorului Frank Hadley în tăcerea cămăruţei adiacente biroului său. Încercaţi să vă relaxaţi. Nu va dura mult.

Kathryn expiră, tremurat, aerul din plămâni. Oare medicul ar spune acelaşi lucru dacă el ar sta acum întins pe masă? Abia îşi puse întrebarea, că o străbătu un nou spasm, tăindu-i cheful de glume.

O, *Doamne, mi-e atât de teamă! Dă să nu păţească nimic pruncul.*

Strânse din ochi şi se forţă să respire lent*. Inspir, expir. Inspir, expir.* Toţi muşchii din corp păreau să i se

contracteze. *Gândeşte-te la altceva.* Se gândi la Jacob care aştepta de cealaltă parte a uşii şi simţi o neaşteptată mângâiere. În urmă cu câteva minute, în drum spre oraş trecuseră pe lângă cimitir. Dacă Jacob n-avea nimic împotrivă, spera că va putea să treacă pe la mormântul lui Larson înainte de a se întoarce la Casaroja. *Cât aş vrea să fii aici cu mine, Larson! Să vezi cum îmi creşte în pântec copilul tău. Şi-apoi să-ţi ţii în braţe băiatul sau fetiţa...*

— Asta ar putea să doară puţin, spuse blajin medicul, din capătul opus al mesei.

Kathryn tresări de durere şi simţi o lacrimă prelingându-i-se în jos pe tâmplă. Acesta nu era nicidecum felul în care visase că se vor petrece lucrurile. După ce se rugase ani de zile pentru binecuvântarea de a deveni mamă, îşi imaginase că va aştepta venirea pe lume a primului ei copil cu bucurie şi o nerăbdare plină de speranţă. În locul acestora însă, o năpădise brusc o teamă covârşitoare care pusese deja stăpânire pe fiecare ungher al inimii sale.

Nimic nu te va smulge din mâna Mea.

Şoapta fu atât de reală, că aproape-i simţi suflul lin pe obraz. Un fior îi străbătu întregul corp.

Mâinile medicului încremeniră.

— Este totul în ordine, doamnă Jennings?

— Da, răspunse ea încet, cu ecoul acelei voci şoptite încă reverberându-i în inimă.

Da, am să mă încred în Tine, Doamne. În mâinile Tale sunt în siguranţă.

În momentul acela, o copleşi o senzaţie ce-i era de pe-acum cunoscută. Ştia că era un gând absurd – îl înmormântase, doar, cu luni în urmă – şi, cu toate astea, simţea că Larson trăieşte, îl simţea cu toată fiinţa ei, îi vedea chipul frumos, părul castaniu ce i se încreţea pe ceafă, maxilarele puternice şi acei ochi albaştri care îi topiseră inima cu totul.

— Vă rog, doamnă Jennings, trebuie să vă relaxaţi, spuse doctorul pe un ton devenit, brusc, extrem de încordat.

— Am înţeles, domnule doctor, răspunse Kathryn, încercând să se supună

Deşi doctorul Hadley o examina cu destulă delicateţe, consultatia intimă necesară în cazul unei viitoare mame constituia o experienţă cu totul nouă şi neplăcută pentru Kathryn. Se măritase fecioară şi atingerea lui Larson fusese singura pe care o cunoscuse. În relaţiile intime, soţul ei fusese un bărbat răbdător şi deosebit de blând, chiar şi în focul pasiunii.

— Aţi avut recent sângerări, doamnă Jennings? o întrebă medicul, ridicându-se în picioare.

Sângerări? repetă Kathryn în gând, alarmată.

— E ceva în neregulă cu pruncul, domnule doctor?

— Nu, nici vorbă. Vă asigur că pruncul e sănătos, răspunse medicul, bătând-o uşor pe genunchi. Dar aţi făcut bine c-aţi venit să vă consult.

Ridică privirea spre ea şi repetă, cu blândeţe:

— Aşadar, aţi avut sau nu sângerări?

Văzându-i expresia liniştitoare, Kathryn se calmă.

— Nu, n-am avut.

— În regulă. Atunci nu-mi mai rămâne să verific decât un singur lucru.

Spunând acestea, doctorul îşi vârî mâna sub cearşaf şi îi apăsă uşor partea de sus a abdomenului.

Pruncul din interior protestă şi Kathryn trase aer în piept, minunându-se din nou de acest miracol al vieţii ce punea atât de repede stăpânire pe spaţiul dinlăuntrul ei. Se întrebă, de asemenea, uşor speriată, cum va fi când pruncul va hotărî să vină pe lume.

După ce îşi termină consultaţia, doctorul Hadley traversă încăperea şi se spălă pe mâini în lighean.

— Nu doriţi să fie şi soţul dumneavoastră prezent la discuţie?

Kathryn se ridică în şezut şi îşi înfăşură cearşaful în jurul corpului.

— A, nu… Jacob nu este soţul meu.

Văzând că medicul ridică din sprânceană, se grăbi să explice:

— Soţul meu a murit anul acesta. Jacob este doar un prieten.

Îşi acoperi pruncul cu o mână şi adăugă:

— Tocmai de aceea înseamnă atât de mult pentru mine copilul acesta… copilul soţului meu.

Doctorul Hadley dădu înţelegător din cap.

— Condoleanţele mele, stimată doamnă, spuse el cu un zâmbet trist, dar n-aveţi de ce să vă faceţi griji nici în privinţa copilului şi nici a dumneavoastră. Durerile pe care le-aţi avut în dimineaţa aceasta sunt normale. Acesta este felul în care se pregăteşte corpul dumneavoastră pentru naşterea copilului. Sunteţi o femeie puternică şi sănătoasă şi la fel de sănătos pare să fie şi pruncul. Este voinic, are o inimă sănătoasă şi se află exact în poziţia în care trebuie să fie un făt de aproape opt luni.

O încurajă să mănânce bine ca să hrănească tânăra viaţă ce creştea în ea şi să nu facă eforturi prea mari. Putea să îşi păstreze rutina zilnică, dar îndată ce dădea semne de oboseală, trebuia să se odihnească.

— Acestea fiind spuse, doamnă Jennings, dacă nu aveţi alte întrebări, am să vă las să vă îmbrăcaţi. Când va veni vremea, am să vă ajut bucuros să vă aduceţi copilul pe lume. De orice aţi avea nevoie până atunci, nu ezitaţi să mă căutaţi.

După ce medicul ieşi şi închise uşa după el, Kathryn coborî cu grijă de pe masa de consultaţie şi se duse în spatele paravanului să se îmbrace. Când îşi puse rochia, simţi umflătura din buzunar şi scoase cutiuţa muzicală. Îi întoarse uşor cheiţa şi o puse pe scaun, apoi continuă să se îmbrace, ascultând colindul.

Notele fragile păreau să se reverse cu o lentoare aparte, ca şi cum lovirea coardelor din interior ar fi fost un efort în sine. Cutiuţa muzicală nu era de cea mai bună calitate şi Kathryn nădăjduia ca folosirea ei repetată să nu îi fi

deteriorat deja componentele. Îşi încheie corsajul, ascultând melodia. Oarecum, redarea mai lentă, mai tremurătoare a cântecului se potrivea mai bine cu actuala ei stare de spirit.

Când ieşi din sala de consultaţie, îl găsi pe Jacob aşteptând la fereastră.

Bărbatul făcu numaidecât un pas spre ea.

— E totul în regulă? Pruncul e...?

Kathryn zâmbi.

— Suntem bine amândoi. Domnul doctor a spus că durerile sunt fireşti. Coborî privirea. Mă simt oarecum stânjenită că ţi-am cerut să baţi atâta drum pe degeaba.

— Ba n-a fost deloc pe degeaba. Acum ştim că atât dumneata, cât şi copilul sunteţi sănătoşi.

Kathryn îşi aşeză, mişcată, mâna pe braţul lui. *Ce om blând şi grijuliu.*

— Îţi mulţumesc, Jacob.

Când bărbatul îi acoperi mâna cu a lui, Kathryn simţi furnicături în tot corpul. Surprinsă de felul în care reacţionase la atingerea lui, femeia îşi retrase uşor mâna.

— Dacă eşti pregătită, putem porni înapoi spre Casaroja, Jacob făcu o pauză, apoi adăugă: Eşti sigură că te simţi bine?

Vocea lui domoală şi răguşită era plină de îngrijorare. Kathryn ar fi dat orice să-i poată vedea ochii.

— Da, Jacob, sunt bine. Pe cuvânt.

Jacob porni spre ieşire şi Kathryn dădu să-l urmeze, dar zgomotul unei uşi care se deschise în spatele ei o făcu să se oprească.

— Ah, ce bine că sunteţi încă aici, doamnă Jennings! exclamă doctorul Hadley, ieşind pe coridor. Aş mai avea ceva de adăugat. Plimbările sunt un lucru bun, chiar de dorit, dar vă rog ca, de acum încolo, să ieşiţi întotdeauna însoţită. Nu e deloc indicat să fiţi singură, în caz că se repetă cumva simptomele din dimineaţa aceasta. Mai ales având în vedere faptul că mai e foarte puţin până se va

naşte pruncul.

— Am înţeles, domnule doctor. Vă mulţumesc pentru sfat.

După ce Jacob o ajută să urce în căruţă şi urcă şi el lângă ea.

Kathryn observă un zâmbet apărându-i în colţul stâng al gurii.

— Eu, unul, sunt un adept al plimbărilor, zise el mucalit, plesnind din hăţuri.

Comentariul lui o făcu să chicotească. Cum de era cu putinţă? Cu cât îl privea mai îndeaproape pe bărbatul aşezat lângă ea şi cu cât ajungea să-l cunoască mai bine, cu atât cicatricele lui îşi pierdeau din însemnătate.

Valul de uşurare pe care îl simţise Larson când aflase că atât Kathryn, cât şi pruncul erau în afara oricărui pericol, îl străbătea parcă şi acum. Iar cu câteva clipe în urmă, când ea îi atinsese braţul, un sâmbure de speranţă prinsese, cutezător, rădăcini în sufletul lui – fără ca el să-şi dea câtuşi de puţin consimţământul. Era speranţa că poate, într-o bună zi, Kathryn va reuşi să vadă, dincolo de urâţenia lui exterioară, pe bărbatul în care se transformase, pe soţul care încă o mai iubea şi care i-ar iubi şi pruncul dacă i-ar fi îngăduit.

Oarecum, se simţea legat sufleteşte de acea vieţişoară ce creştea în pântecul lui Kathryn. Citind Biblia, descoperise că Dumnezeu nu avea să îl iubească mai puţin pe copilul ei din pricina felului în care fusese zămislit. Oftă. Păcat că nu aflase asta mai devreme, cu privire la propria viaţă.

— Jacob, te-ar deranja dacă am face o scurtă oprire în oraş înainte de a ne întoarce? îl întrebă ea pe un ton şovăielnic. Dacă ai timp, desigur.

— Nu m-ar deranja câtuşi de puţin, răspunse el numaidecât, recunoscător pentru orice motiv de a petrece mai mult timp cu ea. Unde vrei să te duc?

Kathryn scoase ceva dintre paginile Bibliei pe care o lăsase în căruţă.

— Aş vrea să trec pe la poştă şi pe la prăvălia universală... şi apoi mi-ar plăcea să merg la mormântul soţului meu.

Larson remarcă din nou şovăiala din glasul ei şi îi luă cam un minut să înţeleagă întrebarea ce se ascundea, de fapt, în spatele afirmaţiei lui Kathryn.

— Desigur... Mi-ar face plăcere să-i vizitez şi eu mormântul, dacă n-ai nimic împotrivă.

Kathryn îi răspunse printr-un zâmbet recunoscător.

Se duse întâi la oficiul poştal şi apoi la prăvălie, răstimp în care Larson aşteptă în căruţă. N-ar fi crezut că va ajunge vreodată să îşi viziteze propriul mormânt împreună cu soţia sa şi, la drept vorbind, îl surprindea până şi faptul că fusese în stare să-i sugereze una ca asta.

Peste câteva minute, Kathryn ieşi din magazinul universal cu un buchet de flori învelit în hârtie. Larson coborî s-o ajute.

— Kathryn!

La auzul vocii, se răsuciră amândoi. Văzându-l pe bărbatul ce venea înspre ei, copleşit de-un amestec de gelozie şi groază, Larson simţi că i se pune un nod în stomac.

Kathryn se lumină la faţă când Matthew Taylor o îmbrăţişă.

— Cât mă bucur să te văd, Matthew! Ce mai faci?

Mâinile lui Taylor zăboviră o clipă pe umerii ei înainte ca acesta s-o elibereze din îmbrăţişare.

— Întrebarea e ce mai faci *dumneata,* ripostă el, măsurând-o din cap până în picioare, după care dădu din cap. Arăţi minunat, Kathryn.

Complimentul o făcu să se îmbujoreze.

— Îţi mulţumesc... Kathryn privi îndărăt spre Larson şi adăugă: Matthew, aş dori să-ţi fac cunoştinţă cu un bun prieten de-al meu.

În timp ce ea făcea prezentările, Larson îl cântări din priviri pe bărbatul de lângă el. Calităţi pe care nu le

observase înainte la Taylor, şi ar fi preferat să nu le fi remarcat nici acum, îi atraseră atenţia. Umerii laţi şi statura bărbatului indicau siguranţă de sine şi o forţă fizică de netăgăduit. Îi studie părul des, tuns aproape la baza gâtului şi obrazul neted, proaspăt ras. Probabil că multe femei îl găseau chipeş. Întrebarea era: aşa îl considera şi Kathryn?

— Jacob lucrează şi el la Casaroja. Amândoi am fost angajaţi cam în aceeaşi perioadă şi...

Larson avu impresia că detectează o uşoară încruntare pe chipul lui Taylor. Oare acesta nu era de acord ca ea sa lucreze la Casaroja?

— Jacob administrează grajdurile la fermă, continuă Kathryn, după care privi iar spre Larson, invitându-l tacit în conversaţie. Matthew Taylor a lucrat la *ranch-ul* soţului meu.

Îşi coborî preţ de o clipă privirea, apoi adăugă:

— Nu mi-a fost deloc uşor după moartea lui Larson şi Matthew mi-a fost aproape în acea perioadă dificilă.

Cam prea aproape, comentă în gând Larson şi, adunându-şi toată tăria lăuntrică, se uită în sfârşit în ochii lui Taylor, aşteptându-se se vadă în ei dezgust – aşteptându-se să vadă o reacţie care să-i dea motiv să-l deteste şi mai tare pe fostul său vechil.

Matthew îi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Jacob.

Îi strânse mâna cu putere şi, observându-i cicatricele evidente, nu îl privi cu silă, ci cu căldură.

— Şi cum de-ai ajuns să lucrezi la ferma lui MacGregor? întrebă el, întorcându-se iar spre Kathryn.

— Cred că aşa a fost voia lui Dumnezeu, răspunse ea cu un zâmbet forţat. Am o situaţie foarte bună acolo şi leafa este excelentă.

Privirea lui Taylor arăta că are oareşice îndoieli în privinţa asta, dar în cele din urmă bărbatul dădu din cap.

— În fine, aşa se explică de ce nu te-am mai văzut prin oraş. Şi zău că te-am căutat peste tot, adăugă el, coborând

glasul.

Văzând afecţiunea ce se citea pe chipul lui, Larson simţi că îi trece un fier roşu prin inimă. Nu doar fiindcă Taylor se uita la nevasta lui, ci şi pentru că privirea acestuia părea sinceră. Iar strălucirea din ochii lui Kathryn nu făcea decât să-i adâncească gelozia. Pesemne că Matthew Taylor, asta dacă nu tălmăcise cumva greşit semnele, o iubea cu adevărat pe Kathryn. Dar asta nu îndrepta păcatul pe care îl săvârşise împreună cu Kathryn. Asta *dacă* el era tatăl copilului.

— Îmi pare rău, Matthew, dar toate s-au întâmplat atât de repede!… Am obţinut postul şi la scurtă vreme după aceea m-am şi mutat la fermă. Iar de atunci am fost atât de prinsă cu munca şi, fiind atât de departe de oraş…

Nu îşi duse fraza până la capăt.

— Sinceră să fiu, Matthew, cred că pur şi simplu am simţit nevoia să mă îndepărtez o vreme de… toate.

…de tine, i se păru lui Larson că o aude spunând. Şi, judecând după expresia lui Taylor, ştiu că şi acesta prinsese prea bine înţelesul vorbelor ei. Recunoscu imediat privirea cu care o cântări Taylor pe Kathryn – acesta încerca, în mod vădit, să ghicească sentimentele femeii şi se întreba cât de departe să meargă cu mărturisirea propriilor simţăminte.

Aparent nesigur de răspuns, Taylor se mulţumi să dea din cap.

— Şi vă veţi petrece întreaga zi în oraş?

Era exact prilejul pe care îl aştepta Larson.

— De fapt, Kathryn şi cu mine tocmai eram pe picior de plecare.

Kathryn îi aruncă pe furiş o privire, mirată parcă să îl audă vorbind.

— Aşa este. În dimineaţa aceasta, Jacob a avut amabilitatea să mă aducă până la doctorul din oraş, dar acum trebuie să ne întoarcem la Casaroja.

Taylor se încruntă.

— Ai fost la medic? De ce, s-a întâmplat ceva…?

— Nu, totul este în ordine, îl linişti ea, atingându-i braţul.

Văzând gestul ei, Larson înţelese brusc că acesta nu însemna nicidecum ceea ce crezuse mai devreme. Kathryn se uită la el şi, citindu-i parcă gândurile, îşi retrase mâna de pe braţul lui Taylor.

— Domnul doctor a spus că atât eu, cât şi pruncul suntem sănătoşi. Mi-am făcut griji pe degeaba.

Taylor îşi întoarse privirea spre Larson şi îl întrebă pe un ton timid:

— Aş dori să vorbesc cu Kathryn între patru ochi. Te superi dacă te rog să ne laşi o clipă singuri?

Ba bine că nu! exclamă în sinea lui Larson, dar răspunsul dat cu voce tare fu cu totul altul.

— Deloc.

Ocoli căruţa şi urcă pe capră.

Îi ajungeau la ureche fragmente din conversaţie. Taylor vorbea din ce în ce mai înflăcărat.

— ... poate că lucrurile s-au întâmplat prea repede între noi, dar chiar şi aşa, a fost nedrept din partea dumitale să... Nu-mi pasă ce spune lumea... Ştii că sentimentele mele au rămas neschimbate...

În cele din urmă, Taylor slobozi un oftat.

— Spune-mi măcar că înţelegi ce-ţi zic.

— Da, Matthew, înţeleg, răspunse Kathryn. Şi îţi mulţumesc, dar deocamdată aşa este cel mai bine pentru amândoi.

Larson aruncă pe furiş o privire în spatele său. Expresia lui Taylor arăta clar că acesta nu era de acord cu spusele ei.

Taylor se aplecă spre Kathryn şi îi şopti ceva la ureche, apoi făcu un pas înapoi.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş dori şi eu să aduc un respectuos omagiu la mormântul soţului tău.

Ei, asta era bună! Că tare-l mai respectase pe el Matthew Taylor, omul care nici nu aşteptase să i se răcească bine aşa-zisul leş, că se şi dăduse la nevastă-sa. *Spune nu,* o îndemnă el în gând pe Kathryn.

— Desigur, Matthew. Mi-ar face plăcere să ne însoţeşti.

Larson îşi încleştă degetele pe hăţuri. Taylor o ajută pe Kathryn să urce şi apoi urcă şi el în spatele căruţei. Orice altceva i-ar fi spus acesta lui Kathryn, vorbele lui pesemne că o mişcaseră, îşi spuse Larson, observându-i ochii înlăcrimaţi.

Îi lăsă să se ducă singuri la mormântul său şi el aşteptă în căruţă. Vizitase deja locul de veci şi nu avea de gând s-o facă din nou cu Matthew Taylor suflându-i în ceafă. Îi urmărea cu ochii îngustaţi. Câtor bărbaţi le era dat să reînvie din morţi şi să vadă alegerile făcute de consoartele lor după moartea lor? Asta punea, fără doar şi poate, lucrurile în perspectivă, îşi spuse el, pufnind într-un râs amar.

Kathryn îngenunche şi aşeză florile lângă crucea rudimentară de la capul mormântului. Taylor stătea în picioare lângă ea, fără să spună o vorbă. În fond, de ce mai venea Kathryn la mormântul lui şi tocmai cu bărbatul cu care se grăbise să îl înşele? se întrebă Larson cu năduf. Taylor era, în mod evident, dispus să o ia de nevastă şi să îşi asume răspunderea pentru greşeala sa şi, cu toate acestea, Kathryn refuza. Nu că refuzul ei l-ar fi încălzit cu ceva pe Larson.

Scutură din cap. Nu mai înţelegea nimic. Din orice unghi ar fi privit lucrurile, presupusa trădare nu îi stătea deloc în fire femeii cu care fusese însurat ani de zile. Simţi un fior în adâncul fiinţei. Şi cu atât mai puţin femeii pe care îi fusese dat s-o cunoască şi s-o iubească din nou, pentru a doua oară în viaţă.

Kathryn aruncă pe furiş o privire spre Jacob, care stătea lângă ea. Deşi bărbatul nu cânta împreună cu restul enoriaşilor din biserică, ea avea clar impresia că acesta urmăreşte îndeaproape cuvintele imnului. Azi Jacob se îmbrăcase mai elegant ca niciodată. S-o fi făcut de dragul ei? Gândul o făcu să zâmbească.

— Şi acum vă rog să luaţi loc, zise Patrick Carlson când

cântarea luă sfârşit, şi să vă deschideţi Bibliile la Evanghelia după Matei, capitolul 5. Azi vom citi din Predica de pe munte.

Kathryn îşi deschise Biblia şi, ţinând-o într-o mână, îşi schimbă poziţia pe banca tare din lemn pentru a-şi domoli durerea de spate. Cartea îi alunecă din mână şi căzu cu o bufnitură pe duşumeaua de scânduri. Jacob se aplecă imediat să ridice Biblia şi hârtiile ce căzuseră din ea. Erau documentele pe care le găsise Kathryn în buzunarul hainei lui Larson. Deşi foile erau încreţite şi scrisul devenise indescifrabil, Kathryn nu avusese inima să se despartă de ele.

În timp ce le aduna, Jacob încremeni brusc, cu privirea aţintită asupra uneia dintre hârtii. După o clipă, i le întinse.

Kathryn se aplecă spre el şi, mulţumindu-i şoptit la ureche, simţi în nări un iz fin de mosc. Barba rară a lui Jacob era frumos aranjată. Uitându-se la căciula împletită ce acoperea capul bărbatului, îi veni subit o idee. Cum de nu se gândise mai devreme la asta? îngândurată, se apucă să pună hârtiile la loc în Biblie. Când ochii îi căzură pe antetul şters, încremeni şi simţi că i se pune un nod în stomac.

În partea de sus a paginii, erau scrise – cu litere de tipar şterse, aproape ilizibile – cuvintele *Berklyn Stockholders.*

Hannah Carlson se ridică din leagănul aşezat pe veranda din faţa casei.

— Jacob, ce zici de încă o felie de tort? îţi aduc şi o cafea proaspătă, ca să alunece mai uşor.

— Mulţumesc, doamnă, dar zău că nu mai pot înghiţi niciun dumicat; bărbatul se ridică în picioare şi, apropiindu-se de marginea verandei, adăugă: Toate bucatele au fost delicioase. Sărut mâna pentru masă.

Hannah îi zâmbi complice.

— Atunci vă pun câteva felii la pachet; femeia aruncă o privire spre burtica lui Kathryn. Te asigur că mai târziu are să ţi se facă foame, draga mea.

— Of, Hannah, te rog să nu te deranjezi. Chiar că nu e

cazul să mănânc mai mult, obiectă Kathryn, râzând împreună cu toţi ceilalţi, dar fără tragere de inimă.

Îşi iubea pruncul din pântec ca pe ochii din cap şi nimic nu avea să schimbe asta vreodată. Atunci cum de se simţea mare cât casa şi atât de puţin atrăgătoare? Ei, de parcă ar conta felul în care arăta! Şi totuşi, dintr-un oarecare motiv, astăzi conta foarte tare.

Privi în partea opusă a verandei, spre Jacob. Acesta nu zâmbea şi nici nu mişca din cap, aşa că n-avea cum să ştie dacă se uita sau nu la ea. Gândurile îi zburară la foile pe care le împrăştiase în biserică în dimineaţa aceea. Cum de Larson avusese asupra lui o scrisoare primită din partea companiei Berklyn Stockholders în ziua în care plecase de acasă? Ce fel de firmă o fi fost asta? Probabil că patronii aveau vreo legătură cu târgurile de vite, din moment ce Donlyn MacGregor coresponda cu ei. Bine, dar în scrisoarea pe care o primise MacGregor de la ei se pomenea ceva despre drepturile asupra apei. Ce păcat că nu avusese mai mult timp la dispoziţie când făcuse curat în biroul lui MacGregor! Se va interesa la bancă despre Berklyn Stockholders. Cineva tot trebuia să ştie care este obiectul de activitate al firmei. Dar nu-l va întreba pe Kohiman. Cu cât avea mai puţin de-a face cu omul acela, cu atât mai bine.

— Kathryn?

Ridică privirea. Jacob se oprise lângă scaunul ei.

— E timpul să ne întoarcem la Casaroja. Eşti pregătită?

Preţ de o clipă, Kathryn mai că-şi dori ca Jacob să-i întindă mâna şi s-o ajute să se ridice. Dar mâinile bărbatului rămaseră îndesate în buzunare, ferite de ochii lumii – la fel ca ochii şi sentimentele lui. O mare parte din el îi rămânea încă ascunsă.

— Da, sunt gata, răspunse ea, uitându-se în lentilele lui fumurii.

Ar fi dat orice să i se poată uita în ochi.

La jumătatea drumului spre Casaroja, un vânt căldicel

coborî dinspre nord peste prerie, aducând cu sine un iz dulce de ploaie, în nord-vest se strângeau nori cenuşii, bulucindu-se unul peste altul deasupra versanţilor abrupţi. Pentru agricultori şi crescătorii de animale, ploaia era o adevărată binecuvântare, dar ea se ruga să ajungă înapoi la Casaroja înainte de dezlănţuirea furtunii. Ploaia nu o deranja, dar să fii prins de o rupere de nori în prerie era o cu totul altă poveste.

Închise ochii şi, amintindu-şi o altă furtună de vară, simţi furnicături pe piele. Parcă auzea şi acum tunetele bubuindu-i deasupra capului. Ea şi soţul ei se întorceau de la Denver în acea după-masă. Rafalele de vânt se iscaseră ca din senin şi Larson găsise refugiu într-o ravenă unde se mai adăpostise şi altă dată.

O lăsase adăpostită sub cornişa versantului şi apoi se dusese după cai. Urmărindu-l cum dispare în ploaia torenţială, bătută de rafale năprasnice, se temuse că soţul ei nu va mai găsi drumul înapoi. Cum să-l fi găsit? Ea abia dacă vedea la două picioare în faţa ochilor. Când soţul ei se întoarse, îl întrebă cum de nu s-a rătăcit. Larson ridicase din umeri, vrând parcă să spună că nu se mai gândise niciodată la asta.

— Ceva, aici, adăugase el, ducând mâna la inimă, îmi arată mereu calea.

Văzând că-şi râde de frica ei, aproape că-i venise să-i dea un ghiont, dar în schimb preferase să se refugieze în braţele lui ocrotitoare. Şi în noaptea aceea, aşteptând ca furtuna să se domolească, Larson îi izgonise orice temere şi o încălzise cu pasiunea dragostei lui.

Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi o apăsare dureroasă în piept. Pielea i se furnică din nou, de astă dată tânjind după atingerea lui. Tânjind să poată privi din nou în ochii lui Larson şi să vadă acolo focul ce ardea pentru ea.

— Te simţi bine? o întrebă încet Jacob.

Kathryn se întoarse spre el. Jacob avea privirea îndreptată spre ea. Nu ştia dacă îi observase sau nu

lacrimile, dar după ce ea încuviinţă din cap, bărbatul îşi întoarse iar privirea spre drum, fapt ce, în mod straniu, o întristă. De câte ori ar fi vrut ca Larson s-o ţină în braţe sau s-o atingă într-un astfel de moment! Ar fi putut să-i ceară şi el ar fi dat, fără îndoială, curs rugăminţii ei. Dar parcă nu era la fel dacă trebuia să-l roage. Şi nici prin cap nu-i trecea să-i ceară un asemenea lucru lui Jacob. Ar fi necuviincios şi…

În clipa aceea, mâna lui Jacob îi acoperi mâna pe care o ţinea proptită pe banchetă.

Kathryn închise ochii şi lacrimile începură să i se prelingă în jos pe obraji. Un ungher îndelung ferecat al inimii ei se deschise încet şi singurătatea adunată înăuntru o făcu să icnească uşor. Căldura mâinii lui Jacob trecu în a ei. Kathryn simţi cum o străbate un fior şi îşi încleştă mâinile pe capră, rugându-se ca el să nu-şi retragă mâna. Şi el nu şi-o retrase.

Niciunul dintre ei nu se uită la celălalt şi, cu toate acestea, simţeau că îi uneşte ceva. O legătură profundă cum Kathryn nu mai împărtăşise cu nicio altă persoană.

Capitolul 22

În drum spre grajd, Larson văzu căruţa încărcată cu femei trăgând în spatele barăcilor. Deşi nici nu asfinţise bine soarele, pesemne că începea deja distracţia. Mai mulţi dintre angajaţii de la *ranch* avuseseră grijă să-i vorbească de petrecerea din noaptea aceasta.

— Aşa ne răsplăteşte MacGregor pentru o treabă bine făcută, spusese unul dintre văcari, înghiontindu-şi amicul în coaste. Femeile nu pleacă de-aici pân nu-i satisfăcută toată lumea. Asta se referă şi la tine, Jacob.

Larson întoarse spatele stolului de femei ce păşeau ţanţoşe în dormitorul muncitorilor, înconjurate de chiote şi răcnete deşănţate, şi privi spre locuinţa lui Kathryn. Prin fereastra dormitorului ei răzbea o luminiţă gălbuie. Se

întrebă dacă soţia lui se va simţi în stare să facă o plimbare în seara aceasta. În ultimele zile, se plimbaseră de mai multe ori împreună şi el începuse să aştepte aceste plimbări cu o nerăbdare poate mai mare decât s-ar fi cuvenit. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât îşi dorea să petreacă şi mai mult. Avea şansa de a-şi cunoaşte nevasta aşa cum nu o cunoscuse niciodată. În duminica în care îşi descoperise actele în Biblia ei, se simţise din cale afară de mândru.

Kathryn veni să deschidă la a doua bătaie în uşă.

— Chiar nădăjduiam că vei trece pe aici astă-seară, spuse ea, privindu-l cu nedisimulată sinceritate. Aşteaptă, te rog, o clipă. Mă întorc imediat.

Lăsă uşa deschisă şi se întoarse în dormitor.

Când reveni, Larson o văzu îndesându-şi ceva în buzunar. Părea să fie o pereche de mănuşi tricotate.

— Nu cred că vei avea nevoie de mănuşi în seara asta, o tachină el.

Zâmbetul ei se lăţi şi mai tare.

— Ei, nu se ştie niciodată.

Larson alese în mod intenţionat cărarea ce ducea spre grajduri, departe de barăcile muncitorilor. Silueta lunii cât un degetar lumina cerul serii în timp ce soarele se refugia în spatele piscurilor muntoase şi conversaţia dintre ei curgea în mod plăcut. Kathryn îi povestea cum îi trecuse ziua.

Când cotiră în spatele grajdului, Larson o întrerupse cu delicateţe.

— Mă întrebam dacă-n seara asta n-ai avea cumva chef de-o plimbare… într-o căruţă cu fân.

Privind în direcţia indicată de el, Kathryn făcu ochii mari şi chicoti.

Gabe stătea lângă o căruţă încărcată cu fân, îmbrăcat în ţinuta lui obişnuită de lucru, alcătuită din cămaşă şi salopetă, doar că pe cap purta un joben fistichiu de genul celor pe care le poartă vizitiii trăsurilor de gală.

Îmbrăţişându-şi rolul cu toată seriozitatea, tânărul făcu o reverenţă adâncă, fluturând teatral o mână.

— Te-am rugat să conduci căruţa, Gabe, nu să faci pe măscăriciul, spuse Larson râzând, după care îi făcu semn lui Kathryn s-o ia înainte şi o ajută să se aşeze pe pătura din spatele căruţei.

Când urcă şi el, expresia de pe chipul soţiei sale îl încălzi până în adâncul sufletului. Se aşeză la oarece distanţă de ea, ca nu cumva Kathryn să-i interpreteze greşit intenţiile. Nu uitase nici acum plăcerea pe care o încercase deunăzi, când îi acoperise mâna cu a lui şi îi simţise tăria delicată.

Aşezat pe capră, Gabe dădu semnalul de plecare şi caii se urniră din loc.

Kathryn îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Rămaseră amândoi tăcuţi, dar tăcerea nu îl deranja defel pe Larson. Simplul fapt că se afla lângă ea îi era de ajuns. Acum că o sorbea din priviri, minunându-se de frumuseţea ei fără cusur, îi venea greu să creadă că această femeie trăise vreodată într-un bordel sau că aştepta copilul unui alt bărbat. Şi, deşi era sigur că ar putea s-o iubească din nou, că încă o mai iubea, nu putea nega cât de tare îl supăra faptul că ea nu-i rămăsese credincioasă, că nu se păstrase neîntinată.

Dar tu ai fost, oare, neîntinat când ai venit la ea?

Vocea adevărului îi săgetă inima. Coborî privirea. Inima îi bubuia în piept şi nu găsi în adâncul lui nicio scuză pentru păcatele din trecutul său – păcate care, răscumpărate prin sângele lui Iisus, fuseseră cu totul iertate de Dumnezeu. Şi pe care Kathryn le iertase de bunăvoie cu ani în urmă.

Recunoscător pentru întunericul ce se lăsase şi huruitul roţilor prin prerie, Larson scrută cerul nopţii. Ciudat lucru mai e şi iertarea… Un dar de la Dumnezeu care, pentru a putea fi păstrat, trebuie împărtăşit. Poate că n-o fi înţelegând el chiar tot ce se spunea în Biblie, dar Cuvântul lui Dumnezeu era cât se poate de clar în această privinţă.

Peste aproximativ o oră, ajunseră înapoi la grajd. Larson

o ajută pe Kathryn să coboare şi îi îndepărtă din păr câteva fire de paie.

— Îţi mulţumesc, Jacob, murmură ea, cu ochii strălucind de recunoştinţă. A fost o seară minunată.

Larson îşi coborî privirea spre buzele ei şi aproape că nu-şi putu înfrâna dorinţa de a o strânge la piept. Totuşi, aducându-şi aminte de cicatricele sale şi temându-se de felul în care ar reacţiona Kathryn, îşi înăbuşi imediat pornirea nesăbuită. Tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Şi asta încă nu e totul, spuse el, privind încântat cum fruntea soţiei sale se încreţeşte întrebător.

— Desertul este servit, anunţă Gabe plin de emfază, după care deschise cu un gest teatral uşa dublă a grajdului.

Kathryn îşi duse mâna la gură, chicotind surprinsă.

Larson îi întinse braţul şi păşiră împreună înăuntru. Gabe felie tortul pregătit de miss Maudie la rugămintea lui Larson şi apoi se aşezară tustrei pe nişte baloturi de fân, în jurul unei lăzi vechi, mâncând şi discutând voioşi.

La un moment dat, Gabe se aplecă spre Larson şi îl întrebă în şoaptă:

— Ce zici, Jacob, m-am descurcat?

— Te-ai descurcat de minune, prietene, răspunse Larson, punându-şi mâna pe umărul masiv al tânărului. Îţi mulţumesc.

Kathryn se aplecă spre Gabe şi îl sărută pe obraz. Gestul plin de tandreţe şi îmbujorarea lui Gabe îl făcură pe Larson să zâmbească.

— Vă mulţumesc amândurora, dar cum de aţi ştiut?

— Ce să ştim? întrebă Larson, mirarea din vocea lui aproape convingându-l şi pe el.

— Că azi, 9 august, e ziua mea de naştere.

Gabe rămase cu gura căscată, sincer uluit, iar Larson se bucură în sinea lui că nu îi împărtăşise secretul. În felul acesta, Gabe era părtaş la distracţie, dar nu şi la înşelăciunea bine intenţionată pe care o pusese el la cale.

— Îmi pare rău că ţi-am răpit atâta timp, se scuză Larson

puţin mai târziu, în timp ce o conducea spre casă. Nici nu mi-am dat seama cum trece timpul.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să te scuzi, Jacob! A fost o seară minunată. Cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o vreodată.

Sinceritatea din glasul ei îi arăta că spune adevărul. Seara evoluase într-un mod mult mai plăcut decât planificase el. Ar fi vrut să fi putut face mai mult, să-i fi putut oferi o petrecere mai rafinată, dar chiar şi aşa, nădăjduia că o făcuse să se simtă specială.

Porniră mai departe, unul lângă altul, şi Kathryn îşi strecură cu naturaleţe mâna pe sub braţul lui. Larson îi acoperi mâna cu a sa, iubind-o în sinea lui cu o patimă fără margini.

Cât va mai putea să muncească şi să trăiască atât de aproape de ea fără a-i dezvălui cine este? Fără ca ea să descopere singură?

— A, era să uit, spuse Kathryn când ajunseră pe prispa casei, întorcându-se spre el. Am şi eu un cadou pentru dumneata.

Scoase mănuşile din buzunar şi i le întinse.

Larson privi spre mănuşi şi apoi înapoi spre ea, neînţelegând de ce îi dăruia ea un cadou – şi cu atât mai puţin de ce îi dădea nişte mănuşi în mijlocul lunii august!

— Ştiu că nu e cine ştie ce. Dar… m-am gândit că ţi-ar prinde bine încă una.

Luă darul din mâinile ei şi abia atunci realiză ce era.

Ochii i se aprinseră de emoţie.

— Îţi mulţumesc, murmură el răguşit, strângând între degete căciula împletită pe care o ţinea în mâini.

„Un prieten bun” acestea fuseseră cuvintele folosite de Kathryn deunăzi, când îl prezentase lui Matthew Taylor. Dar cum putea el să-i rămână un simplu prieten şi să pretindă că e, totuşi, un om cinstit? Preţul adevărului era usturător. Să îndrăznească, oare, să-l plătească?

— Kathryn, eu…

În momentul acela un urlet spintecă noaptea.

— Ce-a fost asta? întrebă Kathryn, apropiindu-se de el.

Urmă un nou ţipăt, de astă dată mai înăbuşit. Larson vârî căciula în buzunarul cămăşii şi îşi puse mâna pe braţul ei.

— Rămâi aici. Eu mă duc să văd ce se petrece.

Ţipetele păruseră să vină din magazia de lângă barăci, aşa că încercă uşa laterală. Era descuiată. Când o împinse uşor, razele lunii proiectară un fascicul de lumină înăuntrul clădirii.

Auzi un plesnet şi apoi o bufnitură.

Prin deschiderea unei uşi situate pe peretele opus ţâşni înăuntru încă o dâră de lumină. Din colţul îndepărtat al încăperii, se auzi un sunet ce aducea a scâncet de copil. Era un vaier jalnic, care îi stârni în suflet un amestec de furie şi compasiune. Înainta pe bâjbâite pe lângă rafturi, când auzi un târşâit.

— N-am să-ţi fac niciun rău, spuse el cu glas blajin, realizând că fata încerca să se ascundă de el. Am venit să te ajut.

O ladă căzu de pe raft la un fir de păr de faţa lui. Larson o evită cu uşurinţă. Cotind, cu băgare de seamă, pe după rafturi, o zări pe copilă ghemuită într-un colţ.

— Nu te apropia de mine, şuieră ea printre dinţi.

În pofida luminii slabe, Larson recunoscu imediat părul negru şi lung. Mai auzise undeva glasul acesta.

— Eşti rănită? o întrebă el, făcând un pas înainte.

— Ţi-am spus să nu te apropii! urlă fata, cu faţa schimonosită de groază, lipindu-se şi mai tare de perete.

Abia în momentul acela, observă Larson că rochia îi era sfâşiată pe umăr şi în faţă. Fata îşi ţinea mâinile încleştate pe bucăţile rupte de material, ţinându-le laolaltă.

— Promit că n-am să-ţi fac rău. Vreau să te ajut.

Fata urlă ceva într-o limbă pe care el n-o mai auzise niciodată, în clipa imediat următoare, se auzi deschizându-se uşa.

— Jacob?

— Suntem aici, răspunse el, păstrând dinadins un ton calm.

Ieşi în întâmpinarea lui Kathryn şi îi şopti:

— Am dat de o fată. E de la bordelul din oraş. Stă ghemuită acolo, în colţ. Cred c-a fost…

Kathryn îl împinse la o parte şi se îndreptă spre copilă.

— Sadie!

Răspunsul fetei veni pe nerăsuflate, într-un grai străin, presărat pe ici, pe colo cu niscaiva cuvinte englezeşti, dar de astă dată glasul îi suna spart şi din ce în ce mai stins. Copila se agăţă de Kathryn până când aceasta ajunse lângă ea, pe podea. Privind cum se ţin cele două în braţe, Larson observă că fata îşi ţinea braţul într-o poziţie ciudată. Kathryn o strângea la piept, dând din cap la tot ceea ce îi şoptea aceasta printre suspine, legănând-o şi mângâindu-i părul cu o duioşie maternă.

Urmărind scena, Larson fu izbit de un adevăr dureros. Toate lucrurile pe care ar fi dorit să i le dăruiască lui Kathryn de-a lungul anilor, toate bogăţiile lumeşti cu care ar fi vrut s-o răsfeţe, dacă i-ar fi dat mâna – de toate acestea se alesese praful într-o clipită. Ceea ce Kathryn îşi dorise mai mult decât orice era singurul lucru pe care nu fusese şi nu va fi niciodată în stare să i-l dăruiască. I1 dăruise un alt bărbat şi acesta avea dreptul să-şi vadă copilul crescând. Matthew Taylor putea să-i ofere lui Kathryn viaţa pe care o merita aceasta. Simţi că i se pune un nod în piept. Taylor putea să împlinească tot ceea ce dorea inima soţiei sale. De fapt, o făcuse deja.

— Poţi să mă ajuţi? îl întrebă Kathryn cu vocea răguşită de emoţie.

— Nu mă lasă să mă apropii de ea, răspunse Larson cu vădit regret, ridicând neputincios mâinile.

Kathryn ridică blajin bărbia lui Sadie şi îi mângâie obrazul.

— El este Jacob. Este un om bun şi nu are să-ţi facă niciun rău. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu va încerca

să te atingă în felul acela.

Sadie se uită la Larson şi apoi înapoi la Kathryn.

— E aşa ca bărbatul de care mi-ai vorbit?

— Da, răspunse Kathryn cu un suspin, după care reuşi, anevoie, să se ridice. Cred că are braţul rupt, Jacob.

Larson se apropie încet. Judecând după postura corpului ei, era clar că Sadie nu se încredea în el. Singurul lucru care o ţinea locului era încrederea pe care o avea în Kathryn. Fata tresari şi se făcu parcă stană de piatră când o luă cu delicateţe în braţe.

— Nu-ţi fie teamă, copilă, îi şopti el, scoţând-o pe braţe din clădire.

Sadie se uită la el, dar nu spuse nimic.

— Trebuie dusă la medic, interveni Kathryn, ajungându-i din urmă. Mi-a spus că alerga după căruţa ce pornise înapoi spre bordel, când cineva a înşfăcat-o de la spate şi a adus-o cu forţa până aici. Zice că nu are răni grave pe corp, dar mă tem de ceea ce nu se vede…

Larson dădu din cap în semn că a înţeles.

— Am s-o duc numaidecât la cabinetul doctorului Hadley.

— Vin cu voi.

— Nu, Kathryn, dumneata trebuie să te odihneşti. Probabil că am să fiu plecat toată noaptea.

Nu voia s-o aibă aproape în momentele acestea. Gândul că nu va mai fi niciodată a lui îl ucidea.

— Voi avea grijă de Sadie – îţi promit.

O duse pe fată până la grajd şi o aşeză în spatele căruţei cu fân. Sadie se dădu înapoi, cu ochii scânteind de-o neîncredere feroce. Larson înhămă repede cei doi cai, pregătindu-se de plecare. Kathryn o acoperi pe fată cu un pled, spunându-i ceva în şoaptă, iar fata răspunse, la rându-i, cu glas şoptit.

Înainte ca Larson să urce pe capră, Kathryn îşi puse mâna pe braţul lui.

— Sadie spune că te-a mai văzut în oraş… la bordel.

Era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Poate că, mai devreme, Larson ar fi găsit comică această inversare subită de roluri, dar nu şi acum.

— Nu m-am dus la bordel din motivul pe care îl bănuieşti. Întreab-o pe Sadie.

— Am întrebat-o deja. Mi-a spus că te-ai dus acolo să te interesezi de mine.

Larson simţi că i se usucă gâtlejul. *Doamne, acesta să fie, oare, felul în care mă sileşti să spun adevărul? Dar încă nu sunt pregătit. Nu sunt pregătit.* Căută repede un răspuns ocolit.

— Aşa este. M-am dus acolo să întreb de dumneata.

Ce să spună mai departe? Şi-ar fi dorit să vadă mai bine chipul lui Kathryn ca să-i poată cântări reacţia.

— S-a întâmplat după ce ne-am cunoscut aici, la Casaroja. Am auzit că lucraseşi la bordelul din oraş şi…

— Ai vrut să vezi dacă e adevărat?

Răceala din glasul ei îl făcu să se înfioare.

— Da…

— Şi ce-ai descoperit?

Larson clătină din cap.

— Sadie n-a vrut să-mi spună nimic în ziua aceea.

Kathryn îl pironi îndelung şi Larson ar fi dat orice să-i poată vedea ochii.

— Ştiu, Jacob, mi-a spus Sadie, spuse ea în cele din urmă pe un ton mai cald, după care ridică întrebător din sprânceană. Ce vreau eu să ştiu în momentul ăsta este… ce ai reuşit să descoperi de atunci încoace?

Larson ştia răspunsul pe care voia ea să-l audă – acelaşi lucru pe care i-l spusese în grajd, când venise să-i explice împrejurările în care părăsise dormitorul lui MacGregor. Că el credea în nevinovăţia ei, complet şi fără nicio rezervă. Dar nu putea s-o mintă. Nu şi de astă dată.

Îşi înghiţi nodul din gât şi căută cuvintele potrivite.

— Am descoperit că nu-mi pasă dacă ai lucrat sau nu acolo. Dumnezeu… realizând în momentul acela adevărul, vocea i se gâtui de emoţie. Dumnezeu mi-a iertat păcate pe

care n-am să le pot şterge niciodată, murmură el abia şoptit. Cine sunt eu să cer socoteală unui alt suflet după ce mie mi s-au iertat atâtea?

Ar fi vrut să-i atingă faţa, pentru ultima oară, dar nu îndrăzni.

— Aşa că nu-mi datorezi nicio explicaţie, Kathryn. Eu, în schimb, îţi datorez scuze. Te rog să mă ierţi.

Văzând că ea nu răspunde, coborî capul în pământ. Nu era răspunsul dorit de Kathryn, dar acesta era adevărul. Sau, în fine, o parte din el. Dădu să urce pe capră, dar, simţind o atingere uşoară pe braţ, încremeni.

Kathryn ridică mâna, îi trase faţa spre a ei şi îi sărută cu tandreţe obrazul brăzdat de cicatrice.

— Adu-o încoace, îi spuse în şoaptă roşcata. Celelalte fete abia au aţipit.

Strângând-o în braţe pe Sadie, care dormea cu capul rezemat de pieptul lui, Larson o urmă pe femeie de-a lungul coridorului de la etaj. Rozul pal al zorilor răzbătea pe sub draperia ce acoperea fereastra de la capătul culoarului îngust. Trecu pe lângă un şir de uşi şi apoi aşteptă în dreptul unei odăi din fund în timp ce femeia dădea la o parte cuvertura pestriţă.

Plecase de la Casaroja la scurtă vreme după miezul nopţii şi la nicio oră după aceea îl trezise din somn pe doctorul Hadley. Medicul nu şovăise nici măcar o clipă s-o ajute pe pacientă – nici măcar când Larson îi spusese cu ce se ocupa aceasta.

— Suntem cu toţi copiii lui Dumnezeu, oricare ne-ar fi păcatele, fu tot ce ripostase doctorul înainte de a-şi înşfăca trusa medicală şi de a porni spre cabinet.

— Pune-o aici, spuse femeia, arătând spre pat.

Larson simţi că îl măsoară din priviri, dar nu se uită la ea. Puse cu grijă fata pe pat, atent să nu-i atingă braţul bandajat. Sadie tresări în somn, dar nu se deşteptă. Doctorul Hadley îi dăduse un calmant pentru a-i domoli suferinţa fizică, dar Larson regreta că nu exista un leac care

să poată înlătura şi suferinţa pe care o văzuse în ochii ei. Durerea sufletească şi lipsa de încredere – acestea îi prisoseau copilei. Nu că n-ar fi fost perfect îndreptăţită să nu se încreadă în oameni.

Crescuse, la rândul lui, într-un mediu ca acesta şi îl percepuse ca una dintre fete. Dar cele îndurate de el nu se comparau nici pe departe cu rănile sufleteşti ale acestei copile.

Sadie mişcă din pleoape. Nevrând ca apropierea lui s-o sperie la trezire, Larson făcu un pas înapoi.

— Sadie, dulceaţă, sunt eu, Annabelle. Sunt aici, cu tine, şopti roşcata, aplecându-se peste pat. Bărbatul ăsta mi-a spus ce-ai păţit azi-noapte, zise ea, adăugând o înjurătură zdravănă. Îmi pare rău că n-am fost acolo să am grijă de tine. Ar fi trebuit să te însoţesc.

Sadie clătină din cap.

— Sunt bine.

Dar glasul îi era stins, lipsit de viaţă. Clipi şi îşi îndreptă atenţia spre Larson.

— Uită-te la mine, Jacob, spuse ea în şoaptă.

Larson îşi întoarse încet capul spre fată, neştiind dacă era trează sau rugămintea fusese făcută sub influenţa calmantelor. Sadie îi făcu semn să se apropie. Fără să-şi poată explica de ce, Larson se supuse fără să crâcnească.

— Vreau să-ţi văd ochii.

Larson scutură din cap. Ştia că nici Sadie, şi nici această Annabelle nu l-ar recunoaşte – nu îl cunoscuseră nici înainte de incendiu – dar cicatricea din jurul ochiului drept îl stingherea din cale afară. Vindecându-se, pielea se trăsese într-un unghi ciudat, dând ochiului un aspect diform.

Îşi încleştă, ruşinat, fălcile.

— Nu sunt o privelişte prea plăcută.

Sadie râse încetişor.

— Asta am s-o hotărăsc eu dacă nu ţi-e cu supărare, ripostă ea pe un ton mult prea matur pentru vârsta ei. Scoate-ţi ochelarii, iar zâmbetul îi păli şi adăugă, pe un ton

implorator: Te rog…

Larson îşi ridică încet mâna dreaptă şi îşi îndepărtă ochelarii. Spre nemulţumirea lui, razele dimineţii ce răzbăteau prin fereastră îi căzură direct pe faţă.

— Vino mai aproape, şopti Sadie.

Cu inima bubuindu-i în piept, Larson îi îndeplini rugămintea. Fata îi luă mâna şi îl trase în jos. Îngenunche lângă pat. Ochii fetei se umplură de lumină în timp ce îşi trecea degeţelele cafenii peste faţa lui desfigurată. Pielea din jurul ochilor era încă sensibilă, dar atingerea ei era uşoară ca o pană.

Sadie zâmbi.

— Ai fost un bărbat chipeş… înainte.

Larson râse mânzeşte, neştiind cum să răspundă unei afirmaţii atât de sincere.

— Dar oare, adăugă ea, pe vremea aceea erai la fel de bun?

Larson simţi că i se urcă un nod în gât. Lăsă să-i scape un suspin. Sadie îşi strânse şi mai tare mânuţa în jurul mâinii lui încercând, parcă, să-i aline durerea.

— Îţi mulţumesc, Jacob, spuse ea, clipind greoi; pesemne că laudanul începea să-şi facă efectul. Kathryn are dreptate să te privească… aşa cum te priveşte. Eşti… om bun. Aşa ca bărbatul… de care… mi-a vorbit.

— Kathryn? interveni Annabelle pe un ton în care se amestecau însufleţirea şi îngrijorarea. O cunoşti pe Kathryn? Ce mai face?

— Lucrăm amândoi la Casaroja, răspunse Larson, ridicându-se în picioare. Doamna Jennings este bine.

Annabelle atinse uşor mâna lui Sadie şi apoi îi făcu semn bărbatului să o urmeze afară pe coridor.

— Şi-a adus pruncul pe lume? întrebă ea, închizând uşa odăii.

— Încă nu, dar nu mai e mult.

Stăruinţa cu care îl privea femeia se adânci, fâstâcindu-l.

— Pun rămăşag că e tare frumoasă acu’, aşa cu pântecu

mare şi strălucind toată de fericire, adăugă Annabelle râzând, iar râsul îi îndulci asprimea feţei. Tare mi-ar plăcea s-o revăd! Rar întâlneşti femei vrednice ca ea.

— Asta aşa e, răspunse Larson încet, punându-şi la loc ochelarii.

Annabelle îi aruncă o privire şi apoi o luă înainte pe coridor.

— Îţi mulţumesc că te-ai îngrijit de durerile lui Sadie. Încerc s-o ocrotesc, dar nu pot fi mereu lângă ea.

Vocea îi era plină de năduf şi de părere de rău.

— E prea tânără pentru o asemenea îndeletnicire, spuse Larson mai mult pentru sine, rotindu-şi privirea prin salonaşul de la intrare şi apoi urmând-o pe Annabelle prin bucătărie, spre uşa din dos.

În orice parte a casei s-ar fi aflat, totul duhnea a parfum ieftin, fum de ţigară şi desfrânare.

Aerul bordelului, acest stil de viaţă, toate îi erau dureros de cunoscute. Şi totuşi, în mod straniu, în locul silei pe care se aşteptase să i-o producă acest loc, nu simţea decât o durere înfundată în piept. Ceva ce nu putea descrie decât drept… compasiune. Cercetă părul roşu al Annabellei, croiala îndrăzneaţă a rochiei sale. Şi apoi încercă să o vadă prin ochii lui Dumnezeu. Era o sforţare pentru el, dar în adâncul sufletului ştia că dragostea care îl izbăvise pe el era aceeaşi pe care Dumnezeu i-o dăruia şi acestei femei.

Annabelle se opri în dreptul uşii, cu mâna pe clanţă.

— Şi, ia spune-mi, Jacob, de când lucrezi la Casaroja?

Larson ridică din umeri.

— Să tot fie câteva luni.

— Eşti nou-venit prin părţile astea?

— Nu tocmai. Cunosc împrejurimile.

Oare cât de apropiată era femeia asta de Kathryn? se întrebă deodată Larson. După felul în care reacţionase Annabelle adineauri, aflând că o cunoaşte pe Kathryn, s-ar zice că se cunosc destul de bine. Probabil că Annabelle i-ar putea clarifica toate nelămuririle pe care le avea cu privire

la Kathryn. Dar el lepădase toate acele întrebări la piciorul crucii şi hotărî, din nou, să le lase acolo.

— N-ai mai fost pe aici, nu-i aşa? La bordel, vreau să zic. Nu de alta, da te-aş fi ţinut minte – chiar şi înainte de asta, adăugă Annabelle, studiindu-i faţa. Să ştii că Sadie are dreptate. Pun rămăşag că tare-ai fost chipeş cândva.

Stânjenit de privirea ei, Larson îşi drese glasul, brusc nerăbdător să se vadă plecat.

— Ei bine, e timpul să plec. Mă aşteaptă lucrul.

Annabelle nu se urni din loc.

— De când o cunoşti pe Kathryn… Jacob?

Cu privirea aţintită spre mâna pe care Annabelle şi-o ţinea încleştată pe clanţă, Larson simţi că îl trece un fior. Ce să însemne căutătura ei?… îşi îndesă mai bine căciula pe cap.

— După cum am spus, ne-am cunoscut la Casaroja.

Annabelle îşi muşcă buza de jos.

— Tu şi Kathryn aveţi vreun soi de înţelegere? Nu de alta, dar Sadie spunea că Kathryn te priveşte într-un fel anume.

— Nu, doamnă, nu există niciun fel de înţelegere între noi. Suntem… prieteni şi nimic mai mult.

Annabelle dădu din cap, apoi descuie, zâmbind, zăvorul.

— Ei bine, spune-i lui Kathryn că-i transmit toate cele bune şi că aştept să-mi facă o vizită. Poate după ce s-o naşte pruncul. Mi-ar plăcea s-o revăd şi să-i văd şi copilaşul.

— Da, doamnă, am să-i spun.

Ieşi glonţ pe uşă, coborî treptele, înfrânându-se cu greu să nu coboare câte două odată, şi se afla deja aproape de colţul străzii, când o auzi pe Annabelle strigându-l pe nume.

Se întoarse şi o văzu stând în mijlocul aleii, cu mâinile în şold, aţintindu-l cu o privire sfidătoare.

Şi atunci realiză.

Simţi că îl trec fiori pe şira spinării.

Larson. Aşa îl strigase femeia.

Capitolul 23

Se abţinu cu greu să n-o ia la goană. În schimb, îşi lăsă capul într-o parte, nădăjduind că valul de groază ce-l străbătea se va traduce cumva drept mirare.

— Mă tem, doamnă, că e o neînţelegere la mijloc.

Annabelle pufni în râs.

— Şi ce mai neînţelegere! hohoti ea, apropiindu-se încet de el.

Larson simţea cum universul pe care şi-l construise cu atâta grijă se năruie cu fiecare pas al femeii.

— Să ştii că ochii te-au dat în vileag. Ochi care citesc omul dintr-o privire, aşa mi-a spus Kathryn. Ochii şi faptul că Kathryn Jennings nu s-ar uita atât de repede la un alt bărbat – decât dacă bărbatul acela ar fi chiar soţul ei.

Îşi muşcă buza inferioară şi râse ca pentru sine.

— Şi-mi pun capul că tocmai bărbatul lui Kathryn e cel pe care-l am acum în faţa ochilor.

Larson scutură din cap.

— Te înşeli, doamnă, murmură el, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă tremurul din voce.

Ochii Annabellei se umplură de lacrimi şi, judecând după nervozitatea ce i se citea în privire, era clar că nu-i venea uşor să-şi arate atât de deschis emoţiile.

— Un lucru vreau să ştiu. De ce nu i-ai spus lui Kathryn că eşti în viaţă?

Expresia de pe chipul ei îl ului. Era clar că femeia aceasta îi era complet devotată lui Kathryn. Ba chiar mai mult de-atât, întreaga ei fiinţă emana o dârzenie aproape înfricoşătoare. Femeia aceasta ar merge, fără doar şi poate, până în pânzele albe ca s-o protejeze pe Kathryn.

Gândul aprinse o scânteie în sufletul lui şi simţi nevoia să tragă aer în piept.

— Bărbatul lui Kathryn Jennings a murit anul trecut, în decembrie. Ştiu sigur lucrul ăsta… pentru că am fost acolo cu el.

— Poate că pentru tine nu sunt decât o simplă târfă, dar

află de la mine că ştiu mai multe despre sufletul omenesc decât ai să ştii tu vreodată. Aşa că dă-ţi jos ochelarii ăia şi încearcă să-mi spui asta privindu-mă în ochi.

Larson îşi încleştă mâinile, în încercarea de a le domoli tremurul. Şi apoi făcu cum i se ceruse.

Rămase cu capul plecat şi îşi frecă ochii, neobişnuit cu lumina. Apoi, foarte încet, ridică privirea. Ochii Annabellei erau tulburător de albaştri şi periculos de ageri. Larson făcu sforţări să-i susţină privirea. Era clar că nu credea o iotă din spusele lui, aşa că trebuia să găsească o altă cale de a o convinge.

— Ceea ce am să-ţi spun acum este adevărul adevărat. Larson Jennings a murit într-un incendiu anul trecut, în decembrie. A suferit arsuri atât de grave, încât aproape că n-a rămas nimic din bărbatul care a fost odinioară. Kathryn şi-a înmormântat soţul şi a mers mai departe şi lucrurile aşa trebuie să rămână şi de acum încolo.

Annabelle clătină din cap.

— Kathryn îmi spunea mereu că n-ai murit. Că simte asta… aici, adăugă ea, ducându-şi mâna la inimă.

Larson îşi încleştă fălcile, încercând să stăvilească iureşul de emoţii ce puseseră stăpânire pe el. Îşi repetă că aşa era cel mai bine pentru Kathryn, pentru copil. Pentru toată lumea. Dar de ce durea atât de tare?

— Chiar dacă bărbatul ei ar putea reînvia din morţi, nu ar mai avea ce să-i ofere. A pierdut totul când a murit.

Nu mai era bărbatul cu care se măritase Kathryn şi nici bărbatul pe care şi l-ar fi dorit lângă ea.

Fă, Doamne, ca Annabelle să înţeleagă lucrul acesta.

— Kathryn merită mult mai mult. Merită un om mai vrednic.

Annabelle nu răspunse imediat. Când rupse, într-un sfârşit, tăcerea, o făcu abia şoptit, cu o expresie dârză pe faţă.

— Ai idee prin câte a trecut femeia asta?

Larson privi dincolo de Annabelle, spre locul din care o

văzuse pentru prima oară pe Kathryn intrând în bordel, după ce o urmărise prin tot oraşul. Seara aceea avusese, parcă, loc într-o altă viaţă. Cât de tare se schimbase şi el de atunci! oftă, întrebându-se cum s-o convingă pe Annabelle. Deodată, găsi soluţia. Cuvintele i se rostogoliră pe limbă cu iz de rugină.

— Acum Kathryn are ceva ce soţul ei n-a fost şi nu va fi nicicând în stare să-i dăruiască. Ceva ce ea şi-a dorit dintotdeauna.

Annabelle îşi încreţi fruntea, dar nedumerirea ei nu ţinu decât o clipă.

— A, te referi la prunc?

Larson încuviinţă din cap.

— Matthew Taylor este dispus să-şi asume întreaga răspundere pentru ceea ce a făcut. Kathryn ţine la el şi, cu timpul, îl va lăsa să aibă grijă de ea.

Cuvintele rostite cu voce tare îi pârjoliră şi puţinul orgoliu care îi mai rămăsese.

— El poate să-i ofere viaţa pe care bărbatul ei nu i-a oferit-o niciodată…

— Crezi că Matthew Taylor…

Annabelle se uită cu ochi mari la el, pritocindu-i parcă spusele.

Larson aprobă din cap şi, în clipa aceea, aşa cum sperase, Annabelle păru să-i înţeleagă, în sfârşit, spusele. Trăsăturile femeii se înăspriră şi aversiunea ei deveni aproape tangibilă.

— Ştii ceva, Jacob? Cred că ai dreptate. Kathryn Jennings chiar merită mai mult.

Era aproape ora prânzului şi Jacob încă nu se întorsese din oraş. Kathryn începu să şteargă praful de pe rafturile din biroul principal şi aruncă o privire pe geam, nerăbdătoare să afle cum se simţea Sadie în dimineaţa aceasta – şi să-l revadă pe Jacob. Poate că acesta intrase pe uşa din dosul grajdului şi de aceea nu-l văzuse. Se duse la o altă fereastră şi, uitându-se iar afară, îl văzu pe Gabe în

ţarc, îngrijind un cal, dar pe Jacob nu îl zări nicăieri. Aplecându-se cu grijă, începu să şteargă rafturile inferioare, cu gândul la seara din ajun şi la surpriza pe care i-o făcuse Jacob.

Trebuia să admită că se simţea foarte atrasă de el. De bunătatea, de blândeţea lui. Jacob o făcea să se simtă specială ori de câte ori erau împreună. Jacob era *atent* – nu doar la ceea ce-i plăcea ori displăcea, ci la *ea* ca fiinţă. Şi îşi dăduse osteneala de a afla când e ziua ei de naştere, dată de care Larson uita mereu. Jacob devenea încet-încet centrul gândurilor ei – această descoperire o făcu să se simtă uşor dezorientată.

Îşi aminti senzaţia pe care o încercase când îi sărutase obrazul… mirosul lui ce aducea a mosc şi fân. Tăria lui plină de blândeţe. Iubirea de Dumnezeu şi respectul lui faţă de Cuvântul lui Dumnezeu o atrăgeau cum n-o mai atrăsese nimeni vreodată. Nici chiar Larson. Cum ar fi, oare, să fie iubită şi ocrotită de un bărbat ca Jacob?

Primul lucru care o atrăsese la Jacob fusese asemănarea fizică dintre el şi Larson – şi mai cu seamă ochii. Ochi ce citesc omul dintr-o privire. Oftă. Larson reuşea, într-adevăr, să o citească dintr-o privire, dar ochii lui parcă nu văzuseră niciodată chiar până în adâncul ei. Problema ei era că acordase mereu prea multă importanţă trăsăturilor fizice ale unei persoane şi prea puţină sufletului. De câte ori n-o prevenise mama ei asupra pericolelor acestei judecăţi greşite? Păcat că nu învăţase această lecţie ceva mai devreme în viaţă.

Îndreptându-se, nu fără oarecare efort, din spate, îşi zări profilul reflectat în vitrina bibliotecii. La văzul pântecului său proeminent i se risipiră toate gândurile frivole.

Ce era în capul ei? Era o femeie însărcinată, rămasă de curând văduvă. Cum de se putea gândi în felul acesta la Jacob atâta vreme cât sub sân îi înflorea nepreţuita sămânţă a soţului ei? Nu ar face vreodată ceva care să dezonoreze memoria lui Larson. *Jacob nu mă interesează*

decât ca prieten. În fond, aşa îl şi descrisese când i-l prezentase lui Matthew. Un *prieten bun.* Jacob nu îi era decât un prieten bun şi aşa va şi rămâne.

După-masă, Kathryn se grăbi să-şi termine treaba ca să poată pleca mai devreme să le viziteze pe Sadie şi pe Annabelle. Stând lângă uşa bucătăriei, îşi scoase şorţul. Când întinse mâna să îl agaţe în cui, pruncul o lovi în burtică, tăindu-i respiraţia. Kathryn zâmbi şi îşi trecu mâna peste abdomen, mângâind uşor braţul sau picioruşul ce se contura cu claritate.

— Ai răbdare, puiul mamei. Încă n-a venit vremea.

În scurtă vreme îşi va putea ţine în braţe odorul şi, prin el, o părticică din Larson.

— Ai terminat treaba pe ziua de azi?

Kathryn duse mâna la piept.

— Vai ce m-aţi speriat, miss Maudie! exclamă ea, râzând. Da, am terminat. I-am spus lui Gabe că aş vrea să-i fac o vizită unei prietene şi el s-a oferit să mă ducă până în oraş. Plecăm peste câteva minute.

— Are să-ţi prindă bine o ieşire, scumpa mea. Am ajutoare berechet pentru pregătitul cinei, aşa că nu-i nevoie să te grăbeşti înapoi. Stai cât pofteşti – intendenta îşi înclină capul într-o parte şi ochii îi sclipiră jucăuş. Cum a ieşit surpriza de aseară?

— Vai, a fost o seară de-a dreptul minunată! exclamă Kathryn. Cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o vreodată. Jacob este un bărbat extrem de atent, adăugă ea cu un zâmbet cald, iar tortul dumneavoastră a fost delicios. Vă mulţumesc din suflet.

— Cu mare plăcere. După toate greutăţile prin care ai trecut, meriţi să ai parte şi de puţină bucurie. Şi Jacob este, într-adevăr, un om de ispravă. Uneori cele mai preţioase comori sunt îngropate adânc, acolo unde nu se uită nimeni, adăugă intendenta făcându-i cu ochiul, după care se întoarse la treburile ei.

Kathryn ieşi afară şi rămase nemişcată pe treptele

verandei din spatele casei, inspirând vânticelul cald de vară şi meditând la vorbele lui miss Maudie. Un ceas mai târziu, când Gabe opri căruţa în spatele bordelului, hotărâse deja să privească mai adânc în sufletul lui Jacob, să-şi dea osteneala să-l cunoască mai bine ca prieten, şi nădăjduia că el nu va avea nimic împotrivă. Inima lui ascundea, fără doar şi poate, comori pe care puţini îşi făcuseră timp să le vadă.

— Aş vrea să vin şi eu s-o văd pe Sadie, dacă nu vă supăraţi, spuse Gabe.

Kathryn îi strânse mâna într-a ei.

— Cum să mă supăr? Sunt sigură că şi Annabelle e dornică să te vadă.

În momentul acela uşa se deschise. Annabelle îşi coborî privirea spre pântecele lui Kathryn, apoi clătină încet din cap şi zâmbi. Chipul ei oglindea un amestec de bucurie şi durere şi Kathryn să întrebă dacă nu cumva, văzând-o într-un stadiu atât de înaintat al sarcinii, prietena ei tânjea după încă o şansă de a-şi schimba viaţa.

— Mă bucur să te revăd, Annabelle, spuse ea, urcând treptele.

Simţi că i se încălzeşte inima când prietena ei o îmbrăţişă, apoi comentă, râzând:

— Cu pruncul între noi, mă tem că n-am să te pot strânge mai tare în braţe!

Se desprinse binişor din îmbrăţişare.

— Cum se simte Sadie?

— Doctorul spune că o să se facă bine; vocea Annabellei era neobişnuit de stinsă şi de abătută. Acum doarme, dar sunt sigură c-o să vrea să te vadă.

Îi aruncă lui Gabe un surâs plăpând.

— Cum mai eşti, prietene?

— Acu-s mai bine, răspunse Gabe, strângând-o în braţele lui vânjoase.

Annabelle se dădu înapoi, cu ochii înotând în lacrimi.

— Sadie se va bucura să te vadă şi pe tine, Gabe. Te-a plăcut dintotdeauna, ceea ce spune multe, că fata asta nu

are pe mulţi la inimă. Şi cu atât mai puţin, un bărbat.

Se întoarse spre Kathryn.

— L-ai văzut azi pe Jacob? După ce a plecat de-aici, vreau să zic.

Kathryn clătină din cap, nedumerită de schimbarea apărută brusc în tonul Annabellei. Aceasta părea oarecum… iritată.

— Nu, nu l-am mai văzut de azi-noapte, când a plecat cu Sadie spre oraş. De ce întrebi?

Annabelle dădu să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi le făcu, în schimb, semn să o urmeze până la etaj.

— Doctorul Hadley i-a făcut deja o vizită în după-masa asta să vadă cum se simte. A spus c-o să se facă bine. Are braţul rupt, dar asta o să se repare, cu timpul.

Auzindu-i glasul încărcat de remuşcări, Kathryn regretă din nou că nu îşi putuse îndepărta cumva prietenele de acest loc îngrozitor. Ei, dar poate că va avea, totuşi, prilejul s-o facă acum că, datorită generozităţii lui MacGregor, îşi recuperase pământul.

— Eşti trează? întrebă Annabelle, iţindu-şi capul în odaia lui Sadie. Ai musafiri, fetiţo.

Le făcu semn s-o urmeze.

Kathryn simţi că i se rupe inima când o văzu pe Sadie zăcând în pat, cu braţul bandajat şi obrazul stâng umflat şi învineţit. Părea atât de mică şi de neajutorată…

— Am auzit că doctorul Hadley are mare grijă de tine, spuse ea, străduindu-se din răsputeri să pară radioasă, după care se aplecă şi îşi puse mâna pe fruntea fierbinte a fetei.

— Mmm, ce bine e… Ai mâinile aşa de reci…

Sadie oftă, clipi de câteva ori, apoi pleoapele îi coborâră iar, grele de somn.

Kathryn întoarse capul spre Annabelle.

— E din cauza doctoriei, explică aceasta. Medicul a zis că are s-o facă tare somnoroasă.

Gabe intră în odaie, ocoli patul şi se opri, tăcut, pe

cealaltă parte. Kathryn tocmai voia să-i spună lui Sadie că şi Gabe era acolo, când auziră pe cineva strigând numele Annabellei.

— Neajutorate mai sunt fetele astea! pufni roşcata, după care mormăi câteva imprecaţii nedesluşite. Rămâneţi aici. Mă întorc imediat.

Kathryn se aşează uşurel pe marginea patului.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat mai deloc pe aici.

Zâmbind, cuprinse obrajii fetei în mâinile ei reci. Sadie flutură din gene şi deschise ochii. Câtă blândeţe era în ochii aceia! *atât de tânără, Doamne. Dă-i nădejde. Ajut-o să îţi vadă iubirea.*

— Îmi pare nespus de rău că ţi s-a întâmplat una ca asta. Dar ai să te faci bine în curând şi asta mă umple de bucurie. Tu însemni enorm pentru mine, să ştii. Îţi aminteşti ziua în care ne-am întâlnit pentru prima oară?

Sadie aprobă din cap.

— Nu ai spus nimic, dar felul în care mi-ai zâmbit... ei bine, zâmbetul acela mi-a dat putere şi m-a făcut să mă simt mai puţin singură.

Se opri şi inima începu să îi bată mai repede când realiză ceea ce voia – şi trebuia – să-i spună, de fapt, lui Sadie.

— Nici tu nu eşti singură, Sadie. Tu însemni foarte mult pentru Dumnezeu. Dumnezeu îţi ştie numele şi te iubeşte mult mai mult decât îţi dai tu seama.

Chipul fetei se înnegură. Închise ochii şi îşi întoarse capul.

Refuzul ei tăcut o îndureră pe Kathryn. De câte ori nu simţise ea însăşi că Dumnezeu nu o iubeşte, şi asta mai cu seamă în aceste ultime luni? De câte ori nu se îndoise, la rându-i, de dragostea Lui? Voia s-o facă pe această copilă să înţeleagă că nu poţi măsura iubirea lui Dumnezeu după împrejurările propriei vieţi, dar de unde să înceapă? Cum să descrii oceanul unui om care a trăit toată viaţa în deşert?

— Probabil că acum crezi că Dumnezeu nu te iubeşte foarte tare, Sadie, şi nu te condamn pentru asta. Dar te rog să nu faci greşeala de a-l măsura iubirea după lucrurile rele

care ţi s-au întâmplat, după felul în care te tratează sau te privesc alţii şi cu atât mai puţin după acel om îngrozitor care ţi-a făcut asta azi-noapte. Dumnezeu ţi-a hărăzit un trai mai bun. Meriţi mult mai mult de la viaţă, scumpa mea, orice ar spune alţii.

Sadie îşi întoarse încet capul spre ea. Ochii îi sclipeau şi pe chip i se citea îndoiala.

— Eşti o femeie de treabă, Kathryn… Mă bucur că te-am cunoscut… şi că mi-ai fost alături azi-noapte. Şi mă bucur c-a fost şi Jacob acolo; fata îşi încreţi fruntea. Ce ştii despre el?

Intrigată de întrebare, Kathryn se îndreptă uşor din spate.

— De ce întrebi?

— N-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca el.

Cuvintele fetei îi aduseră un surâs pe buze.

— Da, şi eu cred că e un om cum rar întâlneşti.

Nu că îşi putea închipui ce fel de *bărbaţi* cunoscuse această copilă în scurta ei viaţă. Aceia erau mai degrabă monştri decât oameni, după părerea ei. Jacob se purtase atât de blând cu Sadie noaptea trecută, cu atâta înţelegere…

— Privirea lui… la fel ca a ta, îngână Sadie, căznindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

Kathryn şovăi, convinsă că înţelesese greşit.

— I-ai… i-ai văzut ochii?

— Da. Dar la început n-a vrut să mi-i arate.

Kathryn simţi o strângere de inimă pe care nu şi-o putu explica. De ce ar deranja-o pe ea că Jacob alesese să împărtăşească acea parte din el cu Sadie? Dar ştia prea bine de ce. Fiindcă îşi dorea ca el să împărtăşească mai multe cu ea – voia să îl privească prin ferestrele sufletului său, aşa cum făcuse Sadie.

— Ei, şi-acum e timpul să te odihneşti, Sadie, interveni pe un ton repezit Annabelle – stătea în prag, cu braţele încrucişate. Nu uita c-aşa a zis domnu’ doctor.

— Am să mă întorc cât de curând, spuse Kathryn,

sărutând uşor fruntea lui Sadie, după care adăugă în gând: *Doamne, fă-o să simtă prezenţa Ta. Atinge-o cu mâna Ta tămăduitoare.*

Privi apoi, mişcată până în adâncul sufletului, cum Gabe se apleacă şi, fără să scoată o vorbă, îşi aşază tandru mâna uriaşă peste mânuţa delicată a lui Sadie. Dar fata nu făcu nicio mişcare; deja aţipise.

— Annabelle, eşti sigură că totul este în ordine? o întrebă Kathryn, urmând-o afară, pe veranda din spatele bordelului.

După atmosfera închisă din casă, aerul serii, răcoros şi curat, purtând deja izul apropiatei toamne, era cu adevărat revigorant.

— Eu am să aştept în căruţă, zise Gabe, politicos. Mă bucur că te-am revăzut, domniţă Annabelle.

Femeia nu răspunse imediat. Avea ambele mâini încleştate pe balustrada verandei.

— Da, şi eu mă bucur că te-am revăzut, Gabe, murmură ea într-un târziu, pe un ton absent.

De pe-acum convinsă că pe prietena sa o supără ceva, Kathryn se apropie de ea.

— Ce-i cu tine, Annabelle? E clar că te nelinişteşte ceva.

Annabelle fixă un punct din depărtare.

— Spune-mi un lucru, Kathryn. Îţi lipseşte soţul tău? Vreau să spun... îi simţi lipsa la fel de tare ca înainte?

Neînţelegând unde bătea cu asta, Kathryn se încruntă.

— Te comporţi tare ciudat, Annabelle.

— Răspunde-mi la întrebare, insistă Annabelle. Te rog.

— Fireşte că încă îi mai simt lipsa; Kathryn făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. Am crezut mereu că mă socoteşti caraghioasă că spun asta, dar chiar şi după atâtea luni, îl simt încă lângă mine. Totuşi, încep să realizez că această *prezenţă* pe care o simt nu este decât amintirea lui – amintirile vieţii trăite cu el. Ele sunt un dar de la Dumnezeu şi m-au ajutat să înfrunt singurătatea unor clipe foarte grele; ridică din umeri şi îşi fixă mâinile aşezate ocrotitor peste prunc. Poate că în felul acesta a ales Dumnezeu să-

mi dea răgaz să jelesc şi să-mi văd de viaţă. La urma urmei, Larson *a murit,* adăugă ea tărăgănat, lăsând să plutească în aer cuvintele rostite pentru prima oară cu voce tare. Şi în curând am să-i aduc pe lume copilul.

— L-ai iubit? L-ai iubit… cu adevărat?

Kathryn aprobă din cap, încă nedumerită de rostul acestor întrebări.

— Da, l-am iubit pe Larson. Căsnicia noastră nu a fost una desăvârşită, dar mi-am iubit soţul; foarte mult. Există ceva ce n-am mai destăinuit nimănui şi îmi vine greu să-ţi vorbesc chiar şi ţie despre asta…

Voia să îi spună lui Annabelle cât de multe unghere tăinuite ale inimii lui Larson ajunsese, prin voia lui Dumnezeu, să înţeleagă în scurtul răstimp petrecut aici, la bordel, datorită prieteniei legate cu ea şi cu Sadie.

— Lui Larson îi venea greu să se încreadă în oameni. Inclusiv în mine. Ori de câte ori veneam la oraş, nu mă lăsa o clipă singură. Muncitorii de la *ranch* n-aveau voie să se apropie de casă.

Închise ochii, amintindu-şi.

— Anul trecut, în ajunul plecării lui Larson, a venit să-mi facă o vizită un tânăr de care mă lega o relaţie de prietenie şi nimic mai mult. Din cauza copilăriei sale, Larson vedea adesea realitatea în mod distorsionat.

Annabelle o asculta răbdătoare, sorbind fiecare cuvânt.

Kathryn stătu o clipă în cumpănă, întrebându-se dacă nu era cumva greşit să-i împărtăşească asta, dar apoi ceva dinlăuntrul fiinţei o îndemnă să continue.

— Soţul meu a fost crescut într-o casă de toleranţă, Annabelle. Mama lui a fost… o…

— Târfă, completă abia şoptit Annabelle şi, văzând că Kathryn încuviinţează din cap, întoarse privirea.

— Da. N-am cunoscut-o niciodată pe mama lui. A murit când Larson avea şaisprezece ani. Îţi spun asta ca să înţelegi că locuind aici, cu voi, văzând acest loc… şi acest *mod de trai,* adăugă ea pe un ton blajin, am ajuns să

înţeleg o latură a inimii soţului meu pe care el a ţinut-o mereu ascunsă. Şi pe bună dreptate.

Clătină din cap, încercând să-şi facă ordine în gânduri.

— Nu ştiu dacă lucrurile s-ar fi schimbat vreodată între mine şi Larson sau dacă el ar fi ajuns vreodată să se încreadă complet în mine. Căsnicia se bazează pe încredere. Încrederea este un lucru greu de câştigat într-o relaţie şi, odată înşelată… e chiar şi mai greu s-o recâştigi.

Slobozi un oftat şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar a venit vremea să încetez a privi înapoi şi să încep să privesc înainte.

Annabelle păru să cântărească preţ de o clipă aceste cuvinte, apoi dădu din cap.

Kathryn se întrebă dacă să-i împărtăşească sau nu şi următorul ei gând.

— Am întâlnit un bărbat de care m-am ataşat foarte tare. Nu sunt sigură ce simt…

— Te referi la Jacob? întrebă Annabelle pe un ton încordat.

Cum de ştie? se întrebă Kathryn.

— Da… Nu mă înţelege greşit. Jacob nu mi-a dat nicio clipă de înţeles că între noi ar exista mai mult decât o simplă prietenie. Adevărul fie spus, sunt de-a dreptul surprinsă de felul în care simt.

— I-ai spus care sunt sentimentele tale?

Kathryn făcu ochii mari.

— Fireşte că nu! Şi nici n-am să-i spun. Nu se cuvine.

Annabelle o pironi o clipă cu privirea fără să spună nimic.

— Şi Matthew Taylor?

Kathryn nu-şi putu reprima un zâmbet.

— Ce-i cu toate întrebările astea, Annabelle? Nu-ţi stă deloc în fire.

Văzând că Annabelle nu răspunde, Kathryn ridică din umeri.

— Matthew Taylor este un bărbat cumsecade şi mi-a fost de mare ajutor în această perioadă grea a vieţii mele. Ştiu

că mă iubeşte, mi-a spus-o chiar el. Eu ţin la el…

— Dar nu îl iubeşti.

Kathryn dădu să răspundă, dar se răzgândi. De fapt, care erau sentimentele ei faţă de Matthew Taylor? Simţea afecţiune pentru el, asta fără doar şi poate, şi îi era recunoscătoare pentru sprijinul acordat şi pentru dorinţa de a avea grijă de ea, dar de *iubit…*

— Nu, Annabelle. Nu îl iubesc pe Matthew Taylor. Afecţiunea mea pentru el nu merge atât de departe. Matthew este un bărbat onorabil şi într-o zi va fi un soţ de nădejde. Nu mă îndoiesc că Dumnezeu a ales-o deja pe cea care îi va fi, într-o bună zi, soaţă.

Annabelle întoarse privirea, rănită. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, Kathryn ar fi crezut că o jigniseră vorbele ei. Apoi un crâmpei îi străfulgeră în minte – seara în care Matthew Taylor venise la prăvălia de confecţii să-i spună că fusese găsit trupul lui Larson. Annabelle era şi ea acolo şi, înainte de sosirea lui, îi spusese, nu fără o sclipire de interes, cât de arătos îl găsea. Totuşi, din câte îşi amintea şi reuşise să înţeleagă Kathryn, reacţia lui Matthew faţă de Annabelle fusese mult mai puţin entuziastă. Acesta o salutase aparent cordial, dar cu o neaşteptată răceală care o surprinsese şi care indica o cauză mult mai profundă decât simplul disconfort social. În dimineaţa următoare, chiar de faţă cu Annabelle, Matthew stăruise ca aceasta să nu-i însoţească până la biroul de pompe funebre, prevenind-o pe Kathryn că nu se cădea să fie văzută în tovărăşia unei femei ca ea.

Neştiind ce să spună, Kathryn întinse braţele şi o trase spre ea. În mod surprinzător, Annabelle îi răspunse la îmbrăţişare fără nicio rezervă. *Doamne, izbăveşte-i viaţa din groapă, aşa cum ai izbăvit-o pe a mea. Ajut-o să-şi aşeze inima în mâinile Tale. Şi adu în viaţa ei un bărbat care s-o iubească aşa cum iubeşti Tu Biserica. Un bărbat după inima Ta care şi-ar da bucuros viaţa pentru ea şi ar iubi-o cu toată fiinţa lui. Un bărbat care îi va ierta păcatul*

fiindcă şi lui i s-au iertat păcatele.

Simţi un junghi în inimă când realiză că descria exact un bărbat… ca… Jacob.

Larson ajunse la intrarea în oraş cu răsuflarea tăiată din cauza galopului nebun. Părul murg al iepei lucea de năduşeală. În minte îi răsunau constant cuvintele lui miss Maudie. „Kathryn s-a dus la oraş să-şi viziteze o prietenă”.

Privirea pe care i-o aruncase Annabelle în dimineaţa aceea îl bântuia şi acum. Nu şi-o putea scoate din cap. Ajungând în oraş, îşi struni calul şi se rugă să nu fi ajuns prea târziu.

După ce plecase de la bordel, se dusese să cumpere provizii. De fapt, avusese nevoie de un răgaz de gândire pentru a hotărî ce să facă în continuare. Pe drumul de întoarcere ajutase câţiva văcari de la fermă să adune nişte vite rătăcite şi aşa se face că, pe când ajunse el la Casaroja, Kathryn era deja plecată.

Ocoli clădirea şi, când le văzu discutând pe veranda din spatele bordelului şi pe Gabe aşteptând lângă căruţă, simţi că se opreşte timpul în loc.

Ambele femei ridicară privirea în acelaşi timp. A Annabellei era tot cum şi-o amintea – dezaprobatoare şi defensivă. Ajunsese, pesemne, prea târziu. Mai mult ca sigur că aceasta îi spusese totul lui Kathryn.

Descălecă, incapabil să-şi facă ordine în vălmăşagul de gânduri şi cu atât mai puţin să încerce a încropi o explicaţie. Îşi simţea picioarele moi, cât pe ce să se năruie sub el.

— Jacob!

Auzind numele şi văzând zâmbetul lui Kathryn, simţi că-i vine un pic inima la loc. *Mi-a spus Jacob.* Entuziasmul din glasul soţiei lui şi bucuria ce-i luminase ochii când îl văzuse avură efectul unui calmant. Îşi întoarse uşor capul, sperând că Annabelle îşi va da seama că se uită la ea. Faţa femeii era o mască, toate sentimentele fiind ascunse cu grijă dedesubt. O salută înclinându-şi capul, dar nu reuşi să

citească nimic în ochii ei. Aceasta o îmbrăţişă pe Kathryn, apoi se întoarse înăuntru şi închise uşa.

Kathryn coborî cu grijă treptele, ţinându-se de balustradă.

— Cum de te-ai întors atât de repede în oraş?

— Am venit să văd cum se simte Sadie.

Kathryn dădu din cap, dar vădita ei bucurie de a-l vedea îl sili să fie sincer.

— Adevărul e că miss Maudie mi-a spus că ai venit la Willow Springs şi m-am gândit c-am să te găsesc aici.

Văzând scânteia aprinsă de mărturisire în ochii lui Kathryn, regretă că nu fusese sincer cu ea de la bun început. Îşi dorea să fi fost sincer cu ea în atâtea privinţe... dar acum era prea târziu pentru asta.

— Şi ce anume ai venit să-mi spui?

Larson deschise gura să dea rostire răspunsului deja pregătit – încă una din lungul şir de minciuni pe care se deprinsese să le debiteze în ultimele luni – dar se răzgândi. Ferit şi totodată apăsat de anonimatul pe care se străduise atât de mult să şi-l încropească, scrută chipul soţiei sale. Ochii ei de culoarea sepiei erau plini de viaţă şi de speranţă, iar în colţul buzelor întredeschise se înfiripa un surâs.

— Am venit să te văd, Kathryn. Doar ca să te văd.

Kathryn se îmbujoră toată şi Larson îşi reproşă iar că, după atâţia ani de căsnicie, ajunsese să cunoască atât de puţine despre cum era ea cu adevărat.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru seara trecută, Jacob. A fost cea mai frumoasă aniversare din viaţa mea.

Larson dădu din cap, amintindu-şi că soţia lui îi spusese asta şi în ajun, dar de astă dată afirmaţia ei îi stârni în suflet un amestec ciudat de plăcere şi durere.

O ajută să urce în căruţă Gabe se instalase deja pe capră – şi apoi se săltă în şa. În timp ce căruţa se îndepărta pe alee, Larson sesiză o mişcare la una dintre ferestrele de la etaj. Ridicând ochii, o văzu pe Annabelle pironindu-l cu

privirea.

Şovăi, apoi ridică mâna.

Femeia nu făcu nicio mişcare. Larson dădu pinteni calului şi porni în urma căruţei. Înainte de a coti după colţ, aruncă o privire îndărăt. Annabelle îşi ţinea palma lipită pe geamul ferestrei – acesta era răspunsul ei tacit.

Larson nu ştia ce-o determinase pe Annabelle să-i păstreze secretul, dar îi mulţumi lui Dumnezeu pentru bunătatea sufletului ei şi pentru iubirea pe care i-o purta aceasta lui Kathryn. La fel ca el, Annabelle ştia că aşa era cel mai bine.

De şi-ar putea iubi soţia îndeajuns de tare cât s-o lase să-şi vadă de viaţă!

Capitolul 24

Larson coti pe drumul către Casaroja şi îşi îndemnă caii să meargă mai repede. Piscurile înzăpezite din vest se profilau cu o strălucire de ametist pe fundalul rubiniu al asfinţitului, şi mănunchiuri de raze aurii ţâşneau drept spre cer. Îşi scoase ochelarii să distingă mai bine culorile. Ultimul amurg al lunii august era o adevărată splendoare.

Îi venea lesne să-şi închipuie cum norii se rostogolesc la o parte, dezvăluind un războinic fioros călare pe un cal alb precum cei despre care citise azi-noapte în Apocalipsa lui Ioan. Uneori inima cerurilor bătea atât de puternic în el, încât această viaţă i se părea mai degrabă o umbră decât un cămin. Oftă, conştient că această perspectivă era înrâurită atât de relaţia tot mai profundă pe care o avea cu Dumnezeu, cât şi de faptul că trebuia să renunţe la Kathryn.

Struni caii şi opri căruţa încărcată cu provizii în faţa grajdului, apoi aruncă o privire spre casa mare. Ratase cina. Totuşi, poate că miss Maudie îi pusese deoparte un blid cu mâncare. Zărind o siluetă aparte trecând prin dreptul ferestrei de la bucătărie, schiţă un zâmbet. În ultimele două

săptămâni o văzuse destul de des pe Kathryn şi în câteva seri chiar ieşiseră împreună la plimbare. Totuşi, un nou prilej de a fi aproape de ea era bine-venit. Îşi puse ochelarii pe nas, trase frâna şi coborî din căruţă.

Ciocăni la uşa din dos, sperând să-i deschidă Kathryn.

— Bună seara, dragul meu, îl salută miss Maudie, deschizând uşa larg. Ţi-am lăsat mâncarea pe sobă să nu se răcească. N-ai vrea să intri şi să-mi ţii niţel companie?

Larson păşi înăuntru şi îşi roti privirea prin încăpere.

— Vă mulţumesc că mi-aţi păstrat porţia, miss Maudie. Şi da, mi-ar face plăcere să stăm puţin de vorbă.

Deşi asta – adăugă el în gând, nu fără o oarecare mustrare de cuget – *nu e, la drept vorbind, dorinţa mea cea mai arzătoare.*

— Poftim. Farfuria e fierbinte, spuse femeia, aşezându-i mâncarea în faţă, după care îşi puse mâna pe umărul lui. Ai grijă să nu-ţi arzi degetele…

Miss Maudie amuţi, zâmbind încurcată.

Înainte să apuce a-şi cere scuze, Larson îi acoperi mâna cu a lui.

— Friptură de vită, preferata mea! Şi o porţie dublă, pe deasupra! Sunteţi întotdeauna generoasă cu mine, miss Maudie, şi vă mulţumesc pentru asta.

Recunoştinţa luă repede locul regretului pe faţa bătrânei şi aceasta se aşeză lângă el.

— Kathryn a făcut azi încă o plăcintă. Cu piersici, adăugă intendenta, trăgând spre ea o tavă acoperită. Am să tai câte o felie pentru amândoi.

— Vă mulţumesc, miss Maudie. Kathryn pe unde e? Nu de alta, dar aş vrea să-i mulţumesc şi ei.

Îşi aţinti privirea spre intendentă, curios să vadă cum va reacţiona la întrebare.

— E şi ea pe aici, răspunse femeia, scoţând din tavă două felii de plăcintă. Stă de vorbă cu domnul MacGregor în biroul dumnealui. Multă lume vine la el să-i ceară sfatul. Domnul MacGregor are cunoştinţe temeinice despre

afaceri, dar sunt sigură că de pe-acum ţi-ai dat şi dumneata seama de asta.

Larson se concentră pe mestecat. Se îndoia că MacGregor ar avea *cunoştinţe temeinice* în orişice domeniu, dar se mulţumi să încuviinţeze din cap. Miss Maudie rostise cuvintele cu o mândrie vădită, pe care nu şi-o putea explica.

— Îl cunoaşteţi de mult pe domnul MacGregor?

— O, da! exclamă miss Maudie. De când era copil. Soră-mea mai mică, Dumnezeu s-o odihnească, s-a prăpădit când fiul ei avea cinci ani, la scurtă vreme după moartea soţului ei. Aşa că l-am crescut eu pe Donlyn… pe domnul MacGregor, se corectă ea imediat. Soră-mea ar fi tare mândră să vadă ce bărbat puternic a ajuns fiul ei. Ei, dar a avut şi el parte de greutăţi. Acum câţiva ani soţia lui a murit dând naştere unicului lor prunc, care n-a trăit nici el, sărăcuţul. De atunci domnul MacGregor e, parcă, alt om.

Chiar dacă Larson nu împărtăşea părerea pe care o avea bătrâna despre angajatorul lor, acum înţelegea, în sfârşit, mândria cu care vorbise aceasta adineauri. Se întrebă ce sfat i-o fi cerând Kathryn lui MacGregor. Pământul lor avea să fie scos în curând la licitaţie; văzuse cu ochii lui anunţul din gazetă. Kathryn nu avea cum să restituie creditul şi fără îndoială că MacGregor va fi primul care va sări să liciteze pentru pământ.

Pierderea pământului îl durea, dar gândul acesta nu îl mai consuma la fel ca odinioară. Pământul poate fi cumpărat, vândut… şi pierdut. Isaiah îl învăţase asta. Larson se temea să nu piardă ceva mult mai de preţ – ceva de neînlocuit.

Miss Maudie luă farfuriile goale şi le puse pe bufet, apoi dădu să ridice găleata pentru spălat.

— Lăsaţi-mă pe mine.

Larson luă căldarea şi pompă apă în ea până când simţi că îi ia foc umărul din cauza efortului.

— Te-ai făcut alb la faţă, Jacob. Te supără umărul?

Larson dădu nepăsător din mână.

— Când şi când. Azi am întins puţin coarda, atâta tot.

— Am o alifie tocmai bună pentru asta. Aş putea să îţi fac o frecţie chiar acum, să vedem dacă ajută. Sunt sigură c-o să-ţi facă bine.

— Kathryn mi-a spus că vă pricepeţi la preparatul alifiilor, spuse Larson, mişcat de amabilitatea femeii. Da, miss Maudie, aş vrea să vă încerc leacul, dar nu trebuie să vă deranjaţi. Pot să mă dau şi singur cu alifie.

În afară de Isaiah şi Abby, nimeni nu mai văzuse cicatricele ce îi brăzdau pieptul, spinarea şi braţele. Spatele nu şi-l văzuse nici măcar el de la incendiu încoace. Nu de alta, dar nu fusese nicidecum curios să se privească într-o oglindă.

— Ei, ce vorbeşti! N-ai cum să ajungi dumneata la muşchii umerilor! Aşa că treci frumuşel în odaia de alături şi dă-ţi jos cămaşa. Am să te dau eu cu alifie.

— Zău că nu e nev…

— Jacob, îl opri ea cu o severitate de guvernantă. Am văzut eu multe grozăvii în cei şaizeci de ani ai mei, dar te încredinţez că în ochii mei dumneata n-ai să fii niciodată una dintre ele.

Îi zâmbi şi arătă spre uşa din spatele lui.

— Hai, du-te. Am să vin şi eu numaidecât cu alifia.

Atingerea lui miss Maudie era cel puţin la fel de fermă ca a lui Abby şi Larson trebui să strângă din dinţi în timp ce aceasta îi freca energic unguentul pe umeri şi spate. La sfârşitul frecţiei, simţea că îi ard toţi muşchii, dar într-un mod plăcut. Întinse mâna după cămaşă şi dădu să se ridice, dar Maudie îl împinse la loc.

— Mai aşteaptă un minut să-ţi intre alifia în piele. Eu mă duc să mă spăl pe mâini. Mă întorc imediat.

Larson încălecă din nou scaunul din lemn şi îşi propti braţele pe spătar. Femeia nu spusese niciun cuvânt de cicatricele lui. Chiar şi când stătuse cu faţa spre el, în ochii ei nu văzuse nici stupefacţie şi nici milă. Miss Maudie era o

femeie de ispravă, chiar dacă în privinţa caracterului lui MacGregor se înşela amarnic. Adesea iubirea ne împiedică să vedem adevărata faţă a unui om.

Îşi scoase ochelarii ca să-şi frece ochii, apoi şi-i puse la loc. Când auzi uşa deschizându-se, ridică fulgerător capul.

Kathryn făcu ochii mari.

— Vai, Jacob, iartă-mă! Nu ştiam că te afli aici.

Aruncă o privire spre trupul lui, apoi întoarse repede capul.

Larson se ridică şi îşi înşfăcă înfrigurat cămaşa de pe masă. Trăgând cu ochiul spre Kathryn, încercă să se îmbrace, dar bumbacul cămăşii se lipi de stratul umed de alifie ce-i acoperea încă pielea. Îl trecu un val fierbinte de ruşine şi înjură în barbă.

Kathryn rămase cu privirea plecată.

— Ai venit în sfârşit la miss Maudie să te dea cu alifie.

— După cum se vede, ripostă el pe un ton cam prea aspru.

Deşi o cunoscuse intim pe Kathryn înainte, parcă niciodată nu se mai simţise atât de expus în faţa ei. Reuşi în cele din urmă să-şi vâre cămaşa descheiată în pantaloni şi o prinse în faţă cu mâinile, acoperindu-şi pieptul.

— Sper… sper să-ţi fie de folos, murmură Kathryn fără să ridice capul, dând să iasă.

— Kathryn, iartă-mă, se grăbi să se scuze Larson, dar vocea îi ieşi din gâtlej cavernoasă şi aspră. N-am vrut să-ţi vorbesc astfel.

Kathryn stătea cu spatele la el, cu mâna pe uşa deschisă.

Dintr-odată, mânat de un impuls nesăbuit, Larson îşi dori să traverseze încăperea, să cuprindă în mâini faţa soţiei sale şi s-o lase să i se uite în ochi. Să îl vadă aşa cum era acum. Totuşi, posibilul rezultat al acestei hotărâri îl vlăgui sufleteşte. Chiar dacă ar găsi cumva o cale de a-i dărui lui Kathryn tot ceea ce-şi dorea, tot ce merita ea, va mai putea citi vreodată în ochii soţiei sale dragostea ce îi emana cândva din privire?

Noaptea, în pat, Kathryn obişnuia să îşi treacă degetul de-a lungul feţei lui şi să-i studieze trăsăturile prin întuneric, încercând parcă să şi le întipărească pentru totdeauna în memorie. Ar mai face asta acum? I-ar mai trasa cu degetul chipul desfigurat, încercând să şi-l întipărească în memorie? îşi plecă privirea şi îşi strânse pleoapele. Durerea din piept îşi croi drum până în gât.

— Kathryn, şopti el cu glasul spart. Uită-te la mine.

Ea scutură din cap.

— Îmi pare rău, Jacob. N-ar fi trebuit să intru.

— Te rog, întoarce-te cu faţa spre mine.

Ea se întoarse spre el, păstrându-şi privirea aţintită în pământ.

O, *Doamne, cât e de frumoasă! Şi e Soţia mea.* Soţia *mea, Doamne! De ce m-ai despărţit de ea?* O văzu cu ochii minţii – fiecare rotunjime, fiecare arcuire armonios sculptată şi plină de vitalitate a trupului ce se potrivise cândva perfect cu al lui. Îşi aduse aminte cum era s-o ţină în braţe ca soţ şi trebui să strângă din ochi pentru a domoli intensitatea amintirii.

O voce şoptită venită din adâncul fiinţei îl îndemnă să se uite iar la ea.

Deschise încet ochii. Primul lucru pe care îl observă fură mâinile ei, mici şi feminine, împreunate ocrotitor peste prunc. Pentru a le domoli tremurul, Kathryn îşi încleştă şi mai tare degetele, dar fiorul păru să i se propage în sus prin braţe până când începu să-i tremure tot corpul. Părea înfricoşată. Bine, dar ce o înfricoşa? El? De ce i-ar fi frică de el? O privi mai atent. Sau poate că altceva o speria? îi văzu pieptul urcând şi coborând. Kathryn îi aruncă o privire, apoi întoarse iar capul.

Să îndrăznească să spere că…

Larson traversă odaia şi, deşi Kathryn nu ridică privirea, simţi cum încordarea ei creşte cu fiecare pas pe care îl făcea spre ea. Când se opri în faţa soţiei sale, mâinile îi tremurau la fel de tare ca ale ei. *Oare Kathryn ar putea să*

iubească un bărbat care arată ca mine? Care n-are mai nimic să-i ofere? Exista o singură cale de a afla răspunsul. Se rugă iar, cu toată fiinţa lui: *Dă, Doamne, să mă mai vrea.*

Feţele aproape că li se atingeau. Văzând cum tremură soţia lui, Larson ridică mâna să-şi scoată ochelarii.

— Nu, Jacob, spuse Kathryn, întorcând faţa şi acoperindu-şi buzele cu mâna.

Larson simţi că i se taie răsuflarea. Oare Kathryn crezuse că voia s-o sărute? făcu, buimăcit, un pas înapoi.

— Îmi pare rău, Jacob. Credeam… credeam că pot, dar mi-e pur şi simplu peste putinţă, şopti ea, ridicându-şi în sfârşit privirea.

În ochii ei, Larson văzu tot ce trebuia să vadă. Era clar că îi era silă de atingerea lui. Bine măcar că ochelarii mascau durerea adâncă pe care i-o provocase respingerea ei. Adevărul fusese acolo în tot acest timp, dar el îl ignorase, sperând la mai mult. Or era clar că în viaţa aceasta nu va mai putea fi vreodată mai mult decât *prietenul* lui Kathryn.

Se auzi ţăcănitul clanţei şi Kathryn ieşi, închizând uşa în urma ei.

Peste câteva minute, Larson se întoarse la grajd şi, retrăgându-se într-un colţ îndepărtat, căzu în genunchi în întuneric şi vărsă lacrimi amare.

În dimineaţa următoare, Kathryn coborî din căruţă în faţa băncii din Willow Springs şi rămase o clipă nemişcată, măsurând clădirea din priviri. De după colţ, bătea un vânt rece şi gândul îi zbură, fără să vrea, la acea zi de martie când venise aici pentru prima oară. Parcă trecuse o veşnicie de atunci.

— Eu am să vă aştept în josul străzii, îi strigă Gabe din căruţă. Am să stau cu ochii pe uşă şi, când ieşiţi, vin să vă iau.

Kathryn întoarse privirea spre el şi îi mulţumi printr-o înclinare a capului. Totuşi, în timp ce Gabe îşi croia drum prin trafic, simţind că nu este încă pregătită să dea ochii cu Harold Kohiman, Kathryn se aşeză pe o bancă din apropiere

şi privi o vreme mulţimea de oameni ce trecea pe lângă ea fără să o observe.

Ar fi vrut să-l roage pe Jacob s-o conducă, dar după ceea ce se întâmplase între ei în ajun, nu îndrăznise să-l abordeze. În dimineaţa aceasta îl văzuse în faţa grajdului. El o salutase înclinând din cap, fără să-i adreseze însă niciun cuvânt. Era clar că îl jignise, deşi asta nu fusese nicidecum intenţia ei. Doar că atunci când Jacob se apropiase atât de tare de ea şi voise s-o sărute, simţise brusc că dezonorează memoria lui Larson. Îşi trecu degetele peste buze. Şi totuşi... nu putea să nu se întrebe ce gust ar fi avut sărutarea lui Jacob.

Amintirea sfâşietoare a trupului său brăzdat de cicatrice o făcu să strângă, îndurerată, din ochi. Focul părea să-i fi sfârtecat nemilos carnea, lăsându-i crestături albe, lungi şi adânci, pe piept şi pe abdomen. O năpădi o milă profundă şi ochii i se umplură de lacrimi. Nici nu-şi putea închipui prin ce chinuri a trecut omul acesta. Nu era de mirare că se temea de foc. Oricine s-ar fi temut, în locul lui.

Doamne, continuă să-l vindeci pe Jacob, trupeşte şi sufleteşte. Simt faţă de el o atracţie pe care nici măcar nu mi-o pot explica. Şi asta o speria fiindcă, din anumite puncte de vedere, sentimentele pe care le nutrea faţă de Jacob erau mult mai puternice decât ceea ce simţise vreodată pentru Larson. Şi totodată diferite. În relaţia cu Larson, întâi tânjise după atingerea lui şi abia după aceea îşi dorise şi inima lui. În cea cu Jacob, era încântată să-i descopere sufletul înainte de a-şi dori mai mult de la el. Şi îşi dorea mai mult, asta îi era cât se poate de clar.

Se ridică în picioare, căznindu-se să-şi îndrepte gândurile spre ceea ce avea de făcut în momentul de faţă. Intră în bancă şi traversă sala aglomerată, oprindu-se în dreptul biroului la care stătea secretara domnului Kohiman. Probabil că îşi făcea griji pe degeaba, dar de la discuţia avută în ajun cu MacGregor, nu-i mai dădeau pace îndoielile.

Sperând că acestea îi vor fi risipite în curând, se adresă secretarei.

— Bună dimineaţa, miss Stacey. Aş dori să ştiu dacă domnul Kohiman este la birou. Trebuie să discut cu dumnealui despre creditul meu.

Secretara, o brunetă atrăgătoare, clătină din cap.

— Îmi pare rău, doamnă Jennings, dar domnul Kohiman s-a dus azi la Denver în interes de serviciu. Dar mâine dimineaţă va fi cu siguranţă la birou. Îşi coborî privirea spre burtica lui Kathryn. Mai e mult până vine pruncul pe lume?

Kathryn îşi trecu încântată mâna peste pântecul rotund ce i se contura sub rochie.

— Domnul doctor spune că mai am de aşteptat cel puţin două săptămâni. M-a îndemnat să-mi văd, atât cât e cu putinţă, de activităţile obişnuite, dar eu, una, abia aştept să se nască pruncul.

— Doar două săptămâni? N-aş fi zis, văzându-vă atât de puţină la trup. Din câte înţeleg, ultimele săptămâni sunt cele mai neplăcute, adăugă miss Stacey şi zâmbetul îi deveni mai cald. Poate vă pot ajuta eu cu ceva în lipsa domnului Kohiman?

Uşurată că nu trebuia să dea ochii cu bancherul, Kathryn profită imediat de invitaţie.

— Este o simplă formalitate, dar aş vrea, totuşi, să mă asigur că fondurile pe care le-am împrumutat pentru a-mi păstra proprietatea mi-au fost virate în cont. Ultima dată când am venit, cu o lună în urmă, transferul bancar fusese autorizat, dar plata propriu-zisă nu fusese încă efectuată.

Întâlnirea aceea cu domnul Kohiman o neliniştise. Prefera ca informaţia să-i fie confirmată de orice altă persoană în afară de el.

— Între timp cu siguranţă c-a fost efectuat viramentul, spuse secretara, ridicându-se în picioare. Aşteptaţi, vă rog, un minut. Mă duc să vă caut dosarul şi să verific soldul contului.

Spunând acestea, se făcu nevăzută într-un birou alăturat.

După câteva minute îşi făcu din nou apariţia, vădit nedumerită.

— Doamnă Jennings, regret, dar nu vă găsesc nicăieri dosarul. Dacă mai puteţi aştepta o clipă, mă duc să caut şi în biroul domnului Kohiman.

Se întoarse peste câteva secunde, cu dosarul în mână şi o expresie triumfătoare pe faţă.

— Era pe biroul domnului Kohiman. Pesemne că se ocupă personal de tranzacţie, adăugă secretara ridicând o sprânceană.

Era clar că bruneta vedea în asta un lucru de invidiat. Din nefericire, Kathryn nu îi împărtăşea părerea, dar n-avea niciun rost s-o contrazică.

— Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să-l găsesc. După cum spuneam, sunt convinsă că banii au fost viraţi între timp, doar că vreau să mă asigur, atâta tot.

— E de înţeles. Când e vorba de bani, e mereu înţelept să verifici.

Miss Stacey frunzări repede dosarul, apoi mai verifică o dată fiecare hârtie. Privirea ei încruntată nu era deloc încurajatoare.

— E vreo problemă?

— Doamnă Jennings, sunteţi sigură că aţi aranjat restituirea creditului către bancă?

Kathryn se apropie de birou.

— Da, sunt absolut sigură. Domnul Kohiman m-a încredinţat acum o lună că fondurile vor fi transferate. Vreţi să spuneţi că n-au fost încă virate?

Se aplecă în faţă, încercând să citească foile de deasupra.

Tânăra secretară închise iute dosarul.

— Dacă reveniţi mâine, sunt sigură că domnul Kohiman are să vă ofere toate lămuririle necesare. Poate că pur şi simplu a uitat să adauge ultimele acte la dosar.

Din tonul vocii, Kathryn deduse că femeia ştia mai multe.

— Miss Stacey, trebuie să ştiu dacă împrumutul meu a

fost achitat sau nu.

Tânăra îşi aşează mâna pe dosar.

— Regret, dar nu ştiu sigur.

— Bine, dar spuneţi-mi măcar ce reiese din dosar, stărui Kathryn, ajunsă la capătul răbdării.

Cântărindu-i, parcă, rugămintea, secretara se aplecă într-o parte şi privi dincolo de Kathryn, spre sala principală, apoi spuse, coborând glasul:

— Doamnă Jennings, din punct de vedere legal, dosarele sunt proprietatea băncii şi conţinutul lor nu poate fi adus la cunoştinţa clienţilor... se opri, şovăind. Poate că asta a rămas în dosar de dinainte, dar... de aici reiese că pământul dumneavoastră va fi scos la licitaţie poimâine, la ora prânzului, în faţa tribunalului din Denver.

Capitolul 25

Domnule MacGregor, mi-aţi achitat creditul aşa cum ne-a fost înţelegerea ori ba?

După ce descoperise posibilă lui minciună, mânia lui Kathryn crescuse văzând cu ochii de-a lungul zilei şi seara, târziu, când stăpânul fermei se întoarse acasă, aceasta trebui să facă eforturi considerabile pentru a i se adresa pe un ton cumpătat.

MacGregor îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun. Iritarea îi scăpără preţ de o clipă în ochi, apoi fu înlocuită de un zâmbet afectat.

— Bună seara şi dumitale, Kathryn. Mi-aş dori să pot spune că arăţi bine în seara asta, dar mă tem că pari cam agitată. Şi asta nu prieşte deloc unei femei aflate în starea dumitale.

Aroganţa lui nu făcu decât să înteţească furia lui Kathryn. O slujnică traversă antreul şi intră în birou.

— Răspundeţi-mi la întrebare, stărui Kathryn, fără să-i pese cine o aude sau că MacGregor era şeful ei.

Oricum, dacă bănuielile ei se adevereau, nu avea să mai

rămână multă vreme în slujba lui.

— Aţi achitat sau nu…

MacGregor o luă de braţ şi o conduse spre scară.

— Ce-ar fi să continuăm discuţia în biroul meu? Nu de alta, draga mea, dar prefer să nu avem spectatori.

Kathryn o luă înainte pe trepte şi, după ce intrară în birou, MacGregor închise uşa în urma sa.

— Nu ştiu ce te-a supărat, Kathryn, dar te încredinţez că totul este în ordine, aşa cum ne-am înţeles.

— Mie miss Stacey mi-a spus cu totul altceva azi-dimineaţă, când am fost la bancă.

MacGregor se opri în faţa ei, în dreptul biroului.

— În dosarul meu nu există niciun aviz de plată, niciun act care să ateste transferarea fondurilor. Nimic!

Un junghi ascuţit îi săgetă abdomenul, făcând-o să icnească. Se propti cu mâna de masă.

— Linişteşte-te, frumoaso. Ţi-am spus că nu-ţi face bine să te agiţi. Şi-apoi, te agiţi pe degeaba. Probabil că funcţionarii de la bancă au omis pur şi simplu să îndosarieze avizul.

— Mi-aţi făgăduit că actul de proprietate va fi pus la dosar, ripostă Kathryn, apăsându-şi mâna pe abdomen – din fericire, durerea începea să se potolească. Or ultimul act pus la dosar este înştiinţarea că pământul meu va fi scos la licitaţie poimâine. Dacă nu-mi puteţi prezenta actul de proprietate asupra terenului, domnule MacGregor, voi fi nevoită să iau legătura cu un avocat din oraş mâine la prima oră.

Toată amabilitatea pieri de pe chipul lui MacGregor.

— N-ai decât să te duci unde pofteşti mâine dimineaţă. Am să te conduc chiar eu până la biroul avocatului, râse sardonic şi clătină din cap. Şi ce ai de gând să îi prezinţi avocatului? Contractul pe care l-am încheiat noi doi? Acel exemplar al contractului pe care îl ţii în cufăr? în cufărul din colţul odăii de culcare? Ei, zău aşa, doamnă Jennings, chiar credeai că am să-ţi împrumut atâta bănet? Ţi-am spus încă

din seara în care am cinat împreună că reprezinţi un risc major.

O străbătu un fior rece.

— În tot acest timp… dumneavoastră… m-aţi minţit?

MacGregor schiţă un zâmbet maliţios.

— E greu de crezut una ca asta despre un gentleman ca mine, nu-i aşa, frumoaso?

Ce proastă fusese! Orgoliul ei rănit răbufni.

— Poate c-am să iau legătura cu avocatul pe care îl cunosc şi am să-l rog să facă nişte cercetări în privinţa asta. Cred c-am să-i sugerez să se intereseze şi de Berklyn Stockholders.

Ochii lui MacGregor se întunecară.

— N-ai decât să iei legătura cu cine vrei. Ţi-am spus că administrarea unui *ranch* nu e treabă de femeie. Sper că ţi-ai învăţat lecţia.

Indică, tăios, cu bărbia spre uşă.

— Acum poţi să pleci. Îţi dau răgaz până mâine după-masă să-ţi muţi toate catrafusele de la Casaroja. De nu vor fi dispărut până atunci, voi pune să fie aruncate.

Kathryn închise năucă uşa după ea. Ce proastă fusese! Bănuielile lui Matthew Taylor se dovediseră a fi adevărate; n-ar fi trebuit să se încreadă vreodată în MacGregor. Coborî pe bâjbâite scara întunecoasă. Deşi durerea se domolise, încă îi venea greu să respire. Simţea un nod în gât şi obrajii îi erau uzi de lacrimi. Nu vedea în faţa ochilor decât chipul lui Lar son. Se alesese praful de visul lui şi asta numai din cauza ei. *Îmi pare atât de rău, Larson. Te rog să mă ierţi.*

Nevrând să dea ochii cu vreo angajată ce încă nu se retrăsese la culcare, ieşi pe uşa din faţă. Aerul răcoros al nopţii îi izbi obrajii. Inspiră de câteva ori cu nesaţ. Primul ei gând fu să se ducă la grajduri, dar era prea târziu – până şi barăcile muncitorilor erau cufundate în beznă.

Şi-apoi, Jacob nu ar primi-o oricum cu braţele deschise. Nu după cele petrecute între ei aseară.

Zăvori uşa căsuţei, propti un scaun sub mâner şi se duse

în dormitor. Observând cufărul din colţul odăii, se aplecă, din instinct, şi începu să scotocească printre haine. De-ar putea să-şi amintească, de-ar putea să mai simtă…

Tot mai înfrigurată, aruncă la o parte hainele de deasupra şi, într-un sfârşit, o găsi. Îşi apropie cămaşa de obraz şi inspiră adânc. I se urcă un nod în gât. Miros de cedru. Şi nimic mai mult. Scoase o altă cămaşă de-a lui Larson din cufăr şi apoi o alta. Dar mirosul lui nu se mai simţea în niciuna.

Descurajată, se vârî în pat fără să se dezbrace. Scoase cutiuţa muzicală din buzunar, întoarse cheiţa şi înălţă capacul. Pe acordurile colindului îi scăpărară prin minte crâmpeie disparate.

Căsuţa lor din bârne îmbrăcată în culorile celor patru anotimpuri, falnicul molid de Colorado ce stătea santinelă în dreptul ferestrei de la bucătărie. Larson întorcându-se de la scăldat, cu pletele ude ajungându-i până la umeri şi picuri de apă sclipind pe pieptu-i musculos. Zâmbetul mamei ei… Aproape că-i auzea râsul. Aproape…

Imaginile se estompară, făcând loc unui alt chip. Un chip cu un surâs timid, deformat, ce comunica o tandreţe pe care cuvintele n-ar fi putut s-o exprime vreodată. Închise ochii şi aproape că-şi simţi mâna acoperită de mâna lui brăzdată de cicatrice.

Pierduse pământul, dar în mod ciudat nu asta o durea cel mai tare. Durerea aceasta avea rădăcini mult mai adânci. Era ca şi cum l-ar fi pierdut încă o dată pe Larson. Cutia muzicală, aşezată lângă ea pe pat, mai scoase câteva acorduri dogite, tânguitoare, apoi tăcu. Frântă de oboseală, dar mai ales de realitate, Kathryn se întoarse pe o parte şi, strângând o pernă la piept, încercă să se refugieze în somn.

O bătaie puternică în uşă o trezi din somn. Clipi de câteva ori să se dezmeticească şi îşi frecă ochii. Razele soarelui se revărsau prin fereastra dormitorului. Pesemne că era deja dimineaţă, deşi ea avea impresia că abia aţipise. Se dădu cu greu jos din pat şi porni spre uşa de la

intrare.

Încă un ciocănit.

— Kathryn, eşti bine?

Jacob. Răsuflând uşurată, dădu la o parte scaunul proptit sub mâner şi deschise uşa. În prag stăteau Jacob şi miss Maudie. Intendenta avea o expresie îngrijorată. Jacob o măsură, pur şi simplu, din cap până în picioare, apoi repetă:

— Eşti bine?

Blândeţea vocii lui o umplu de speranţă. Probabil că prietenia lor mai putea fi, totuşi, salvată. O surprinse şi pe ea să realizeze cât de mult îşi dorea asta.

— Nu te-ai prezentat la lucru în dimineaţa asta, aşa că miss Maudie şi-a făcut griji şi m-a chemat să vin cu ea.

— Sunt bine, Jacob. Miss Maudie, adăugă ea, înclinând din cap.

Probabil că dacă intendenta n-ar fi fost acolo, s-ar fi simţit ispitită să se arunce direct în braţele lui Jacob.

Miss Maudie îi întinse un plic.

— Tocmai a sosit, draga mea. Slujbaşul care l-a adus spunea că este urgent.

Kathryn luă plicul şi îl studie. Era din partea băncii din Willow Springs. Desfăcu plicul, anticipând deja conţinutul. După cum bănuise, domnul Kohiman îi solicita o întrevedere. *Urgent.* Ce putea să fie atât de urgent din moment ce ea îşi pierduse deja pământul? *Nimic nu mă poate smulge din mâinile Tale, Tată,* îşi aminti ea, încurajându-se. *Am încredere în asta.*

— Despre ce e vorba? întrebă Jacob, apropiindu-se de ea.

— Domnul Kohiman îmi cere să trec pe la bancă în dimineaţa aceasta.

— Mă duc să înham caii la căruţă. Mă întorc imediat.

Jacob se îndepărtă în goană şi miss Maudie îşi aşeză mâna pe braţul ei.

— Kathryn, scumpa mea, poate c-ar fi mai bine să amâni vizita la bancă şi să te odihneşti puţin.

Kathryn îşi trecu mâna prin păr. Era un gând ispititor, dar

cererea lui Kohiman părea extrem de grabnică. Şi-apoi, o lăsaseră durerile şi, dacă pruncul era să vină pe lume câtă vreme se va afla în oraş, doctorul Hadley va fi acolo s-o ajute. Scrutând chipul intendentei, conchise că MacGregor nu i-a spus femeii că o dăduse afară. Să-i spună, să nu-i spună? Dar, în fond, ce-ar putea face miss Maudie? Şi-apoi asta n-ar face decât să creeze tensiune între ele, or miss Maudie fusese întotdeauna bună cu ea.

— Mă duc întâi să văd ce doreşte domnul Kohiman, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Şi-apoi mă întorc. Oricum, nu cred c-aş mai izbuti acum să adorm.

Miss Maudie se lumină la faţă.

— Pruncul nu dă încă semne c-ar vrea să vină pe lume?

— Am avut nişte dureri azi-noapte, dar m-au lăsat.

— Azi are să se sărbătorească în oraş festivalul recoltei. Dacă te simţi în stare, ai putea să mergi şi dumneata la serbare împreună cu Jacob. Are să fie acolo tot oraşul. Domnul MacGregor găzduieşte un picnic cu carne friptă la grătar şi eu am să fiu mai toată ziua prinsă cu organizarea; o bătu uşor pe braţ şi adăugă: Dacă ai trebuinţă de ceva, trimite-l pe Jacob după mine.

Kathryn îi mulţumi şi, văzând că Jacob vine deja dinspre grajd cu o căruţă trasă de doi cai, se grăbi să se pregătească de plecare. Îşi luă repede o rochie curată, se pieptănă şi, de dragul pruncului, mâncă o felie de pâine cu unt. Gândindu-se la ziua pe care o avea înainte şi la faptul că trebuia să dea iar ochii cu Kohiman, simţi în piept o apăsare pe care doar apropierea lui Jacob o făcea suportabilă.

Se străduise din răsputeri să păstreze pământul, dar în cele din urmă asta se dovedise a fi peste puterile ei şi ştia că trebuie să se împace cu gândul că l-a pierdut. Nimic din ce i-ar putea spune azi lui Kohiman nu va schimba crunta realitate.

Deşi era vorba că serbarea va începe abia la amiază, câmpul din spatele bisericii şi străzile oraşului erau deja

ticsite de căruţe. Miss Maudie avusese dreptate – se părea că festivalul adunase la un loc toată suflarea din ţinut.

Kathryn aruncă o privire spre Jacob, ce şedea lângă ea pe capră. Era bucuroasă să îl aibă alături.

— Văd că ţi-e bună.

Bărbatul ridică mâna şi îşi pipăi căciula împletită de ea.

— Îmi vine ca o mănuşă, răspunse el, râzând încetişor. O port mai tot timpul.

— Am observat.

Jacob îi aruncă o privire, apoi adăugă:

— Şi nu încetez să îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru cea care a împletit-o.

Kathryn rămase cu privirea aţintită asupra lui chiar şi după ce el întoarse capul, întrebându-se năucită când anume se strecurase acest bărbat blând în viaţa ei şi îi răpise inima. Îşi coborî privirea şi îşi învârti ineluşul de aur care îi împodobea şi acum mâna stângă. Cum putea să iubească doi bărbaţi atât de diferiţi, cu atâta convingere?

— Mai departe nu putem merge, spuse Jacob, trăgând frâna, după care coborî din căruţă. Au închis drumul.

Întinse mâna spre Kathryn şi o luă în braţe, ajutând-o să coboare. Spre deosebire de ziua când fuseseră la biserică, de astă dată mâinile lui nu mai zăboviră pe mijlocul ei. *De parcă aş mai avea un mijloc,* îşi spuse Kathryn cu un umor amar.

— N-ai vrea să te însoţesc înăuntru? Sau… dacă preferi, pot să aştept afară.

Când ridică privirea spre el, Kathryn îşi zări propria reflexie în lentilele lui şi gândul îi zbură la Sadie. Sadie văzuse o parte din Jacob care ei îi rămânea ascunsă.

— Mi-ar face mare plăcere să mă însoţeşti dacă n-ai nimic împotrivă, spuse ea, luându-l de braţ.

Simţi cum o străbate un val de căldură când Jacob o trase aproape de el şi o conduse grijuliu de-a lungul străzilor aglomerate.

Când intrară în bancă, găsiră sala principală neobişnuit

de liniştită. Kathryn numără cinci angajaţi şi chiar mai puţini clienţi, în capătul opus al sălii o zări pe miss Stacey.

Când se apropiară de biroul ei, secretara se ridică în picioare.

— Bună dimineaţa, doamnă Jennings.

Kathryn o salută, dureros de conştientă de căutătura lungă pe care i-o aruncă aceasta lui Jacob. Zâmbetul secretarei pieri şi aceasta îşi încruntă sprâncenele, întorcând aproape imediat capul.

— Mă duc să îl anunţ pe domnul Kohiman că aţi sosit.

Kathryn îi mulţumi, apoi se întoarse spre Jacob.

Bărbatul zâmbi.

În mod clar, era deja obişnuit cu astfel de reacţii din partea oamenilor. Kathryn regretă, încă o dată, felul în care reacţionase când îi văzuse faţa pentru prima oară. Acum, privindu-l, admiraţia pentru el îi umplu toată fiinţa. Nu îşi mai dorea decât un singur lucru. Văzuse deja, dincolo de cicatrice, inima lui de aur. Acum tot ce îşi mai dorea era să privească în ochii lui Jacob.

Când intrară, Harold Kohiman se ridică în picioare, încreţindu-şi dezaprobator fruntea.

— Doamnă Jennings, aceasta este o întrevedere de natură privată. Poate ar fi preferabil ca dumnealui să aştepte afară.

Larson se zbârli la auzul tonului folosit de Kohiman.

— Numele meu este Jacob Brantley şi doamna Jennings preferă să fiu de faţă.

Nu se aşteptase ca revederea lui Kohiman să îi provoace o asemenea aversiune, chiar şi după atâta amar de vreme. Ştia că acesta trebuie să pună interesul băncii pe primul loc, dar nu putea să nu-i poarte pică la gândul că îi pusese sechestru pe pământ. Aruncă o privire spre ceasornicul de pe perete. Mâine la ora asta, pământul pentru care el şi Kathryn trudiseră zece ani de zile avea să fie vândut la licitaţie. Şi Kohiman era cel care semnase actele ce făceau posibilă această vânzare.

După ce o conduse pe Kathryn până la unul dintre cele două scaune aşezate în faţa biroului lui Kohiman, urmărind privirea ei, văzu un bărbat ce privea afară pe fereastră, întors cu spatele la ei. Gentlemanul, îmbrăcat într-un costum gri, făcut la comandă, îi amintea lui Larson de oamenii de afaceri pe care îi văzuse cu ani în urmă în est.

— Prea bine. Atunci să începem, pufni Kohiman, vădit nemulţumit. Doamnă Jennings, vă rog să luaţi loc. Domnule Childers, sunteţi bun să vă apropiaţi şi dumneavoastră?

Bărbatul de la fereastră se întoarse şi Kathryn lăsă să-i scape un strigăt de uimire.

— Domnule Childers!

Se ridică în picioare şi se avântă în braţele lui. Bărbatul o îmbrăţişă ca pe o fiică. Larson îi privea năucit, neştiind ce să creadă. Nu-şi amintea să-l fi întâlnit vreodată pe bărbatul acesta, dar uitându-se mai atent la el, gândul îi zbură, fără să vrea, la William Cummings, tatăl lui Kathryn.

— Copila mea dragă, spuse domnul Childers, după care zâmbi cu blândeţe. Deşi copilă nu mai eşti, după cum bine văd.

Kathryn îl mai strânse o dată în braţe, apoi făcu un pas înapoi.

— Ce v-a determinat să bateţi atâta cale din Boston până aici?

— Tu, draga mea. Tu eşti motivul pentru care mă aflu aici.

Zâmbetul bărbatului se stinse, amărăciunea accentuându-i ridurile fine ale feţei.

— Tatăl tău m-a trimis.

Citind pe chipul lui Kathryn un amestec de bucurie şi stupefacţie, Larson făcu un pas în faţă. Nu-i venea să creadă că William Cummings era, în sfârşit, dispus să reia legătura cu fiica sa. După toţi aceşti ani…

Se făcură în grabă prezentările. Larson dădu mâna cu Childers, apoi Childers o conduse pe Kathryn înapoi la locul ei şi se aşeză pe scaunul de alături.

— Cum e tata? I-am scris acum o lună, zicându-mi că poate o să vrea să mă revadă acum că…

Deşi Kathryn nu duse fraza până la capăt, Larson simţi că i se urcă un nod în gât. *Acum că e singură şi însărcinată şi că bărbatul cu care tatăl ei n-a fost niciodată de acord să se mărite a murit.* Plătise un preţ mare, din mai multe puncte de vedere, pentru că se măritase cu el. Renunţase la atât de multe pentru a urma visul lui – un vis ce zăcea acum în cenuşă.

— Adevărul e că tocmai scrisoarea pe care i-ai trimis-o tatălui tău m-a determinat să vin aici; Childers oftă adânc. Imediat după primirea ei, am luat legătura cu banca din Willow Springs şi unul dintre angajaţi a avut amabilitatea să-mi confirme că încă locuieşti aici. Am sosit cu diligenţa în dimineaţa aceasta şi am venit direct la bancă, iar domnul Kohiman aici de faţă a avut bunăvoinţa de a-ţi trimite vorbă să ni te alături.

Childers se uită spre bancher, care stătea în spatele biroului său, cu mâinile încleştate peste pântecul voluminos.

— Vă mulţumesc că mi-aţi pus la dispoziţie biroul dumneavoastră, domnule Kohiman. Aşa cum spuneaţi adineauri, această întrevedere este una cât se poate de confidenţială şi v-aş ruga ca toate cele discutate să rămână între noi. Tatăl tău, continuă el, întorcându-se spre Kathryn, ţi-a scris o scrisoare. Şi ştiu că ar fi dorit să ţi-o înmâneze personal.

— Tata e cumva bolnav?

Childers îi strânse afectuos mâinile într-ale sale şi clătină din cap. În momentul acela, Larson înţelese care era, de fapt, scopul vizitei lui Childers.

— Kathryn, draga mea… tatăl tău a murit anul trecut, în decembrie. Din cauza problemelor cu inima, spun medicii. Nu a suferit mult.

Larson o văzu pe Kathryn cutremurându-se la auzul veştii şi se apropie de ea, gata s-o prindă în braţe.

— Tata… a murit?

— Da, copilă, îmi pare nespus de rău, Childers scoase un plic din buzunar. Ţi-a scris scrisoarea asta. Cred că o parte din ea îi era adresată soţului tău. Dar din scrisoarea ta am aflat, cu părere de rău, că şi el s-a stins din viaţă. Sincerele mele condoleanţe, Kathryn.

Kathryn dădu, înlăcrimată, din cap. Privindu-i cum varsă amândoi lacrimi tăcute, Larson simţi că îl năpădesc remuşcările. Îi răsunară în minte cuvintele Annabellei. *Kathryn îmi spunea mereu că n-ai murit. Că simţea asta… aici. Ai idee prin câte a trecut femeia asta?* Totuşi, fu de ajuns să-şi repete că aşa era cel mai bine pentru soţia lui ca vocea conştiinţei să fie redusă la tăcere.

Îl străfulgeră un gând. Cum de nu se gândise la asta până acum? William Cummings fusese un om cât se poate de înstărit şi, deşi ca tată lăsase mult de dorit, fiind mult mai preocupat de afaceri decât de familie, fără îndoială că va fi simţit obligaţia morală de a-i lăsa o moştenire unicului său copil.

— Kathryn, după cum ştii, tatăl tău a fost un om foarte bogat, continuă Childers cu glasul coborât, răspunzând parcă gândurilor lui Larson. Voia să ai parte de tot ce-i mai bun şi şi-a închinat întreaga viaţă atingerii acestui scop, încercând să vă ofere ţie şi mamei tale un trai îmbelşugat. La scurtă vreme după moartea soţiei lui, tatăl tău şi-a investit banii în minerit. Mai exact, într-o mină de argint. În câteva luni, profitul a depăşit cu mult toate aşteptările. În doi ani, tatăl tău a dobândit în sfârşit prosperitatea la care râvnise dintotdeauna… Dar, din păcate Childers slobozi un oftat adânc şi tremurat – nu avea cu cine să se bucure de ea. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care mă aflu azi aici, acela de a-ţi vorbi despre averea tatălui tău şi moştenirea pe care ţi-a lăsat-o.

Scaunul lui Kohiman scârţâi şi directorul băncii se ridică în picioare. Întorcându-se spre el, Larson observă că obrajii roşcovani ai bancherului deveniseră pământii.

— Ce moştenire? întrebă Kathryn clătinând, uluită, din cap.

Deşi nu se pronunţase niciodată deschis în sensul acesta, William Cummings rupsese – prin lipsa lui de interes şi de comunicare – orice legătură cu fiica sa cu ani în urmă, după ce Kathryn se măritase.

Kohiman îşi drese glasul, făcându-i pe tustrei să-şi întoarcă privirile spre el.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, doamnă Jennings, domnule Childers, îmi dau seama că acesta este un moment… cât se poate de delicat, aşa că am să vă las să încheiaţi această discuţie în particular. Vorbiţi în tihnă, biroul meu vă stă la dispoziţie.

Plecarea bancherului nu îl deranjă câtuşi de puţin pe Larson – ceea ce îi trezi bănuieli fu înfrigurarea pe care i-o detectă în privire înainte ca acesta să iasă valvârtej pe uşă.

Childers deschise servieta aşezată lângă birou şi scoase din ea un document.

— Înainte de a-ţi face cunoscut conţinutul testamentului lăsat de tatăl tău, Kathryn, simt nevoia să-ţi amintesc că am fost asociatul lui de când erai mică. L-am văzut avansând prin etapele vieţii şi ale carierei sale, aşa că poţi avea deplină încredere în ceea ce urmează să-ţi spun. În ultimele lui zile am stat adesea la căpătâiul lui şi, în pofida a ceea ce am să-ţi zic, vreau să ştii că tatăl tău nu a murit înverşunat şi nici nefericit.

Zguduită de suspine, Kathryn îşi înghiţi lacrimile, aşteptând să audă ce avea de zis Childers.

— După cum spuneam, tatăl tău s-a îmbogăţit din minerit. Celelalte afaceri ale lui, pe de altă parte, mergeau în pierdere şi mai multe dintre noile lui iniţiative s-au dovedit a fi păguboase. Iar anul trecut mina a dat faliment. Aşa, de la o zi la alta. Tatăl tău a pierdut toţi banii, toate investiţiile, toate casele… absolut totul.

Larson îşi drese glasul şi îndrăzni să pună o întrebare.

— Spuneaţi că William Cummings i-a lăsat, totuşi, o

moştenire lui Kathryn.

Childers zâmbi.

— Aşa este. Doar că nu este moştenirea pe care o avea în gând la început.

Rămaseră cu toţii tăcuţi preţ de o clipă, apoi Kathryn ridică, în sfârşit, privirea.

— Tata v-a vorbit despre mine înainte să moară? V-a spus de ce nu mi-a scris niciodată?

— Deşi era foarte inteligent, tatăl tău a fost mai toată viaţa un om nechibzuit, Kathryn, chiar el a recunoscut-o. Cu puţină vreme înainte de a muri mi-a zis că i-ai scris după decesul mamei tale. O dată sau de două ori, din câte îşi aducea el aminte.

Childers făcu o pauză. Văzând expresia de pe chipul lui, Larson simţi subit o adâncă pornire lăuntrică de a o proteja pe Kathryn.

— Într-o noapte, tatăl tău mi-a mărturisit că îşi pusese de mult în gând să recupereze acele scrisori şi să le dea citire.

— Adică… nici măcar nu le-a citit? îngăimă Kathryn cu o voce tremurată, ca de copil.

Childers clătină din cap, apoi ridică din umeri.

— Când a realizat, în sfârşit, tot ceea ce pierduse în viaţă şi câte greşeli grave a făcut, era deja prea târziu. Era deja grav bolnav şi aproape sărac lipit pământului. Toate casele îi fuseseră vândute, cu tot ce era în ele. Îţi pierduse, aşadar, scrisorile pentru totdeauna, aşa cum credea că te-a pierdut şi pe tine.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Iarna trecută am angajat pe cineva în speranţa că va reuşi să-ţi dea de urmă – tatăl tău nu ştia decât că trăieşti în teritoriul Colorado. Din păcate însă, toate căutările noastre au rămas fără rezultat.

Pe măsură ce vorbea, tonul său grav devenea din ce în ce mai cald.

— Când a sosit ultima ta scrisoare, am aflat, în sfârşit, unde te afli. Cel mai mare regret al lui William Cummings,

scumpa mea, consta în faptul că n-a fost un tată şi un soţ aşa cum meritaţi tu şi mama ta.

Childers dădu să mai spună ceva, dar se răzgândi, arătând în schimb spre plicul pe care îl ţinea în mână.

— Dar ca nu cumva să-ţi zugrăvesc un tablou prea sumbru, copila mea, îţi repet că tatăl tău n-a murit încrâncenat şi s-a rugat ca nici tu să nu-l judeci cu încrâncenare. De fapt, ţi-a lăsat, într-adevăr, ceva de mare însemnătate Childers se ridică în picioare. Am să mai rămân câteva zile în oraş. Citeşte scrisoarea pe îndelete şi ne vom întâlni după aceea să discutăm amănuntele. Mă găseşti la hotel. Caută-mă de îndată ce te simţi pregătită.

Kathryn se ridică, la rându-i.

— Vă mulţumesc că aţi bătut atâta drum ca să-mi daţi personal vestea.

Childers îi studie chipul înainte de a răspunde.

— N-am vrut să afli vestea prin telegraf sau prin poştă. Şi-apoi, în mod egoist, mi-am dorit să te revăd. Te-ai transformat într-o femeie încântătoare, Kathryn. Când ai păşit în birou, am avut o clipă impresia că o am în faţa ochilor pe mama ta. Iertată fie-mi îndrăzneala, adăugă el pe un ton şovăitor, dar pe când te aştepţi să vină pruncul? De Ziua Recunoştinţei? Sau poate de Crăciun?

Kathryn zâmbi cu duioşie.

— De fapt, ar trebui să vină pe lume chiar înainte de sfârşitul lunii.

Mirarea ce apăru pe chipul lui Childers nu se compara nici pe departe cu fiorul aidoma unei lovituri de trăsnet ce îl trecu pe Larson din cap până în picioare. Kathryn nu putea fi în ultima lună de sarcină! Era prea puţină la trup. Cercetă, uluit, corpul soţiei sale, apoi gândul îi zbură la Crăciunul de anul trecut.

Numără repede în gând lunile care trecuseră de atunci. *Să fie oare cu putinţă ca…?*

— După toţi aceşti ani, Dumnezeu s-a îndurat să mă binecuvânteze, în sfârşit, cu un copil, adăugă Kathryn.

Regret doar faptul că Larson nu mai este aici să-şi vadă fiul sau fiica.

Larson îşi înăbuşi un icnet şi simţi nevoia să se rezeme de spătarul scaunului de lângă el. *Să fie adevărat? Doamne, asta încercai să-mi dai de înţeles? Dar Kathryn e încă atât de puţină la trup...* Se gândi la bordel, la Matthew Taylor. O văzuse acolo, o văzuse în compania lui Matthew Taylor, le auzise conversaţiile. Crezuse că…

Privi în ochii soţiei sale şi văzu în ei o puritate în care voia să creadă. În care voia să creadă din toată inima.

— I-am făgăduit ceva lui William, spuse Childers, întrerupându-i şirul gândurilor.

Cu un gest părintesc, bătrânul domn înălţă cu arătătorul bărbia lui Kathryn.

— I-am făgăduit că am să te găsesc, că am să-ţi înmânez această scrisoare şi că, în momentul în care o voi face, am să-ţi dăruiesc această dovadă a iubirii lui.

Spunând acestea, Childers cuprinse în palme obrajii lui Kathryn şi o sărută părinteşte pe frunte. O dată, de două ori.

— Ultimul cadou din partea tatii şi cel mai frumos pe care mi l-a făcut vreodată, suspină Kathryn.

În timp ce Jacob mâna căruţa înapoi spre Casaroja, Kathryn simţi că i se ridică vălul de pe ochi şi văzu pentru prima dată ferma aşa cum era ea cu adevărat. Pe cât era de grandioasă, Casaroja nu se compara nici pe departe cu modesta căsuţă de bârne construită de Larson. MacGregor clădise Casaroja din lăcomie, cu bani obţinuţi prin înşelăciune. Larson, pe de altă parte, ridicase căminul lor din iubire, cu bani câştigaţi în ani de trudă cinstită.

Îşi trecu mâna peste burtică. Pruncul lui Larson nu avea să moştenească pământul tatălui său, ci ceva mult mai de preţ. Ceva ce Larson îşi dorise dintotdeauna şi avusese mereu în ochii ei – o reputaţie de om cinstit.

Jacob opri căruţa în faţa casei de oaspeţi. Pe drumul de întoarcere fusese neobişnuit de tăcut şi îl surprinsese de

mai multe ori privind-o.

— Eşti sigură că vrei să pleci în după-masa asta, Kathryn? Poate c-ar trebui să aştepţi până se întoarce miss Maudie ca să-ţi poţi lua rămas-bun de la ea.

— Nu, vreau să plec chiar acum.

Voia – trebuia – să plece înainte ca MacGregor să se întoarcă la *ranch.*

Jacob o cercetă o clipă cu privirea, apoi coborî şi ocoli căruţa. După ce o ajută să coboare, rămase o clipă lângă ea, ţinându-i mâna. Kathryn ridică privirea spre chipul lui, cu inima bubuindu-i în piept.

Jacob îi lăsă mâna şi arătă cu capul spre caii înhămaţi la căruţă.

— Unul dintre ei şchiopătează. Mă duc până la grajdurile de jos să schimb caii şi apoi mă întorc să te ajut. Te rog să aştepţi până vin. Nu căra nimic singură, adăugă el, conducând-o până la verandă.

Kathryn îşi ridică mâna, ferindu-şi ochii de razele după-amiezii, ca să-i poată vedea chipul. Ramurile plopilor ce se înălţau deasupra fremătau sub atingerea unui vânticel răcoros.

— Jacob, crezi că am avea timp să stăm de vorbă deseară, după ce ajungem în oraş? Aş vrea să-ţi explic unele lucruri, dacă am să găsesc cuvintele potrivite.

Deşi ochii bărbatului erau ascunşi, zâmbetul lui arăta clar că a înţeles.

Îl petrecu cu privirea până departe, apoi se uită la plicul pe care îl ţinea, încă nedeschis, în mână. Acum ştia că tatăl ei o iubise. Şi asta însemna mai mult ca orice pentru ea.

În urmă cu doar câteva luni, moştenirea pe care i-ar fi lăsat-o tatăl ei, dacă afacerile lui nu eşuau, i s-ar fi părut o adevărată mană cerească. Cu acei bani ar fi putut să salveze casă, pământul şi visul lui Larson. Dar banii n-ar fi putut înlocui niciodată timpul pierdut. Anii pierduţi în relaţia cu tatăl ei din cauza dorinţei lui de a-i oferi totul, când, de fapt, ea nu şi-l dorea decât pe el. Şi anii irosiţi în căsnicia ei,

fiindcă nu îşi dăduse străduinţa să îl descopere pe Larson aşa cum era el cu adevărat, visând în schimb prosteşte la omul care şi-ar fi dorit să fie acesta.

Băgă cu grijă scrisoarea în buzunarul hainei. Voia s-o poată savura pe îndelete. După ce aşteptase ani de zile o vorbă din partea părintelui său, mai putea aştepta câteva ceasuri. Deocamdată nu voia decât să plece de la Casaroja, cât mai departe de Donlyn MacGregor.

Capitolul 26

În dormitor, Kathryn împături în grabă cele câteva haine ale sale şi păturicile pruncului şi le îndesă în cufăr. Apoi luă Biblia de pe noptieră şi o aşeză deasupra. Peste câteva secunde, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. *Ciudat, credeam c-am închis-o cu zăvorul.*

— Sunt în odaia de culcare, Jacob. Mai am puţin şi isprăvesc.

Auzind paşii hotărâţi ce traversau apăsat duşumeaua din lemn masiv, paşi ce nu aduceau defel cu mersul greoi al lui Jacob, încremeni.

— Ce bine-mi pare să te revăd, doamnă Jennings.

Recunoscând vocea încă înainte de a se întoarce cu faţa spre posesorul ei, Kathryn simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Făcu, instinctiv, un pas înapoi.

Bărbatul rânji, dând un aspect şi mai înspăimântător cicatricei ce îi brăzda maxilarul drept.

— MacGregor mi-a zis să vin să te-ajut la împachetat, spuse el, rezemându-se de tocul uşii şi încrucişându-şi nonşalant picioarele. Şi să mă încredinţez că părăseşti ferma în siguranţă, adăugă el, apropiindu-se de pat.

Luă în mână un articol de lenjerie intimă şi frecă materialul între degetul mare şi arătător.

— Iar eu am acceptat bucuros. I-am spus că noi doi

suntem deja prieteni buni sau, mă rog, o să fim cât de curând.

Râsul lui piţigăiat o înfioră.

Nu foarte înalt şi mai degrabă uscăţiv decât vânjos, văcarul emana o aură sinistră. La fel ca atunci când venise călare la *ranch* împreună cu Matthew Taylor, la scurtă vreme după dispariţia lui Larson. Vocea lui îi dădea fiori – poate că de vină erau pronunţatul său accent sudic şi felul în care vorbea. Ascultându-l, ai fi zis că sunt prieteni la cataramă, pe cale să facă o plăcută plimbare în soarele după-amiezii.

Făcându-şi curaj, Kathryn îi smulse din mână desuul şi îl îndesă în cufăr.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de ajutor. Şi am să plec de la Casaroja înainte de lăsatul serii, aşa cum mi-a cerut domnul MacGregor.

Aruncă o privire pe geam. Unde era Jacob?

Bărbatul întinse mâna în spate şi închise uşa dormitorului.

— Stai liniştită, doamnă Jennings… Sau pot să-ţi zic Kathryn?

După expresia de pe chipul lui, Kathryn înţelese că răspunsul ei conta prea puţin.

— Suntem singuri, singurei – doar tu şi cu mine. Toţi ceilalţi sunt plecaţi la oraş. Ştii, de prima oară când te-am văzut, după felul în care ai zâmbit – făcu un pas mai aproape – mi-am dat seama că eşti o doamnă. Şi n-am avut parte de multe doamne la viaţa mea.

Lui Kathryn nu-i veni deloc greu să creadă lucrul acesta. Bărbatul bloca singura cale de acces spre uşă, aşa că, neavând încotro, trebui să se ţină tare. Văcarul emana un miros greu, dezgustător, de transpiraţie şi alcool.

— Credeam că ne-om putea împrieteni, dar – îşi coborî privirea spre pântecul ei – bag seamă că altu’ mi-a luat-o înainte, şi asta la scurtă vreme după ce ţi-a plecat de-acasă bărbăţelu şi i-au rămas oasele pe coclauri.

Clătină, râzând, din cap şi apoi ţâţâi din limbă.

— Ehei, ce-a mai viscolit în ziua de Crăciun! Viscolu poate să vină de hac orişicui; îşi învârti arătătorul în dreptul capului, mimând vâjâitul vântului. O furtună ca asta te orbeşte pur şi simplu, de nu mai ştii nici unde te afli, nici de unde vii.

Kathryn se holbă, năucă, la el, apoi, simţind că i se înmoaie genunchii, se aşeză fără vlagă pe pat. Începură să i se rederuleze, de-a valma, în minte frânturi de conversaţie. *Oricine s-ar fi rătăcit pe un viscol atât de năprasnic... Bărbatul acesta n-a murit nicidecum din cauza vremii rele. Sau, mai bine zis, nu doar intemperiile i-au adus sfârşitul... înainte de a muri, soţul dumneavoastră a fost împuşcat în piept.*

Îşi întoarse privirea spre bărbat şi îl întrebă cu un firicel de glas, temătoare:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Bărbatul îşi apropie faţa de a ei. Răsuflarea lui caldă duhnea a whisky.

— Eu nu spun nimic. Doar că-n viaţă pot să ţi se-ntâmple tot soiu de nenorociri.

Totuşi, din rânjetul schiţat în colţul buzelor lui, Kathryn deduse că moartea soţului ei nu fusese nicidecum o întâmplare. O parte din ea se revoltă şi ar fi vrut să tabere cu pumnii pe el, dar cealaltă parte, mai slabă, era gata să capituleze în faţa durerii. Se uită în ochii bărbatului, încercând să înţeleagă ce motiv avusese acesta să-i ucidă bărbatul, dar nu găsi în ei decât o răceală respingătoare. Larson nu avea duşmani, nimeni n-ar fi avut motiv să…

În momentul acela ochii îi căzură pe Biblia pe care o aşezase în cufăr. *Berklyn Stockholders.* Dintre paginile Bibliei se iţea tocmai scrisoarea pe care o primise Larson de la societatea respectivă – scrisă pe acelaşi tip de hârtie de corespondenţă pe care o văzuse şi în biroul lui MacGregor. Voise s-o întrebe pe doamna Stacey dacă ştie ceva despre firma cu pricina ieri, când fusese la bancă, dar uitase.

O străfulgeră un gând.

— Domnul MacGregor este, cumva, proprietarul firmei Berklyn Stockholders?

Ochii reci ai bărbatului se umplură de admiraţie.

— Eşti isteaţă foc. I-am spus lui MacGregor că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa ta, da se vede treaba că m-am înşelat.

Îi smuci mâna, forţând-o să se ridice.

— Şi-acum noi doi o să facem o plimbare. N-o să mergem foarte departe, doar pân la povârnişu cela de se cască peste râpă. Nu-i lucru cuminte ca o femeie grea să umble pe coclauri de una singură. Da' tu faci mereu cum te taie capu', Kathryn. Aşa o să zică toţi. Or să spună că ai fost nechibzuită. Te-ai dus singură la plimbare şi… uite că s-a întâmplat o nenorocire.

O împinse spre uşă şi Kathryn îşi pierdu echilibrul.

Încercă să cadă pe umăr, dar nu se răsuci destul de repede şi şocul căderii fu absorbit, aproape în întregime, de abdomen. Se chirci, icnind, pe podea. Un spasm îi strânse pântecele, pulsând încet şi uniform. *Pruncul… Nu acum, Iisuse… nu acum!*

— Vă rog, gemu ea, cu faţa la pământ. Spuneţi-i lui MacGregor că îi cedez pământul, apa, tot ce doreşte. N-am să ridic nicio pretenţie asupra lor.

Bărbatul se aşeză în genunchi lângă ea şi, cuprinzându-i uşurel gâtul în palme, îi ridică bărbia cu degetul mare, silind-o să se uite la el.

— E cam târzior pentru asta, drăguţă. Poate dacă te-ai fi dat pe brazdă de la bun început…

Îşi strânse mâinile în jurul gâtului ei şi îşi apăsă degetele mari pe trahee, tăindu-i respiraţia. Apoi, fără a-şi descleşta degetele de pe gâtul ei, o forţă să se ridice în picioare şi o împinse în perete.

Sufocându-se, Kathryn încercă să se elibereze, dar toate strădaniile ei fură zadarnice. Era mult mai puternic decât ea. Îi văzu ochii sclipind de plăcere, apoi chipul din faţa ei

începu să se înceţoşeze…

Era pe cale să îşi piardă cunoştinţa, când bărbatul îi dădu drumul. Kathryn alunecă, moale, înapoi pe podea. Încercă să inspire, dar plămânii îi ardeau. Tuşi şi îşi cuprinse gâtul în mâini, înghiţind convulsiv. Gândul îi zbură la Sadie. Îşi aminti cum zăcea copila în pat în noaptea aceea, cu corpul vlăguit şi pulsul neregulat… dungile roşietice lăsate de strânsoare pe gâtul ei delicat…

— E timpul să mergem, doamnă Jennings.

Kathryn auzi cum se deschide uşa dormitorului, apoi simţi o mână strângându-i ca o menghină ambele braţe. Individul o târî până în odaia alăturată. Ea se împiedică de piciorul unei mese şi căzu iar. Auzi ceva lovind cu zgomot podeaua lângă capul ei şi aerul se umplu de miros de petrol lampant. Simţi umezeală în păr.

Contracţia spori în intensitate până când o durere ascuţită îi spintecă, parcă, întregul corp. Se chirci pe podea şi începu să respire scurt şi sacadat. Simţi un lichid călduţ ţâşnindu-i între picioare şi auzi un geamăt şoptit. Dură câteva secunde până realiză că geamătul îi aparţinea.

Când bărbatul se opri lângă ea, Kathryn îşi feri, în mod instinctiv, abdomenul. Individul se scotoci prin buzunare, apoi scoase o înjurătură şi se îndreptă nervos spre bucătărie.

Durerea dispăru la fel de iute precum venise.

Kathryn se căzni să se ridice în picioare. Reuşi la a doua încercare. Chiar dac-ar fi ajuns cumva până la uşă, în actuala ei stare, n-ar fi fost oricum capabilă să fugă mai repede ca el. Se furişă spre bucătărie şi îl urmări cum deschide un sertar şi, înjurând, îl azvârle cât colo – argintăria se împrăştie zdrăngănind pe podeaua de lemn masiv – apoi deschide, cu o mişcare smucită, un altul.

Apoi bărbatul se opri. Găsise, pesemne, ceea ce căuta.

Kathryn îşi roti înnebunită privirea prin încăpere şi înşfăcă primul obiect pe care îi căzură ochii – un sfeşnic de bronz. Metalul rece şi greutatea lui îi insuflară curaj. Se furişă în

spatele bărbatului şi, când acesta se întoarse, îl izbi cu sfeşnicul în tâmplă.

Turbat de furie, văcarul dădu să se repeadă spre ea, dar în clipa imediat următoare se prăbuşi, inert, la podea. Kathryn lăsă să-i scape sfeşnicul din mână, se năpusti afară pe uşă şi o luă la goană spre grajd.

— Jacob!

Ţarcurile erau goale şi porţile, închise. Deşi grajdul nu era departe de căsuţă, obosind repede, Kathryn încetini pasul, privind mai tot timpul peste umăr să vadă dacă nu este urmărită.

Aerul rece al toamnei şi umezeala pe care o simţea între picioare o făcură să se înfioare. Frigul o pătrunse parcă până în măduva oaselor şi începu să tremure din tot corpul. Îşi frecă braţele ca să-şi pună sângele în circulaţie, dar tremurul părea să vină de undeva din adâncul fiinţei. Când întinse mâna să deschidă uşa grajdului, o săgetă o nouă convulsie. Se prăbuşi în genunchi şi aruncă, gâfâind, o privire îndărăt. În jur nu se vedea nici ţipenie de om.

După câteva minute, reuşi în sfârşit să ridice drugul de lemn şi, deschizând uşa larg, păşi înăuntru, convinsă că aici avea să-l găsească pe Jacob. Gândindu-se mai bine, se întoarse şi închise uşa la loc. Probabil că bărbatul o va căuta întâi în clădirea principală. Nu se va gândi să înceapă cu grajdurile. Deocamdată era în siguranţă aici.

Cercetă, rând pe rând, boxele goale, strigându-l încet pe Jacob. Amintindu-şi subit că acesta spusese că trebuia să meargă la grajdurile de jos, se opri alarmată. În acelaşi moment, simţi că o năpădeşte o durere covârşitoare.

Aceasta se declanşă, surdă şi necruţătoare, în bazin, apoi începu să coboare. I se înmuiară picioarele. Îşi coborî privirea şi făcu ochii mari, emoţionată de miracolul vieţii ce îi sălăşluia în pântec, dar mai ales îngrozită că pruncul alesese tocmai acest moment pentru a veni pe lume!

Zări o pătură întinsă pe un culcuş de paie şi se lăsă, moale, pe ea. Picioarele îi tremurau incontrolabil şi o trecu

un fior. Se rezemă de peretele aspru şi îşi încercui genunchii cu braţele, încercând să se încălzească.

Scârţâitul uşii o făcu să tresară. Rămase nemişcată.

— Ştiu că eşti aici, Kathryn.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, Kathryn se refugie în cel mai îndepărtat colţ al grajdului şi, ascunzându-se printre baloturile de fân, îşi trase pătura peste cap, rugându-se ca Dumnezeu s-o facă invizibilă.

— Să ştii că sunt oarecum mândru de tine. Habar n-aveam că ai atâta vână.

Îl auzea cum deschide, rând pe rând, uşile boxelor şi apoi le trânteşte la loc. Vocea răsuna din ce în ce mai clar.

— Te agăţi de viaţă mai aprig decât bărbatu-tău.

Kathryn şi-l imagină pe Larson atacat de omul acesta în timpul viscolului din ziua de Crăciun. Oare auzise ceva înainte să-l lovească glonţul? Apucase să vadă arma din care fusese tras? Se chinuise îndelung înainte de a muri? închise, îndurerată, ochii. Nu putea decât să spere că soţul ei murise repede, fără să sufere. Şi, în mod ciudat, găsi mângâiere în gândul că, dacă ea şi pruncul ei *ar fi* să moară azi, în moarte vor fi reuniţi cu Larson. Dar acum Kathryn nu îşi dorea decât *viaţă.* Viaţă pentru ea şi pruncul ei.

Se făcu mică şi se retrase cât putu de mult între baloturile de fân. Aerul de sub pătură era din ce în ce mai cald şi mai sufocant. O nouă contracţie îi strânse abdomenul şi trebui să-şi muşte buza inferioară ca să nu urle de durere. Simţi pe limbă gust metalic de sânge şi o năpădiră năduşelile.

— Aici erai, care vasăzică, doamnă Jennings, zise bărbatul, smulgând pătura.

Partea dreaptă a feţei îi era plină de sânge şi avea gura contorsionată.

— Cred că n-o să mai facem plimbarea aia. Parcă mi-a pierit cheful. Da mi-a venit o idee şi mai bună.

Calmul înspăimântător al vocii sale şi privirea lui de nebun o făcură să se cutremure.

Îl văzu apropiindu-se de uşa laterală şi luând un topor, încercă să se ridice în picioare, dar slăbiciunea o ţintui locului. Bărbatul închise uşa din dos cu drugul şi înfipse adânc toporul în lemn, blocând stinghia. Apoi luă de pe masa de lucru un colac de frânghie şi îngenunche în faţa ei.

O smuci de glezne, făcând-o să se prăbuşească pe spate, şi îi înfăşură strâns sfoara în jurul picioarelor.

— Fie-ţi milă! îl imploră ea.

Unde era Jacob? îi strigă numele.

— Strigă cât vrei, că n-are cin să te-audă, ripostă văcarul.

Îi legă mâinile la spate, apoi luă o lampă de pe masă.

— L-ai surprins de prea multe ori pe MacGregor. Şi m-ai surprins şi pe mine; îşi atinse tâmpla, apoi îşi privi degetele însângerate. Da îţi garantez că asta n-o să se mai întâmple.

Aprinse fitilul şi se opri lângă ea, bălăbănindu-i lampa deasupra picioarelor.

— Ai să-ţi reîntâlneşti repejor bărbăţelu', dacă asta te încălzeşte cu ceva…

Realizându-i intenţiile, Kathryn îl strigă iar pe Jacob o dată şi încă o dată, cu gândul la cicatricele care îi acopereau faţa, pieptul, braţele. Flacăra se balansa deasupra ei – înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Aproape că simţea limbile de foc pe piele. Amintindu-şi ce teamă îi era lui Jacob de foc, începu să respire tot mai sacadat.

— Nu mă omorî, nu-mi omorî pruncul… îl imploră ea printre suspine.

Dar bărbatul vorbea mai departe, de parcă nici n-ar fi auzit-o:

— N-o să suferi mult sau cel puţin aşa am auzit…

Kathryn se zvârcoli, încercând să se ferească, cu ochii aţintiţi asupra flăcării.

— Îţi dau orice. Spune-mi ce vrei.

Bărbatul îngenunche şi apropie lampa de faţa ei. Kathryn întoarse capul, strângând din ochi.

— Tocmai mi-am dat seama că e ceva… Cum îi zice? A, da, ceva *poetic* în asta. O să mori exact aşa cum a murit şi

bărbăţelu tău.

Simulă zgomotul unei explozii şi Kathryn înlemni.

Când redeschise ochii, îl văzu azvârlind lampa spre peretele din spatele ei.

Capitolul 27

Kathryn auzi zgomot de sticlă spartă şi apoi simţi în nări un miros înţepător de fân şi lemn ars. Când privi în spate, văzu limbile de foc ţâşnind în sus de-a lungul peretelui, spre pod. Bărbatul dispăruse. Mistuind lemnul vechi al peretelui, focul se înteţi, scuipând scântei în fânul din jurul ei.

O *să mori exact aşa cum a murit şi bărbăţelu tău.*

Cu chiu, cu vai, reuşi să se tragă un pic mai departe de flăcări, dar efortul o secătui de puteri. Braţele, legate la spate, o dureau îngrozitor şi sfoara îi tăia încheieturile. Totuşi, continuă să îşi mişte braţele în sus şi în jos, în speranţa că va putea slăbi nodul. Aerul, îmbâcsit de fum, era tot mai înăbuşitor.

O să mori exact aşa cum a murit şi bărbăţelu tău.

Ce voise să spună cu asta? Larson murise împuşcat. Dar pretinsul lui ucigaş i-a spus că va muri aşa cum murise şi el. Plângând, încercând în zadar să-şi umple plămânii cu oxigen, Kathryn simţi că o lasă puterile. Din tavan ploua cu văpăi ce se zvârcoleau şi dănţuiau în aer ca nişte fiinţe vii.

Încercă să formuleze o rugăciune, dar nu reuşi. Nu îi venea în minte decât un singur nume, pe care – pe măsură ce fumul se îngroşa, acoperindu-i pe ea şi pe pruncul ei cu un sufocant văl cenuşiu – îl îngână iar şi iar.

Iisuse... Iisuse... Iisuse...

Larson înhămă alte două iepe roaibe la căruţă. Era cufundat în gânduri. Parcă nici acum nu-i venea să creadă că poate fi adevărat. Kathryn purta în pântec pruncul *lui,* pruncul pe care îl zămisliseră împreună. Îşi aminti privirea pe care o avusese Kathryn când îi dăduse vestea lui Childers – şi acea privire n-avea cum să mintă.

În timp ce el închidea uşa grajdului, iepele se cabrară, agitate, în hăţuri. Nedumerit de neastâmpărul lor, le vorbi pe un ton blajin, încercând să le liniştească.

Era greu de crezut că William Cummings se petrecuse dintre cei vii şi că, după o viaţă închinată goanei după avere, murise sărac lipit. Urcând în căruţă, privirea îi căzu pe mâinile sale brăzdate de cicatrice. Ştia că rănile erau o lecţie de viaţă, una care îl schimbase deja până în adâncul sufletului. *Doamne, Kathryn merită un soţ mai bun decât mine, ştiu asta. Dar dacă-mi mai dai o şansă, cu puterea Ta în suflet, am s-o iubesc întreit de data asta.*

Deblocă frâna căruţei şi caii o luară din loc fără a-i aştepta comanda. Larson trase de hăţuri, încercând să-i ţină sub control, dar iepele nechezară şi mai tare şi se opintiră înainte.

În momentul acela, vântul îşi schimbă direcţia, aducând cu sine un iz vag de fum.

Larson scrută câmpurile ce se întindeau la vest de munţi. Nu se zărea niciun nor pe cer, nici urmă de pâclă la orizont. Văcarii cu care se întâlnise puţin mai devreme, însărcinaţi să verifice cireada, nu se mai vedeau nici ei – pesemne trecuseră deja de dâmbul vestic. Grajdurile îi blocau vederea spre casa mare şi clădirile din jurul ei, aşa că mână caii mai departe. Când căruţa coti, rămase înmărmurit şi, în secunda imediat următoare, îl cuprinse panica.

Din grajdul aflat lângă locuinţa lui Kathryn se ridicau spre cer fuioare de fum. Acoperişul era în flăcări. Aproape că le simţi pe piele. Îl năpădi groaza şi, preţ de o clipă, retrăi coşmarul din coliba în care mai că arsese de viu.

La îndemnul său, caii o luară înainte la galop. Căruţa zbura hurducându-se pe drumul plin de hârtoape. Locuinţa lui Kathryn era destul de departe de grajd şi vântul nu sufla cu putere. Soţia lui nu era deocamdată în pericol.

Opri căruţa în dreptul căsuţei şi sări jos de pe capră. Uşa era deschisă.

— Kat!

Văzu lampa făcută ţăndări şi petele întunecate de pe pardoseală. Negăsind-o în dormitor, se năpusti iar afară şi privi spre grajd. *Nu e cu putinţă. Dacă e în casa mare, e în siguranţă. Dar dacă e în grajd...* O luă la goană, ignorând cu desăvârşire durerea ce îi săgeta piciorul.

Îşi smulse basmaua din buzunarul de la spate şi şi-o legă peste nas şi gură, apoi îşi vârî ochelarii în buzunarul hainei. Abia ce-o atinse şi uşa se deschise larg.

Prin fumul ce se revărsă în afară desluşi silueta unui bărbat ce se apropia dindărătălea de uşă. Acesta ieşi tuşind, trânti uşa la loc şi apoi se întoarse spre el. Cu toate că avea partea dreaptă a feţei acoperită de sânge, Larson îl recunoscu imediat – era un muncitor pe care îl mai văzuse de câteva ori, dar doar de la distanţă.

Bărbatul păru iniţial surprins, apoi spuse pe un ton aspru:

— Ce mai aştepţi? Ajută-mă să aduc nişte apă!

Larson nu făcu nicio mişcare. Celălalt nu se urni nici el din loc.

— Ţi-am zis să te duci după apă!

Glasul acela. Îi suna cumva…

Din grajd se auzi un ţipăt. Larson privi spre uşă, apoi înapoi spre bărbat şi, simţind că îl cuprinde panica, trase primul pumn.

Luat pe nepregătite, individul făcu, clătinându-se, un pas înapoi, apoi trase o înjurătură şi îşi trecu limba peste sângele din colţul gurii. Buzele i se schimonosiră într-un rânjet.

— De ce s-o lungim degeaba, nenicule? Poţi s-o mierleşti încet sau repede, mie mi-e totuna.

În momentul acela, revelaţia spintecă mintea lui Larson ca o lovitură de trăsnet. Nu recunoscuse chipul, ci vocea. Îl privi pe celălalt în ochi, apoi îşi trase basmaua de pe faţă.

— Cred c-ai mai încercat să mă ucizi o dată. Sau ai uitat cumva?

Deruta înnegură rânjetul bărbatului. Acesta se holbă o secundă la faţa lui Larson, apoi îşi îngustă ochii. Larson se

pregăti să-i pareze atacul.

Bărbatul îl lovi cu putere, punându-şi toată greutatea corpului în asalt. Larson se clătină, simţi că îi cedează piciorul drept şi se prăbuşi. Îşi întoarse faţa să se ferească de un croşeu de dreapta, dar cizma bărbatului îl lovi în coaste, lăsându-l fără aer. Larson se răsuci pe o parte, căznindu-se să tragă aer în piept.

Aşteptă o nouă lovitură, dar aceasta nu veni. Ridicând privirea, îl văzu pe individ deschizând furtunos uşa grajdului. Fumul ţâşni în afară. *O, Doamne, nu-l lăsa s-o rănească,* se rugă Larson. Se opinti să se ridice şi porni în urma celuilalt. În dreptul uşii, se opri. Individul se făcuse nevăzut. Limbile de foc mistuiau lacom pereţii, înălţându-se până în pod. Amintindu-şi cum se înfruptaseră flăcările din carnea lui, Larson rămase ţintuit locului, incapabil să facă o mişcare. Mirosul înţepător al furiei focului îi umplu nările.

Apoi veni o altă amintire, mai puternică şi mai clară decât toate celelalte – amintirea braţelor nevăzute ce îl salvaseră pe el dintr-un incendiu similar anul trecut, în decembrie. Îşi trase basmaua peste nas şi se năpusti înăuntru.

— Kathryn!

O căută în fiecare boxă, privind tot timpul peste umăr.

Pe măsură ce înainta, bâjbâind de-a lungul lungul peretelui, spre fundul grajdului, fumul devenea tot mai gros, orbindu-l, înecându-l. *Doamne, Tu eşti tăria mea, scutul meu, izbăvitorul meu. Dă-mi ochi să văd. O* strigă din nou, dar văpăile lacome devorară strigătul.

Apoi o auzi. Kathryn îngâna un nume. Şi, cu toate că nu era numele lui, era cel mai dulce sunet pe care putea să-l audă. Ca o lumânare în întuneric, el îi călăuzi paşii spre Kathryn. O găsi zăcând întinsă pe spate.

Când se aplecă s-o ridice, simţi că îl străbate un fior, ca o avertizare şoptită.

Se răsuci fulgerător spre văcar şi îl lovi puternic cu umărul în stomac. Individul se dezechilibră şi scăpă din mâini toporul. Apoi atacă din nou. Folosindu-se de avântul

adversarului său, Larson pară cu dibăcie lovitura, trântindu-l pe spate. Bărbatul se prăbuşi cu o bufnitură. *Dă, Doamne, să nu se mai ridice,* se rugă în sinea lui Larson. Dar individul îşi reveni şi se ridică iar în picioare.

Larson se năpusti cu toată forţa asupra lui şi văcarul căzu, gemând, înapoi pe podea. Deasupra, grinzile grele ce susţineau podul îşi gemeau şi ele protestul. Ridicând privirea, Larson văzu cum văpăile devorează bârnele groase ca pe o mână de surcele.

Se întoarse târâş lângă Kathryn şi o ridică în braţe. Trupul ei îi atârna în braţe moale, lipsit de vlagă. Cuprins de deznădejde, se năpusti cu ea afară. Când o aşeză cu grijă lângă fântână, Kathryn tresări şi începu să tuşească, inspirând sacadat. Larson se aşeză, moale, lângă ea. Braţele şi umerii îl dureau îngrozitor din cauza efortului. Îşi smulse basmaua de pe faţă şi inspiră cu nesaţ.

După ce o dezlegă, îi pipăi braţele şi picioarele, să se încredinţeze că nu are arsuri. Şovăi o clipă, apoi îşi trecu mâinile peste pruncul ei nenăscut, peste pruncul *lui. Doamne, dă să nu fi păţit nimic.* Când simţi o uşoară mişcare sub degete, îi veni să râdă de bucurie.

În momentul acela un trosnet asurzitor răsună în spatele lui, făcându-l să se răsucească.

Capitulând în faţa flăcărilor, pereţii grajdului se surpaseră, luând cu ei şi podul. Văpăile înghiţiseră întreaga clădire, scuipând scântei până sus, în aer. Se gândi la bărbatul rămas înăuntru, dar nu simţi nicio mustrare de cuget. Singura lui grijă era Kathryn.

Scoase apă din fântână şi îşi umezi batista.

— Kathryn.

Îi tamponă faţa cu batista udă. Kathryn clipi din pleoape, apoi ochii i se închiseră la loc şi începu să tuşească sec, din coşul pieptului. Larson ştia prea bine senzaţia pe care o încerca acum soţia lui – de parcă ar avea plămânii umpluţi cu scrum.

O îndemnă să inspire încet şi îi cercetă din nou faţa şi

gâtul să se convingă că nu are arsuri. Chiar şi cu obrajii mânjiţi de praf şi urme de lacrimi, soţia lui rămânea cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată.

Kathryn încercă iar să-şi deschidă ochii.

— Ochii mei… Nu-mi pot deschide ochii, murmură ea cu vocea spartă.

— E din cauza fumului. Deocamdată nici nu încerca să-i deschizi. Mai aşteaptă câteva minute. Îi cuprinse faţa în palmă. Dar stai liniştită, nu ai arsuri; şi dădu să se ridice. Mă duc să ud iar batista…

— Nu, te rog nu mă lăsa singură, se agăţă de el, încleştându-şi degetele pe cămaşa lui. Bărbatul acela. Unde e bărbatul acela?

— A murit mistuit de flăcări. Nu mai poate să-ţi facă niciun rău, Kathryn.

Văzu cum faţa soţiei sale se schimonoseşte.

— Omul acela a spus că…

Plângea şi Larson nu putu să desluşească restul cuvintelor.

O strânse cu blândeţe la piept şi o simţi înfiorându-se. Apoi, pe neaşteptate, Kathryn ridică mâna să-i atingă faţa şi şopti un nume. Lui Larson nu-i venea să-şi creadă urechilor. Kathryn nu îngâna numele lui Matthew Taylor. Şi nici măcar pe al lui Jacob. Ci pe *al lui.*

În momentul acela, Kathryn îşi arcui, gemând, spatele şi îşi încolăci braţele peste pântec.

— Pruncul…

Urlă de durere şi întregul corp i se încordă în semn de protest când Larson o ridică în braţe şi porni cu ea spre căsuţă. Cu o mână se ţinea de abdomen şi pe cealaltă şi-o ţinea încleştată pe umărul lui. Larson nu se îndoia că unghiile ei îi erau înfipte în carne până la sânge. Când o aşeză pe pat, Kathryn se întoarse imediat pe o parte, gemând de durere.

Larson umplu o cană cu apă de la pompa din bucătărie şi umezi din nou batista, apoi se întoarse în dormitor. Când

întinse pânza udă peste ochii lui Kathryn, realizând că ai lui erau descoperiţi, îşi puse repede ochelarii.

— Nu mă părăsi din nou, murmură ea, întinzând mâna spre el.

Neaşteptata fermitate din vocea ei îl făcu să zâmbească. Se aplecă spre ea şi, apucând-o blând de ceafă, îi duse cana la buze.

— Nu te părăsesc, Kathryn. *N-am să te mai părăsesc niciodată,* adăugă el în gând. Dar trebuie să fac pregătirile necesare ca să poţi aduce pe lume acest copil.

— Mai stai puţin cu mine.

Larson se aşează pe pat şi îi luă mâna. Kathryn i-o strânse pe a lui ca într-o menghină.

După câteva minute, contracţia păru să se domolească. Kathryn se relaxă şi începu să respire iar normal. Larson era destul de familiarizat cu actul naşterii pentru a şti că era imposibil de prevăzut durata acestui răgaz. Aceasta se putea întinde de la câteva minute la câteva ceasuri.

Kathryn îşi întoarse faţa spre el, cu ochii încă acoperiţi de batistă.

— Ai fost însurat vreodată… Jacob?

Larson îi scrută chipul preţ de o clipă, întrebându-se dacă doar îşi imaginase uşoara inflexiune cu care îi rostise numele.

— Da, am fost.

Kathryn dădu din cap, fără ca pe buze să-i apară chiar şi o urmă de zâmbet.

— Pot să te întreb ceva?

— Întreabă-mă orice, răspunse el, simţind că inima începe să îi bată mai tare.

Tăcerea ei prelungită nu făcu decât să îi sporească nervozitatea. Auzind cum pârâie lemnul, privi pe fereastră. Grajdul continua să ardă, dar focul nu avea cum să se răspândească – locuinţa lui Kathryn nu era în primejdie. Cu siguranţă că de pe-acum lumea observase fumul. Vor veni în curând alţii să stingă focul.

— Vorbeşte-mi despre soţia ta. Cum era ea? în ultimele luni, eu ţi-am tot povestit…

I se puse un nod în gât. Crezând că îi este sete, Larson îi duse iar cana la gură, dar ea refuză să bea. Trase în schimb aer în piept şi îşi strânse buzele.

— Ţi-am tot povestit de soţul meu. Acum e timpul să îmi spui şi tu câte ceva despre soţia ta.

Larson hotărî să aleagă calea ocolită.

— Mi-a făcut plăcere să te ascult, Kathryn. Am aflat multe din ceea ce mi-ai povestit.

Îi acoperi mâna cu a lui, dar, spre surprinderea sa, Kathryn şi-o retrase brusc.

— Ai aflat multe despre mine sau despre răposatul meu soţ?

Hm, glasul ei avea iarăşi acel ton… aspru.

— Despre amândoi, murmură el, pus în gardă de o voce lăuntrică.

Dintr-odată, avea senzaţia – neplăcută – că rolurile se inversaseră şi că acum Kathryn ştia ceva de care el nu avea cunoştinţă. Văzând-o că se încruntă, se foi stânjenit, bucuros că nu-i vede ochii. Nu de alta, dar se temea c-ar putea să se facă scrum sub privirea lor sfredelitoare.

Îi veni în minte un pasaj pe care îl citise în Vechiul Testament, în care Dumnezeu. Se asemuia pe Sine unui iubit şi pe poporul lui Israel, iubirii Sale pierdute. *Doamne, o iubesc pe femeia aceasta din tot sufletul şi aş face orice să fie din nou a mea. Dar vreau să fac voia Ta. Tu ştii totul despre regăsirea iubirii pierdute, nu-i aşa, Doamne? Ajută-mă să recuceresc inima soţiei mele.*

Începu pe un ton blajin.

— Soţia mea era cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată. Era, din nenumărate puncte de vedere, ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fiu şi eu. Am iubit-o din prima clipă.

Îşi simţi brusc gâtlejul uscat şi luă o gură de apă din cana ei.

— Dar n-am iubit-o îndeajuns de tare, aşa cum ar fi trebuit. Acum regret nespus că nu mi-am făcut timp să descopăr cum era ea cu adevărat şi să îi aflu dorinţele inimii înainte de a o pierde.

Văzând că soţia lui nu spune nimic, îl năpădi nesiguranţa. Nu mai era sigur că acţionase corect de când se întorsese la Willow Springs şi nu ştia nici cum s-ar cuveni să procedeze acum.

— Spune mai departe.

Nu era atât o rugăminte, cât un ordin.

— Am ştiut mereu că soţia mea îşi dorea mai mult de la mine, dar mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că, dacă va descoperi cum sunt cu adevărat, n-are să mă mai vrea. Ştiu că acum e greu de crezut, dar bănuiesc că primul lucru care a atras-o la mine a fost înfăţişarea; zâmbi amar în sinea lui. La început asta nu m-a deranjat câtuşi de puţin. O doream atât de tare, că aş fi făcut orice ca să fie a mea.

Cu această mărturisire, Larson simţi cum începe să i se ridice bariera din suflet. Pe cât de tare se străduise în tot acest timp să nu fie recunoscut de Kathryn, pe atât de fierbinte se ruga acum pentru tăria de a-şi scoate masca şi de a o lăsa să privească în ochii lui. În ochii omului în care se transformase.

— Apoi, după ce ne-am căsătorit şi am ajuns să ne cunoaştem mai bine, am descoperit ce femeie deosebită era. Merita mai mult decât puteam eu să îi ofer. Merita un soţ mai bun. Un bărbat cum eu nici nu puteam să sper că voi deveni vreodată.

Kathryn îşi scoase compresa de pe ochi. Clipi de câteva ori, apoi îşi coborî iar pleoapele şi îşi frecă uşor ochii.

— Spuneai că ţi-ai pierdut soţia. Te-a părăsit, cumva? Sau… ai părăsit-o *tu* pe ea?

O, Doamne, ştie! Era sigur de asta. Gândul îl lovi cu puterea unei rafale de furtună şi, odată cu el, i se învălmăşiră în minte un noian de alte gânduri. Cu inima bubuindu-i în piept, rămase cu capul în pământ.

Răspunsul la întrebarea ei îi dezlănţui în suflet un şuvoi de regrete.

— Mi-am… mi-am pierdut soţia cu mulţi ani în urmă. Din cauza orgoliului, a egoismului meu… încrederea este ceva ce am descoperit mai târziu în viaţă – din păcate, prea târziu ca s-o pot împărtăşi cu ea. Mi s-a întâmplat ceva şi, de atunci, sunt un alt om. La început am crezut că nici nu mă mai pot considera bărbat, dar de atunci am descoperit că… înfăţişarea nu oglindeşte neapărat sufletul unui om *Doamne, dă să mă mai vrea.* Îmi doresc să fiu un om pe placul lui Dumnezeu şi, pentru a deveni un astfel de om, mă supun întru totul voii Sale. El este Olarul, iar eu sunt lutul din mâinile Lui.

Îşi privi palmele brăzdate de cicatrice, deformate de flăcări.

— Şi am mai descoperit că Dumnezeu foloseşte focul pentru a ne întări credinţa şi, uneori, pentru a ne face mai puternici.

Kathryn începu să plângă. Lacrimile i se prelingeau, tăcute, pe obrajii mânjiţi de praf. Larson întinse mâna şi o atinse, şovăielnic, pe a ei. *Of, Kat…*

Ea îi luă mâna şi şi-o duse la piept, trăgându-l mai aproape. Simţindu-i bătăile inimii, Larson prinse curaj şi continuă.

— Cu timpul, simţind schimbarea ce avea loc înăuntrul meu, am ştiut că Dumnezeu mă transforma, în sfârşit, în copilul pe care şi-l dorea, în bărbatul pe care soţia mea şi-l dorise mereu alături. Doar că… eram sigur că ea nu va putea să vadă dincolo de noua mea înfăţişare.

Kathryn lăsă să-i scape un suspin.

— Dar de ce?

Larson se aplecă, derutat, mai aproape de buzele ei.

— Mă tem că nu înţeleg la ce te referi.

Kathryn îşi ridică pleoapele, clipi de câteva ori până când ochii i se obişnuiră cu lumina, apoi se întoarse spre el. În ochi i se citea o tristeţe sfâşietoare.

— Dacă soţia ta era atât de minunată precum ziceai, ce te-a făcut să crezi că nu va fi în stare să vadă dincolo de rănile pe care ţi le-au lăsat flăcările?

Larson dădu să răspundă, dar nu putu. Nu avea niciun răspuns.

Kathryn ridică mâna şi îşi trecu încet degetele peste faţa lui brăzdată de cicatrice, încercând parcă să şi-o întipărească din nou în memorie. Îşi trecu degetele peste buzele lui, apoi în sus, pe obraz, până la tâmplă, unde se opri şovăielnică.

Înfiorat de emoţie, Larson îi acoperi mâna cu a lui şi i-o îndepărtă cu blândeţe. Asta era ceva ce trebuia să facă *el.*

— Scoate-i, şopti ea. Te rog, lasă-mă să te privesc…

Toată asprimea dispăruse şi acum vocea îi era rugătoare şi plină de speranţă.

Încet, Larson îndepărtă ultima barieră care îl mai despărţea de soţia lui.

Kathryn rămase o clipă tăcută, apoi, înăbuşindu-şi plânsul, îi murmură numele.

— Toată lumea spunea că ai murit, dar eu ştiam că eşti în viaţă. O simţeam… aici.

Îi luă mâna diformă, i-o sărută şi apoi şi-o duse la inimă.

Cu cealaltă mână, Larson îi cuprinse obrazul.

— Kat… îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău, murmură el cu vocea gâtuită de emoţie. Poţi să iubeşti un bărbat care arată aşa? Care are, şi de astă dată, atât de puţine să îţi ofere?

Kathryn îi atinse faţa – cu blândeţe şi reverenţă – şi în atingerea aceea erau cuprinse toate răspunsurile de care avea el nevoie.

— Ar trebui să ştii deja răspunsul. Te doresc cum n-am mai dorit vreodată un alt bărbat. Acum – mai mult ca niciodată.

Îl trase pe pat lângă ea şi îi sărută gura, obrajii, ochii şi-apoi din nou buzele.

Larson o strânse la piept.

— Te-am iubit mereu, Kathryn, dar… de astă dată am să te iubesc aşa cum vrea Dumnezeu.

Cuibărită la pieptul lui, Kathryn îi murmura numele fără oprire. Larson nu-i vedea faţa, dar, după inflexiunea glasului, ştia că soţia sa zâmbeşte.

— În tot acest timp am avut mustrări de cuget, fiindcă mă îndrăgosteam de Jacob în timp ce inima mea îţi aparţinea încă ţie. Eram atât de sigură că…

Se dezlipi brusc din îmbrăţişarea lui şi, strângând din ochi, se prinse cu mâinile de pântec. Auzindu-i icnetul, Larson simţi cum îl străbate un fior de groază.

Kathryn se chirci pe o parte, cu degetele răsfirate pe abdomen, şi îngână, printre gemete:

— Cred că… vine… pruncul nostru…

Larson se năpusti afară şi reveni peste câteva minute cu cârpe curate, apă proaspătă, un cuţit şi alte obiecte trebuincioase. În timp ce o ajută pe Kathryn să se dezbrace, auzi un tropot îndepărtat de copite. Mai mulţi călăreţi se apropiau de Casaroja, dar ştia că eforturile pe care le vor depune pentru a salva grajdul vor fi ineficiente şi târzii. Nu putea decât să spere că printre primii veniţi se va număra miss Maudie, nu Donlyn MacGregor.

În clipa în care se întoarse spre soţia sa, i se şterseră subit din minte toate cunoştinţele pe care credea că le are despre actul naşterii. Trupul soţiei sale era, în sine, un miracol dumnezeiesc, iar pruncul din pântecul ei – pruncul pe care îl zămisliseră împreună – îşi croia cu impetuozitate drum, nerăbdător să vină pe lume.

Capitolul 28

Larson îl ţinea pe fiul lor la piept, legănându-l uşor. Kathryn îşi aşează mâna pe braţul lui. Dumnezeu o binecuvântase cu o fericire la care nici nu îndrăznise să spere vreodată. Iubirea din ochii soţului ei îi tăia respiraţia. O mişcase şi avea s-o mişte mereu.

Soţul ei îi povestise despre noaptea în care fusese atacat, despre necunoscutul care apăruse din senin lângă foc, despre explozie. Îi vorbise îndelung despre Isaiah şi Abby şi îi promisese că într-o zi o va duce să îi cunoască. Avea şi ea atâtea să-i spună soţului său! Bărbatului pe care îl iubea de ani de zile şi împreună cu care ajunsese, într-un mod cu totul neaşteptat, să redescopere iubirea.

Ce dar minunat îi făcuse Dumnezeu – şansa de a-şi întâlni şi de a-şi alege bărbatul pentru a doua oară!

Zâmbi, amintindu-şi de remuşcările pe care le încercase fiindcă se simţea atrasă de acel om blajin pe nume Jacob, doar ca să descopere că atracţia ei era, în sfârşit, îndreptată spre ceea ce ar fi trebuit s-o atragă de la bun început – *inima* soţului ei.

— Eşti bun să cauţi în buzunarul fustei? întrebă ea, atingându-i iar umărul, pur şi simplu de dragul de a-l atinge. Vreau să-ţi arăt ceva.

Larson lăsă copilul în braţele ei, apoi ridică fusta de pe podea, o aşeză pe pat şi îi pipăi faldurile până dibui deschizătura buzunarului. Kathryn, care îl urmărea trepidând de emoţie, aproape că nu-şi mai putu ţine firea când Larson îşi vârî mâna în buzunar.

Acesta se uită întrebător la ea, apoi îşi întoarse privirea spre cutiuţa muzicală pe care o ţinea în palmă.

— Soţul meu mi-a făcut-o cadou anul trecut, de Crăciun.

Larson îşi trecu degetele peste capacul cutiei şi clătină din cap, zâmbind stânjenit.

— Nu pare a fi un cadou costisitor.

Kathryn râse încetişor.

— Pentru mine, este nepreţuit.

Inima începu să îi bată mai repede când soţul său – iar acum totodată iubitul şi partenerul ei din toate punctele de vedere – se aplecă spre ea. În ochii lui strălucea o tandreţe pe care era sigură că n-o mai văzuse la Larson în toţi anii lor de căsnicie. Dar o *simţise* atunci când îl cunoscuse drept Jacob.

Larson îşi trecu vârful degetelor peste pielea ei şi îi sărută gura cu o intensitate delicată şi lentă ce trezi în ea o pasiune îndelung reţinută, făcând-o să se simtă din nou iubită şi dorită. Într-un sfârşit, el îşi retrase buzele, lăsând-o cu răsuflarea tăiată – reacţie care, judecând după expresia de pe chipul lui, îi făcea, în mod vădit, plăcere.

— Când mi-ai cumpărat cadoul? întrebă Kathryn, arătând spre cutiuţa din mâna lui.

— Am cumpărat-o de la un bătrân vânzător ambulant în ziua în care am pornit spre Denver.

Îi povesti împrejurările în care îl întâlnise pe moşneag, apoi înălţă capacul şi întoarse o dată cheiţa laterală. După câteva secunde, văzând că nu începe melodia, întoarse capul spre ea şi îi zâmbi.

— Vezi, ţi-am spus eu că nu face nici doi bani.

Încântată să-l audă râzând pe acest om pe care Dumnezeu i-l hărăzise ei şi numai ei, Kathryn râse şi ea. Îi părea, ce-i drept, rău că se stricase cutiuţa muzicală, dar acum nu mai avea nevoie de acordurile ei ca să-l simtă aproape.

Larson îi luă pruncul din braţe şi îl sărută pe frunte, apoi arătă spre scrisoarea de pe noptieră.

— Nu crezi că a venit vremea s-o citeşti?

Kathryn ridică, şovăielnică, plicul şi pironi o clipă numele trecut pe dosul lui. Numele ei. Mâzgălitura aceea nu aducea nici pe departe cu scrisul citeţ pe care îl avusese cândva tatăl ei. Trăgând adânc aer în piept, deschise plicul şi scoase scrisoarea. Scrisul era identic cu cel de pe plic. Lungimea scrisorii era şi ea surprinzătoare. Tatăl ei se mândrise întotdeauna cu stilul său din cale afară de concis.

Scumpa mea Kathryn.

Această scrisoare s-a lăsat, ştiu, mult aşteptată şi, pe de altă parte, ea vine prea târziu. De câte ori nu mi-am dorit să pot recăpăta ceea ce am neglijat cu atâta nechibzuinţă! Am fost un om necugetat mai toată viaţa, dar greşelile pe care le-am săvârşit ca părinte mă apasă mai greu decât toate

celelalte regrete.

Te rog să mă ierţi şi trag nădejde că o vei face. Nu fiindcă aş fi vrednic de iertarea ta, ci pentru că ai fost şi sunt sigur că vei rămâne mereu fiica mamei tale. Îmi închipui că iubirea lui Elizabeth şi credinţa ei răbdătoare dăinuie în inima ta. Gândul acesta mi-a dat putere în aceste ultime zile, insuflându-mi o pace care sfidează capacitatea omenească de înţelegere.

Childers mi-a jurat că te va găsi şi îţi va înmâna această scrisoare, iar eu am toată convingerea că se va ţine de cuvânt. De-a lungul anilor, omul acesta n-a trădat niciodată prietenia noastră. După cum fără îndoială că îţi va fi spus deja, nu îmi rămân multe avuţii lumeşti să îţi las moştenire, Kathryn. Ultima mea dorinţă, înainte de a închide ochii pe veci, este să-ţi las o moştenire de credinţă. Dar nimeni nu poate lăsa prin testament ceea ce nu posedă. Credinţa mea în Cristos este încă la început şi, aşadar, plăpândă. Şi, totuşi, este cea mai puternică legătură sufletească pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă aş putea să-ţi las moştenire ceva de valoare veşnică, ţi-aş lăsa o cale pe care să îl urmezi. Dar sunt convins că tu te afli deja pe acea cale.

Nădăjduiesc din suflet că neîmblânzitul teritoriu Colorado, de care mă desparte, parcă, o lume întreagă, s-a dovedit a fi tot ce ţi-ai dorit. Şi mă rog la Dumnezeu să-ţi fi clădit o viaţă plină de împliniri acolo. Ceea ce mă aduce la o altă greşeală gravă pe care am săvârşit-o în trecut.

Încă din ziua când am stat de vorbă în biroul meu, mi-am dat seama că Larson Jennings este un om extrem de hotărât, care nu poate fi înrâurit cu uşurinţă. După standardele mele, era un coate-goale şi nici pe departe tipul de gentleman cu care aş fi dorit să te măriţi, draga mea. Am stăruit pe lângă el că tu meriţi mai mult, un soţ cu avere şi greutate socială, care să-ţi poată oferi viaţa de care eşti vrednică. N-am să uit niciodată răspunsul pe care mi l-a dat în ziua aceea, mai ales având în vedere vorbele grele şi jignitoare pe care i le aruncasem în faţă.

Cu toată solemnitatea, omul acesta s-a jurat că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să fie vrednic de tine şi că îţi va da un nume de care să fii mândră. Şi nu am nici cea mai mică îndoială, Kathryn, scumpa mea, că Larson şi-a onorat jurământul. Mult mai bine decât am făcut-o eu.

Iscălesc această scrisoare cu propria-mi mână şi l-am rugat pe tânărul care a fost bun să mi-o transcrie să se iscălească şi el dedesubt. În aceste ultime săptămâni am avut în persoana lui un adevărat stâlp de credinţă. Vorbeşte despre rai într-un fel care mă face să ard de nerăbdare să-mi văd căminul veşnic. Şi nu cred că voi mai avea mult de aşteptat.

Până când ne vom revedea, am să te păstrez în inima mea.

Tata

Kathryn îşi trecu degetele peste iscălitura aproape indescifrabilă a tatălui său şi îşi şterse o lacrimă răzleaţă. Când citi numele trecut dedesubt, i se tăie răsuflarea.

Sub semnătura tatălui ei era scris un singur nume: *Gabriel.*

Epilog

Fiul nostru a binevoit, în sfârşit, să adoarmă, îl anunţă Kathryn voioasă. Hai, vino în pat.

Larson ridică privirea. Soţia sa stătea în pragul dormitorului – lumina caldă a unei lămpi cu petrol îi contura silueta. Frumuseţea ei îi tăie respiraţia. Lumina focului din cămin îi cădea pe faţă, dând pielii un aspect de porţelan. Părul de curând periat îi cădea în cascade aurii pe umeri.

— Vin numaidecât, îţi promit.

Vocea îi sunase, parcă, mai puţin convingător decât sperase.

Kathryn îl privi pe sub gene.

— Nu cumva să tragi cu ochiul la cadou. Va trebui să ai răbdare până mâine dimineaţă.

— Nici prin cap nu mi-ar trece să trag cu ochiul, ripostă el, ochind jucăuş pomul de Crăciun din colţul încăperii şi savurând zâmbetul pe care îl aduse astfel pe chipul ei.

— Zău, Larson, nu mai zăbovi mult. Nu vreau să-mi petrec noaptea nunţii singură.

Dorinţa din ochii ei o oglindea pe a lui, cu singura deosebire că ea nu părea câtuşi de puţin agitată. Ar fi vrut să poată fi şi el atât de relaxat.

— Stai liniştită. Ţi-am fost alături în prima noapte a nunţii şi n-am de gând s-o ratez nici pe a doua.

Kathryn îi aruncă o privire galeşă, apoi se întoarse în dormitor.

Larson îşi coborî privirea spre Biblia pe care o ţinea în mâini. Nu, după ce o văzuse pe soţia lui îmbrăcată în acea cămaşă de noapte cu siguranţă că nu se va mai putea concentra asupra lecturii. Adevărul fie spus, îşi dorea mai mult ca orice să i se alăture în dormitor. Doar că, de la ultima lor noapte de dragoste, se schimbaseră atât de multe…

Îşi roti uşor verigheta de aur de pe mâna stângă. Lumina focului din cămin se răsfrânse pe inel, reflectându-i-se în ochi. Nunta fusese, de fapt, ideea lui – idee pe care Kathryn o îmbrăţişase cu entuziasm încă de la bun început. După naşterea micuţului William, Kathryn se mutase în casa soţilor Carlson la insistenţele lui Larson iar el închiriase o odaie în apropiere, după care se mutase înapoi la fermă să facă pregătiri pentru întoarcerea lui Kathryn. De astă dată, o curtase aşa cum scrie la carte, minunându-se în fiecare zi de fiul cu care îi binecuvântase Dumnezeu, nepreţuitul rod al iubirii lor.

Se gândi, zâmbind, la nunta care avusese loc în dimineaţa aceea. Hannah cântase la pian şi din gură, iar Annabelle şi Sadie fuseseră domnişoare de onoare. Ce adunare neverosimilă! Gabe venise special să conducă

mireasa la altar. Nici că şi-ar fi putut închipui o nuntă mai frumoasă. Totuşi... Amintindu-şi momentul în care urcaseră în căruţă, gata să pornească spre căsuţa lor din munţi, zâmbetul îi păli. Dincolo de curtea bisericii, la marginea cimitirului, stătea Matthew Taylor. Larson porni spre el, dar bărbatul se întoarse cu spatele şi se îndepărtă. Nedezvăluindu-i adevărata lui identitate imediat după întoarcerea sa în Willow Springs, Larson îl nedreptăţise pe Matthew. Îşi asuma întreaga răspundere pentru asta şi nu putea decât să spere că va veni cândva şi ziua împăcării.

— Larson, o auzi pe Kathryn strigându-l încetişor din camera de culcare.

Se ridică în picioare, aşeză Biblia pe poliţa din piatră de deasupra căminului şi se aplecă să scormonească jarul. Împresurat de dogoarea flăcărilor, rămase cu privirea aţintită spre tăciunii aprinşi din vatră. Nu simţi decât un fior uşor. Teama de foc scădea în intensitate pe zi ce trecea. *Tată, ajută-mă să-mi iubesc soţia cu o iubire curată şi dezinteresată, aşa cum mă iubeşti Tu pe mine. Ajută-ne să fim tovarăşi de viaţă din toate punctele de vedere.*

Deschise uşa dormitorului. Kathryn îl aştepta întinsă în pat, cu învelitorile date la o parte. Larson rămase nemişcat, amuţit de frumuseţea ei, şi o privi adânc în ochi. Parcă nu-i venea nici acum să creadă că îl alesese tot pe el, pentru a doua oară. Auzind gânguritul pruncului, se apropie de pătuţul aşezat în apropiere de Kathryn şi îşi coborî privirea spre micul William.

Fiul lui. Cum de se putuse îndoi vreodată de fidelitatea lui Kathryn? Se însurase cu o femeie care îl iubea pe Dumnezeu mai mult decât îl iubea pe el. Şi pentru asta avea să fie pe veci recunoscător.

Kathryn îl prinse de mână, îl trase lângă marginea patului şi începu să îi descheie cămaşa. Larson îi atinse faţa, părul, îşi dorea să meargă mai departe, dar ceva îl oprea.

O dorea cu toată fiinţa lui. Atunci cum se explica această şovăială? Kathryn încă nu îi văzuse toate cicatricele, dar nu

asta îl frământa acum cel mai tare. Motivul tulburării care pusese stăpânire pe el era unul mult mai profund.

— *Iubeşte-o pe Kathryn cum a iubit Cristos Biserica şi s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească,* fusese sfatul pe care i-l dăduse Patrick în dimineaţa aceea, în timp ce aşteptau sosirea femeilor. *Tot aşa trebuie să-ţi iubeşti şi tu nevasta, ca pe trupul tău.*

Kathryn se ridică în genunchi pe pat şi îi sărută buzele. Larson îi cuprinse tandru ceafa în mâini şi, când îi întoarse sărutarea, ea se lipi de trupul lui şi o auzi gemând uşor. Apoi Kathryn se îndepărtă încet ca să-l privească şi îi luă mâinile într-ale sale, zâmbindu-i cum doar o soţie îi poate zâmbi bărbatului ei în noaptea nunţii.

Larson îi ridică mâinile şi îi sărută palmele catifelate.

— Te iubesc, Kathryn, şi te doresc cu toată fiinţa mea.

Înainte să apuce a mai spune ceva, ea îi pecetlui gura cu o nouă sărutare.

— Ştiu.

Larson făcu un pas în spate, clătinând din cap.

— Mă stânjenesc, ce-i drept, cicatricele, dar nu despre asta e vorba. Kathryn, vreau să te iubesc aşa cum ţi-ai dorit mereu să fii iubită. Aşa cum meriţi să fii iubită.

Kathryn îşi lăsă uşor capul într-o parte.

— O faci deja, dragul meu.

Îşi lăsă iar capul pe pernă şi dădu la o parte învelitorile de pe jumătatea lui de pat.

Larson îşi scoase cămaşa şi o puse pe scaun, apoi se aşeză pe marginea patului şi dădu să stingă lampa.

— Las-o aprinsă, îl îndemnă ea blajin, mângâindu-i spatele. Of, Larson…

Pesemne că rănile de pe spatele meu sunt de-a dreptul hidoase, se gândi el, auzindu-i tonul duios. I se urcă un nod în gât.

— Nu… nu mi-am văzut niciodată spatele de la incendiu încoace. Probabil că arată înspăimântător. Îmi pare rău, Kat.

Simţind-o cum se lipeşte de spatele lui, Larson închise

ochii, copleşit de un amestec de dorinţă reaprinsă şi regret.

Braţele ei se încolăciră şi mai strâns în jurul lui.

— Nu, iubitul meu. Ceea ce văd eu nu sunt rănile provocate de foc.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Încercam să-ţi găsesc rănile de odinioară; ridică ochii spre el, zâmbindu-i blajin. Dar ele au dispărut cu desăvârşire.

A doua zi dimineaţă, după ce făcură schimb de cadouri la căldura focului ce ardea în vatră, Kathryn se duse să pregătească micul dejun, iar Larson rămase lângă cămin, legănându-l pe micul William. Ochii îi căzură pe Biblia pe care o lăsase în ajun pe poliţă. Pe Biblie era aşezată cutiuţa muzicală. Cine ar fi crezut că un cadou atât de simplu va ajunge să reprezinte o comoară de nepreţuit?

Luă cutiuţa, o deschise şi citi inscripţia din interiorul capacului, rescriind-o în gând. *Fie ca inimile noastre să te dorească numai pe* Tine, *Doamne.*

Gândurile îi zburară la explozia din colibă. În noaptea aceea, viaţa lui de până atunci a luat sfârşit şi a început o alta – mai bună. Oare viaţa sa ar fi luat o asemenea turnură dacă n-ar fi existat acel incendiu? N-avea cum să ştie şi nici acum nu era sigur că ar putea înfrunta din nou o asemenea încercare.

Totuşi, un lucru era cert: nici că-şi putea închipui o viaţă mai frumoasă decât cea pe care o avea acum – alături de Kathryn, de fiul lor şi de Dumnezeu.

Harold Kohiman şi Donlyn MacGregor fuseseră acuzaţi de fraudă funciară şi aveau să fie judecaţi peste două luni. Îi veni în minte chipul lui miss Maudie şi îl străbătu un val de compasiune. *Dă-i, Doamne, mângâiere şi pace sufletească acestei femei cu inimă de aur.* Chit că ar fi preferat ca pedeapsa lui Conahan – văcarul care fusese însărcinat să îl ucidă – să fi fost mai puţin grabnică, Larson lăsase asta în mâinile lui Dumnezeu.

Cu puţinii bani de care dispuneau având în vedere

creditul bancar pe care încă nu îl achitaseră integral, el şi Kathryn înaintaseră o ofertă târzie pentru pământ, dar pierduseră licitaţia. Totuşi, cumpărătorul, care dorise să rămână anonim, îi revându-se lui Larson o porţiune din teren, împreună cu casa şi drepturile asupra apei pârâului Fountain Creek. Era, din nou, un început modest, dar lor le era de ajuns.

Cu micuţul William adormit în braţele sale, Larson se ridică şi se duse la fereastră. În timpul nopţii se pornise o ninsoare uşoară şi acum totul era acoperit de o mantie albă cu străluciri de diamant. Kathryn se apropie încetişor din spate şi îl sărută pe William şi apoi pe soţul ei.

Larson o cuprinse cu braţul şi o trase lângă el.

— Crăciun fericit, Kat.

Privi pe fereastră, spre falnicul molid de Colorado, lângă care abia ce se mai zărea din omăt vârful pietrei funerare pe care o comandase Kathryn pentru mormântul lui cu luni în urmă. La sfârşitul lunii octombrie, când a fost terminată lucrarea, Larson a insistat să o păstreze şi a adus-o la fermă, să-i amintească mereu de nemeritata iubire a soţiei sale şi de cât de scurtă e viaţa.

Ştia pe de rost cuvintele gravate în marmură şi, cu mila lui Dumnezeu, îşi jură să se ridice la înălţimea lor câte zile o mai avea de trăit.

Sub datele 1828 – 1868 era gravată următoarea inscripţie:

LARSON ROBERT JENNINGS IUBIT TATĂ ŞI SOŢ *Şi tot ce şi-a dorit vreodată inima mea*

Mulţumiri

*

Nicio carte nu se scrie singură şi *Flacăra reaprinsă* nu constituie o excepţie. Celui care m-a salvat şi m-a binecuvântat cu o nouă viaţă Iisuse, Te ador. Soţului meu, pentru sprijinul şi încurajările lui constante şi pentru că m-a provocat să fac un salt de credinţă pe care nu l-aş fi făcut niciodată din proprie iniţiativă – te iubesc, Joe. Copiilor noştri, Kelsey şi Kurt, pentru nepreţuitele lecţii de viaţă şi iubire pe care le-am învăţat datorită lor şi pentru că mi-au acordat spaţiul (şi timpul) de a explora „ce vreau să mă fac când voi fi mare” este o desfătare să vă fiu mamă.

Dumnezeu m-a binecuvântat cu prieteni şi colaboratori de nădejde, care mă încurajează şi mă motivează mereu. Pentru sprijinul acordat pe parcursul scrierii acestui roman, ţin să le mulţumesc din suflet: lui Robin Lee Hatcher, care s-a rugat să se facă voia Domnului în viaţa mea şi apoi m-a încurajat să îl urmez, oriunde mi-ar călăuzi El paşii. Lui Deborah Raney care, împărtăşindu-şi arta de a scrie, a cizelat-o totodată pe a mea. Agentei mele, Deidre Knight, pentru ziua petrecută împreună pe muntele Hermon, când s-a aşezat lângă mine pe bancă şi mi-a demonstrat că visurile chiar pot să devină realitate. Lui Karen Schurrer care, din punctul meu de vedere, este cea mai bună editoare de carte. Sunt extrem de încântată de colaborarea noastră şi, pe această cale, îţi urez să ai parte de toate crochetele de cartofi pe care ţi le pofteşte inima. Minunatei echipe de la editura Bethany House – fiecare etapă prin care trece un manuscris până la publicare este crucială pentru succesul cărţii. Vă mulţumesc pentru toate eforturile depuse. Paul Higdon, îţi mulţumesc pentru superba ilustraţie de pe copertă! Domnului W.D. Farr, Sr., expert de renume în domeniul drepturilor asupra apei, îi mulţumesc pentru încântătorul prânz pe care l-am servit împreună la restaurantul Potato Brumbaugh’s, ocazie cu care am

discutat despre istoria drepturilor asupra apei din Teritoriul Colorado. Cu precădere, stimate domn, vă mulţumesc pentru comentariul „Câţiva dintre paznicii stăvilarelor au uitat subit să înoate”. Melinda Shaw, îţi mulţumesc că ai citit primele 138 de pagini ale ciornei romanului şi apoi ai venit să-mi ceri şi continuarea! Mulţumiri lui Suzi Buggeln, care mi-a arătat ce înseamnă o eroină în carne şi oase. Susanne Bjørn, îţi mulţumesc pentru încurajări şi că mi-ai dat zor să termin al doilea roman din serie! Mulţumiri lui Kris Hungenberg care, cu mulţi ani în urmă, m-a învăţat ce înseamnă perspectiva narativă. Le mulţumesc, de asemenea, colegelor mele de breaslă care au citit romanul în diferite stadii ale procesului de creaţie: Kathy Fuller, Beth Goddard, Lisa Harris, Jeanne Leach, Maureen Schmidgall, Jill Smith şi Debbie Vogt. Fetelor, critica voastră constructivă este mereu bine-venită. Datorită vouă, sunt un scriitor mai bun şi mai profund. Şi nu în ultimul rând, îi mulţumesc lui Todd Agnew, pentru cântecul său intitulat *Still Here Waiting.* L-am ascultat de nenumărate ori în timp ce scriam şi rescriam *Flacăra reaprinsă.* Şi ai dreptate, Todd: în veac ţine îndurarea Lui.